

"Gerritsen is a born storyteller."
—LEE CHILD, #1 *New York Times* bestselling author

THE SUMMER GUESTS

A THRILLER

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

CASUS SAHİLİ İÇİN ÖVGÜ

"Tess Gerritsen akıcı ve zarif bir üslupla yazıyor; onu okumak her zaman bir zevk. *Casus Kıyısı*, aksiyon dolu sayfaları, g-kuvveti dönüşleri ve büyüleyici karakterlerden oluşan bir müfreze ile harika bir şekilde kurgulanmış bir okuma. Maggie Bird ve gümüş saçlı yardımcılarından oluşan ekibini sayfalarda tekrar görmeyi gerçekten umuyorum."

-David Baldacci, *New York Times'*ın 1 numaralı çok satan yazarı

"Usta hikâye anlatıcısı Tess Gerritsen, Bangkok'tan Maine'deki küçük bir kasabaya, sırların saklandığı ve hayatların altüst olduğu baştan çıkarıcı ortamlara uzanan ustaca ve büyüleyici bir roman yazmış. *Casus Kıyısı* son derece heyecan verici, derinlere gömülü sırları olan ahlaki açıdan karmaşık karakterlerle dolu ve geçmişe doğru bir ölüm kalım kovalamacası. Harika bir roman."

-Luanne Rice, *New York Times* çoksatan yazarı

"Güçlü, yankı uyandıran, sürükleyici, tehdit ve gerilim yüklü ... Gerritsen doğuştan bir hikaye anlatıcısı ve bu yeni seri onun yeteneklerini her zamankinden daha fazla sergiliyor. Karşı konulmaz ve şiddetle tavsiye edilir!"

-Lee Child, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan yazarı

"İlgi çekici karakterlerle dolu sürükleyici bir hikâye. Serinin devamını sabırsızlıkla bekliyorum."

-Kathy Reichs, Temperance Brennan *Bones* serisinin yazarı

"Tess Gerritsen muhteşem, okunması gereken bir yazar ve *Casus Kıyısı* ile bunu bir kez daha başarmış. Okurlar Maggie Bird ve onun Mainer'lı yurttaşlarının maceralarını uzun, çok uzun bir süre takip etmek isteyecekler."

-C. J. Box, *Fırtına Nöbeti*'nin 1 numaralı *New York Times* çoksatan yazarı

"Onlarca yıldır Midcoast Maine, anonim bir emeklilik hayatı yaşayan casuslar için bir sığınak olarak ün salmıştır. Şimdi çok satan yazar Tess Gerritsen bu uydurma (ya da değil!) önermeyi alıp müthiş bir gerilime dönüştürdü. *Casus Kıyısı* benim en sevdiğim türden bir sayfa çevirici, kökleri

acımasız da olsa ilişkilendirilebilir karakterler ve titizlikle gözlemlenmiş bir mekân duygusuna dayanıyor."

-Paul Doiron, Mike Bowditch romanlarının çok satan yazarı

"Bayıldım. Son derece eğlenceli bir okuma!"

-Ann Cleeves, Vera ve Shetland serisinin yaratıcısı

"Bu, emekliliğe güzel bir bakış -kemikleri ağrıyan ama zihinleri keskin kalan beş yaşlı hayalet. Maine'in huzurlu kıyılarından fırlayan bu heyecan verici gerilimde gizem, aksiyon ve kan dökülmesini bekleyebilirsiniz."

-Kirkus *Reviews* (yıldızlı eleştiri)

"Olay örgüsü Tayland'dan İtalya'ya ve aradaki pek çok noktaya savrularak güzel bir şekilde ilerliyor, ancak asıl sürpriz Gerritsen'in yardımcı oyuncu kadrosunun zenginliği, birbirlerine olan sevgileri derinlere inen huysuz bir grup."

-Publishers Weekly

"Gerritsen ... casusluk dünyasına dalıyor ... casus dramını romantizm ve alaycı komediyle ustalıkla harmanlıyor . . . Gerritsen hayranları ve Richard Osman'ın Perşembe Cinayet Kulübü gizemlerini okuyanlar bu kitaba bayılacak."

-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

"Tess Gerritsen heyecan verici ve sevimli bir okuma sunuyor."

-Seattle Book Review

THE SUMMER GUESTS

TESS'İN DİĞER YAZILARI GERRITSEN

Choose Me (Gary Braver *ile*)

The Shape of Night Ateşle Oynamak

Kemik Bahçesi

Yerçekimi Kan Dolaşımı

Yaşam Desteği

Hasadı

Gelinin Bekçisi

Kalp Hırsızı

Onların İzinde

Kayıp Kız (Önceki başlık: Peggy Sue Öldürüldü)

Suçlu Olduğu

Varsayılan İhbarcı

Bıçak Altında Asla

Ölme Deme Gece

Yarısından Sonra

Ara

Martini Kulübü

Casus Sahili

Rizzoli & Isles

Cerrah

The Apprentice

Günahkar Body

Double Vanish

Mephisto Kulübü

Hatıra

Buz Gibi

Soğuk Sessiz

Kız

Son Ölen Yine

Ölür

Bir Sır

Biliyorum Beni

Dinleyin

THE SUMMER GUESTS

TESS
SERRITSEN

THOMAS a MERCER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2025 Tess Gerritsen, Inc. tarafından alınmıştır. Kısa öykü "Over Easy" © 2024 Lee Child ve Tess Gerritsen, Inc.
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından yayınlanmıştır
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662515149 (ciltli)
ISBN-13: 9781662515163 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662515156 (dijital)

Kapak tasarımı Jarrod Taylor'a ait
Kapak görseli:© mustafaoncul,© Atila Yumusakkaya / Getty;© Designer things / Shutterstock

Birinci baskı

Global Certified Accessible
Benetech

Jacob'a

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1
2. BÖLÜM MAGGIE
BÖLÜM 3: SUSAN
4. BÖLÜM REUBEN
BÖLÜM 5: SUSAN
BÖLÜM 6: JO
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8: MAGGIE
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10: JO
BÖLÜM 11: MAGGIE
BÖLÜM 12: SUSAN
13. BÖLÜM: JO
BÖLÜM 14: MAGGIE
BÖLÜM 15: SUSAN
BÖLÜM 16: JO
BÖLÜM 17: SUSAN
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19: MAGGIE
BÖLÜM 20: JO
BÖLÜM 21: MAGGIE
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24: JO
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27: REUBEN
BÖLÜM 28: JO
BÖLÜM 29: MAGGIE
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31: JO
BÖLÜM 32: MAGGIE

BÖLÜM 33: SUSAN
BÖLÜM 34: MAGGIE
BÖLÜM 35: JO
BÖLÜM 36: SUSAN
BÖLÜM 37: MAGGIE
BÖLÜM 38
BÖLÜM 39
BÖLÜM 40: JO
BÖLÜM 41
BÖLÜM 42: MAGGIE
BÖLÜM 43: SUSAN
BÖLÜM 44: MAGGIE
BÖLÜM 45: SUSAN
BÖLÜM 46: JO
BÖLÜM 47: REUBEN
BÖLÜM 48: MAGGIE
BÖLÜM 49: SUSAN
BÖLÜM 50: REUBEN
TEŞEKKÜRLERİ ÖN
İZLEME: *ÇOK KOLAY*
Aşırı Kolay
YAZAR HAKKINDA

BÖLÜM 1

Purity, Maine, 1972

Purity polis memuru Randy Pelletier, hayatının son gününde Marigold Café'de bir fincan kahve ve yaban mersinli kek sipariş etti.

Gece vardiyasından çıktıktan sonra her zaman sipariş ettiği şey buydu; kasabasının sokaklarını ve arka yollarını sarhoş sürücülerden, hız yapan turistlerden ve ara sıra kuduz rakunlardan korumak için devriye aracında geçirdiği yalnız saatler için kendine verdiği ödül. Pencerenin yanındaki her zamanki köşe masasına oturdu; burada bir yandan sabah güneşinin sıcaklığının tadını çıkarırken bir yandan da Ana Cadde'deki hareketliliği izleyebiliyordu. İyi bir polis görevde olmasa bile tetikte olmayı asla bırakmazdı. Daha da önemlisi, kafenin önünden geçen insanlar onu pencereden etrafı gözetlerken görebilirdi. Görünürlük toplum için önemliydi ve herhangi bir sorun ortaya çıkarsa, kasaba yerel polis memurunu tam olarak nerede bulacağını biliyordu: tam burada, Marigold'daki pencere masasında oturuyordu.

"Doldurayım mı?" dedi garson, kahve fincanı onun fincanının
üzerinde dururken. "Elbette, Carla."

"Dün gece nasıldı?" diye sordu, her zamanki zengin, siyah doldururken.

"Oldukça sessizdi."

Güldü. "Ve biz bu şekilde seviyoruz!"

"Kesinlikle öyle."

"Neden sana başka bir kek getirmiyorum? Fırından yeni çıktı."

Beli bundan hoşlanmayabilirdi ama guruldayan midesi hoşlanırdı, bu yüzden onu reddetmedi. Kasabayı dedikodu ve unlu mamullerle besleyen Carla'yı kim reddedebilirdi ki? Carla mutfağa geri döndüğünde, *Purity Weekly*'nin son nüshasını açtı ve ön sayfadaki başlıkları taradı: **Summer Reservations Hit Record High . . Black Bear Sighted on Oak Street . . . Car Crash Sends Two to Hospital.** Sayfayı çevirip üçüncü sayfadaki yerel polis kayıtlarına baktı. gerek yoktu;

Geçen haftaki her trafik cezasının, her 911 aramasının ayrıntılarını zaten biliyordu.

Cory, James, Boston, MA: aşırı hız

Simpson, Richard, Purity, ME: süresi geçmiş ruhsat

Allen, Jonathan, Augusta, ME: alenen sarhoşluk

Wiedemann, Scott, Albany, NY: alenen idrar yapma

Sonuç olarak, kasabadaki insanların yarısının uzaklardan gelen, tatile gelmiş, sınır tanımayan ve genellikle sarhoş turistler olduğu tipik bir Temmuz haftasıydı. Her yaz Massachusetts, New York ve ötesinden, şehirlerinin sıcağından ve pis kokusundan kaçmak için Maine'e akın ederlerdi. Randy'nin görevi onların kendilerine ya da başkalarına zarar vermelerini önlemek ve sonra da cüzdanları biraz daha hafiflemiş olarak evlerine dönmelerini sağlamaktı.

Kapı zili çaldı. Randy başını kaldırdığında Marigold'a giren iki şehir dışından adamı gördü. Bu iki adamın buralı olmadığını biliyordu çünkü ikisi de siyah deri ceket giymişlerdi ve hava neredeyse yetmiş dereceydi. Kapının önünde durdular ve sanki etrafı kolaçan ediyormuş gibi kafeyi taradılar. Randy'yi gördüler ve bir an için donup kaldılar.

Bu doğru, beyler. Kolluk kuvvetleri izliyordu.

"Siz çocuklar için masa mı?" dedi Carla. Bir adam seksen yaşında olabilirdi ve Carla ona hâlâ çocuk demekle kalmaz, kötü bir davranışta bulunduğu için arkasına vurmaktan da çekinmezdi.

"Evet," dedi adamlardan biri sonunda.

Randy, Carla'nın onları birkaç masa öteye götürmesini izledi, onlara göz kulak olabileceği kadar yakındı. Her ikisi de plastik menüleri aldılar ve sanki Randy'nin bakışlarından kaçınmaya çalışıyormuş gibi kahvaltı tekliflerini biraz fazla dikkatle incelediler. Bu ikisinin daha yakından izlenmesi gerektiğini düşünmesine neden olan bir başka ayrıntı. Daha çok kabadayı gençler ve sarhoş sürücülerle uğraşmaya alışkındı, ama büyük belaların bazen küçük kasabalara bile geldiğini biliyordu ve bununla başa çıkmaya hazır olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. *Purity Weekly*'nin manşetini bile hayal edebiliyordu. Hayır, *Boston Globe* olsun:

> **Maine Police Officer Single-Handedly Captures Wanted Duo**

Bu adamların silahlı olup olmadığını bilmiyordu ama hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi, bu yüzden uzandı ve sessizce kılıfını açtı. Onlar

Sadece bir sayfa uzunluğunda olan ve Fransız tostu ve kızarmış yumurtadan daha egzotik bir şey sunmayan menüyü inceliyordu. Bu çiftte bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir başka ipucuydu.

Kısa boylu adam aniden menüsünün üzerinden Randy'ye baktı. Sadece bir göz hareketiydi ama o anda bakışları birleşti. Tutuldu. Randy, görüş alanının çevresinde Carla'nın elinde kahve fincanıyla masalarına doğru yürüdüğünü gördü. Ana caddeden gelen motor sesini duydu.

İki adama o kadar odaklanmıştı ki pencerenin önünden geçen beyaz minibüsü görmedi.

Lastiklerin gıcırtısını, metale çarpan metalin mide bulandırıcı gürültüsünü duydu ve pencereye döndü. Sokağa saçılmış cam kırıkları gördü ve -Tanrım, bu bir *ceset* miydi?

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Carla, pencereden dışarı bakarken hâlâ kahve fincanını tutuyordu.

Randy ayağa fırladı ve Marigold'dan dışarı koştu. İlk ceset sadece birkaç metre ötede, yayılan bir kan gölünün içinde yatıyordu. Bu bir adamdı, omurgası o kadar acayip bir şekilde bükülmüştü ki, parçalara ayrılmış ve yanlış bir şekilde yeniden yapılmış gibi görünüyordu, ayakları geriye dönüktü. Caddenin karşısında bir kadın cesedi daha vardı, pembe bluzu yırtılmış, olgun göğüslerinden biri herkesin görebileceği şekilde açıkta duruyordu. Randy dikkatini cesetlerden uzaklaştırdı ve sokağın aşağısına, çalan korna sesine doğru baktı. Üçüncü bir ceset daha yolun karşısına serilmişti; bu kez göğüs kafesi neredeyse dümdüz olmuş, alışveriş çantasından portakal ve elmalar dökülmüş bir kadındı.

Sokağın sonunda, ön tarafı park halindeki mavi bir sedanın yan tarafına gömülmüş beyaz bir minibüs vardı.

Etrafındaki dünya kendi ekseninde durmuş gibiydi. Ellerini ağızlarına kapatmış dehşete düşmüş yayaların, onu kafeden çıkarken takip eden ve şimdi dehşet içinde ağızları açık duran deri ceketli iki adamın yanından geçti. Dondurulmuş katliam karesi içinde, parçalanmış camlar ve kan sıçramış kaldırımlar arasında, Randy tek başına hareket ediyor gibiydi. Kaza yapmış araçlara yaklaştığında, beyaz minibüsün üzerinde **TARKIN FINE CARPENTRY** yazdığını gördü. Bu minibüsü tanıyordu. Şoförü tanıyordu. Motordan siyah duman yükseliyordu, bu daha büyük bir felaketin habercisiydi.

Sürücü camından Sam Tarkin'in öne doğru eğilmiş, yüzü dönük olduğunu gördü. Randy kapıyı çekip açtı. Yapamadı

Herhangi bir kan ya da belirgin bir yara görmedi ama Sam inliyor, titriyordu.

Randy Sam'in kucağına uzandı ve emniyet kemerini çözdü. "Dışarı çıkmalısın!" Randy bağırdı. "Sam? Sam!"

Birden Sam'in başı döndü ve Randy Sam Tarkin'e *benzeyen* bir adama baktı, Sam'in siyah saçları, Sam'in köşeli yüzü vardı ama gözleri ... gözlerinin nesi vardı? Gözbebekleri siyah, dipsiz havuzlara doğru büyümüştü. Bir uzaylının gözleri. Hayır, bu terleyen, titreyen yaratık başka birine benziyordu. Başka *bir şeye.*

Randy dışarı yükselen siyah dumana baktı. Onu hemen dışarı çıkarmalıydı. Sam'in kolunu tuttu ve çekti.

"Uzak dur!" Sam çığlık attı. "Benden uzak dur!" Randy'yi pençeledi ve tırnakları etini oydu.

Yüzü zonklayan Randy irkildi ve yanağından aşağı kan damladığını hissetti. *Ne oluyor be adam?* Şimdi öfkeyle Sam'i minibüsten çıkardı ve ikisi de kaldırıma yığıldılar. O zaman bile Sam onunla dövüşmeye, çırpınmaya devam etti. Adamı kontrol etmek isteyen Randy, iki eliyle Sam'in boğazını kavradı ve sıktı. O kadar sert sıktı ki Sam'in gözleri yuvalarından fırladı ve yüzü korkunç bir mor renge büründü.

"Kesin şunu!" Randy bağırdı. "Benimle dövüşmeyi bırak!"

Sam'in kılıfına uzandığını hissetmedi; kılıfını çoktan açmıştı. Birdenbire orada durdu, ona bakıyordu: kendi silahının namlusu.

"Yapma," dedi. "Sam, yapma."

Ama ona bakan Sam Tarkin değildi. Tetiği çeken de Sam Tarkin değildi.

BÖLÜM 2

MAGGIE

Şimdiki zaman

Mükemmel bir yaz akşamıydı: Maggie ve arkadaşları piknik masasının etrafında toplanmış, martinilerini yudumluyor ve kuşları izliyorlardı. Yeni biçilmiş tarlasının üzerinde mavi konfeti parçaları gibi dönüp duran kırlangıçları dürbünle izliyorlardı. Herkes rahattı, gülüyordu ve silahsızdı. Gerçi Maggie bu son ayrıntıdan tam olarak emin değildi. Bu gece kimsenin yanına silah alma ihtiyacı hissetmediğini varsayıyordu ve gerçekten ne anlamı olabilirdi ki? Hepsi de sadece bir cam kırığıyla kargaşa çıkarabilecek durumdaydı ve şu anda her birinin elinde kolayca kırılabilecek bir martini bardağı vardı ve kitap grupları için bu ay seçtikleri başlığı tartışıyorlardı: *Kuşların Dehası*. Kitap Maggie'nin seçimiydi, dolayısıyla Martini Kulübü'nün bu akşamki toplantısına ev sahipliği sırası da ondaydı. Ev sahibi olarak hizmet etmek zahmetli bir görev , çünkü akşam yemeği her zaman potluck'tı ve Maggie'nin birincil sorumluluğu - hatta en önemlisi sorumluluk . bunlar akşamları sahip olmak a Elde yeterli miktarda likör bulunması. Bu grup için *yeterli*, üç farklı marka votka, iki marka cin, sek vermut, kırmızı beyaz şarap anlamına geliyordu, Yemek sonrası için, tek malt viskilerden bir seçki.

Bugün hava son derece sıcaktı, bu yüzden cin ve votkayı, vermutu ve buz kovasını Maggie'nin piknik masasına taşıyarak tarlalarının manzarasının tadını çıkardılar. Üç yıl önce Maggie Purity'ye ilk geldiğinde, onu Blackberry Çiftliği'ni satın almaya ve nihayet kök salmaya ikna eden şey bu manzaraydı. Burada bir ölçüde huzur bulmuştu. Yazları, yumurtacı tavuk sürüsünden taze yumurta topluyor ve bunları yerel çiftçi pazarında satıyordu. Kışları ise

kar küremiş, yumurtadan yeni çıkmış civcivlerini beslemiş ve sebze bahçesi için tohum kataloglarını incelemiştir.

Ama mevsim ne olursa olsun, dört arkadaşıyla geçirdiği bu akşamlar devam ediyordu. Onları onlarca yıldır, hepsi de şimdi diğer emeklilerin arasına sessizce karıştıkları Purity, Maine'e göç etmeden çok öncesinden beri tanıyordu. Orada insanlar önceki kariyerleri hakkında çok az soru soruyor ve onları sırlarıyla baş başa bırakıyorlardı. Sadece kendi aralarında paylaşmaktan çekinmedikleri sırlar.

Bu gece Ingrid Slocum kendini barmen olarak atamıştı ve paslanmaz çelik kokteyl çalkalayıcısında buz küplerini hararetle çalkalayarak ikinci parti martinileri karıştırmaya başlamıştı bile. Bu neşeli şamata Maggie'ye, dördünün -Maggie, Declan, Ben ve Ingrid- gizli subay stajyerleri olarak ilk kez kaynaştıkları, Çiftlik olarak da bilinen Peary Kampı'ndaki günlerini hatırlattı. Maggie yüzlerine baktığında onları hâlâ gençlik yıllarındaki halleriyle görebiliyordu: Ben Diamond, boğa boyunlu ve kaslı, bir saldırganı izinde dondurabilecek bir bakışa sahipti. Kartal gözlü Ingrid Slocum, kilitli bir odadan çıkmanın yolunu her zaman en hızlı düşünen kişiydi. Ve Declan Rose, sadece gülümsemesiyle bile bir yabancıyı büyüleyebilen gösterişli diplomatın oğlu. Kırk yıl sonra saçları daha kırlaşmış -ya da Ben'in durumunda tamamen tıraş olmuş- ve geçen zamanla birlikte kaçınılmaz kırışıklıklar, sert eklemler ve birkaç kilodan fazlası gelmişti. Ama Çiftliğin emektarları hâlâ Dört Silahşörler'di, yaklaşan yıllardan yılmamış, her türlü mücadeleye hazırdılar.

Ve iyi yapılmış bir martini.

Kuşlar tepemizde süzülürken Declan, "Ölüyor olmaları çok yazık," dedi. "Bir nesil sonra Maine'de hiç kırlangıç kalmayacak." Dürbününü Ben'e uzattı. "Al, bunlar seninkilerden daha iyi. Bir göz at."

Kuşları pek sevmediği belli olan Ben, gönülsüzce kırlangıçlara baktı. Tıraşlı kafası ve hafif tehditkâr kaşlarıyla o da pek kuş gözlemcisi gibi *görünmüyordu*. "Nereden duydun bunu? Kırlangıçların öldüğünü mü?"

"Geçen ayki *Purity Weekly*'deydi. Kuş gözlem ." "O köşeyi gerçekten okudun mu?"

"Kuş gözlemciliği gözetleme için mükemmel bir kılıftır. Yakalanırsanız ve blöf yaparak kurtulmanız gerekirse, konunun temellerini bilmeniz iyi olur."

"Başka isteyen var mı?" diye sordu Ingrid. "Lloyd antipasti tepsisini getiriyor ve hepsi oldukça tuzlu. Islıklarınızı saklamak isteyeceksiniz.

ıslak."

Ben elini kaldırdı. "Hendrick's lütfen, vermut olmasın. Kuşlar hakkında bu kadar konuşunca ıslığım çoktan kurudu."

"Atıştırmalıklar geliyor!" Ingrid'in kocası Lloyd, çok meşhur mezelerden biriyle evden çıkarken neşeyle anons etti: beyaz peynir şişleri ve enginar kalpleri, marine edilmiş mantarlar ve kağıt inceliğinde salam dilimleri. "Sadece bunları tıka basa yemeyin," diye uyardı. "Braciole'm fırında ısınıyor ve *o* sizin iştahınızı hak ediyor."

Ben, taze çalkalanmış martinisini uzatırken Ingrid'e baktı. "O adam sana yemek yaparken, nasıl oluyor da 300 kilo olmuyorsun?"

"Tam bir disiplin," dedi Ingrid ve kendi içkisiyle birlikte bir Adirondack sandalyeye yerleşti.

"Bu ayın kitap seçimini tartışmaya hazır mıyız?" dedi Declan.

Ben homurdandı. "Eğer mecbur kalırsak."

"Çünkü kitabın kesinlikle harika olduğunu düşündüm." Declan yeni ZEISS dürbününü salladı. "Bu güzelliklere terfi etmem için bana ilham verdi."

"Kitap geçen ay okuduğumuz o saçma sapan casus geriliminden çok daha iyiydi," diye ekledi Lloyd, cüssesini Ingrid'in yanındaki sandalyeye yerleştirirken. "Romancılar bunu asla doğru yapamazlar."

"Herkesin en sevdiği bölüm hangisiydi?" Declan sordu.

"Serçelerle ilgili bölüm," dedi Maggie. "Çoğu insanın onları görmezden gelmesine bayılıyorum çünkü çok yaygın, çok sıradan görünüyorlar. Oysa serçeler akıllıca bir şekilde neredeyse tüm dünyaya sızmayı başarmışlar."

Ben homurdandı. "Kuşlardan mı bahsediyorsun, yoksa bizden mi?"

"Paralellikler var, sence de öyle değil mi?" dedi Ingrid. "Serçeler kuşlar dünyasının gizli ajanları gibidir. Göze batmazlar. Fark edilmezler. Her yere sızarlar ama dikkat çekmezler."

"Bekle," dedi Ben. "Bu bir ilk olabilir mi? Hepimiz kitabı gerçekten *okuduk* mu?"

Birbirlerine baktılar.

"Bunun bir kitap grubu olması gerekiyor," dedi Ingrid. "Gerçekten martini içmeye gelsek bile."

"Ve akşam yemeği," diye ekledi Lloyd. "Bu arada yemek şimdi hazır olmalı."

Ama kimse kımıldamadı. Hepsi Adirondack sandalyelerinde oturmuş, içkilerini yudumluyor ve manzaraya hayranlıkla bakıyorlardı. Uzakta, Maggie'nin on dört yaşındaki komşusu, mavi tulumlu, dal gibi bir kız olan Callie, keçilerini ve Jersey ineğini tarladan geçirip ahırlarına götürürken çanlar çalıyordu. Callie onlara el salladı; onlar da Callie'ye el salladı. Cırcır böcekleri cıvıldadı ve kırlangıçlar tepelerinde akrobasi gösterilerine devam ettiler, kanat çırpıp süzüldüler.

Ingrid iç çekti. "Hayat bundan daha iyi olabilir mi?"

Hayır. Öyle değil, diye düşündü Maggie. Bu, ağzında votkanın sızısı ve esintide yeni biçilmiş saman kokusuyla o nadir mükemmel anlardan biriydi. Ve yanında oturan sevgili Declan gülümsüyordu. Bir zamanlar siyah olan saçları şimdi yarı gümüş rengindeydi ama yaşlılık onun İrlandalı daha da derinleştirmişti, şimdi, hayatlarının sonbaharında takdir etmeye başladığı bir bu.

Kariyerini krizlerin kıyısında geçirmişti, her şeyin ne zaman dağılacağından asla emin değildi, bu yüzden herkesin sağlıklı ve güvende olduğu ve görünürde bir felaketin olmadığı bu gibi anların ne kadar geçici olabileceğini biliyordu. Ama felaket her an, herhangi birine karşı gelebilirdi: Bir araba kazası. Kalp krizi. Röntgende şüpheli bir nokta. Arkadaşlarıyla çevrili olduğu ve alacakaranlığın tarlalarının üzerine usulca çöktüğü bu mükemmel akşamda bile, belanın yaklaşmakta olduğunu biliyordu.

Sadece ne zaman olacağını bilmiyordu.

BÖLÜM 3

SUSAN

George Conover'ı bagaja koyarak kuzeye, Maine'e gittiler.

Susan rahmetli kayınpederinin yakılmış cesedinin bavullarının yanına sıkıştırılmasının biraz saygısızlık olduğunu düşünüyordu ama aileden başka kimse itiraz etmemişti, o halde neden rahatsız olsun ki? Adamı çok az tanıyordu, onunla sadece üç yıl önce, Ethan Susan ve kızı Zoe'yi ailesiyle ilk tanıştırdığında tanışmıştı. George yeterince kibardı ama aynı zamanda soğukkanlı bir şekilde mesafeliydi, ailesine yeni katılan bu iki kişiyi Conover adına layık olduklarını kanıtlayana kadar yargılamaktan kaçınan, ceketli ve botlu bir Bostonluydu. Üç ay önce felç geçirerek öldüğünde Susan özel bir keder hissetmemişti. Bir yabancının yanmış kemikleri ve külleri de olabilirdi - adamı o kadar az tanıyordu ki. Yine de ona diğer bavullar gibi davranmanın yakışıksız olduğunu düşündü.

George'un dul eşinin paylaşmadığı bir duyguydu bu. Ethan'ın annesini almak için Brookline'da durduklarında, merhum kocasının kalıntılarını bavuluna sıkıştıran Elizabeth'in kendisiydi, bagajı kesin bir şekilde kapatan da Elizabeth'ti. Elizabeth bir meselenin çözüldüğüne karar verdiğinde, tartışmaya gerek yoktu.

Susan omzunun üzerinden arka koltuktaki Zoe ve Elizabeth'e baktı. Yan yana oturmalarına rağmen, ikisi birbirleriyle hiç ilgilenmiyorlardı. On beş yaşındaki Zoe akıllı telefonuna odaklanmıştı, konuşmaların tıklamalar ve kaydırmalardan ibaret olduğu kendi sanal baloncuğunda izole olmuş tipik bir genç kızdı. Elizabeth de kendi baloncuğunda gibi görünüyordu ve Maine sahilinin kuzeyine doğru, garip bir şekilde adlandırılmış köyler zincirinden geçerken pencereden manzaraya bakıyordu. Wiscasset. Damariscotta. Waldoboro. Belki de George'la birlikte aynı otoyoldan Maiden Pond'daki yazlık evlerine gittikleri geçmiş yazları düşünüyorlardı. Elli beş yıllık evliliklerinin ardından, bu Maine'e birlikte yaptıkları son yolculuk olacaktı ama yine de yüzünde keder yoktu. Dimdik oturuyordu.

Gümüş saçlı, metanetli bir kadın. Bu Elizabeth'ti, pratik ve duygusuz.

"Hey, Ethan?" Zoe dedi ki. "Bana evin Maiden Pond'da olduğunu söylemiştin. Neden öyle deniyor?" *Ethan*, ona hâlâ baba diyordu. Zoe'nin onu sonunda *baba* olarak görmesi ne kadar zaman alacaktı? Susan bunun onu rahatsız edip etmediğini merak ederek kocasına baktı, ama Ethan hiç tedirgin görünmüyor, gözlüklerinin ardından sakince önündeki trafiğe bakıyordu.

Ethan, "Buraya Maiden Pond deniyor çünkü yıllar önce bir kız orada boğulmuş," dedi.

"Gerçekten mi? Ne kadar zaman önceydi bu?" "Anne? Sen biliyor musun?"

Elizabeth daldığı hayallerden sıyrıldı. "En az yüz yıl önceydi. Bir grup kız öğrenci kayıkla denize açılmış ve kayık alabora olmuş. En azından bana öyle söylendi."

"Peki kız yüzme bilmiyor muydu?"

Susan tekrar kızına baktı. "Herkes senin gibi denizkızı değil, tatlım."

"Ve o zamanlar kızlar çok daha fazla kıyafet giyiyordu," dedi Elizabeth. "Kombinezonlar, uzun elbiseler. Belki çizmeler. Bu onu aşağı çekmiş olabilir."

"Bu web sitesi Maiden Göleti'nin maksimum derinliğinin kırk iki fit olduğunu söylüyor," dedi Zoe telefonunda gezinirken. "Bu kulağa doğru geliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ethan.

"Ama ailen her yaz oraya gitmiyor mu?"

"Annem ve Colin biliyor. Uzun zamandır geri dönmedim." Dikiz aynasına baktı. "Anne, gölet ne kadar derin?"

Elizabeth içini çekti. "Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

"Yeterince derin olduğu sürece," dedi Zoe. "Suda ısıran bir şey var mı?"

"Kesinlikle," dedi Ethan. "Ördekler tarafından kemirilerek öldürülebilirsin." "*Ethan.*"

"Cidden, gölette sana zarar verecek hiçbir şey yok, Zoe. Maine'de zehirli yılan bile yok."

"Bu iyi, çünkü yılanlar beni korkutacak tek şeydir. dışarı."

"Ama sizi uyarıyorum, su soğuk olacak. Buradaki göller Ağustos'a kadar gerçekten ısınır."

"Soğuk su beni rahatsız etmiyor. Bir gün kutup ayısı dalışı yapmak istiyorum."

"Sen benden daha iyisin."

"Burada günde on kez yüzmeye gideceğim. Atlamak için sabırsızlanıyorum. içeri!"

Ethan güldü. "Ve ona vurduğunda çığlık atmanı duymak için . soğuk su."

Ethan'ın yeniden güldüğünü duymak güzeldi. Susan son birkaç aydır bilgisayar ekranına bakıp ilham gelmesini beklerken onun güldüğünü pek duymamıştı. Keşke ilham bir romancının aklına geliverecek bir şey olsaydı, demişti ona. Keşke sihirli bir hap ya da sözcüklerin sayfada belirmesini sağlayacak bir büyü olsaydı. İlk romanının yayınlanmasının üzerinden beş yıl geçmesine rağmen ikinci romanını henüz yazamamıştı ve aylar geçtikçe ikinci bir romanın asla olmayacağından, kelimelerin bir daha asla akmayacağından giderek daha fazla korkmaya başlamıştı. Kendisine yazar deme cüretini gösteren bir sahtekârdan başka bir şey değildi. Kendisi tek bir tatmin edici sayfa bile üretemezken, Boston College'daki yazarlık öğrencilerine nasıl bu konuda bir otorite olduğunu söyleyebilirdi? Yenilginin yüzünü yeniden şekillendirmesini, gözlerinin altındaki gölgelerin derinleşmesini ve sürekli çatık kaşlarının kalıcılaşmasını izlemişti. Geceleri onun yanında dönüp durduğunu hissediyordu ve onu uyanık tutanın kitap olduğunu biliyordu. Yazılmayı reddeden kitap. Bir yazarın zihninin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu, ama bunun kafanızın içinde bağıran bir düzine farklı ses gibi olduğunu hayal etti, hikayelerini *kendi* yollarıyla anlatmanızı talep ediyorlardı. Bir çeşit delilik gibi görünüyordu.

Belki de babasının anma törenine katılmak için bilgisayarından uzaklaşmak, kafasının içinde sürekli yaygara koparan karakterlerden uzaklaşmak ona iyi gelecekti. Şu anda bile, Boston giderek arkalarında kalırken, boyun kaslarının gevşediğini ve ağzının yukarı doğru eğildiğini görebiliyordu, çünkü milim milim gerginlik katmanlarını atıyordu. Maine'e bu yolculuğa ihtiyacı vardı. İkisinin de ihtiyacı vardı. *Deniz kıyısında bir evde iki haftalık tatil tam da ihtiyacımız olan şey.*

Dönüp bir kez daha arabanın camından dışarı bakan kayınvalidesine baktı. "Orada her şey yolunda mı, Elizabeth?"

"Sadece oraya vardığımızda ne kadar çok şey yapmam gerekeceğini düşünüyorum." "Anne, her şey ," dedi Ethan. "Colin bu sabah bana mesaj attı. O ve Brooke yatak odalarının hazır olduğunu söylediler.

parmağını bile kıpırdatmadı. Kit'i tavan arasına yerleştirdiler, böylece Zoe bizimkinin yanındaki yatak odasında uyuyabilecek. Arthur ve Hannah da bu akşam kokteylde bize katılacaklar." Susan'a baktı. "Annemle babamın arkadaşları Hannah Greene ve Arthur Fox'u hatırlıyorsun, değil mi? Düğünden. Onların da gölette evleri var."

"Evet, tabii ki," dedi Susan, ama düğün gününe ait diğer anıların arasında bu anılar neredeyse kaybolmuştu: Sunakta dururlarken Ethan ona gülümsüyordu. Sarı nedime elbisesi içinde ışıl ışıl parlayan Zoe. Ve sonra aniden bastıran fırtına, sırılsıklam olmuş ve kahkahalar atan konuklarının içeri kaçmasına neden olmuştu. Seksenli , uzun boylu ve asil bir adam olan Arthur'un barda eski arkadaşı George ile hikâyeler anlattığını hatırlıyordu. Aynı şekilde, altmışlı yaşlarında dolgun bir kadın olan Hannah Greene'in, Ethan ve ağabeyi Colin'e gölette bakıcılık yaparken yaşadığı talihsizlikler hakkında anlattığı hikâyeler de pusluydu.

"Anma töreninde tanımadığın birkaç kişi olacak," dedi Ethan. "Yerel papaz törene başkanlık edecek ve babamın yat kulübünden bazı arkadaşları da orada olacaklarını ." Dikiz aynasından Elizabeth'e baktı. "Eski günlerdeki gibi olacak, anne!"

"Ethan, dikkat et!" dedi Susan.

Ethan aniden frene bastı ve arabaları gıcırdayarak durdu, hepsi emniyet kemerlerine rağmen öne doğru sarsıldı. "Tanrım," diye mırıldandı, önlerinde aniden duran araba kuyruğuna bakarak. "Orada iyi misin anne?"

"Oraya tek parça halinde varırsak iyi olur."

"Bu kadar trafiği hesaba katmamıştım."

"Yıllardır buraya gelmedin. Her şey değişti." Elizabeth içini çekti ve yumuşak bir sesle "Her şey değişti."

Trafik durma noktasına gelmişti. Önlerinde uzun bir araba kuyruğu kıvrıla kıvrıla virajı dönüyor ve gözden kayboluyordu.

"Bir kaza olmuş olmalı," dedi Susan.

Bir siren sesi bunu doğruladı. Susan döndü ve yanıp sönen ışıkların onlara doğru ilerlediğini gördü; sonra bir ambulans felç olmuş trafiğin yanından hızla geçti.

"Umarım ciddi bir şey değildir," dedi Ethan.

Yanıp sönen ışıklar tepenin zirvesinde gözden kayboldu ve Susan parçalanmış arabaları ve parçalanmış cesetleri düşündü. Hemşirelik eğitimi almıştı ve artık bir hastanede değil de bir okulda hemşire olarak çalışmasına rağmen

bir hayat kurtarmaya çalışmanın paniğini ve yanlış gidebilecek her şeyi unutmamıştı. Bir kez daha telefonuna bakmakta olan ve başka hiçbir şeyden habersiz olan kızına baktı. Elizabeth de kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi. Önlerindeki yolda yaşanan dram her ne ise, ikisini de ilgilendirmiyor gibiydi.

Trafik yeniden hareketlenmeye başladı. Tepeyi aştılar ve iki buruşuk araba göründü. Bavullar çatıdaki bir raftan fırlatılmıştı ve giysiler parlak bir tatil kıyafeti konfetisi halinde yola saçılmıştı. Hendekte bir buz sandığı ve mor bir tenis ayakkabısı yatıyordu. *Maine'e tatile geldin, seni bekleyen şeyin bu olduğunu asla hayal etmedin,* diye düşündü Susan. Ama şortlarını ve güneş kremlerini paketlerken kim böyle şeyler düşünürdü ki? Gölde tembel günler ve deniz kıyısında ıstakoz ruloları bekliyorlardı. Bunun yerine kendilerini bir hastane yatağında bulacaklarını hayal etmemişlerdi.

Ya da bir daha asla eve gidemezsin.

*

Maiden Göleti'ne ilk bakışı, ağaç dallarının arasından süzülen altın rengi titreşimlerden, ladin ve çam ağaçlarının boğucu duvarını delip geçen güneş ışığıyla aydınlanmış suyun yansımasından ibaretti. Shoreline Yolu'ndan aşağı doğru kıvrıldıkça, daha fazla bakış yakaladı ama asla tam olarak göremedi, sadece Noel cicili bicili parlak, kışkırtıcı parıltılar.

"Şuradaki gölet mi?" dedi Zoe. Sonunda telefonunu bir kenara bırakmış ve pencereden dışarı bakıyordu.

"Evet, orası Maiden Pond," dedi Ethan.

"Doğruca mayomu giyeceğim."

"Sabaha kadar beklemeye ne dersin, hmm?" dedi Susan. "Önce Colin'in ailesiyle vakit geçirmemiz gerekiyor. Kit'i düğünden beri görmedin."

"O zaman benimle pek konuşmak istemedi."

"Oh, o sadece Kit," dedi Ethan. "Kuzenin utangaçtır."

Susan, bütün düğün resepsiyonunu annesi Brooke'un etrafında sıkı *bir* yörüngede geçiren sessiz ve kambur genci hatırlayarak*, bu da bir kelime olabilir,* diye düşündü. Bu yıl on yedi yaşına , birkaç ay sonra üniversiteye başlayacaktı. Belki o zamandan beri birkaç sosyal beceri daha kazanmıştı.

Çakıllı bir yolda ilerlediler ve bir ağaca çivilenmiş ahşap bir tabelanın önünde durdular:

MOONVIEM
KESINLIKLE İZINSIZ GIRILMEZ

Yasaklayıcı tabela basit blok harflerle kazınmış, herhangi bir süslemeyle bezenmemişti ve araba yolunun sonunda nelerin beklediğine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

"Bu ağaçları kesmesi için birini bulmalısın anne," dedi Ethan dar araba yolundan inerlerken, ağaç dalları arabalarının kenarlarına sürtünüyordu.

"Baban bu işin çok uzun sürmesine izin verdi. Düşünecek başka şeylerimiz vardı."

"Kasabayı arayacağım, birini işe alıp alamayacağımızı öğreneceğim-" "Eminim kardeşiniz bununla ilgilenecektir."

Bir sessizlik oldu. "Elbette," diye mırıldandı Ethan. "Colin bununla ilgilenecek."

Birden orman açıldı ve öğleden sonra güneşiyle yüzeyi yaldızlanan Maiden Göleti'nin manzarası ortaya çıktı. Ve orada, suyun üzerinde yükselen Moonview, Conover'ların yazlık eviydi. Elizabeth buraya *kulübe* adını vermişti, bu yüzden Susan rustik bir şey bekliyordu ama burası sıradan bir kulübe değildi. Birden fazla kalkanı, dört bacası ve geniş bir çimenliğe inen basamakları olan geniş bir güvertesi olan yayvan bir evdi. Colin'in park etmiş BMW'sinin arkasında durdular ve Susan arabadan inerken derin bir nefes alarak çam ağaçlarının, çimenlerin ve nemli toprağın nefis kokusunu içine çekti. Tepedeki bir ağacın dalında ötüşen bir kuş dışında burası tamamen sessizdi, gölet cam gibi dümdüzdü, yüzeyinde tek bir dalgalanma bile yoktu.

Bir paravan kapı gıcırtıyla açıldı ve çarparak kapandı. "Sonunda buradasın!" diye seslendi Ethan'ın ağabeyi Colin.

Döndüğünde Colin ve ailesinin onları karşılamak için güvertedeki merdivenlerden indiğini gördü. Ethan bir zamanlar Colin ve Brooke*'a altın çift demişti*, sadece sarışın yakışıklılıklarından dolayı değil, aynı zamanda hayatın içinde ne kadar kolay süzülüyor gibi göründüklerinden dolayı. Brooke burada, Maine'in bu taşra köşesinde bile her zamanki gibi şık görünüyordu, sarı saçları pırıl pırıl bir pageboy ile kesilmiş, pembe kazak ikiz seti ince belini sarıyordu. Arkasında

Oğulları Kit, yüzü sarı saçlarının altında yarı yarıya gizlenmiş, omuzları çökmüş, sanki arka plana karışmaya çalışıyormuş gibi pusuya yatmıştı. Diğer herkes kucaklaşıp merhabalaşırken Kit mesafesini korudu ve sadece garip bir el sallama hareketi yapabildi.

İki kardeş bagajdan bavulları çıkarırken Colin, "Sizi saatler önce burada bekliyorduk," dedi.

"Trafik kötüydü," dedi Ethan. "Ayrıca bir kaza oldu." Colin durakladı ve kaşlarını çatarak bagaja baktı. "Bu kutu, um ... . Baba mı?"

"Oh, onu bana ver," dedi Elizabeth ve kocasının seramik vazosunun bulunduğu kutuyu sakince sandıktan çıkardı. "Artık bu konuda endişelenmeme gerek kalmadığında çok mutlu olacağım."

Colin ve Ethan annelerinin babalarından kalanları eve taşımasını izlediler. Paravan kapı arkasından tokatlayarak kapandı.

"Şey," dedi Colin kuru bir sesle, "annem bu kaybın üstesinden gayet iyi geliyor gibi görünüyor."

"Üç ay oldu," dedi Ethan. "*O kadar* da uzun değil."

Brooke, "Herkes kederle kendi yöntemiyle başa çıkar Colin. Ve annen hiçbir zaman duygusal bir tip olmadı."

"Sanırım." Arabanın bagajını kapattı. "Onu tuvaletin üstüne yerleştirmediği sürece."

Elizabeth'i eve kadar izlediler ve Susan iki adım içeride durup geniş oturma odasına hayretle baktı. Güneş ışığı tavandan tabana pencerelerden içeri süzülüyor ve cilalı parke zemin üzerinde parlıyordu. Açık kirişler katedral tavanda yükseliyordu. Bir duvarı boydan boya kaplayan aile fotoğrafları galerisi Conover ailesini on yıllar boyunca belgeliyordu.

Brooke eğildi ve Susan'a fısıldadı: "Ve buraya *sadece* bir kulübe."

"Hiç de beklediğim gibi değil," dedi Susan. "Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum. Göl kenarında bir kulübe. Ranzalı."

Brooke güldü. "İnan bana, Conover'lar ranzada yatmaz. Tanrı'ya şükür, yoksa bunca yıldır buraya gelmezdim."

Susan dikkatini duvardaki aile fotoğraflarına verdi. Maine'deki Conover'ların resimli bir tarihçesiydi bu.

Genç Elizabeth ve George, bir grup arkadaşlarıyla birlikte göletin kenarında duruyorlardı.

"Bunların hepsi burada mı çekildi?" dedi Susan.

"Aynı çam ağacının hemen yanında. Ağaç orada, kanoların yanında. Yıllar içinde ne kadar büyüdüğünü görebilirsiniz. Elizabeth her yaz fotoğraf çektirmek için bizi o ağacın altında bekletir. İşte, Colin doğduktan hemen sonra." Brooke, Elizabeth'in kucağındaki melek gibi sarışın bebeği gösterdi. Başka bir fotoğrafa geçti, Elizabeth'in kucağında başka bir bebek vardı, bu siyah saçlı bir bebekti. Artık gürbüz bir çocuk olan Colin yeni kardeşine kaşlarını çatarak bakıyordu. "Ve işte Ethan ilk kez ortaya çıkıyor."

Susan*, kardeşlerin bebekken bile farklı olduklarını* düşünüyordu. Yıllar geçtikçe farklılıklar daha da belirginleşti. Gözlüklü ve ciddi yüzlü, sırık gibi çocukta gelecekteki kocasını görebiliyordu. O zaman bile elinde bir kitap vardı, oysa daha uzun boylu ve sarışın olan Colin'in kendine güveni tamdı. Wall Street'te işine yaradığına şüphe olmayan bir özgüven.

Ayak sesleri merdivenlerden aşağı süzüldü. Susan döndüğünde, mor mayosunu giymiş olan kızının oturma odasına doğru koşuşturduğunu gördü. "Zoe?"

"Sadece bir dalış, anne! , benimle dışarı gel!"

"Bavullarımızı boşaltmalıyız!"

Ama Zoe çoktan paravan kapıdan dışarı fırlamış, güverte merdivenlerinden aşağıya, çimenlerin üzerinden suya doğru koşmaya başlamıştı. Tabii ki öyleydi; yakınlarda bir su kütlesi varsa, Zoe suya dalmadan duramazdı.

Susan kızını evden çıkarken takip etti ve Zoe gölete sıçrayıp sevinçle çığlık attığında daha çimenlerin yarısına gelmişti.

"Sanki tek başıma devasa bir yüzme havuzum var!" diye bağırdı.
Zoe.

Susan özel iskeleye çıktı ve kızına gülümsedi,
zahmetsizce suda ilerliyordu. "Çok soğuk değil mi?"

"Benim için değil!"

Su bir denizkızı için asla çok soğuk değildir, diye düşündü Susan, Zoe'nin parlak kırmızı altın renginde parıldayan bir yüzeyde süzülüşünü izlerken. Bir dalgıç kuşunun akıldan çıkmayan çığlığı ve Zoe'nin kulaçlarının ipeksi suda çıkardığı yumuşak şırıltılar dışında, öğleden sonra büyülü bir sessizlik vardı. Görünürde sadece bir kişi daha vardı, kanosuyla süzülerek geçen bir adam.

Ona el salladı, onun da el sallamasını bekliyordu. Maine'de insanlar böyle yapardı, değil mi? Birbirlerine el sallarlar.

Adam dalgaya karşılık vermedi. Sadece ona baktı, yüzü güneşin aydınlattığı havuzun parıltısına karşı siyah bir kesikti, sonra kürek çekerek uzaklaştı.

"Bekleyemedi, değil mi?" dedi Ethan kıkırdayarak, ailesine katılmak üzere çimenlikten aşağı inerken.

"Onu suçlayabilir misin? Bütün gün arabada tıkılıp kaldı."

Kolunu Susan'ın beline doladı ve bir an birlikte durup Zoe'nin başının suya girip çıkmasını, koyu renk saçlarının bir fokunki gibi kaygan ve parlak olmasını izlediler.

"Burası çok güzel," diye iç geçirdi Susan, kocasına yaslanarak. "Geri dönmek için bu kadar uzun süre beklemene şaşırdım."

Omuz silkti. "Güzel bir yer sanırım." "Tam
olarak bir onaylama sayılmaz." "Orası
ailemin evi. Benim değil."

"Ama ben tüm ailenin burada hoş karşılanacağını sanıyordum. Brooke ve Colin her yaz geliyorlar, değil mi?"

"Evet."

Kadın adama baktı ama adam sanki onun göremediği bir geçmişe bakıyormuş gibi suyun ötesine bakıyordu. Mutlu olmadığı belli olan bir geçmişe. "Bana burası hakkında pek bir şey anlatmadın. Geri dönmemenin bir nedeni var mı?"

İçini çekti ve yamacın yukarısında, devasa gövdesi ve yayılan dalları olan bir ağacı işaret etti. "Şuradaki akçaağacı görüyor musun?"

"Ne olmuş ona?"

"Yedi yaşındayken bir öğleden sonranın çoğunu o ağaçta mahsur kalarak geçirdim, aşağı inmeye korkuyordum çünkü Colin aşağıda taş atarak bekliyordu. Hannah Greene dışarı çıkıp beni kurtarmak zorunda kaldı."

"Tanrım, ne pislik ama."

"Aptalca bir anı. Bunu unutacağımı sanırsınız ama buradaki tüm yazlarımı böyle hatırlıyorum. Colin, tepenin kralı. Sonunda onlara katılmayı bıraktım. Buraya gelmeyeli yıllar oldu. Artık sadece bir yaz misafiriymişim gibi hissediyorum."

"Siz sadece bir misafir değilsiniz. Sen
ailedensin." "Biliyorum. Biliyorum."

"Bu yazı farklı kılmaya ne dersin, tamam mı?"

Ona gülümsedi. "Zaten öyle. Sen ve Zoe varsınız."

"Bence birkaç haftalığına şehirden uzaklaşmak bizim için iyi olacak. Bu yolculuk aslında babanın bir hediyesi olabilir, küllerini savurmak için hepimizin Maine'e gelmesini sağladı. Seni masandan uzaklaştırıp derin bir nefes almaya zorladı. Ve belki de burayla ilgili bir şey size ilham verecek. Kullanabileceğiniz bir şey görür ya da duyarsınız. İmza gününüzde tanıştığımızda söylediklerinizi asla unutmayacağım. 'Eğer bir yazarsanız, iyi ya da kötü hiçbir deneyim boşa gitmez."

"Ah, evet. En iyi tavlama cümleleri

bende." "Bende işe yaradı."

Onu kendine çekti ve sarıldı. "Özür dilerim,"

dedi. "Ne için?"

"Son zamanlarda pek eğlenceli olmadığım için. Bu *aptal* roman ve bu *aptal* karakterler yüzünden dikkatim dağıldığı için. Beni senden uzaklaştırdıkları için onlardan nefret etmeye başlıyorum."

"Bize geri döndüğün sürece."

Gülümsedi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Gidip eşyalarımızı yerleştirmeliyiz," diye mırıldandı.

"Yapmalıyız."

"Komşular kokteyl için her an gelebilir..." "Ve akşam

yemeğine yardım edeceğime söz verdim," diye ekledi.

Ama ikisi de kımıldamadı. Burası çok güzeldi, sadece ikisi, gölet sıvı ateş gibi parıldıyor, kızları suyun üzerinde süzülüyordu.

Mükemmel bir yaz akşamı, diye düşündü. *Hadi biraz daha uzun sürsün.*

BÖLÜM 4

REUBEN

Yaz insanları geri dönmüştü.

Reuben Tarkin, Maiden Göleti'nde kanosuyla kürek çekerken, mevsimlik kulübelerden hangilerinin artık dolu olduğunu ve hangilerinin hala boş durup sahiplerinin yıllık dönüşünü beklediğini inceledi. Hayatı boyunca bu gölette yaşamıştı; altmış beş yıl boyunca buz fırtınaları ve çamur mevsimlerinde, sıcak yaz gecelerinde ter içinde ve uykusuz bir şekilde vantilatörünün yanında yatmıştı. Göletin ritimlerini ve mevsimlerini o kadar iyi biliyordu ki, ilk kırmızı göğüslü kızılgerdanların ilkbaharda ne zaman geleceğini, ilkbahar dikizcilerinin yıllık korosunu boğa kurbağalarının vıraklamalarının ne zaman izleyeceğini ve yumurtadan yeni çıkmış karabatak yavrularının annelerinin sırtında koyu renkli tüy parçaları olarak ilk kez ne zaman ortaya çıkacaklarını tahmin edebiliyordu.

Maiden Pond'un insan nüfusunun yıllık geliş gidişlerini de aynı derecede yakından biliyordu.

Arthur Fox genellikle sezona ilk gelen kişiydi, bazen Mayıs ayı gibi erken bir tarihte, havanın hala kararsız ve suyun yüzmek için çok soğuk olduğu zamanlarda. Bu yıl Arthur, Haziran ayının ikinci haftasında New York plakalı şık mavi bir Mercedes'le kulübesine gelmişti. Hiç vakit kaybetmeden güvertedeki mobilyalarını toplamış ve kanosunu depodan çıkarıp su kenarına sürüklemişti. Arthur seksen iki yaşındaydı ama hâlâ kendi ahşap şamandırasını gölete taşıyabilecek kadar zindeydi; bu, yazlıkçıların genellikle yerel kas gücü kiraladığı yorucu bir işti. Fiziksel emeğin zorluğundan zevk alıyor gibiydi. Zenginler genellikle sıradan insanlar gibi görünmeyi severdi ve Maine bu fantezilerini gerçekleştirmek için geldikleri yerdi. Bu öğleden sonra Arthur, su manzarasını engelleyen alçak dalları hevesle keserken rustik bahçıvan rolünü oynamak için gömleğini çıkarmıştı. Reuben kayığıyla süzülerek yanından geçerken Arthur onu fark etti ve dalları kesmeyi aniden bıraktı. Reuben'e tek kelime etmedi, gülümsemedi ya da sallamadı; hiç kimse Reuben'e el sallamamıştı

Tarkin. Bunun yerine Arthur ona öyle bir baktı ki: *Seni izliyorum.*

Reuben bir sonraki kulübeye doğru kürek çekti. Hannah Greene'in.

Hannah bir şezlonga uzanmış, arka güvertede güneşleniyordu. Altmış bir yaşındaki Hannah tombullaşmıştı ve kıştan kalma beyaz teniyle sıcakta kabarmaya bırakılmış ekmek hamuruna benziyordu. Kulübe, Bethesda'lı merhum Dr. ve Bayan Greene'den ona miras kalmıştı ve kulübeyle birlikte ailesinin Reuben'e karşı antipatisi de ona geçmişti. Belki de kürek çekerken Reuben'in bakışlarını hissetti ya da küreğinin suya vuruşunu duydu, çünkü aniden şezlongunda doğruldu ve ona baktı. Arthur Fox gibi Hannah da gülümsemedi ya da el sallamadı. Bunun yerine sandalyeden kalktı, evine girdi ve kapıyı kapattı.

Reuben kürek çekmeye devam etti.

Bir sonraki kulübede kürek çekmeyi bıraktı ve kanosunun sürüklenmesine izin verdi, özel rıhtımın yanından, iki kanonun çimlerin üzerinde dinlendiği geniş çimenliğin yanından geçti. Burası Maiden Pond'daki en büyük evdi, hem doğan güneşe hem de doğan aya doğru doğuya baktığı için Moonview dedikleri ev. Conover'lar gelmeden önce bile onların geleceğini biliyordu çünkü hizmetçileri, bahçıvanları ve bekçiyi iş başında, evi onların dönüşü için hazırlarken görmüştü. Reuben'in mütevazı küçük kulübesi Moonview'in tam karşısındaki gölette yer alıyordu ve yıllar boyunca oturma odasının penceresinden Conover ailesinin geliş gidişlerini gözlemlemişti. O zamanlar genç birer evli olan Elizabeth ve George Conover, Maiden Pond'daki evi satın aldıklarında dokuz yaşındaydı. Büyüyen ailelerini yerleştirmek için genişleyen kulübeyi genişletmelerini ve güncellemelerini izlemişti. Sürekli bir kitabın arkasına saklanan küçük oğulları Ethan'ın aksine, kollarını kavuşturarak ayakta durmayı seven, her zaman kavgaya hazır, altın saçlı, iri yarı bir çocuk olan büyük oğulları Colin'le birden fazla kez kavga etmişti.

Yıllar geçtikçe ev, Colin ve buz sarısı prensesi karısını, sonra da erkek ve dadılarını barındıracak şekilde genişlemeye devam etti. Conover klanı içinde Reuben'e insanmış gibi bakan tek kişi dadıydı. Sanki bir gülümsemeye, bir el sallamaya layıkmış gibi.

Ta ki aile dadıyı da Reuben'e karşı kışkırtana kadar.

Küreğini daldırdı ve kayığı suyun içinde durdurdu. Bir an için olduğu yerde sallanarak Moonview'e baktı. Dışarıda, güvertede bir masa ve altı sandalye vardı; üst katta ise tüm pencereler açıktı ve kışın bayat havasını dışarı atıyordu. George Conover'ın birkaç ay önce vefat ettiğini duymuştu ama George'un dul eşi Elizabeth, büyük oğlu Colin ve ailesiyle birlikte geri dönmüştü. Küçük oğlu Ethan yıllardır ziyarete gelmemişti, bu da Reuben'e aile içinde bir anlaşmazlık, bir çatlak olduğunu düşündürdü.

Bu yüzden Ethan'ın evden çıkıp çimlerin üzerinden Moonview'in iskelesine doğru yürüdüğünü ve orada bir kadının durduğunu görünce şaşırdı. Bu kadını daha önce hiç görmemişti. Kadın zayıftı, kahverengi saçları vardı ve Reuben'e el salladı, dostça bir hareketti bu, Reuben'i o kadar ürkütmüştü ki ona el sallayamayacak kadar felç olmuştu. *Henüz bilmiyor*, diye düşündü. *Benden korkması gerektiğini bilmiyor.*

Bir de genç bir kız vardı, mor mayolu bir peri, yarı su perisi, yarı balık bir su yaratığı gibi gölette süzülüyordu. Daha önce hiç görmediği bir başka ziyaretçi. Ethan Conover'ın sonunda evlendiğini duymuştu ve Ethan'ın kolunu kadına doladığını görünce bunun yeni karısı ve üvey kızı olması gerektiğini anladı. Yani tüm Conover ailesi Maine'e geri dönmüştü, muhtemelen George Conover'ın anma töreni için.

O piç cehennemde çürüsün.

Reuben kanosunu Moonview'den uzaklaştırdı ve karşı kıyıya doğru kürek çekmeye başladı. Kız kardeşi şimdiye kadar uykusundan uyanmış olmalıydı ve yataktan tekerlekli sandalyesine taşınması için yardımına ihtiyacı vardı. Yıkanması gerekiyordu; sonra akşam yemeği hazırlanacak, mutfak ve Abigail'in ilaçları dağıtılacaktı. Önünde görevlerle dolu bir akşam uzanıyordu, ama göletteki bu anın tadını çıkarması gerekiyordu, kayığı gün batımının yaldızladığı suda süzülüyor, yusufçuklar yüzeyde uçuşuyordu.

Sonra suyun karşı kıyısında beliren, bacaları gökyüzünü pençeleyen pençeler gibi duran Moonview'e baktı ve ürperdi. *Her şey değişmek üzere,* diye düşündü. *Conover'lar şehre geri döndü.*

BÖLÜM 5

SUSAN

Susan, bir ev ispinozunun şarkı söyleyerek çıkardığı melodiyle uyandı. Genellikle ailede sabahları ilk kalkan o olurdu, bu yüzden yatağın Ethan'ın tarafına baktığında boş olduğunu görünce şaşırdı. Boston'da onu uyandıran normalde kuş sesleri değil, apartmanlarının dışındaki otobüslerin ve çöp kamyonlarının sabahın erken saatlerindeki gürültüsüydü. Dokuz buçukta, belki gölette yüzmek ya da Purity köyüne gitmek dışında programında hiçbir şey olmadan yatakta tembellik etmek ne kadar lükstü. Her tatil böyle *olmalıydı*, her sabah geç saatlerde kahvenin kışkırtıcı kokusuyla uyanmak. Bir kez olsun evdeki başka biri tarafından yapılmıştı.

Kot pantolonunu ve düğmeli gömleğini giydi ve nefis kokuyu takip ederek alt kattaki mutfağa indi. Orada Ethan'ı kahvaltı masasında oturmuş, önüne kâğıtlar serilmiş, kalemi öfkeyle bir şeyler karalarken buldu. Kız yalınayak odaya girdiğinde Ethan başını kaldırıp bakmadı bile. Ah, yüzündeki o şiddetli konsantrasyon ifadesini tanıyordu. Onu rahatsız etmek istemedi, bu yüzden cezveye gitti ve sessizce kendine bir fincan doldurdu. Ancak kremayı çıkarıp buzdolabının kapağını kapattığında Ethan birden doğruldu ve onun odada olduğunu fark etti.

"Hey," dedi gözlüklerini çıkararak.

"Hey, geri dön. Bunlar da ne?" Aceleyle karaladığı kelimelerle kaplı sayfalara başıyla işaret etti.

"Geliyor." Güldü ve inanamayarak başını salladı. "Sonunda geliyor!"

"Üzerinde çalıştığın şu hikaye mi?"

"Hayır, bu tamamen yeni bir şey. Ne oldu bilmiyorum. Bu sabah uyandım ve her şey *bir* anda oldu. Sanki bir düğme aniden açıldı ve kelimeler akmaya başladı. Belki de bunca yıldan sonra tekrar göle dönmüş olmaktır. Burada olan her şeyi hatırlamak,

Çocukken duyduğum tüm hikayeler. Ya da belki de Boston'dan defolup gitmeye ihtiyacım vardı."

Başarısızlık bulutu iç karartıcı bir sis gibi üzerine çökmüş, sözlerini boğmuştu. Aylar sonra ilk kez, evlendiği Ethan'ı, mutlu Ethan'ı karşısında otururken gördü.

"Şimdi keşke dizüstü bilgisayarımı getirseydim diyorum" dedi.

"Onsuz da sayfaları gayet iyi çeviriyor gibisin." Boş kahve fincanını aldı ve onun için yeniden doldurdu. "Herkes nerede?"

"Annem ve Arthur töreni yönetecek olan papazla görüşmeye gittiler. Colin ve Brooke alışverişe gittiler sanırım. Kit hâlâ yatakta." Omuz silkti. "Ergenler."

"Peki ya Zoe?" "Başka nerede?"

Mutfak penceresine gitti ve gölete baktı. Evet, kızları tam olarak oradaydı, sabah ışığında ıslak kafaları parıldayan başka bir kızla birlikte suya girerken gülüyor ve sohbet ediyorlardı.

"Yanındaki kız kim?" diye sordu. "Yeni tanıştığı biri. Buralı, sanırım."

"Bu harika bir şey. Burada yeni bir arkadaş bulmasına sevindim. Konuşacak kimsesi yok diye endişeleniyordum."

"Her zaman Kit vardır."

Dönüp ona baktı. "Ciddi misin? O çocuk dün gece ona neredeyse hiç 'boo' demedi. Bütün geceyi Brooke'a yapışmış halde geçirdi."

"Ne kadar utangaç olduğunu biliyorsun. Tek çocuk."

"Neredeyse on yedi yaşında. Şimdiye kadar büyümüş olması gerekirdi." Durakladı. "Onunla ilgili başka bir şey mi var?"

Ethan yeni bir kâğıda uzandı. "Bebekken çok hastaydı, hastaneye girip çıkıyordu. Brooke'un onu korumak için biraz aşırıya kaçması şaşırtıcı değil. Eğer bir sorun varsa, bence bu *o* olabilir." Kafasını kaldırdı. "Neredeyse sana söylemeyi unutuyordum. Hannah alışveriş yapmak için Bar Harbor'a gidiyor. Onunla gitmek isteyip istemeyeceğini merak ediyor."

"Bütün gün ne yapacaksın?"

Masanın üzerindeki sayfaları işaret etti. "Çok iyi gidiyor, şimdi durmak istemiyorum."

"Hayır, elbette olmaz. Sen burada kal ve yaz." Pencereye döndü ve kızına baktı, ne kadar da mutlu bir şekilde gölette su sıçratıyordu

diğer kız. Zoe'nin yeni bir arkadaşı vardı ve Ethan yine yazıyordu. Güne daha iyi bir başlangıç isteyebilir miydi?

"Bar Harbor'ı görmek istiyorum," dedi. "Hannah'yı arayacağım."

*

Hannah Greene konuşmayı severdi. Bar Harbor'a kadar yol boyunca konuşmuş, yengeç keki ve salatadan oluşan öğle yemeklerini yerken konuşmuş, Ana Cadde'deki hediyelik eşya dükkânlarına göz atarken konuşmuştu. Susan bütün bu konuşmalara aldırmıyordu. Hiç evlenmemiş olan ve yalnız yaşayan Hannah, Conover oğlanlarıyla ilgili zengin anekdotlarını paylaşmaktan zevk alıyor gibiydi.

"Oh, o ikisi bir çiftti!" Purity'ye geri dönerlerken Hannah konuştu. "Colin, en çok sorun çıkaran oydu. Mahallenin çocuklarıyla hep kavga eder, sonra da özür dilemeyi reddederdi. Colin hiçbir şey için özür dilemez, çünkü *asla* onun hatası değildir. George işleri yoluna koymak için diğer aileleri birkaç kez ziyaret etmek zorunda kaldı. Ama senin Ethan'ın başı hiç belaya girmedi. Her zaman sessiz olan. Hayalperest."

Susan gülümsedi. "O hâlâ bir hayalperest. Sanırım bu yüzden sonunda yazar oldu."

"Aslında o çocuklara bakıcılık *istemiyordum* ama Elizabeth beni ikna etti. Elbette işin içinde para da vardı." Hannah göz kırptı. "Oldukça da fazla, çünkü çifte kazık attım. Elizabeth bana para verdi, babam da verdi, sırf beni evden çıkarmak için. O günlerde yetişkinler çocuklarıyla uğraşamazlardı. Bizi serbest bırakıp kendi hayatlarına devam ederlerdi. Ben sadece sekiz yaşındaydım ve altısı birden her akşam kokteyl içmeye giderlerdi. Düşünebiliyor musunuz?"

"Seni evde yalnız mı bırakıyorum?"

"Şey, hemen yan taraftaydım ama yine de. Her zaman çok içen bir grup olmuşlardır. Sanırım *ben* de oradan kaptım. Ve Colin'den. Öğlen şarap, beşte highballs." Susan'a baktı. "Ethan hiç içmedi ama. Sen ayık olanla evlendin."

"Arthur o zaman evli miydi?"

"Arthur mu?" Hannah homurdandı. "Hayır, o onaylanmış bir bekâr. Hangi kadın ona katlanır ki?"

"Altı yetişkinin her akşam kokteyl için buluştuğunu söylediniz. Altıncı kişi kimdi?"

"Oh, o babamın sekreteriydi."

"Burada bir sekreteri mi vardı?"

"Babamın işi nedeniyle Maryland'e tayin edilmeden önce yıl boyunca burada yaşıyorduk. Maine'den ayrılmaktan, Bethesda'da kimseyi tanımadığım o okula gitmekten *nefret ederdim*. Her yıl Ağustos ayının gelmesini ve göle geri dönmeyi iple çekerdim. Sanki tekrar eve dönmek gibiydi. Ve her yıl, Conover'lı çocuklar daha uzun ve yakışıklı olurdu. Sonra Ethan üniversiteye gitti ve sonra onu neredeyse hiç görmedim." Susan'a baktı. "Bu arada romanını çok beğendim. Çıktıktan hemen sonra okumuştum. Ona söylediğimi hiç sanmıyorum."

"Ona kesinlikle söylemelisin. Bunu sizden duymak onu çok heyecanlandıracaktır." " ikinci kitabı ne zaman çıkacak?" Susan ne zaman

Hannah hemen cevap verince kaşlarını çattı. "İkinci bir tane daha *var,* değil mi?"

"Üniversitede ders vermekle o kadar meşgul ki," dedi Susan sonunda. "Ve ikinci romanların nasıl olduğunu bilirsin. İlkiyle aynı olması çok fazla baskı vardır."

"Ah," dedi Hannah. Hassas bir konuya girdiğinin farkına varmış olmalı ki bir an sessiz kaldı. "Evet, onun için zor olmalı," dedi. "O ailede ikinci olmak da zor. Her zaman Colin'le kıyaslanmak."

Altın çocuk. Daha başarılı bir kardeş olduğunun kanıtı olarak sadece özel dikim takım elbiselerini ve Yukarı Batı Yakası'ndaki adresini göstermesi gereken oğul. Ethan'ın yazları burada ailesiyle geçirmekten kaçınmasına şaşmamalıydı. Bahçedeki akçaağaca her baktığında, kendisinden daha iri ve kaslı ağabeyi aşağıdan onunla alay ederken dalda mahsur kaldığı günü hatırlıyordu. *Colin ailenin altın çocuğu olabilir,* diye düşündü, *ama ben daha nazik bir kardeşle evlendim.*

Daha iyi bir kardeş.

*

Ethan'ı üst katta, yatak odalarındaki masada otururken buldu, işine o kadar ki içeri girdiğini fark etmedi bile. Kulağında kulaklık olduğu için onu zaten duyamazdı. Kadın omzuna dokundu ve adam şaşkınlıkla doğruldu.

"Hâlâ devam ediyor musun?" dedi.

Kulaklıkları çıkardı ve kulaklıklardan *Star Wars* müziği yükseldi. "Üzgünüm, seni duymadım."

"Kulaklarınızda bangır bangır çalan o müzikle buna şaşmamalı." Masasının üzerindeki el yazısıyla yazılmış sayfa yığınına baktı. "Vay be, çok meşgulmüşsün. Şimdi de üst katta mı çalışıyorsun?"

"Alt katta çok fazla dikkat dağıtıcı şey var. İnsanlar girip çıkıyor. Brooke da çamaşır makinesini çalıştırıyordu..." *Yıldız Savaşları* müziğini kapattı. "Saat kaç bu arada?"

"Saat neredeyse dört. Herkes hala dışarıda mı?"

"Takip edemedim. Sanırım annem hâlâ Arthur'la birlikte." "Peki ya Zoe?"

"Şu yerli kızla gitti. Bu sabah tanıştığı kızla."

Susan pencereden dışarı baktı ama kızları göremedi. Aslında gölette de kimseyi görmüyordu. "Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Bir inekle ilgili bir şey," dedi sayfalarını düzgün bir yığın halinde düzenlerken. "Ne hakkında?"

"Kızın bir ineği ve keçileri var. Zoe bana böyle söyledi. Hayvanları görmek için kızın evine gidiyormuş. Bu konuda oldukça heyecanlı görünüyordu."

Bir inek. *Bu* canlandırıcı derecede sağlıklı bir şeydi ve Zoe'nin Boston'da görmesi pek mümkün değildi.

"Akşam yemeği için zamanında döndüğü sürece," dedi Susan.

*

"Ergenler nasıldır bilirsin," dedi Arthur Fox bir bardağa buz küpleri atıp cin ve tonik koyduktan sonra bir dilim misket limonu eklerken. "Muhtemelen henüz eve gelemeyecek kadar iyi vakit geçiriyordur."

"Ve bu yaz günleri çok uzun," diye ekledi Elizabeth. "Eminim Zoe'nin saatin ne kadar geç olduğundan haberi yoktur. Muhtemelen her an ortaya çıkabilir."

Maiden Göleti'nde yine sakin bir yaz akşamıydı, tamamen rüzgârsızdı, su sıvı altın gibi parıldıyordu. Arthur ve Hannah bir kez daha kokteyller ve kanepeler için Conover'lara katılmışlardı; bu, Susan'ın dün gece çekici bulduğu bir yaz ritüeliydi. Bu akşam ise onu sadece sinirlendiriyordu. Oturma odasında Brooke ve Colin'in gülümseyen yüzlerine, kendine ikinci bir kadeh şarap dolduran Hannah'ya . Saatin yedi olması ve Zoe'nin eve gelmemiş olması kimseyi endişelendirmiyordu.

Susan kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Geç kalacağı zaman bana haber verme konusunda genelde iyidir."

"Telefonunda kaç tane çubuk var?" Brooke sordu. "Bir."

"Sorun da bu olabilir. Burası vahşi doğada olmak gibi. Ölü bir bölgede olabilir."

Arthur homurdandı. "Maine'in yarısı ölü bölge."

"Kit'in kimseye haber vermeden çekip gittiği zamanı hatırlıyor musun?" dedi Brooke. "O kadar endişelenmiştim ki polisi aramıştım. On dakika sonra Kit vals yaparak eve geri döndü. Ne utanç vericiydi. 'Keşfe çıktığını' söylemişti."

Ama o bir erkek, diye düşündü Susan. Kızlar için daha çok endişeleniyordunuz, çünkü onlar daha savunmasızdı, bir avcının dikkatini çekmeleri daha olasıydı ve bu kent Zoe'ye yabancıydı. Boston'da o ve arkadaşları şehrin bir ucundan diğer ucuna T ile gidebiliyorlardı. Hangi mahallelerin güvenli olduğunu ve hangilerinden kaçınmaları gerektiğini biliyorlardı.

Telefonuna tekrar baktı, konuşmayı gerçekten dinlemiyordu. Alabora olan sandallar, düşen yüzen uçak ve Arthur'un Colin'i şınav çekme yarışına soktuğu ve Arthur'un kazandığı yıl hakkında anlatılan eski hikâyeler umurunda değildi. Onların hikâyelerine katlanmaktan, sanki gerçekten umurundaymış gibi başını sallayıp gülümsemeye devam etmekten başka çaresi yoktu.

Zoe'den hâlâ mesaj gelmemişti.

"Eminim iyidir," dedi Brooke, onun telefonu cebine geri koymasını izlerken.

"Ve daha bir sürü gün ışığı var," dedi Arthur. "Bu ikisi çocukken hava kararıktan sonra kurt sürüsü gibi koşturur, ortalığı birbirine katarlardı. Yazın burada çocuklar böyle yapar." Duvardaki, Colin ve Ethan'ın ok ve yay tutarken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. "Şu küçük vahşilere bakın! Kaç yaşındaydılar?"

"Yaklaşık on bir yaşındaydım," dedi Colin. "Ethan sekiz yaşında olacaktı."

"Ve o ok ve yayla birinin kedisini vurmaya çalışmadın mı? Komşularla epey tartıştığımızı hatırlıyorum."

Colin güldü. "Beşinciyi savunuyorum."

"Bu yıl fotoğraf çektirmeyi unutmayalım," dedi Elizabeth. "Bir süredir fotoğraf çektirmemiştik ve bunu ailece tekrar bir araya gelmişken yapmalıyız."

Keşke hep birlikte olsaydık, diye düşündü Susan. *, Zoe?*

Ethan'ın kolunun beline dolandığını hissetti. "Göletin etrafına bir kez daha bakacağım," dedi sessizce. "Buranın çocukları tekne rampasında takılmayı severler. Belki oradadır."

"Evet. Lütfen."

Diğerleri Ethan'ın evden çıktığını fark etmedi. Hepsi fotoğraflara, ailenin göletteki yazlarının resimli tarihine odaklanmıştı, herkes onun korkularına kayıtsızdı. Ya da belki de ona kayıtsızlık gibi görünen şeyi yanlış yorumluyordu. Belki de sadece dikkatini dağıtmaya ve onu fotoğraflara, Maiden Pond'dan eski anekdotlara odaklanmaya zorlayarak endişesini hafifletmeye çalışıyorlardı. Bu, onu endişelendirmek istemedikleri şeklinde iyi niyetli bir yorum olabilirdi ama işe yaramıyordu. Endişeliydi ve şu anda hissettiği şey görmezden gelinmekti. Yok sayıldı.

"Burada hepimiz ne kadar genç görünüyoruz," dedi Arthur, altında "1968" yazan ilk resmi göstererek. Genç Elizabeth ve George çam ağacının altında Hannah Greene'in ailesi ve Arthur'la birlikte duruyordu. Arthur o zamanlar son derece yakışıklıydı ve saçları dökülmüş, gözlüklü Dr. Greene'in üzerinde yükseliyordu. En uçta küçük Hannah, fotoğraftan kesilip çıkarılmış birinin bedensiz elini tutuyordu.

"Tanrım, yaşlandığımı görmekten nefret ediyorum," dedi Elizabeth, Maiden Pond'da geçirdikleri yazların fotoğraflarına bakarken. Colin ve Ethan'ın boyları her yıl biraz daha uzuyordu. Hannah, orta yaşa doğru olgunlaşıyordu. "Sadece daha fazla kırışıklık, daha fazla gri saç."

Arthur göz kırptı. "İyi bir şarap gibi yıllanıyorsun,

Elizabeth." "Ya da sirkeye dönüşüyorsun."

Colin, parlak siyah saçlı bir kadının kucağındaki sarışın bir bebeğin fotoğrafını göstererek, "Ve bakın *sonunda* olay yerine kim geldi?" dedi. Genç kadının koyu teninin aksine, bebek solgun, neredeyse hastalıklı görünüyordu. "İşte bizim Kit, dadısıyla birlikte."

Brooke kolunu Kit'e doladı. "O hâlâ benim bebeğim."

Susan ona ayak uydurmaya çalıştı, Kit'in bebeklik fotoğraflarıyla, Kit'in anemik görünümlü bir çocuktan anemik görünümlü bir gence dönüştüğü fotoğraflarla ilgileniyormuş gibi davranmaya çalıştı. Kit'in çocukken ne kadar hasta olduğunu ya da karın ağrılarını açıklamakta başarısız olan doktorları duymak istemiyordu. Kendi çocuğunuz kaybolduğunda, başka bir çocuğun sıkıntılarına odaklanamazsınız, ama Brooke'un oğlunu sağlıklı tutmayı nasıl kendine görev edindiğini ve şimdi ona bir bakın, babası kadar uzun boylu olduğunu anlata anlata bitiremiyorlardı!

Belki Colin kadar uzundur, diye düşündü Susan, *ama çocuk hiç dik durmayıp sürekli bir insan soru işareti gibi kambur dururken bunu söylemek zordu.*

Şimdi içkilerini tazeliyorlardı, daha fazla buz küpü şıngırdıyor, daha fazla cin ve limon dilimi bardaklara sıçrıyordu. Daha fazla hikâye anlatılıyor, herkes sakin ve rahat görünüyordu. Kit hariç herkes, Brooke'un biricik Kit'i, açıkça konuşmayı bırakmış, pencereden dışarı bakıyordu.

Ethan'ın eve geri döndüğünü duydu ve Zoe'yi bulduğuna dair acımasız bir umut hissetti, ama ona bakmak için döndüğünde tek yaptığı başını sallamak oldu.

Bir kez daha telefonuna baktı. Yeni mesaj yoktu.

*

Susan yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Herkes kızarmış tavuk, patates püresi ve salata yerken, o sürekli telefonuna bakıyor, çalmasını, bir mesaj gelmesini bekliyordu. Shoreline Yolu'nda bir aşağı bir yukarı gitmiş, birkaç kapı çalmış, kızını gören olup olmadığını sormuştu ama kimse görmemişti.

"Endişelendiğinizi biliyorum ama burası küçük, güvenli bir kasaba," dedi Elizabeth. "Çocuklar küçükken onlar için hiç endişelenmezdik."

"Onlar çocuktu."

"Bir arkadaşıyla birlikte, değil mi? Yani tek başına değil."

"Eminim ölü bir bölgededir," dedi Colin. "Burada sinyal alamayacağın bir sürü yer var. Ormanda yaşamanın sıkıntılarından biri de bu."

Sanki bu bir sıkıntıdan başka bir şey değilmiş gibi, diye düşündü Susan, kayınbiraderinin sakince yemeğine devam edişini, bıçağını tabağında gezdirişini, gözlerini yemeğinden ayırmayışını izlerken. Bu kendinden emin tavır Wall Street'te işine yaramıştı kuşkusuz, ama bu gece onun haklı olduğunu bildiği halde bu tavrı sinir bozucu buluyordu. Maine ormanlarındaydılar. Telefonunun çalışmadığı ölü noktalar *vardı*. Zoe hâlâ ineği olan yeni arkadaşının evinde olmalıydı ve muhtemelen o kadar iyi vakit geçiriyordu ki annesini aramayı unutmuştu. kadar düşüncesizdi. Susan eve döndüğünde ona düşüncesiz davranışlar, annene nasıl sinir krizi geçirtmeyeceğin konusunda sert bir ders verecekti.

Ethan elini sıkmak için masanın altına uzandı. En azından o endişeli görünüyordu. "Kasabaya gidip Ana Cadde'ye bir kez daha bakacağım. Belki biri onu orada görmüştür."

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır, sen burada kal. Eve geldiğinde ikimizden biri burada olmalı," diye mırıldandı ve masadan ayrıldı.

Telefonuna tekrar baktı. Hâlâ mesaj yoktu.

Yemek masası toplandıktan ve Arthur ile Hannah geceyi geçirmek üzere ayrıldıktan sonra da bir şey olmadı. Elizabeth elinde bir kitapla bir koltuğa oturdu. Kit üst kata, tavan arasındaki tüneğine çıktı. Brooke ve Colin Scrabble tahtasını çıkardılar.

Susan dışarı, güverteye çıktı ve suyun karşısına baktı. Berrak bir geceydi, büyülü bir gece, gölet yansıyan yıldız ışıklarıyla parlıyordu. Karşı kıyıda, güvertede duran bir adamın siluetini gördü, omuzları arkasındaki pencere tarafından çerçevelenmişti. Bu, dün kayıkta fark ettiği adam mıydı? Adamın yüzünü göremiyordu ama onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu, tıpkı kendisinin onu izlediği gibi.

Burada çok yanlış bir şeyler var, diye düşündü. Aile bunu hissetmeyebilirdi ama o hissediyordu.

Cep telefonunu çıkardı ve 911'i aradı.

BÖLÜM 6

JO

Polis şefi Jo Thibodeau devriye arabasını Purity'nin ana caddesinde sürerken, *bu yaz çok yoğun geçecek*, diye düşündü. Marigold Kafe bütün akşam müşterilerle dolup taşmıştı ve Jo pencereden yorgunluktan bitkin düşmüş iki garsonun geceyi temizlediğini gördü. İki kapı ötede, saat 21:15'te bile Sugar Cone'un kapısında sabırla dondurma bekleyen bir kuyruk vardı. Kasabanın dört bir yanında yazar kasalar çalıyordu; bu ses, kışın zayıf ve yalnız ayları boyunca işlerini canlı tutmak için bu yaz ziyaretçilerine güvenen yerel halkın kulaklarına neşeli bir ses gibi geliyordu. Ve daha Haziran ayındaydık; Ağustos ayı geldiğinde sokaklar turistlerle dolup taşacaktı ve Jo bu ziyaretçilerin kasabaya getirdiği kaçınılmaz trafik sıkışıklığı, küçük hırsızlıklar ve ara sıra yaşanan yumruk yumruğa kavgalarla uğraşmak istemese de, can damarı turizm olan bir köyde yaşamanın bedeli buydu. Turizm olmasaydı Purity, Maine'deki pek çok zor durumdaki kasaba gibi boş vitrinler ve çökmüş kaldırımlarla dolu olurdu. Yaz insanları para getirirdi. Aynı zamanda bela da getirirlerdi, bu yüzden Jo asla işsiz kalmazdı.

Whale Spout barına yaklaşırken yavaşladı ve park yerine göz attı. Bu gece bir kargaşa olacaksa, büyük olasılıkla burada başlayacaktı, aşırı alkol ve testosteronla körüklenmişti. Park etmiş arabaların arasında, sesleri kahkahadan tizleşen bir çift genç kadın dolaşıyor, bir ileri bir geri sigara içiyorlardı. Jo onları iyi tanıyordu. Buralı kızlardı, ikisinin de etekleri yukarı kalkıktı ve bu gece cılız yüksek topuklu ayakkabılar giymişlerdi. Bu kızlar daha iyisini bilecek kadar yaşlı ama başlarını belaya sokacak kadar gençti ve böyle ayakkabılarla beladan kaçamazdınız. Jo'nun devriye arabası yavaşça yanlarından geçerken, kızlar meydan okurcasına arkalarına baktılar ve sonra yalpalayarak bara girdiler.

Evet, sana göz kulak oluyorum. Birinin yapması gerek.

Kayıkhanenin yanından geçip yarım düzine ıstakoz teknesinin rıhtımda bağlı olduğu kasaba iskelesine doğru ilerledi. Sorun çıkmadı

Burada sadece birkaç turist kazaklarını giymiş, gece geç saatlerde su kenarında gezintiye çıkmıştı. Yazın ilk haftası olabilirdi ama limandan esen rüzgâr hâlâ soğuktu ve okyanusun kendisi de bir yüzücünün kalbini durma noktasına getirecek kadar soğuktu. Geçen sonbaharda körfezden bir adamın cesedini çıkarmışlardı, kırk yaşında bir adamdı ve kıyıdan sadece birkaç düzine metre açıkta denize düşmüştü. İyi bir yüzücüydü ama genç ve zinde bir adam bile soğuk körfezle baş edemezdi. Jo rıhtımı, yürüyüşü dengesiz olan, alkolik bir sersemlikle suya düşebilecek biri var mı diye taradı ama kurtarılması gereken kimseyi görmedi. Henüz yoktu.

Akşam devriye güzergâhında ilerleyerek, özenle korunan Viktorya ve Cape ve koloni tarzı evleriyle Purity köyünün merkezinden geçti, ardından yem dükkânını ve benzin istasyonunu geçerek batıya, sahilden uzağa yöneldi. İki mil içeride, rotasındaki bir sonraki muhtemel sorunlu noktaya ulaştı: Maiden Pond, mevsimlik evlerden bazılarına yakın zamanda zorla girilmişti. Çalınan eşyalar önemli değildi - fotoğraf makinesi, çeşitli mücevherler, birkaç yüz dolar nakit para - ama kendi babası da dahil olmak üzere çoğu insanın kapılarını kilitleme zahmetine girmediği bir kasabada küçük suçlar bile sinir bozucuydu. Jo, bir önceki polis şefinin geçen yıl ölümünden bu yana, en azından kasabanın seçici kurulu rolünü resmileştirene kadar, polis şefi vekili olarak görev yapıyordu, bu nedenle toplumun güvenliğinin yükünü tamamen omuzlarında hissediyordu. *Purity*, çocuklarınızın gözetimsiz bisiklete binebileceği, geceleri pencerelerinizin kilidini açarak uyuyabileceğiniz bir kasaba gibi görünebilir, ancak gerçekte burası hiçbir zaman insanların inanmak istediği kadar masum bir yer olmamıştı. Hiçbir kasaba öyle değildi. Bir polis olarak, bazı şirin evlerin içinde olup biten çirkin şeylere, dış dünya bunları görmese bile her zaman devam eden şeylere göz atmıştı.

Jo her zaman kapılarını kilitlerdi.

Arabasıyla Maiden Pond tekne rampasına gitti, motoru kapattı ve birkaç dakika oturup kıyı boyunca uzanan ışıkları tararken sessizliğin tadını çıkardı. Hırsızlıklar Maiden Pond'un batı yakasında, mevsimlik evlerin bulunduğu yerde olmuştu. Bu evler uzaklardan gelen, banka hesapları yılın sekiz ayı boş duran ikinci evleri alabilecek kadar kabarık olan insanlara aitti. Karşı kıyıda, göletin çamurlu sığlıklara dönüştüğü yerde, bazıları nesillerdir yerel ailelere ait olan çok daha mütevazı evler vardı. Jo bu kulübelerden birini çok iyi tanıyordu, çünkü arka güvertesinde

ilk öpücük. O ve Robbie Gordon o yıl on dört yaşındaydı ve iki düzine okul arkadaşıyla birlikte bir yaz ortası partisinin tadını çıkarıyorlardı, hepsi o sıkışık küçük eve tıkılmıştı. Her nasılsa, o ve Robbie dudaklarını kilitlemek için gölgelerin arasında küçük bir mahremiyet cebi bulmayı başardılar. Öpücük tatlıydı ama pek de sarsıcı değildi, sadece ilk öpücük olduğu için hatırlanıyordu. Utanç içinde gülmüşlerdi, bunun birlikte tek öpüşmeleri olacağını biliyorlardı ve bu ikisi için de sorun değildi. Sadece arkadaş olarak çok daha rahatlardı ve yıllar boyunca da öyle kaldılar.

Robbie artık evli bir elektrikçiydi ve yüksek talep gören çoğu esnaf gibi refah içindeydi. Ne zaman şehirde onun iş minibüsünü görse, arka verandadaki o geceyi, ay ışığında parıldayan göleti, partiden gelen müzik ve kahkaha seslerini hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu. Bazen, arkadaştan daha fazlası olmayı seçmiş olsalardı neler olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak etti. Her ne kadar bu gece devriye arabasında tek başına oturmasına yol açmış olsalar da, yaptığı seçimlerden pişman değildi. Her ne kadar bu gece eve gittiğinde onu sadece köpeğinin beklediğini göreceği anlamına gelse de.

Dikiz aynasında bir çift far titredi. Aracın yaklaşmasını izledi, kenara çekecek bir yer arıyormuş gibi yavaşça hareket ediyordu. Elbette araç durmadı; yasalara saygılı vatandaşlar bile bir polis aracı görünce ürküyordu. Araç geri döndü ve hız sınırının altında kalmaya özen göstererek Shoreline Yolu'na geri döndü. Direksiyonda bir erkek, yanında da bir kadın vardı, belki de oynaşmak için özel bir yer arıyorlardı.

Burası öyle bir yer değil.

Saatle birlikte aracın plakasını da not etti, çünkü bir detayın ne zaman önemli hale geleceğini asla bilemezdiniz. Motoru çalıştırdı. Vardiyasının bitmesine iki saat kalmıştı. Bu ona Purity'nin her zamanki sorunlu noktalarından geçip Ana Cadde'ye dönmek ve iskeleye inerek yaramazlık peşinde koşmak için yeterli zamanı veriyordu. Yine de şu an için her şey huzurluydu.

Sonra telefonu çaldı.

BÖLÜM 7

Kayıp bir genç.

Jo, aynı derecede çılgına dönmüş ebeveynlerden gelen benzer telefonlara cevap veriyordu ve neredeyse her zaman asi çocuk bir arkadaşının evinde somurttuktan ya da akşamdan kalmalığını uyuduktan sonra iki gün içinde ortaya çıkıyor ya da yanlış düşünülmüş bir patikadan saptıktan sonra böcek ısırmış ve aç bir şekilde ormandan çıkıyordu. Eğer çocuk , Jo genellikle geçmişini, daha önce başının belaya girip girmediğini ve arkadaşlarının kim olduğunu bilirdi, böylece aramaya nereden başlayacağı ve alarmın gerçekten haklı olup olmadığı konusunda bir fikri olurdu.

Ancak Conover'lar yaz insanlarıydı. Onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Adlarını biliyordu elbette. Maiden Pond'daki en büyük kulübelerden biri olan Moonview'in sahibiydiler ve çoğunlukla kendi hallerinde yaşıyorlardı. Moonview'e daha önce sadece bir kez telefon etmişti ama o da birkaç yaz önce George Conover kanolarının tahrip edildiğinden şikâyet ettiğinde olmuştu. Soğuk ve çiseleyen bir gündü ve Jo kapılarında durup içeri davet edilmeyi beklediğini hatırlıyordu. Purity'deki çoğu insan yağmurdan korunmak için içeri gelmesini ister ve ona bir fincan çay ya da kahve, hatta belki bir dilim kek ikram ederdi ama George Conover öyle yapmamıştı. Hayır, o sadece yağmur ceketini giymiş ve onu çimenlerin üzerinde duran kanoyu işaret ettiği su kenarına doğru götürmüştü.

"Birinin üzerinde bir delik açtığını görebilirsiniz."

"Bunu kimin yaptığına dair bir fikriniz var mı, efendim?" Jo sordu.

"Bunu kimin yaptığını çok iyi biliyorum." George göletin karşısındaki kulübeye ters ters baktı. "Her zaman o, Reuben Tarkin. Yıllardır böyle şeyler yapıyor. Güvertemize çürüyen balıklar bıraktı. Torunumun dadısını taciz etti. Bir taş atıp camımızı kırdı. Pahalı resim penceresini de. Bunun için polisi aradım."

"Şu taş olayı ne zaman oldu?"

"Yıllar önce, senin zamanından önce. Ama kanodaki delik tehlikeli olabilirdi. Torunum kanoyu suya indirip başını derde sokabilirdi."

"Bay Tarkin bunu size neden yapsın ki?"

"Adam deli, tamam mı? Ve sanırım babasının ne yaptığını biliyorsunuz. Main Street'te öldürdüğü insanları."

"Bu çok uzun zaman önceydi, efendim. Ve bu onun babasıydı, Reuben değil." "Ama aynı aile. Bak, sadece raporu dosyala. Bu olayı istiyorum. Belgelendi," dedi ve eve geri döndü. Jo'yu hiç içeri davet etmedi.

Şimdi bir kez daha Conoverların kapısında durmuş, bu sefer nasıl karşılanacağını merak ediyordu. Kahve ve kek beklemiyordu ama biraz saygı da takdir edilecekti Zile bir kadın cevap verdi. Kırklı yaşların ortasındaydı, mavi kot pantolon giymişti, gömleğinin kollarını aceleyle dirseklerine kadar sıyırmıştı. Kadının gergin yüzüne ve panik içindeki gözlerine bir bakış Jo'ya şunu söyledi: *Bu kayıp çocuğun annesi.*

"Ben Jo Thibodeau, Purity PD'den. Siz Susan Conover mısınız?"

"İçeri gelin. Lütfen, içeri gelin!" Kadın o kadar endişeliydi ki neredeyse titriyordu, Jo'ya el sallayarak eve girmesini sağlarken elleri titriyordu. Jo daha kapıdan içeri adımını atamadan Susan konuşmaya başladı, sözcükler birbiri ardına yuvarlanıyordu. "Kızım Zoe on beş yaşında ve daha önce hiç böyle bir şey yapmadı. Asla ama asla. Saatlerdir telefonuna cevap vermiyor, mesajlarıma cevap vermiyor. Bir sorun olduğunu biliyorum. Bunu *hissedebiliyorum*, ailenin geri kalanı ..." Susan sanki aniden havasız kalmış gibi durdu. Nefes aldı ve nefesi hıçkırıklar içinde çıktı. "Sadece onun nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Bir adam yaklaştı ve kolunu Susan'ın beline doladı. Koyu renk saçlı, gözlüklü, endişeli bakışlı. "Neden oturmuyorsun, tatlım? Neden hepimiz oturmuyoruz? Eminim hepimizle konuşmak isteyecektir."

"Siz Zoe'nin babası mısınız?" Jo sordu.

Başını salladı. "Ethan Conover." Oturma odasını işaret etti. "Lütfen, içeri gelin."

Jo, ailenin diğer dört üyesinin oturduğu oturma odasına girdi. Evde bir polis memurunun bulunması her gün karşılaşılan bir durum değildi ve ona tedirgin bakışlarla bakıyorlardı. Genç oğlan ona hiç bakmadı; kanepede yakışıklı sarışın bir çiftin arasında kambur bir şekilde oturmuş, kendi kucağına bakarken ön saçları alnına düşmüştü.

Bir koltukta oturan gümüş saçlı kadın, "Bence bu panik erken olabilir," dedi. Görkemli duruşu, otoriter ses tonu onun ailenin reisi olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Gözünü kırpmadan Jo'ya baktı.

"Hepinizin adını öğrenebilir miyim?" dedi Jo, bir not defteri çıkararak. "Elizabeth Conover," dedi yaşlı kadın.

Jo başını salladı. "George Conover ile birkaç yıl önce tanıştım. Sanırım kocanızdı? Hasarlı bir kano için aramıştı."

"George Mart ayında vefat etti. Anma töreni için Maine'e geri döndük."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." *Adam bir pislik olsa bile.* Jo not defterine yazmaya başladı. "Peki ya diğerleri?"

"Colin Conover," diye araya girdi sarışın adam. "Ben Ethan'ın kardeşiyim. Anneme katılmak zorundayım, henüz telaşa kapılmak için bir neden göremiyorum. Zoe yeni bir arkadaşla tanıştı ve birlikte gittiler. Çocuklar nasıldır bilirsiniz. Muhtemelen zaman ellerinden kaçmıştır."

Jo ona baktı. Şık saç kesimi, Brooks Brothers khakileri, cilalı mokasen ayakkabılar. Her şey *yat kulübünü* çağrıştırıyordu. Bileğinde etkileyici bir saat parıldıyordu. Jo markasını anlayacak kadar saatlere aşina değildi ama yıllık maaşından daha pahalı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bu, rozet takan biri bile olsa bir kadının sözünü kesmekte tereddüt etmeyecek türden bir adamdı.

Colin dedi ki, "Bu benim karım, Brooke. Ve oğlumuz Kit."

Colin gibi bir adamın aynı derecede şık bir eşe ihtiyacı vardı ve mavi kaşmir kabanı ve ütülenmiş beyaz pantolonuyla Brooke Conover kesinlikle buna uyuyordu. Ama aralarında oturan, bol bir kot pantolon ve tişört giymiş genç çocuk aynı takımın bir parçası gibi görünmüyordu. Sanki minderlerin arasında kaybolmaya çalışıyormuş gibi kendini kanepenin içine doğru katlamıştı.

"Hepiniz burada, evde mi kalıyorsunuz?" diye sordu Jo. "Kalıyoruz," dedi Colin.

"Zoe'yi gören son kişi kimdi?"

Bir sessizlik oldu. Sonra Ethan sessizce dedi ki: "O ben olabilirdim." Susan'ın sandalyesinin arkasında durdu, ellerini Susan'ın omuzlarına koydu. "Saat on, on buçuk civarıydı. Yukarı geldi ve bana yeni tanıştığı bir kızın evine gideceğini söyledi. Zoe gölette ilk kez kalıyor, bu yüzden burada kimseyi tanımıyor. Sanırım kız buralı, ziyaretçi değil."

"Sana bu kızın adını söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Biliyorum, sormam gerekirdi ama bana her şey gayet yolunda göründü. Yani, başka bir *kızdı*, Zoe'nin yaşlarındaydı ve

sabahı birlikte yüzerek geçirdiler. Burada, gölette çocuklar böyle yapar. Diğer çocuklarla tanışırlar. Arkadaş edinirler."

"Kızınızı en son gördüğünüzde üzerinde ne vardı?"

"Bir elbise giymişti. Kırmızı ve pembe bir şeydi sanırım." İç çekti. "Özür dilerim, pek dikkat etmedim. Keşke-"

"Küçük puf kolları var," dedi Susan, sesi ancak fısıltıyla çıkıyordu. "Bunu ona birkaç yıl önce almıştım ve o kadar çok yıkadım ki artık neredeyse parçalanmak üzere. O kadar büyüdü ki, etekleri kalçalarına kadar geldi, ama bu onun en sevdiği elbise ve bana izin vermiyor ... izin vermiyor ..." Susan'ın sesi soluklaştı.

Jo elbisenin tarifini defterine not etti. Bir babanın hatırlamayacağı ama bir annenin hatırlayacağı detaylar. O elbiseyi defalarca yıkamış ve katlamış anne. Kızının uzayan bacaklarında yükselen etek boyuna dikkat etmiş bir anne. "Yani Zoe evden on, on buçuk gibi çıktı. Sonra ne oldu?"

Ethan nefesini verdi ve içindeki tüm hava boşalmış gibiydi. "Saatin kaç olduğunu unutmuşum," diye sessizce itiraf etti. "Meşguldüm, üst katta çalışıyordum-"

"Bütün gün burada mıydın?"

"Hayır, öğlen saatlerinde biraz daha gazete almak için kasabaya indim ve öğle yemeği için Marigold'a . Ama saat ikide eve dönmüştüm."

"Peki ya geri kalanınız? Onu gören var mı?" Jo aileye sordu ve genel bir kafa sallama ile cevap aldı. Sanki ona bakmaya korkuyormuş gibi bakışlarını yere sabitleyen genç çocuk hariç herkes.

"Peki ya sen?" Jo çocuğa sordu. "Adın Kit mi?"

"Benimle birlikteydi," diye yanıtladı Brooke. "Colin yürüyüşe çıktıktan sonra Kit'le birlikte kasabaya gittik. Saat iki buçuk gibi eve geldik, böylece daha rahat ayakkabılar giyebildim ve sonra tekrar dışarı çıktık. Zoe'yi hiç görmedik."

"Tamam." Jo defterini kapattı. "Zoe'nin odasına bir göz atabilir miyim?" "Neden?" dedi Elizabeth.

Bu soru Jo'yu rahatsız etti. Sanki yaptığı her hareketi haklı çıkarması gerekiyormuş gibi. Sanki kendisi küçük bir kasaba polisi olarak bu durumu Elizabeth'i tatmin edecek şekilde halledemezmiş gibi.

Susan ayağa kalktı. "Seni yukarı çıkarayım."

Kadın o kadar dengesiz görünüyordu ki Jo onun basamakları çıkıp çıkamayacağını merak etti, ama Susan inatla yolu açtı, ikinci kata tırabzanı kavradı. Zoe'nin yatak odasına bir göz atması yetti.

genç bir kızın burada uyuduğunu fark etti. Yerde açık duran bavuldan külot, çorap ve ekstra küçük beden pembe bir tişört dökülüyordu. Hava sabun ve güneş losyonu gibi kokuyordu ve şifonyerin üzerinde genç yetişkinlere yönelik bir yığın kitap vardı. Kapaklarına bakılırsa, kızıl saçları suyun altında dönen bir su kahramanının yer aldığı bir dizi fantastik roman.

"Zoe'nin günlüğü var mı?" Jo sordu.

"Hayır. Yani, hiç sanmıyorum." Susan durakladı. "Tanrım, sanki kendi kızımı tanımıyormuşum gibi konuştum. Ama tanıyorum."

"Daha on beş yaşında Bayan Conover," dedi Jo nazikçe. "O yaştaki kızlar ailelerine her zaman her şeyi anlatmazlar."

"Anlamıyorsun, Zoe *öyle* biri değil! Ben bir okul hemşiresiyim, bu yüzden gençleri *tanırım*. Ne kadar aldatıcı olabileceklerini bilirim. Başlarını ne tür belalara sokabileceklerini bilirim. Benim kızım öyle biri değil. Başı hiç belaya girmedi, onun hakkında endişelenmem için bana hiç sebep vermedi. O karmaşık bir kız *değil*." Susan yalpaladı ve yatağa oturdu. "Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum..."

Jo, "*Bunun olduğuna inanamıyorum*" cümlesini kaç kez duymuştu? Başka evlere yaptığı dayanılmaz ziyaretleri ve söylemek zorunda kaldığı sözleri düşündü. *Üzgünüm, bir kaza oldu. Üzgünüm, kocanızı ormanda bulduk. Üzgünüm, oğlunuz başaramadı.* Hiçbir aile üniformalı bir memurdan kötü haber duymaya hazır değildi. Kimse dünyalarının yıkıldığına inanmak istemezdi.

Ama henüz o noktada değillerdi. Zoe Conover hayatta ve iyi olabilirdi ve sadece annesinin neler yaşadığına dair en ufak bir fikri olmayan düşüncesiz bir genç gibi davranıyor olabilirdi. Yine de bu gece kapılarından içeri girebilirdi.

"Zoe'nin cep telefonu var mı?" diye sordu Jo.

Susan başıyla onayladı. "Evet. Bir iPhone. Ama aramalarımın ya da mesajlarımın hiçbirine cevap vermedi."

"iPhone'umu Bul uygulamasını kullanarak yerini bulmayı denediniz mi?"

"Ethan denedi ama 'Konum bulunamadı' diyor. Bunun kapalı olduğu ya da ölü bir bölgede olduğu anlamına mı geldiğini bilmiyorum."

"Telefon numarasına ve Apple kimliğine ihtiyacım var. Telefonun yerini bulmamıza yardımcı olabilir."

"Tabii ki."

"Facebook sayfasını da. Ve diğer tüm sosyal medya ."

"Beni aramadı bile. Neden bir şey paylaşsın ki?" "İnternetten biriyle tanışıp tanışmadığını kontrol etmeliyiz. Biriyle
onu birlikte gitmeye ikna eden kişi."

"Bu mümkün değil." Susan'ın çenesi sarsıldı ve Jo'nun gözlerinin içine baktı. O ana kadar korku, kadının küçük ve yenilmiş görünmesine neden olmuştu. Şimdi, gizli bir güç kaynağını toplayan Susan daha dik oturdu. Daha mutlu koşullarda, sağlam çenesi, kırpılmamış kaşları ve çilli burnuyla, sağlıklı New England tarzında yakışıklı bir kadın sayılabilirdi. Yakışıklıydı, evet, ama alt kattaki baldızı gibi güzel değildi. Özellikle de bu gece, yüz hatlarını sıkıştıran endişeyle.

"Benim kızım ," dedi Susan.

Jo başını salladı ve onun yanındaki yatağa oturdu. "Neden bana kızından bahsetmiyorsun? Bana onun nasıl bir kız olduğunu anlat. Arkadaşlarını. İlgilendiği şeyleri."

Susan cevabını düşünmek için bir an durdu. "Zoe'm, o çok güzel. Tatlı ve nazik." Başını eğdi ve fısıldadı, "O mükemmel."

Pek çok ebeveyn çocukları hakkında buna inanır. *Onlar mükemmeldir. Asla yanlış bir şey yapmazlar.* Jo bazen onların gözlerini gerçeğe açmak zorunda kalan kişiydi: evet, Johnny gerçekten o arabayı çaldı. Evet, Billy o ahırı gerçekten ateşe verdi. Ebeveynler çocuklarının gerçekte kim ve ne olduğunu çoğu zaman göremiyorlardı. Susan Conover'ın da onlardan biri olup olmadığını merak ediyordu.

"Erkek arkadaşı var mı? Sahip olabileceği biri-" "Hayır."

"Emin misin?"

"Bana , değil mi?"

"Bayan Conover, çocuklarımızın neyin peşinde olduğunu her zaman
bilemeyiz." "Anlamıyorsunuz." Susan tekrar başını kaldırdı. "Zoe ve ben En iyi arkadaşlar. Babası kanserden öldüğünde sadece sekiz yaşındaydı ve yıllarca sadece ikimiz vardık. Zoe ve ben dünyaya karşı. Birbirimize güveniyoruz. Ben ona güveniyorum, çünkü kızımı *tanıyorum*."

"O zaman kocanız Ethan, Zoe'nin üvey babası mı?"

Susan başıyla onayladı. "Birkaç yıl önce kitap imza gününde tanışmıştık. O bir yazar. Bir roman yazarı. İki yıldır evliyiz. Ethan geçen yıl Zoe'yi resmen evlat edindi."

Yani Susan ve kızı Conover ailesinde yeniydiler. Elizabeth Conover'ın soğukkanlılığını, Colin Conover'ın küstahlığını görmüş olan Jo, bu klanla evlenen hiçbir kadını kıskanmıyordu.

"Görüyorsunuz, kızımı tanıyorum," dedi Susan. "Gizli bir erkek arkadaşı olmadığını biliyorum. Bana söylemeden kaçmayacağını biliyorum, çünkü ne kadar biliyor. Okulu, yüzme takımını ve fantezi kitaplarını seviyor. Hayvanları seviyor." Susan başını salladı. "İşte bu yüzden o kızı ziyarete gitti. Hepsi aptal bir *inek* yüzünden." Jo'nun bu son ayrıntıyı fark etmesi birkaç saniye sürdü. "Ne ineği? Sen neden bahsediyorsun?"

"Ziyarete gittiği kızın bir ineği ve birkaç keçisi varmış. Ethan, Zoe'nin bu yüzden onunla eve gitmek istediğini söyledi. Hayvanları görmek için."

"Bu kızla tanıştın mı?"

"Onu sadece uzaktan gördüm."

"Neye benziyordu?"

"Zoe'nin yaşlarında. Açık kahverengi saçlı. Tıpkı Zoe gibi."

Ve bir ineği var. Jo'nun aklına birden, karlı bir tarlada yürüyen kahverengi saçlı bir kız geldi. Bir Jersey ineği ve peşinde sekiz keçisi olan bir kız. Jo o kızın yaşadığı çiftliği biliyordu çünkü geçtiğimiz kış birkaç kez ziyaret etmiş, havası odun dumanı ve yanmış kahve gibi kokan kızın evinde durmuştu. Sorarken kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti: "Kızın adı Callie Yount muydu?"

"Kızın sesini hiç duymadım..." Susan birden durdu. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Affedersiniz." Jo ayağa kalktı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

BÖLÜM 8

MAGGIE

Gece geç saatlerde davetsiz misafir alarmı neredeyse hiçbir zaman iyi bir şey değildir.

Maggie o kadar uzun süre krizlerin gölgesinde çalışmıştı ki, sinirleri ilk sorun işaretine kalıcı olarak uyum sağlamıştı ve çevre alarmının çalması onu derin uykudan uyanıklığa geçirdi. Yatak odasının perdeleri arasından ay ışığı parlıyordu. Komodinin üzerindeki dijital saat 12:07'yi gösteriyordu. Telefonundaki davetsiz misafir uyarısı biplemeye devam ediyordu, biri ya da bir şey alarmı tetiklemişti. Nabzı dört nala atmaya başlamışken doğruldu ve güvenlik kamerasının görüntülerini izlemek için cep telefonuna uzandı.

Şimdi kapı zili çaldı ve sesi çiftlik evinin her yerinde yankılandı. Ne de olsa gizli bir saldırı değil, birileri açıkça geldiklerini duyuruyordu. Gözlerini kısarak telefonundaki video kaydına baktığında komşusu Luther Yount'un kapısının önünde durduğunu gördü; saçları gümüşten vahşi bir haleye dönüşmüştü ve yüzü tedirgindi. İlk aklına gelen *Callie* oldu. *Olamaz, torununun başına bir şey gelmişti.*

Maggie'nin kendi çocuğu yoktu ama yataktan fırlarken herhangi bir ebeveyn kadar telaşlıydı. Pijamalarının üzerine bir bornoz geçirme zahmetine katlanmadı, ayaklarına terliklerini geçirip aşağıya indi ve giderken ışıkları yaktı. Fuayeye vardığında Luther kapıya vuruyordu ve kapıyı çekip açtığında yumruğu hâlâ kapıya vurmak için havadaydı. Dağınık sakallı, dev gibi bir adamdı ve onu tanımayan biri verandanın karanlığında dururken onu korkutucu bulurdu.

"Luther, oluyor?" dedi. "Callie mi?"

"O iyi, o iyi. Bu kadar geç olduğu için özür dilerim ama uyumasını beklemek zorundaydım. Bir sorun olduğunu bilmesini istemiyorum."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim, ama ..." İç çekti. "Tanrım, sanırım başım belada."

Sorunlarla başa çıkabilirdi. Kariyerini belalara müdahale ederek geçirmişti. Callie'ye bir şey olmadığı için rahatlayarak kenara çekildi. "İçeri gel. Giyineyim, kahve yapayım."

On dakika sonra Luther mutfak masasında oturuyor, o da iki fincanı endüstriyel sertlikte Kolombiya içkisiyle dolduruyordu. Mutfak her zaman bir evin en güvenli yeri gibi görünürdü ve Luther böyle bir güvenliğe ihtiyacı varmıG gibi görünüyordu. Emekli bir MIT profesörü olabilirdi ama bu gece her zamanki bol mavi kotu ve yıpranmış flanel gömleğiyle tam bir çiftçi gibi görünüyordu. Şehrin karanlık bir sokağında onunla karşılaşan biri, bozuk paraya ve sıcak bir yatağa ihtiyacı olan bir dilenci olduğunu düşünebilirdi. Luther'in ne şansının yaver gittiğini ne de yardıma ihtiyacı olduğunu anlamak için adamla beş dakika konuşmaları yeterliydi. Bu şekilde giyiniyordu çünkü nasıl göründüğü ya da yabancıların onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi.

Yüzünü ovuşturdu ve "Bu lanet olası bir karmaşa" diye inledi.

Maggie bardakları masaya koydu ve onun karşısına oturdu. "Konuş."

"Kaybolan bir kız var. Maiden Pond'da kalan biri."

"Evet, duydum." "Nasıl

duydun?"

"Arkadaşım Ingrid Slocum polis telsizini izliyor ve geri kalanımızı uyardı." Maggie'nin geri kalanımızın kim olduğunu açıklamasına gerek yoktu, çünkü Luther Maggie'nin küçük arkadaş grubuyla tanışmıştı. Martini Kulübü'nün *nasıl* arkadaG olduklarını ya da bu sıradıGı becerileri nereden edindiklerini bilmiyordu -geçen kıG kaçırılan torununun kurtarılmasında yardımcı olan beceriler. Luther'in Maggie ve emekli arkadaGları hakkında bilmediği çok Gey vardı ve çok fazla soru sormayacak kadar da akıllıydı.

"Kayıp kızın adı Zoe Conover," dedi Luther. "On beş yaşında." Sesi dalgalandı. "Benim Callie'den sadece bir yaş büyük..."

"Ingrid bize kızın en son öğlen saatlerinde görüldüğünü söyledi."

Başını salladı. "İşte o zaman onu tekne rampasına bıraktım."

Maggie ona bakakaldı. Bu bilgiyi daha önce duymamıştı. "Nasıl oldu da Onu bırakma *şansınız* oldu mu?"

"Callie ve kız bu sabah Maiden Pond'da yüzerken tanıştılar. Sanırım iyi anlaştılar, çünkü Callie'yi

On, iki kız da benimle eve geldi. Bir süre çiftlikte takıldılar, hayvanlarla oynadılar. Sonra Zoe'yi gölete geri götürdüm."

"Peki sonra ne oldu?"

"Hepsi bu kadar. Birkaç işimi halletmek için Augusta'ya gittim; sonra saat yedi gibi eve geldim. Callie ve ben yatmaya hazırlanırken Jo Thibodeau aradı. Zoe'nin bizimle olup olmadığını sordu." Parmaklarını saçlarında gezdirerek yağlı telleri yüzünden uzaklaştırdı. "Ah, Maggie. Daha sonra yaptığım şeyi yapmamalıydım."

"Ne yaptın sen?"

"Callie arkadaşı kaybolduğu için çok üzgündü ve ben de sadece yardım etmek istedim. Geçen Şubat ayında Callie'nin kaçırıldığı zamanı düşünüp durdum. Onu kurtarmak için *her şeyi* yapardım. Ailenin her türlü yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm ve onları görmeye gittim. Maiden Pond'daki büyük kulübede kalıyorlar. Oraya Moonview diyorlar. Tam olarak ne olduğunu, ne yaptığımı açıklamam gerektiğini düşündüm. Ama oraya gittiğimde her şey cehenneme döndü." Kirli tırnaklarına baktı. "Sanırım önce temizlenmeliydim, yeni bir gömlek giymeliydim ama düşünemedim. O aile bana bir kez baktı ve ..." Başını iki yana salladı. "Görünüşümden pek hoşlanmadılar."

Şaşırmadım. Luther Yount altmış dokuz yaşında bile çoğu erkeği alt edebilecek kadar iri ve güçlüydü, genç bir kızdan bahsetmeye bile gerek yoktu. Moonview'in sahiplerinin bu sakallı yaratığı çiftlik lekeli giysileriyle gördüklerinde ne düşündüklerini tahmin edebiliyordu. *Bir vahşi. Ve kamyonetinde Zoe vardı.*

"Onlara kızı tekne rampasında bıraktığımı söyledim. Onu en son gördüğüm yer orası olduğu için göleti arayarak başlamaları gerektiğini söyledim. Bir çocuk su kenarında kaybolduğunda bakılacak en mantıklı yer orası, değil mi? Ama beni dinlemek istemediler. Sanki bir tür canavarmışım gibi baktılar. Sonra Jo Thibodeau, kamyonetimi arayıp arayamayacağını sordu, ben de ona anahtarları verdim. Kendini öldürmesini, suç laboratuarının mikroskopla incelemesine izin vermesini söyledim. Teslim ederek onlara ne kadar işbirlikçi olduğumu göstermeye çalışıyordum. Memuru Mike Batchelder beni eve bırakmak zorunda kaldı."

"Bu iyi bir fikir değildi Luther. Kızın ailesini görmeye gitmek."

"Bunu şimdi biliyorum."

"Onlardan uzak durmalısın. Bırak bu işi polis halletsin. Onlara sizin bir tehdit olduğunuzu düşünmeleri için herhangi bir sebep vermeyin."

"*Zaten* öyle düşünüyorlar. Ve Callie, arkadaşının kaybolması yüzünden çok sarsıldı. Eğer polisin benim bir şey yapmış olabileceğimi düşündüğünü duyarsa-"

"Jo Thibodeau hemen sonuca varmaz. O iyi bir polistir, bunu biliyorsun."

"Evet, ama o aile, Conover'lar. Gözleri benim üzerimde. Eğer kız bulunamazsa, suçlayacakları kişi benim."

"Neden? Onu gölete geri götürdün diye mi? Aklandığınızı kanıtlamak uzun sürmez. Polisin sadece kızı bıraktıktan sonraki hareketlerini doğrulaması gerekiyor. Bir mazeretiniz olduğunu kanıtlayın."

Neredeyse hiç dokunmadığı kahvesine baktı. Bunu takip eden sessizlikte, buzdolabının uğultusu doğal olmayan bir şekilde yüksek görünüyordu. Geçen her saniyeyle birlikte endişe duygusu daha da derinleşti.

"Luther? Bir mazeretin var, değil mi?" İç

çekti. "Teyit edilebilecek bir şey yok."

"Kızı gölette bıraktıktan sonra ne oldu? Yapmanız gereken işler olduğunu söylemiştiniz."

"Augusta'da."

"Augusta'da nereye gittiğinizi doğrulayabilecek

biri var mı?" "Hayır."

"Orada ne yapıyordun?"

Kahvesine baktı. "Bazı yeni traktörleri kontrol ettim. Çiftlik ekipmanları."

"Kimseyle konuştun mu? Bir satıcıyla?"

"Hayır. Sadece dolaştım. Neleri varmış diye baktım." "Ondan

sonra bir yere gittiniz mi?"

"Önemli bir şey değil."

"Bu önemli. Bana güvenebileceğini biliyorsun. Sadece nereye gittiğini söyle."

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. "Şu anda Maggie, senden *bana* güvenmeni istiyorum. O kızı tekne rampasında bıraktığımda hayatta ve iyiydi. Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, ona dokunmadığım. Saçının bir teline bile." Dik oturdu. "Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği."

BÖLÜM 9

Küçük bir kasabada bir çocuk kaybolduğunda söylentiler havada uçuşur, ebeveynler çocuklarına biraz daha sıkı sarılır ve arama çalışmalarına yardımcı olmak için sihirli bir şekilde bir gönüllü ordusu ortaya çıkar. Maggie, Maiden Pond tekne rampasının otoparkında dolaşan kalabalığı tararken çok fazla gönüllü varmış gibi görünüyordu. Bu insanların çoğu Zoe Conover'ı daha önce hiç tanımamış yerel halktan insanlardı ama yine de hepsi buradaydı, şimdiye kadar icat edilmiş en güçlü seferberlik araçlarından biri olan kasabanın Facebook sayfası tarafından bir gecede çağrılmışlardı. Maggie tanıdık yüzler gördü: Hırdavatçıdan Hank, PO'dan Harold ve Marigold Café'den Janine. Hepsi amatördü ama yardım etmeye hazırdı çünkü kayıp bir çocuk herkesin en kötü kabusuydu.

"*Bu* tam bir sirk," dedi Ingrid.

Maggie ve dört arkadaşı otoparkın kenarında durmuş, dağınık kalabalığı inceliyorlardı. En azından onlar, güneş şapkaları, su şişeleri, güneş kremi ve DEET ile günün görevi için donatılmış olarak . Ayrıca toplamaya değer bir şey bulurlarsa diye kendi kanıt torbalarını da getirmişlerdi. Onları gören herhangi biri için muhtemelen rahat bir yürüyüşe çıkmış beş emekli gibi görünüyorlardı, ancak bu emekliler bir suç mahallini ele almaya hazırlıklı gelmişlerdi.

Aynı şey diğer gönüllüler için söylenemezdi. Her ne kadar iyi niyetli olsalar da, bu kadar disiplinsiz bir kalabalık ayakkabı izlerini çiğneyerek, çöp atarak ya da kanıtları yerinden oynatarak ipuçlarını kolayca yok edebilirdi. Ve her zaman bu grubun içinde yardım etmek için gelmemiş, bunun yerine izlemek, dinlemek ve dikkatleri gerçeklerden başka yöne çekmek için burada olan birinin bulunma ihtimali vardı. Maggie çoğu tanıdık olan yüzlere baktı ve merak etti: *Herhangi birinizi gerçekten ne kadar iyi tanıyorum?*

Bir devriye arabası park yerine yanaşırken Ben, "İşte Jo," dedi. "Belki kedileri nasıl güdeceğini biliyordur."

Jo Thibodeau aracından çıktı, çenesi kararlılıkla kare şeklindeydi, at kuyruğundan dökülen sarı saçları dağınıktı. Jo iri bir kadın değildi ama bir savaşçının kararlı adımlarıyla iri bir kadın gibi hareket ediyordu. Parmaklarını dudaklarına götürdü ve ıslığı o kadar deliciydi ki herkes dönüp ona baktı.

"Hey, millet, burada olduğunuz için minnettarım," diye bağırdı Jo. "Ama hepinizin çalıları dövmesi işimi daha da zorlaştıracak."

"Saat dokuzda burada buluşmamız söylendi. Bize ihtiyacınız olduğunu söylediler!" diye bağırdı bir adam.

"Bunu sana kim söyledi?" "Facebook'ta gördüm!"

Maggie otoparkın karşısından bile Jo'nun acı içindeki ifadesini görebiliyordu.

Marigold'dan Janine, "Sadece yardım etmek istiyoruz," dedi. "Eğer benim çocuğum kaybolsaydı, emin olun tüm kasabanın onu aramasını isterdim!"

Diğer sesler de katıldı: "Ben de öyle!"

"Ben de!"

Jo sessizlik için ellerini kaldırdı. "Memurlarım ve ben bu bölgeyi, kıyı şeridi boyunca ve ana yola kadar çoktan aradık."

"Ya bir şey kaçırdıysanız? Bizim de bakmamızın ne zararı olabilir ki?"

"Tamam." Jo içini çekti. "Tamam, eğer gerçekten yardım etmek istiyorsanız, en azından takımlara ayrılın. Önemli olduğunu düşündüğünüz bir şey bulursanız, onunla ne yapacağımıza biz karar verelim ..."

"Bu insanlar her şeyi çiğnemeden önce harekete geçme zamanı," dedi Ingrid. "Luther'in doğruyu söylediğini ve kızı burada bıraktığını varsayarsak, kız eve gitmek için bu yöne doğru yürüyecektir." Ingrid batı kıyısı boyunca kıvrılan yolu işaret etti. "Öyleyse oradan başlamalıyız."

"Doğruyu söylediğini varsayarak mı?" Maggie söyledi.

"İnsan her zaman şüphe duymalıdır. *Nullius in verba.* Kimsenin sözüne güvenme."

"Şey, ona inanıyorum."

"Komşunuz olduğu için mi?"

"Çünkü böyle beceriksizce bir suç işlemek için fazla zeki." "Fırsat suçları, tanımı gereği, iyi ," dedi Ingrid. "Bir düşünün. Kız onun kamyonetinde oturuyor. Etrafta hiç tanık yok, yapayalnızlar. Ve o büyük bir adam, kesinlikle yeterince güçlü-"

"Ingrid, lütfen," dedi Maggie. "Bahsettiğimiz kişi Luther Yount."

"Ama Bu bir şey Biz ihtiyaçiçindüşünün, değil Öyle mi? Bu. yanlış hesaplamışız. Bu adam düşündüğümüz kişi değilmiş."

Maggie'nin bunu tartışması zordu. Önceki kariyerleri onları her şeyi ve herkesi sorgulamaya hazırlamıştı. Maggie hayatında birden fazla kez, tanıdığını sandığı insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratılmış, hatta şoke edilmişti.

Tekne rampasından ayrılıp batı kıyısı boyunca uzanan yola çıktıklarında, Luther hakkındaki gerçeğin kendisinden de kaçıp kaçmadığını merak etti. Dostlukları onu Luther'in kendisinden sakladığı karanlık bir yönüne karşı körleştirmiş miydi?

Declan ve Maggie toprak yolun bir kenarında, Ingrid ve Lloyd diğer kenarında, Ben ise tam ortada, beşer beşer ilerleyerek arama düzenine geçtiler. Her iki tarafta da dikenli çalılar ve uzun otlar vardı ve kanıt bulmak için otların arasından geçerken yavaş hareket etmeleri gerekiyordu. Gün çoktan ısınmıştı ve hareketleri sivrisinek ve karasinek bulutlarını harekete geçiriyordu. Onlara rastlayan biri, güneş şapkaları ve botları içinde, neredeyse askeri bir hassasiyetle omuz omuza hareket eden, arada bir sigara izmaritini veya başka bir çöp parçasını incelemek için eğilen beş kır saçlı yürüyüşçünün tuhaf bir manzara olduğunu düşünebilirdi. Maggie arada sırada bir araba yolunun dibinde, deniz kıyısında bir kulübe görüyordu ama yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan perde ona sadece üçgen çatıyı ya da özel iskeleyi bir anlığına görme imkânı veriyordu. Burası Maiden Pond'un cazip tarafıydı ve bu kıyıdaki evler, yılın büyük bir bölümünde boş dursalar bile, aynı derecede etkileyici fiyatlar getirecek kadar etkileyiciydi.

"Bu yolda yaşayan insanların daha düzenli olacağını sanırsın," dedi Lloyd, çalıların arasına gizlenmiş boş bir bira şişesini ortaya çıkararak. Şişenin ağzına bir dal soktu ve daha yakından bakmak için kaldırdı. "Heineken. Bu etiket hâlâ taze görünüyor. Burada çok uzun süredir durmuyor."

Ingrid sırt çantasından bir kâğıt torba çıkardı. "Bu bir kanıt."

"Çöp atmanın mı?" dedi Ben.

"Bu gölette birkaç hırsızlık olayı rapor edildi. Belki de hırsız susamıştır." Çantayı açtı. "İçine giriyor. Şansımız varsa, üzerinde güzel ve net parmak izleri olacaktır."

"İşte araba yolu," dedi Declan. Kapıya çakılı tabelayı işaret etti
Ağaç.

MOONVIEM
KESINLIKLE İZINSIZ GIRILMEZ

Bir an için, sarkan dallardan oluşan bir tünelden aşağı bakarken bu yasaklayıcı uyarıyı düşündüler. Evin kendisi görüş alanının dışındaydı, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan kalın bir perdeyle gizlenmişti. Yüzlerine üşüşen sivrisineklerin vızıltısı dışında burası ürkütücü bir sessizlik içindeydi.

Maggie, "Eğer kız buraya kadar gelebilmişse, bu yoldan yürümüş olmalı," dedi.

Lloyd tabelayı işaret etti. "Sence gerçekten ciddi midirler?" "Tanrı aşkına," diye iç geçirdi Ingrid. "Ne zaman 'İzinsiz girilmez' işaretinin bizi durdurduğu oldu mu hiç? Hadi gidelim."

Daha önce olduğu gibi arka arkaya ilerlemeye çalışarak tekrar yayıldılar, ancak yaklaşan orman onları Maggie'nin pantolonunun paçalarını tırmalayan fidanların ve böğürtlen dikenlerinin arasından geçmeye zorladı. Sonunda araba yolu açılıp ev göründüğünde hepsi durdu ve Moonview olarak bilinen kulübeye baktılar. Ev sahipleri yazlık evlerine *kulübe* diyor olabilirlerdi ama burası geniş bir göl kıyısındaki evdi, turist broşürlerinde *Maine* başlığıyla gösterilebilecek bir ev*: Yaşamın olması gerektiği gibi.* Evden yeşil çimler göle doğru iniyor, küçük özel bir iskele suyun üzerinde sallanıyordu.

Gün ısınmış, böcekler daha da ısrarcı olmuştu ve Maggie özlemle suya baktı, şimdi gölete dalmanın, sırt üstü yüzmenin ve gökyüzüne bakarak öylece sürüklenmenin ne kadar lezzetli olacağını düşündü. Çiftliği sadece bir mil uzakta olmasına rağmen, bu yıl çok uzun saatler çalıştığı için yüzmeye gitmemişti. Yakında yaz geçip gidecek, sonra da hava soğuyacak ve gölette yüzme şansını gelecek yıla ertelemek zorunda kalacaktı. *Kaç yazım kaldı?*

Ön kapı aniden açıldı ve içeriden bir adam çıktı. Kırklı yaşlarının sonundaydı, buğday rengi saçları vardı, şık bir haki pantolon ve oxford gömlek giymişti. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Kelimeler kibar olabilirdi ama sesinin tonu tamamen farklı bir mesaj iletiyordu: *Mülkümüzde ne yapıyorsunuz?*

"Zoe Conover'ın aranmasına yardım ediyoruz," dedi Ingrid.

"Peki ya siz?"

"Endişeli vatandaşlar."

"Tekne rampasında buluşmanız gerekmiyor muydu?"

"Arama ekipleri o bölgeyi çoktan kontrol altına aldı. Ama Zoe yolun bu kadar aşağısına kadar gelebildiyse-"

"Bakın," diye araya girdi. "Bütün aile sabahtan beri ayaktayız, onu arıyoruz ve çok yorgunuz. Bahçenin her yerinde dolaşan amatörlere ihtiyacımız yok. Karım şu anda polisle telefonda konuşuyor, o yüzden araziden ayrılmanızın bir sakıncası yoksa-"

"Burada neler oluyor Colin?" Kapıda gümüş saçlı bir kadın belirdi. Aralarında en yaşlısı olabilirdi ama bu kadın kimsenin aklına sakin bir ihtiyar olarak gelmiyordu. Saçları şık bir şekilde kısa kesilmişti, mavi kot pantolonu ince belini sarıyordu ve izinsiz girenlere çelik gibi bir otoriteyle bakıyordu.

"Ben hallediyorum anne. Sadece bu insanlardan gitmelerini istedim."

"Ama biz yardım etmek için buradayız," dedi Ingrid. "Ne kadar taze olduğunu asla bilemezsin.

bir çift göz bulabilir. Ve biraz tecrübemiz var."

"Hayır, bu iş *yeterince* uzadı," diye tersledi kadın. "Mahremiyetimize ihtiyacımız var."

Maggie garaj yolundan gelen tekerlek seslerini duydu ve döndüğünde Purity PD devriye arabasının durduğunu gördü. Jo Thibodeau araçtan indi ve kaşlarını çatarak gruba baktı, şüphesiz Maggie ve arkadaşlarının bir kez daha nasıl olup da kendilerini bir soruşturmanın ortasına sokmayı başardıklarını merak ediyordu.

"Bu insanlar izinsiz giriyorlar," dedi Colin.

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi Jo.

"Onlardan gitmelerini istedim. Buna uymuyorlar."

Ingrid, "Biz sadece yardım teklif ettik," dedi.

"Bu kasabada polisin amatörleri işe alması normal bir prosedür mü?" diye sordu yaşlı kadın.

"Bayan Conover," dedi Jo, sabrı açıkça zorlanarak, "neden siz ve Colin içeri girmiyorsunuz? Ben onlarla konuşurum."

Jo, kadın ve oğlu eve tekrar girene kadar sessizliğini korudu. Kapı kapanır kapanmaz Maggie'ye döndü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Zoe Conover'ı arıyorum." "Bu

benim işim, senin değil." "Biz de

yardım etmek için buradayız."

"İşletmeniz gereken bir çiftliğiniz

yok mu?" "Var."

"Ve geri kalanınız." Jo Maggie'nin arkadaşlarına baktı. "Başka hobileriniz yok mu? Belki golf falan oynarsınız?"

"Yeterince zorlayıcı değil," dedi Ingrid.

"Yardım etmek istediğini biliyorum. Emekliliğin sıkıcı olabileceğini biliyorum." "Burada olmamızın nedeni bu değil," dedi Maggie.

"Neden buradasın?"

"Çünkü Luther Yount benden yardım istedi."

Jo durakladı. "Bay Yount size tam olarak ne söyledi?"

"Kamyonunu suç laboratuarına çektiğinizi. O artık bir şüpheli. İkimiz de o kıza zarar vermediğini biliyoruz, Jo."

"Bu henüz belirlenmedi. Şimdi lütfen hepiniz gider misiniz ve işimi yapmama izin verir misiniz?"

Ingrid, "*İşinle* ilgili olarak, bunun bir anlamı olabilir," diyerek Jo'ya kâğıttan bir kanıt torbası uzattı.

"Nedir bu?" Jo sordu.

"Bu yolun tepesinde bulduğumuz boş bir bira şişesi. Heineken, orijinal. Yakın zamanda atılmış gibi görünüyor ve muhtemelen işe yarar parmak izleri ve DNA çıkarabilirsiniz. *Ben olsam öyle* yapardım zaten." Ingrid kocasına baktı. "Gel canım. Görünüşe göre suç mahallinden çıkarılıyoruz. Takip edebileceğimiz başka yollar da düşündüm."

Dört arkadaşı garaj yoluna doğru yürürken Maggie arkada kaldı. Jo Thibodeau ile ilk kez o yılın başlarında, Maggie'nin garaj yoluna bir ceset atıldıktan sonra karşılaşmıştı ve o soruşturma sırasında Jo inatçı bir araştırmacı olduğunu kanıtlamıştı. Maggie Jo'da kendisinin daha genç bir versiyonunu görmüştü, aynı kararlılık ve inatçılıkla ve beşinin birden meydan okuması Jo'yu ayak diremeye zorlamıştı. Belki de sadece ikisi arasında yapılacak sessiz bir konuşma daha etkili olabilirdi.

"Gerçekten yardımcı *olabiliriz*," dedi Maggie. "Elimizde birkaç numara olduğunu biliyorsun."

Jo başını salladı. "Bu aileyle her i'nin altını çizmem ve her t'nin üstünü çizmem gerekiyor. Elizabeth Conover'ın amatörlerle çalışmak konusunda ne dediğini duydun."

"İşin içinde olduğumuzu bilmek zorunda değil." "Eğer öğrenirse, kıyameti koparır."

"Görünmeme konusunda çok iyiyiz."

"Lütfen, Maggie. İşimi daha da karmaşık hale getirme..." Jo durakladı. Çalan cep telefonunu çıkardı. "Thibodeau," diye cevap verdi. Saniyeler sonra kafasını kaldırdı. "Nerede bulundu? Ve *sadece*

Döndü mü? Tamam, fotoğrafı bana gönder. Onlara göstereceğim." Jo telefonu kapattı ve eve doğru döndü. Az önce telefonda duyduğu haber o kadar acildi ki Maggie'nin orada olduğunu geçici olarak unutmuştu. Jo doğruldu ve kapıyı çalmadan önce bir nefes aldı.

Bu kez daha genç bir kadın belirdi. Kahverengi saçlı, dağınık, sanki günlerdir uyumamış gibiydi. Yorgunluktan yanakları çukurlaşmış, yüzünün rengi solmuştu ve Jo'ya korku ve umut karışımı bir ifadeyle bakıyordu. *Kızın annesi,* diye düşündü Maggie.

"Susan," dedi Jo sessizce, "sana bir şey göstermem gerekiyor. Bir fotoğraf." "Tanrım, buldun mu-"

"Hayır, Zoe'yi bulamadık. Bu, dün öğleden sonra Route One'da bulunan bir şey. Yolun kenarındaydı. Sürücü bu sabah Belfast Polis Departmanına teslim etti. Bu bir sırt çantası."

Maggie dinlemek için yaklaştı. Jo cep telefonundan fotoğrafı çekip ona gösterirken Susan Conover'ın yüzünü izleyebilecek kadar yaklaştı. Susan elini ağzına bastırdı ama bu boğazından gelen feryadı bastırmaya yetmedi. Hıçkırık evden bir adamın, Maggie'nin Susan'ın kocası olduğunu tahmin ettiği bir adamın çıkmasına neden olacak kadar yüksekti, çünkü adam hemen kollarını Susan'a doladı. Susan ona doğru sarktı, titriyordu, yüzü adamın omzuna yaslanmıştı.

"Ethan?" dedi Jo. "Bu Zoe'nin sırt çantası mı?"

Fotoğrafa baktı ve başını salladı. "Neredeydi?"

"Dün öğleden sonra bir sürücü, buradan yaklaşık on altı mil güneyde, Route One üzerinde yattığını fark etti. Onu almak için durdu. Bir bisikletten ya da motosikletten düştüğünü düşünmüş ve bu sabaha kadar polise teslim etmeye fırsat bulamamış." Jo durakladı. "Zoe'nin öğrenci kimliğinin bulunduğu bir cüzdan ve yirmi iki dolar nakit para var."

"Peki ya telefonu? Telefonu ne oldu?" "Sırt çantasında telefon yoktu."

"O zaman hâlâ onda olabilir. Eğer telefonun yerini bulabilirsen-"

"Nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Jo. "Dün öğlen saatlerinden beri hiçbir baz istasyonundan sinyal almadı."

"Nerede?"

"Gurney Yolu. Bu da onu bu bölgede bir yere yerleştiriyor."

Konuşma ailenin diğer üyelerini de evin dışına çekmişti. Şimdi Elizabeth Conover dışarı çıkmıştı, onu oğlu Colin ve sarışın bir kadın takip ediyordu.

"Peki ya onu söyleyen adam?" Colin sordu. "Kamyonu olan çiftçi. *Ona* telefonu sordun mu?"

"Bay Yount işbirliği yapıyor," dedi Jo. "Bu da ne demek oluyor?"

"Aracını gönüllü olarak teslim etti. Suç laboratuvarı o."

"Ama *onun* hakkında ne biliyorsunuz? Sabıka kaydı var mı? Hiç böyle bir şey yaptı mı-"

"Bay Yount'u tanıyorum," dedi Maggie. Hepsi birden dönüp ona baktı ve onun orada olduğunu fark ettiler. "Aslında onu çok iyi tanıyorum. Doğruyu söylediğinden hiç şüphem yok."

"Kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrimiz yok," dedi Colin. "Senin sözüne inanmamız mı gerekiyor?"

Sarışın Colin'in kolunu kavradı. "Bırak onu."

"Buralarda hiçbir şey değişmiyor, değil mi? Bu yerliler her zaman kendilerini korurlar."

"Colin!" diye tersledi annesi. "Bu hiç yardımcı olmuyor. Lütfen, hepimiz içeri girelim. Bunu özel olarak konuşmamız gerek."

Maggie, aile eve çekilene kadar bekledi ve sonra Jo.

"Telefonun en son dün öğlen saatlerinde çaldığını söylemiştiniz?" "Evet."

"Ve o zamandan beri hiçbir şey olmadı mı?"

"Hayır. Ya kapalı ya da hasar görmüş."

Maggie'nin bakışları Maiden Pond'a kaydı, göletin yüzeyi parıldıyordu. öğlen güneşi. *Ya da suyun altındadır*, diye düşündü. Tek kelime etmeden, çam ağacının gölgesinde dinlenen çift kanonun ve üç beyaz Adirondack sandalyenin yanından geçerek eğimli çimenliğe doğru ilerledi. Moonview'in özel iskelesine çıktı ve göletin karşı kıyısındaki çok daha mütevazı kamplara baktı. Bir ay sonra tüm bu evler dolacak ve insanlar güvertelerinde güneşlenip suya girecekti. Ama henüz sezonun başındaydık ve evlerin çoğu boş duruyordu. Luther'in kamyonetinden inen kızı görmek için kimse buraya gelmemişti. Daha sonra ona ne olduğuna tanık olmak için.

Jo ona katılmak için rıhtıma çıkarken tahtaların gıcırdadığını duydu. "Demek bu bir kaçırma olayıydı," dedi Maggie.

"Şimdi kesinlikle öyle görünüyor," dedi Jo. "Belki de gençlerin yaptığı gibi raydan çıkmıştır diye düşündüm. Kaçtı ve bir arkadaşıyla bir yerlerde saklandı. Ya da belki bir kazaydı. Suya atladı ve boğuldu, biz de cesedin ortaya çıkmasını bekliyoruz. Ama sırt çantası her şeyi değiştirir."

"Birinci yolda, güneye giden şeritte bulunduğunu söylemiştiniz?"

"Evet. Muhtemelen bir arabanın camından dışarı atılmış. Suçlu kanıtları atıyor."

"Oradan onu Portland'a, Boston'a götürebilirdi. Ya da ötesine." "Onu asla bulamayacağımız bir yere."

"Bunu Luther yapmadı, Jo."

"Buna inandığını biliyorum."

"Onun bir torunu var. Callie'yi ne kadar çok sevdiğini gördün. Callie'nin yaşındaki bir kızı incitebileceği fikri-"

"Pek olası olmadığını biliyorum ama onu şüpheli olarak değerlendirmek zorundayım. Conover'lar kesinlikle öyle düşünüyor."

"Onu tanımıyorlar."

"Kızın kamyonetinde olduğunu biliyorlar. Kızı canlı gören son kişinin o olduğunu biliyorlar. Tanrım, şu adama *bak*! Ormandan yeni çıkmış kıllı, yaşlı bir Kocaayak gibi. Onlar gibi insanlara göre, *tam da* bir katilin benzeyebileceği biri."

"'Onlar gibi insanlar' mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Paraları olduğunu görebilirsiniz. Ve muhtemelen bizim taşralı aptallar olduğumuzu düşünüyorlar, bu yüzden verdiğim her kararı ikinci kez değerlendirecekler."

Maggie Moonview'e bakmak için döndü ve üst penceredeki hareketi fark etti. Bir yüz onlara doğru bakıyordu. Daha önce gördüğü aile üyelerinden biri değil, kır saçlı genç bir adamdı. "Kim bu çocuk?" diye sordu.

Jo eve döndü ve penceredeki çocuk hızla gözden kayboldu. "Bu torun, Kit. Colin'in oğlu. Tuhaf ördek."

"Anlamı?"

"Dün gece bana neredeyse tek kelime etmedi. Sanki dilsizmiş gibi. Bütün konuşmayı onun yerine annesi yaptı."

"Belki de onu korkuttun."

Jo kendine baktı. "Korkutucu *muyum*?"

"Siz değil ama üniformanız. Belki de polisle kötü bir deneyim yaşamıştır. Kontrol etmeye değer bir şey, öyle değil mi?" Maggie döndü

Yükselen rüzgârın yüzeyi dalgalandırdığı gölete geri döndü. "Bizi haberdar et, Jo."

"Söylediklerimin tek kelimesini duydunuz mu? Hiçbirinizin bu işe karışmasını istemiyorum."

Maggie mutfak masasında korkmuş ve sarsılmış bir halde oturan Luther'i düşündü. Luther her zaman onun yanında olmuş, ister kamyonetini bir kar yığınının içinden çekip çıkarmak olsun, ister geçen kış bir suikastçının kurşunlarından kaçarken onu kurtarmak için hantalca koşmak olsun, her zaman yardıma hazır olmuştu. Komşu oldukları yıllar boyunca Luther sadakatini defalarca göstermişti. Şimdi sıra ondaydı.

"Korkarım zaten işin içindeyiz," dedi Maggie. "Hoşuna gitse de gitmese de."

BÖLÜM 10

JO

Jo arabayı Luther Yount'un garajının önüne çekti, motoru kapattı ve bir süre oturup bu olaya nasıl yaklaşacağını düşündü. Çocuklarla iletişim kurmak hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. Olgunlaşmamış beyinleri, kabaran hormonları ve gençliğin genel aptallığı nedeniyle umursamaz olan çok fazla asi gençle uğraşmıştı. Kendilerine çeki düzen vermeleri için yaptığı uyarılar çoğu zaman kulak arkası ediliyor, bu da tahmin edilebilir sonuçlara yol açıyordu: parçalanmış arabalar, kırılmış kemikler, Johnny'lerinin böyle bir şey yapabileceğine inanamayan şok olmuş ebeveynler. Jo'nun kendisi hiçbir zaman böyle bir asi evre geçirmemişti ve geçiren çocuklara karşı da çok az sabrı vardı.

Callie Yount onlardan biri değildi. Kız evde eğitim görüyordu ve en sık rastladığı arkadaşları dört ayaklı türdendi, bir kızı yoldan çıkarabilecek türden kötü etkiler değil. Callie'nin masumiyeti Jo için bir sorun teşkil ediyordu: En yakın akrabası -aslında yaşayan tek akrabası- olası bir kaçırılma olayında şüpheli olan bir kızı nasıl hassas bir şekilde sorgulayabilirdi?

Arabadan indi ve burnuna çiftlik kokuları geldi: Gübre. Saman. Güneşin ısıttığı yonca ve timothy tarlalarının kokusu. Luther'in kendi inşa ettiği kulübesi mütevazı ama sağlamdı, yoğun kar yağışlarına ve buz fırtınalarına dayanacak şekilde bir mühendis gözüyle tasarlanmıştı. Evi geçen kış ziyaret etmişti ve tozlu, kitaplarla ve asılı ot demetleriyle dolu olduğunu hatırlıyordu. O ziyaretinde Luther pek de misafirperver davranmamıştı; bu kez daha dostça davranacağından şüpheliydi.

Kapıyı çaldı ve Luther her zamanki çatık kaşları ve bol tulumuyla göründü. Hemen evden dıĢarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"İyi günler Bay Yount," dedi. "Buraya-" "Kamyonetimle

işin bitti mi? Geri alabilir miyim?"

"Hâlâ devlet laboratuvarında."

"İşletmem gereken bir çiftliğim var ve ona ihtiyacım var. Orada ne kadar kalacak?" "Ne kadar sürerse. Buraya kamyonunuz için gelmedim. Konuşmak istediğim kişi torunun."

Önce kapalı kapıya, sonra da Jo'ya baktı. Yumuşak bir sesle: "Neden?"

"Sabahı Zoe ile geçirdi. Belki Callie bir şeyler biliyordur ya da bize yardımcı olabilecek bir şey duydum."

"Eğer torunumla konuşacaksan, orada başka biri daha olmalı. Sadece sen olamazsın."

"Elbette. Çocukları sorgularken standart prosedür budur." "O zaman kalabilir miyim?"

Bir süre durakladıktan sonra Jo başını salladı. "Kalabilirsin."

Kapıyı açtı ve onu içeri aldı. "Ev ödevini yapıyor."

Bu güzel öğleden sonra, ev ödevi çoğu gencin yapmak isteyeceği son şeydi. Jo'nun Callie'nin oturduğu mutfak masasının üzerine yayılmış olarak gördüğü dayanılmaz görünümlü ödev kesinlikle öyle değildi. *Calculus'a Giriş* adlı ders kitabı, anlaşılmaz sembollerle dolu bir sayfaya doğru açık duruyordu. Kim on dört yaşında bir çocuğa yaz günü kalkülüs çalıştırır ki?

Bir mühendislik profesörü. İşte .

Callie Jo'yu gördü ve hemen kalemini yere bıraktı. "Onu buldun mu?"

"Hayır. Henüz değil. Bu yüzden seninle konuşmam gerekiyor." Jo bir sandalye çekip masaya oturdu ve yüzünü kıza döndü. "Bana Zoe ile geçirdiğin sabahı anlat, başından sonuna kadar. Söylediği her şeyi. Hatırladığın her şeyi."

"Maggie bana bunu sordu bile." "Maggie mi? Ne zaman?"

Luther, "Saatler önce. Maiden Pond'dan döndükten hemen sonra." "Ona hatırlayabildiğim her şeyi anlattım," dedi Callie. "O ve onun arkadaşlar Zoe'yi bulmaya gidiyor."

"O ve arkadaşları polis memuru değil." Luther homurdandı. "Belki de olmalılar."

Jo öfkesini dizginlemek için durakladı. Medeni bir tonda şöyle demeyi başardı: "Maggie Bird iyi niyetli Bay Yount. Ama onun bu soruşturmada bir rolü yok."

"Bana öyle geliyor ki burada senden bir adım önde. Tıpkı Şubat ayında olduğu gibi."

Bu acıttı çünkü doğruydu. Callie'yi esir tutulduğu terk edilmiş çiftlik evinden kurtaran Jo değildi. Araya girip kızı serbest bırakan Maggie'ydi, onu hastaneye götüren de Maggie'ydi.

Jo sakinleştirici bir nefes aldı. ", Callie. Maggie'ye ne söylediğini bana da anlatmaya ne dersin?"

"Ona sorabilirsin."

Ve bunu unutmama asla izin vermezdi.

"Hayır, bunu senden duymak istiyorum. Bana Zoe Conover ile nasıl tanıştığını anlat."

Callie başıyla onayladı. "Dün hava gerçekten çok sıcaktı. İşlerimi erken bitirdiğim için büyükbabamdan beni çocukların takıldığı gölete bırakıp bırakamayacağını sordum. Genelde oraya bisikletimle giderim ama zincirim kırılmıştı ve dedem de postaneye gidiyordu. Ben de onunla giderim diye düşündüm."

"Yani gölete vardınız ve ... . ?"

"Orada yüzen bir kız gördüm. Çok uzun bir süre suyun altında kaldı ve boğulmuş olabileceğinden endişelendim, bu yüzden ona doğru yüzdüm ve hemen yüzeye çıktı. Bana nefesini üç dakika boyunca tutabilmek için kendini eğittiğini söyledi, ben de o kadar tutabilir miydim? Bir yarışma yaptık ve her seferinde beni yendi. Cankurtaran sınavına girdiğini ve geçtiğini söyledi ama henüz on altı yaşında olmadığı için cankurtaran olarak çalışmasına izin vermiyorlarmış. Olimpiyatlara gitmek istiyor ve bu da her gün antrenman yapması gerektiği anlamına geliyor."

Bu iş artık iyice içinden çıkılmaz bir hal almaya başlamıştı. "Bana seninle eve nasıl geldiğini anlat. Kimin fikriydi bu?"

"Sanırım ikimiz de. Ona keçilerim ve bir ineğim olduğunu ve onları görmek isteyip istemediğini söyledim, o da babasına soracağını söyledi. Sonra büyükbabam PO'dan geldi ve bizi eve bıraktı."

"Dün nasıl görünüyordu? Mutlu muydu, mutsuz muydu?" "İyiydi," dedi Luther.

"Callie?" diye sordu Jo.

"İyiydi," diye yineledi Callie. "Tıpkı büyükbabamın dediği gibi. Huysuz değildi, üzgün değildi. Kaçmaktan bahsetmedi. Ailesinde bir sorun olduğunu söylemedi. Yeni babasını seviyor. Erkek arkadaşı yok. Onunla gitmesini isteyen biriyle internette konuşmuyor. Sadece yüzmekten, nasıl dalmayı öğrendiğinden ve bir gün daha gelip keçileri sağarken beni izleyip izleyemeyeceğinden bahsetti."

Maggie'nin sorduğu tüm sorular bunlar olmalıydı ve işte cevaplar, uygun bir paket içinde okunuyordu. Maggie'nin çok daha hızlı adımlarını takip etmek Jo'ya kendini gereksiz hissettiriyordu. Kadın bunu her zaman nasıl başarıyordu?

"Tamam," diye iç geçirdi Jo. "Zoe çiftlikten ne zaman ayrıldı?"

"Öğle yemeği vakti yaklaşıyordu," dedi Luther. "Ona Augusta'ya gitmem gerektiğini, bu yüzden onu gölete bırakacağımı söyledim."

"Callie? Böyle mi hatırlıyorsun?" "Tıpkı

büyükbabamın dediği gibi."

Jo önce Luther'e, sonra da kıza baktı. Hikâyeleri mükemmel bir uyum içindeydi, belki de fazla mükemmel. Luther'in dinlemesine izin vermenin dezavantajı.

Callie, "Maggie sorduğu için muhtemelen bunu da bilmek istersiniz," dedi. "Zoe ayrılırken sırt çantası yanındaydı. Kırmızı-pembe bir elbise ve sandalet giyiyordu. Sandaletleri hatırlıyorum çünkü Rosie'nin onun ayağına basmasından ve canının yanmasından korkuyordum."

"Rosie?"

"İneğim." Callie bıkkınlıkla iç geçirdi. "Maggie'yle konuşabilirsin. O her şeyi bilir ve sana yardım edebilir."

"Eminim yapabilir," diye mırıldandı Jo.

"Zoe Maine'i seviyor. gitmez." "O zaman nerede

olduğunu düşünüyorsun, Callie?"

Kız bir an sustu, sonra sanki cevapları biliyormuÇ gibi büyükbabasına baktı. Luther üzgün bir ifadeyle baÇını salladı.

Luther, "Bu istediğimiz bir şey değil," dedi.

Ben de öyle, diye düşündü Jo.

Jo dışarıda, arabasının yanında durdu ve tarladan Blackberry Çiftliği'ne doğru baktı ama Maggie'nin kamyonetini göremedi. Kadın şimdi neyin peşindeydi? Aslına bakılırsa, o beş emekli de neyin peşindeydi? Kendilerine Martini Kulübü diyorlardı, kulağa çok komik, çok küstahça geliyordu. Ama Jo *zararsız* kelimesinin onlar için geçerli olmadığını bilecek kadar onları tanıyordu. Onlar asla karşı karşıya gelmek isteyeceği insanlar değildi ve Jo'nun şansına hepsi de aynı tarafta çalışıyordu.

Şimdilik.

BÖLÜM 11

MAGGIE

James Bond bir Aston Martin kullanıyor olabilirdi ama Declan bir Volvo kullanıyordu. En yeni model değil, sekiz yıllık benzinli bir sedan, *klasik* diyordu, biraz da Declan'ın kendisi gibi. Spor bir araba olmayabilirdi ama sağlam ve güvenliydi, tıpkı Declan gibi. Diplomat olan rahmetli babası da Volvo'ları tercih etmişti ve Declan gelenekleri takip eden, ortaçağ kiliselerini ve fıçıda yıllanmış viskiyi takdir eden bir adamdı. Bu yüzden şimdi 1820'lerden kalma bir deniz kaptanının evinde, dul bir kadının yürüyüşü ve kendi elleriyle cilaladığı orijinal ahşap işçiliğiyle yaşıyordu. Declan eski şeyleri severdi.

Maggie*, muhtemelen bu yüzden benimle bu kadar çok vakit geçiriyor,* diye düşündü.

Birlikte Route 1'de güneye doğru ilerliyorlardı, hız yapmak her zaman çok fazla dikkat çektiği için ağır ağır ilerliyorlardı. Eğitimleri ya da doğuştan gelen kişilikleri nedeniyle birbirlerine benziyorlardı: içgüdüsel olarak fark edilmekten kaçınıyorlardı. Onları şimdi gören biri, belki de bir deniz fenerini gezmek ya da deniz kenarındaki bir restoranda kızarmış midyelerin tadını çıkarmak için sahile doğru giden yaşlı ve evli bir çift olduklarını düşünürdü. Maggie bazen kendilerini eski evli bir çift gibi hissediyordu çünkü Çiftlik'te birlikte eğitim gördüklerinden beri birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlardı. Dört kişilik gruplarında Declan, tarih doktorası olan ve eski dünyanın büyüleyici tavırlarına sahip sessiz biriydi. Aynı zamanda simsiyah saçları ve gözlerindeki pırıltıyla dikkat çekici derecede yakışıklı olanıydı. Yıllar saçlarını gümüş rengine boyamış ve yüzüne kırışıklıklar eklemişti ama yaş onu sadece geliştirmişti. Ya da belki de şimdi yeniden bir araya geldiklerine göre, on yıllar önce, hepsi dünyanın farklı köşelerindeki görev yerlerine dağılmadan önce olması gerektiği gibi onu takdir etmeyi öğrenmişti. *Geç olması hiç olmamasından iyidir.*

Bucksport kasabasını geride bırakıp Route 1'den Searsport'a doğru ilerlerken, "Keşke daha ayrıntılı bir zaman çizelgemiz olsaydı," dedi. "Biz

Sırt çantasının ilk olarak öğleden sonra fark edildiğini biliyoruz, ama ne kadar süredir orada duruyordu? Ne zaman yola bırakıldı?"

Otoyolun bu kısmında hız sınırı saatte elli beş mil olarak belirlenmişti ama tabii ki kimse hız sınırına uymuyordu ve güvenlik bilincine sahip Declan bile saatte altmış iki mil gibi cüretkâr bir hızla gidiyordu. Bu hızda ilerleyen çok az sürücü, yolun kenarında duran atılmış bir sırt çantasını fark etme şansına sahip olacak, hatta onu almak için kenara çekecekti. Herkes bir yere varmak için acele ediyordu, akılları gidecekleri yerde, gözleri dosdoğru ileriye odaklanmıştı.

Maggie, Lloyd Slocum'un hazırladığı ve Purity'den güneye giden tüm olası yolları parlak sarı renkle işaretlediği kâğıt haritayı inceledi. Langley'de analist olarak çalışan Lloyd yıllarını uydu görüntülerini inceleyerek geçirmiş, düşmanın kullanabileceği her toprak yolu, her inek izini tespit etmişti ve coğrafi ayrıntılara olan saplantılı dikkatinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Bulunduğumuz yere yaklaşıyoruz," dedi ve telefonuna baktı. Jo Thibodeau gönülsüzce yaklaşık GPS koordinatlarını paylaşmıştı ve şu anda sırt çantasının bulunduğu yere çeyrek mil kadar yaklaşmışlardı. Burada tam yeri belirlemelerine yardımcı olacak hiçbir işaret yoktu, çünkü otoyolun bu kısmında çoğunlukla ağaçlar ve yabani otlar bulunuyordu, arada sırada da yol kenarında parlak mor acı bakla çiçekleri açıyordu. "Tamam, burada duralım."

Declan arabayı kenara çekti ve ikisi de Volvo'dan indiler. Bir süre yol kenarında öylece durup, vızır vızır geçen trafiği izlediler. Arada sırada geçen arabalar arasında boşluklar oluyordu, birinin penceresinden kolayca çöp atabileceği ve görülmeyeceği zamanlar.

"Görünürde güvenlik kamerası yok," diye gözlemledi otoyolu tararken.

"Yaklaşık dört mil geride geçtiğimiz restoranda bir kamera gördüm. Lloyd'un haritasına göre, o kameraya yakalanmadan sizi buraya getirebilecek bir besleme yolu da var."

"Luther o görüntülerde görünecek. Augusta'ya giderken oradan geçip gitmiştir." Declan başını salladı. "Yani o kamera ona yardım etmeyecek, Mags."

Hayır, bu onu incitirdi. Zoe'yi canlı gören son kişi de sırt çantasının atıldığı yere doğru giderken kameralara yakalanacaktı.

Yol boyunca yürüdü, yabani otları ve kaldırımı taradı. Polis bu bölgeyi zaten aramıştı, bu yüzden önemli bir şey bulmayı beklemiyordu, ama yine de burayı ziyaret etmeleri gerekiyordu, sadece kaçıran kişinin bakış açısından görmek için bile olsa. Bunun gerçekten bir kaçırılma olduğunu ve genç bir kızın asi kaçışı olmadığını varsayarsak. Bu olasılığı hâlâ göz ardı etmemişlerdi ve Ingrid şu anda Zoe'nin sosyal medya paylaşımlarını tarıyor, ailesiyle sorun yaşadığına dair herhangi bir ipucu arıyordu. Maggie kendi gençlik yıllarını, bir işte zar zor çalışabilen ya da faturaları ödeyebilen alkolik bir baba tarafından büyütüldüğünü düşündü. Kaç kez kaçmak istediğini hatırladı. Bir otobüse atlayıp gidebildiği yere kadar gitmek. Alaska, diye düşünmüştü, boz ayıların ve özgürlüğün ülkesi. Zoe'nin yaptığı şey bu muydu? O anda bir otobüste oturmuş, kilometrelerin uçup gitmesini izliyor, kaçışını gerçekleştirdiği için neşeleniyor muydu?

Declan arkadaşlarıyla paylaşmak üzere bu son derece önemsiz yol parçasının her açısını yakalayarak çevrelerinin fotoğraflarını çekerken, Maggie hâlâ Zoe'nin ruh halini düşünüyordu. On beş bir kız için karmaşık bir yaştı. Yeni bir üvey babası vardı, muhtemelen iyi tanımadığı geniş bir aileyle birlikte gelen bir üvey baba. Ve işte hepsi aynı çatı altında yaşıyordu, sert bakışlı bir büyükannenin de aralarında bulunduğu yedi kişi. Ah evet, Maggie bir kızın o evden, o durumdan kaçmak isteyebileceğini hayal edebiliyordu.

Ama neden sırt çantasını geride bıraktı? Ailesinin kafasını karıştırmak ve kaçırılmış gibi göstermek için mi? Hayır, on beş yaşındaki bir çocuğun bakış açısından bu hiç mantıklı olmazdı. Maggie istihbarat işinde çok uzun yıllar geçirmişti ve hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı, aynalarla dolu bir dünya görmeye alışkındı. Ama bu sadece genç bir kızdı ve Maggie hiç şüphesiz var olmayan komplikasyonlar uyduruyordu.

En basit cevap, kızın kaçırılmış olmasıydı. Sonra onu kaçıran kişi güneye, bu yola doğru gitti ve kızın sırt çantasını buraya attı. Ama çantanın bulunacağını, polisin çantada parmak izi arayacağını elbette biliyordu. Onu atarak arkasında kanıt bırakıyordu. Hiç mantıklı değil.

Bunların hiçbiri değil.

Declan fotoğraf çekmeyi bitirmişti ve Maggie'ye baktı. "Umarım Ingrid'in şansı yaver gidiyordur. Şu restorana uğrayıp videolarını bizimle paylaşıp paylaşmayacaklarını görmeliyiz."

Maggie başıyla onayladı. "Sonra da Jo'yla konuşmamız gerek."

*

Arkadaşlarına polis merkezine gittiklerini söylememişlerdi ama Declan ve Maggie, Purity'nin kamu hizmetleri otoparkına girdiklerinde, Slocum'ların beyaz her zamanki gibi parlak ve lekesiz bir şekilde birkaç durak ötede park edilmiş olduğunu gördüler. Ingrid sürekli polis telsizini dinlediğinden mi yoksa krizler için bir tür ESP'ye sahip mı bilinmez, her zaman herkesten bir adım önde görünüyordu.

Ingrid'i Jo'nun masasında, efsanevi sorgulamalarından biriyle uğraşırken, Lloyd'u da karakolun kahve fincanını doldururken buldular. Maggie'ye göz kırpıp başını salladı, sanki kendi mutfağındaymış gibi rahat görünüyordu. Slocum'lar bu konuda çok utanmazdı.

"Size söyleyecek başka bir şeyim yok," diye ısrar etti Jo. "Zoe Conover'ın hâlâ kayıp olduğu, eyalet polisinin de arama çalışmalarına katıldığı şu ana kadar herhangi bir ipucu ya da görülme vakası olmadığı dışında." Jo, Maggie ve Declan'a baktı ve içini çekti. "Bu da ne böyle? Hepiniz birden üzerime mi çullanıyorsunuz?"

"Koordine edilmemiş bir pusu," dedi Maggie.

"Peki ne bilmek istiyorsun?"

"Kızın sırt çantası. İnceleyebilir " "Hayır."

"Sadece görmek istiyoruz."

"Size gösteremem çünkü suç laboratuarında."

"Peki ya telefonu?" dedi Lloyd, kahvesine şeker karıştırarak. "O henüz ortaya çıkmadı mı?"

"Hayır."

"Geofence izniniz var mı?"

"Evet, ama henüz sağlayıcıdan gelen herhangi bir arama verisine sahip değiliz." "Peki ya Fog?" diye sordu Ingrid. "Onun telefonu orada görünüyor mu?" "Fog'u nereden biliyorsunuz?"

"Herkes öyle değil mi?"

"Hayır, Bayan Slocum. Herkes Fog'u bilmiyor."

Ancak Ingrid herkes gibi değildi. Elbette kolluk kuvvetleri tarafından mobil uygulamalardan konum verilerini toplamak için kullanılan izleme aracını biliyordu. Zoe telefonunu yüzlerce uygulamadan herhangi birine erişmek için kullanmış olsaydı, konumu Fog'da ortaya çıkardı.

"Yani kızın telefonu hiç aktif olmadı mı?" Maggie sordu.

"Hayır," dedi Jo. "Ya kapatıldı ya da yok edildi. İşte biz de oradayız."

"Sosyal medyada da aktif değil," dedi Ingrid. "Son otuz altı saat içinde ondan yeni bir paylaşım gelmedi."

Jo kaşlarını çattı. "Onun hesaplarını mı inceliyordun?"

Lloyd karısının omzunu sıvazladı. "Çabuk sıkılır. Bu onu meşgul ediyor."

"Söylemeliyim ki, kız son derece sağlıklı birine benziyor," diye itiraf etti Ingrid. "Araştırabileceğim karanlık sırları yok. Tek derdi okulu, yüzme takımı ve denizkızlarıyla ilgili fantezi romanları. Başını belaya sokacağını düşüneceğiniz türden bir kız değil."

Jo başını salladı. "Annesi de böyle söyledi."

"Kızın üvey babası Ethan Conover'ı da araştırdım."

"Neden?"

"Ortaya yeni bir üvey baba mı çıktı? Aniden evden kaçan bir genç kız mı? İnsanı düşündürüyor. Ama adam düzgün birine benziyor, en azından kağıt üzerinde. Kırk beş yaşında, sabıkası yok, ödenmemiş bir park cezası bile yok. Yayınlanmış bir yazar ve Boston College'da yazarlık eğitmeni."

"Burada onun kitaplarını okuyan var mı?" Declan

sordu. Hepsi başını salladı.

Ingrid, "Yayınlanmış tek bir romanı var ve o da beş yıl önce çıktı. *Yeşiller İçindeki Kadın,* bir cinayet gizemi."

"Belki de bir sonraki kitap kulübü seçkimiz bu olmalı, ne dersiniz?" Lloyd önerdi. "Belki akşam yemeği için tema olarak yeşili kullanabiliriz. Ben de saag paneer yapmayı denemek istiyordum."

Jo sabırsız bir iç çekiş yaptı. "Millet, bu sizin kitap kulübü toplantılarınızdan biri değil, tamam mı? Eğer hepiniz biraz ilerleyebilirseniz-"

"Öncelikle e-postanı kontrol etmek isteyebilirsin," dedi Maggie. "Sana gönderdiğimiz video dosyası için."

"Hangi video dosyası?"

"Bluefin restoranının güvenlik kamerasından. Sırt çantasının bırakıldığı yerin dört mil ve Route One trafiğini kısmen görüyor. İşinize yarayabilir."

"Gözden geçirmem gereken diğer binlerce şeye bunu da ekleyeceğim." Memurlarından biri odaya girerken Jo başını kaldırıp baktı. "Mike, bana

bu ziyaretçiler binadan çıksın mı?"

Mike onlara doğru iki adım attı ve ziyaretçilerin hepsi yüzlerini ona dönünce dondu kaldı. Bir silahı ve rozeti olabilirdi ama dört gri saçlı vatandaş onun başa çıkmak için eğitildiğinden çok daha fazlaydı.

Ingrid gülümseyerek, "Biz kendimiz çıkarız, teşekkürler," dedi. "Ama geri döneceğiz."

BÖLÜM 12

SUSAN

Onların alt katta konuştuklarını duyabiliyordu, sesleri kasvetli ve boğuktu, onu rahatsız etmemeye çalışıyorlardı. Şifonyerinin üzerinde Elizabeth'in saatler önce getirdiği öğle yemeği tepsisine hâlâ dokunulmamıştı. Bir tavuklu sandviç ve bir kâse domates çorbası... İkisini de midesi kaldırmıyordu. Özellikle de kan gibi kıpkırmızı olan çorbayı. Birinin alt kattaki kapıyı çaldığını duydu ve sonra yeni bir ses diğerlerine katıldı. Arthur Fox. Tanrım, evde daha fazla insan var. Hepsinin ona destek olmaya, acısını hafifletmeye çalıştığını biliyordu ama bu çabaları onu sadece rahatsız ediyordu. Yan yan, acıyan bakışları. Onu beslemek için tekrarlanan girişimleri, tekrarlanan çay bardakları. O çay istemiyordu; o kızını istiyordu. Zoe'nin saçlarını koklamak, gülüşünü duymak, ipeksi yanağını kendi yanağında hissetmek istiyordu.

"Korkunç bir iş," dediğini duydu Arthur'un aşağıda, sesi mırıltıya dönüşmeden önce. Arthur, herhangi bir piramitte her zamanki yeriymiş gibi duruma hâkim olmuştu. Maine Eyalet Polisi'nden tanıdığı arkadaşlarını aramış, Jo Thibodeau'yu ve onun bu göreve uygun olup olmadığını sormuştu. İz sürücü köpeklere erişim hakkında bilgi aldı. Yaşayanları bulmak için eğitilmiş köpekler, ölüleri değil, diye teminat vermişti, ancak köpeklerin her iki amaç için de kullanıldığını biliyordu. Kimse Susan'a kadavra köpeklerinden söz etmemişti. Buna cesaret edemezlerdi.

Moonview'deki ilk gecelerini, Zoe'nin duştan nasıl kızarmış ve mis gibi kokan bir tenle çıktığını ve yatakta Susan'ın yanına kıvrıldığını düşündü. Zoe sekiz yaşındayken ve Matthew'un ölümünün acısı hâlâ içlerindeyken yaptıkları gibi güzel bir gece kucaklaşması. Conover ailesi ve komşularıyla birlikte geçirdikleri o ilk gün çok ağır gelmişti ve hem Susan hem de Zoe tanıdık bir kucaklaşmanın sessiz rahatlığını istiyorlardı. Şimdi yatağa oturmuş, sadece kendisine sarılırken, Zoe'yi hâlâ kollarında hissedebiliyordu.

Hayatta olmalısın. Eğer olmasaydın bunu hissederdim. Hissetmez ?

Kapıya yumuşak bir vuruş oldu. Kafasını kaldırdığında Brooke'un kapıda durduğunu gördü. "Susan? İçeri girebilir miyim?"

Susan başını salladı. Daha dik oturdu.

"Posterleri basmadan önce senin için uygun olduğundan emin olmak için sana poster tasarımını göstermek istedim. Ethan iyi göründüklerini düşünüyor ama senin de bir göz atman gerektiğini düşündüm." Brooke bir sayfa kâğıt uzattı.

Susan sayfadaki gülümseyen Zoe fotoğrafına baktı.

KAYIP
ZOE HELLMAN CONOVER, 15 YAŞINDA, BROMN SAÇLI, BROMN GÖZLÜ, 5 FEET, C INÇ, 1O5 POUND
EN SON 21 HAZIRAN'DA PURITY, MAINE'DE GÖRÜLDÜ

"Bir ödül," dedi Susan. "Bir ödül olmalı."

"Kit de böyle düşünüyor ama Elizabeth ödül olsun ya da olmasın her iyi insanın yanıt vereceğini söylüyor. Colin de ne kadar büyük bir ödül verileceğine karar vermemiz gerekeceğini ve bunun sadece bunların basılmasını geciktireceğini söyledi."

Elbette para babası Colin rakamlara ve lojistiğe odaklanan kişi olacaktı. Kayınbiraderi tamamen verimlilikle ilgiliydi.

"Başlangıç olarak elli tane bastırmayı düşünüyoruz," dedi Brooke. "Yarın dağıtacağız ve şehrin her yerine postalayacağız."

"Sahil boyunca da mı?"

"Tabii ki." Brooke içini çekti. "Keşke afiş asmaktan başka yapabileceğim bir şey olsaydı. Kit kaybolursa nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyorum. Nasıl başa çıkabileceğimi." Susan'ın yanındaki yatağa oturdu. "Tanrım, şimdi her şey anlamsız geliyor. Bu aptal tören."

"Ne?"

"George'un anma töreni. Sanki bir önemi varmış gibi hâlâ Perşembe gününe ayarlanmış. Ama bütün bu insanlar gelmeyi planlıyor ve Elizabeth iptal etmek için çok geç olduğunu söylüyor."

Susan kayınpederinin anma törenini tamamen unutmuştu. Maine'e gelmelerinin nedeni de buydu zaten, George Conover'ın küllerinin buraya serpilmesini istemesini onurlandırmak. George olmasaydı, Boston'daki evlerinde güvende olurlardı. Ölmüş bir adamı suçlamanın mantıksız olduğunu bilmesine rağmen, bütün *bunların onun* suçu olduğunu düşündü.

"Törene gitmek zorunda değilsiniz," dedi Brooke. "Gitmemeyi tercih edersen bunu anlayışla karşılarız."

"Ben gidemem. Polisin gelmesi ihtimaline karşı burada kalmalıyım..." "Elbette. Burada seninle kalmamı ister misin?" "Kalmak zorunda değilsin."

"Çünkü benim için hiç sakıncası yok. Zaten gitmeye de pek hevesli değilim. George'u yeterince severdim. Bana karşı hep nazikti ama gerçekten yakınlaşılması zor bir adamdı. Yirmi yıldır bu ailenin içindeyim ve *hâlâ* onları anlamaya çalışıyorum." Susan'ın elini sempatik bir şekilde sıktı. "Sen ve Ethan Boston'dayken ve ailemiz Manhattan'dayken birlikte fazla zaman geçiremediğimiz için üzgünüm. Bu iki haftanın o şansı yaratacağını umuyordum. Colin de Ethan'la vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Ama şimdi ..." Brooke iç çekti.

"Colin bunu dört gözle mi bekliyordu?"

"Tabii ki. Ethan'ı görmeye pek fırsat bulamıyor. Ve bu gölette çok mutlu zamanlar geçirdiler."

Ethan burada geçirdikleri çocukluk yazlarını bu şekilde anlatmamıştı. Başka bir çift gözle geçmiş ne kadar da farklı görünüyordu. Colin gerçekten de küçük kardeşine eziyet ettiği onca şeyi göremeyecek kadar kör olabilir miydi? Ama sonra Susan kendi kör noktaları olduğunu da kabul etmek zorunda kaldı. Brooke'la ilk tanıştığında, tasarımcı elbiseleri ve Yukarı Batı Yakası'ndaki adresiyle, her şeye sahip bir kadın görmüştü. Şimdi o kusursuz dış görünüşteki çatlakları fark ediyordu: Kaba ve kibirli koca. Patolojik derecede utangaç oğlu. Kimsenin hayatı mükemmel değildi ve Brooke, daha önceki tüm soğukluğuna rağmen, gerçekten bir arkadaş olmaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Susan. "Posterler için. Her şey için."

"Seve seve yaparım." Brooke ayağa kalktı. "Ben gidip arayacağım. Sabah ilk iş bu posterleri asmaya başlarız."

Brooke'un merdivenlerden indiğini, Arthur'un sesinin diğerlerinin üzerinde gürlediğini, eyalet polisiyle ilgili bir şeyler söylediğini duydu. Sonsuza dek bu yatak odasında saklanamazdı ama şu anda evde çok fazla insan vardı ve onlarla yüzleşemezdi, ona attıkları bakışlara, ne kadar içten olursa olsun sempati mırıldanmalarına dayanamazdı. Kendi kocasının yakınlığına bile dayanamıyordu. Ethan her ne kadar Zoe'yi önemsiyor olsa da, sadece iki yıldır onun üvey babasıydı; Susan'ın yaşadığı acıyı bilmesi mümkün değildi.

Yataktan kalkıp kapıyı açtı ve alt kattaki sesler daha da netleşti. Colin, akşam yemeği için pizza alıp almayacağını soruyordu. Elizabeth evet dedi, çünkü bu gece kimsenin yemek yapacak enerjisi yoktu. Çünkü

hayat devam ediyordu. Kızı kayıptı ve bu insanlar bir sonraki yemeklerini tartışıyorlardı. Yatak odasından çıktı, Zoe'nin odasına girdi ve kapıyı arkasından kapatarak sesleri ve onların önemsiz konuşmalarını duymazdan geldi. Yatağa uzanıp derin bir nefes aldı. Zoe'nin soluduğu havayı içine çekti. Yatağın yanında, içinde yeni yıkanmış havlular ve bu sabah burada olmayan giysiler bulunan bir çamaşır sepeti duruyordu. Brooke onları kurutucudan çıkarıp yukarı getirmiş olmalıydı. En üstte Zoe'nin Maine'e giderken giydiği tişört vardı. Onu sepetten çıkarıp yüzüne bastırdı ama sadece çamaşır sabunu kokuyordu, kızı değil. Sadece anonim pamuk, Zoe'nin kokusundan eser yoktu. Onu sepete geri koydu ve aniden çamaşır yığınının altından bir kırmızı şeridin göründüğünü fark etti. Endişe verici derecede tanıdık bir kırmızı tonu. Yığının içine daldı ve puf kollu, tüllü ve çok fazla yıkandığı için neredeyse transparan olan kırmızı-pembe bir elbise çıkardı. Jo Thibodeau Zoe'yi son gördüğünde ne giydiğini sorduğunda Ethan'ın söylediklerini hatırlayarak elbiseye baktı.

Bir elbise. Kırmızı ve pembe bir şey, sanırım.

Bu hiç mantıklı değildi. Zoe kaçırıldığında bu elbiseyi giyiyorsa, neden burada, çamaşır sepetinde, yeni yıkanmış olarak duruyordu? Hannah'yla birlikte Bar Harbor'dan döndüğü öğleden sonrayı düşündü. Eve girdiğinde kurutucunun gürlediğini hatırladı, bu ayrıntı birden önemli göründü. Zoe bu elbiseyi çıkarıp kirli çamaşırların arasına eklediyse, daha sonra ne giymişti? Ortadan kaybolduğunda ne giyiyordu?

Ayağa fırladı, Zoe'nin açık bavuluna gitti ve giysilerini çıkarmaya başladı. İç çamaşırları, sütyenler, tişörtler, şortlar ve kotlar çıktı. Zoe'nin mayosu bavulda değildi. Zoe'yi en son onu giyerken gördüğü zamanı düşündü, o yerli kızla yüzerken. Su sıçratıyor, gülüyorlardı. Sonra ne olmuştu? Zoe mayoyu kuruması için asmış olmalıydı.

Susan banyoya koştu ve duş askısına, havlu askılarına baktı. Mayo orada değildi.

Elizabeth ve Arthur'un telaşlı bakışlarına aldırmadan aşağı koştu ve doğruca çamaşır odasına gitti. Çamaşır makinesinde nemli havlular ve Kit'in iki kirli tişörtü vardı ama Zoe'nin mor mayosunu göremedi. Aldıkları günü hatırladı. Zoe'nin klora dayanıklı bir Speedo olması için ısrar ettiğini hatırladı, çünkü

Havuzda saatlerce antrenman yaptı. Ya gözlükleri? Zoe'nin yüzücü gözlükleri neredeydi?

"Susan?" dedi Ethan, kapı aralığından kaşlarını çatarak ona bakarak.

Kurutma makinesine doğru geriye doğru sarktı. Hayır, bu mümkün değildi. Kızı çok iyi bir yüzücüydü. Nefesini iki buçuk dakika tutabiliyor, sınıf arkadaşlarının hepsinden daha derine serbest dalış yapabiliyordu. Neredeyse bir denizkızıydı. Nasıl olur da ...

" oluyor?" dedi Ethan.

"Gölet." Susan elini ağzına bastırdı ama hıçkırık yine de dışarı taştı. "Göleti aramak zorundalar."

BÖLÜM 13

JO

"Her yerde onu aradım," dedi Susan. Zoe'nin yatak odasının bir köşesinde kendine sarılmış duruyordu ve kocası Ethan yanında durup onu desteklese de, kendi keder kozasına sarılmış, herhangi bir rahatlatıcı dokunuşun ulaşamayacağı bir yerde gibiydi. "Tüm banyolar, çamaşır odası. Güverte. Hepsi gitmiş. Mayosu gitmiş."

Jo, Susan'ın çılgınca aramasının sonuçlarını gözden geçirdi. Boş bavul yerde açık duruyordu, her bölmesinin fermuarı açılmıştı ve Zoe'nin giysileri yatağa ve yere saçılmıştı. Susan odanın her köşesini federal ajanlardan oluşan bir ekip gibi didik didik etmişti ve Jo'nun kızın mayosunun bu evin hiçbir yerinde olmadığından hiç şüphesi yoktu.

Ethan, "Hadi aşağı inelim, sevgilim," dedi. "Bırak Şef Thibodeau odayı arasın. Brooke bir demlik çay yaptı."

"Çay istemiyorum."

"Burada sadece yolumuza çıkacağız."

Susan ondan uzaklaştı. "Bu hiç mantıklı değil! Cankurtaran sınavını geçti. *Yüzebiliyor*."

"Neden hepimiz aşağıya inmiyoruz?" dedi Jo. "Konuşmamız gerek."

Ailenin geri kalanı, iki komşuları Arthur Fox ve Hannah Greene ile birlikte oturma odasında toplanmıştı. Saat neredeyse akşamın altısıydı ve bu son gelişme akşam yemeklerini bölmüş olsa da, onları içki dolabına dalmaktan alıkoymamıştı. Hem Arthur ve Hannah'nın hem de Colin'in elinde içkiler vardı. Jo, Susan ve Ethan'la birlikte merdivenlerden inerken Colin'in içkisindeki buz küplerinin şangırtısı dışında odada sessizlik hakimdi.

"Mayosu iskeleden uçup gitmiş olamaz mı?" dedi Brooke. "Kuruması için orada bırakmış olabilir."

"Yüzme gözlükleri de kayıp," dedi Ethan. "Onlar iskeleden uçup gitmiş olamaz."

Hepsi bu ayrıntıyı düşünürken bir duraklama oldu. Hepsi bariz bir sonuca vardı.

Jo Ethan'a döndü. "Zoe'yi son gördüğünde üzerinde kırmızı-pembe bir elbise olduğunu söylemiştin. Ama elbise burada, evin içinde."

Brooke, "Eve geldiğimizde çamaşırları yıkadım. Kıyafetlerimizi eklediğimde elbise çoktan çamaşır makinesine girmiş olmalı."

"Çamaşır makinesini ne zaman çalıştırdın?"

"Saat iki buçuk civarıydı, Kit ve ben eve geldiğimizde ayakkabılarımı değiştirebildim."

"Luther Yount, Zoe'yi öğleden biraz önce tekne rampasına bıraktığını söyledi," dedi Jo. "Yani eve gelip elbisesini değiştirmiş olmalı. Öğlen burada *kimse var* mıydı?" Odanın etrafına baktı ve kafaların sallandığını gördü.

Arthur, "Öğle saatlerinde Elizabeth ve ben bakanla görüşüyorduk," dedi.

"Yürüyüşe çıkmıştım," dedi Colin.

Jo Ethan'a baktı. "Kasabaya gazete almaya gittiğinizi söylemiştiniz?"

Perişan görünen Ethan şöyle dedi: "Keşke ben de burada olsaydım. *Biri* burada olmalıydı."

"Artık gerçekten bir önemi var mı?" Elizabeth söyledi. "Kim evdeydi, kim değildi?"

Hayır, diye düşündü Jo. Bunun gerçekten bir önemi yoktu, çünkü olaylar dizisi artık netleşmişti. Zoe Conover tekne rampasından eve yürüdü, elbisesini çıkardı ve çamaşır makinesine koydu. Sonra mayosunu giydi. . .

Ve yüzmeye gittim.

Jo pencereden, göletin üzerinde parıldayan öğleden sonra güneş ışığını gördü. Zoe'nin cesedinin o aynalı yüzeyin altında sürüklendiğini, çürümenin ilk aşamalarının başladığını, derisinin kırıştığını, gözlerinin aç balıkların ve amfibilerin tahribatına açık olduğunu hayal etti. Günler ya da haftalar içinde, eğer ceset bozulmadan kalırsa, bakteriler beslenip çoğalacak ve bağırsaklarını gazlarıyla şişirecekti. Bu gazlar vücudunun çürüyen etten oluşan grotesk bir balon gibi yüzeye çıkmasına ve sakin sularda sürüklenmesine neden olacaktı.

"Ama nasıl boğulabilir ki?" dedi Kit.

Jo çocuğa döndü. Çocuk, aniden parlak ışığa maruz kalan bir gece hayvanı gibi Jo'nun bakışlarından ürkmüş gibiydi.

"Yani iyi bir yüzücü, değil mi?" Susan'a baktı. "Yüzme takımında olduğunu söylemiştin. Ödüller kazandığını söylemiştin."

"İyi yüzücülerin bile başı belaya girebilir," dedi Jo.

"Peki ya sırt çantası?" Brooke sordu. "Buradan kilometrelerce uzağa düştü. Bu nasıl mantıklı olabilir?"

Jo'nun cevabı yoktu. Brooke haklıydı; bu hiç mantıklı *değildi*. Hepsinin onu izlediğini, yargıladığını hissedebiliyordu. Belli ki boyundan büyük işlere kalkışan bu küçük kasaba polisinden şüphe ediyorlardı.

"Peki ya telefonu?" dedi Arthur. "Onunla suya girmiş olamaz. Peki nerede o zaman?"

"Arthur iyi bir noktaya değindi," dedi Elizabeth. "Cevaplanmamış çok fazla soru var. Henüz hiçbir şey varsaymamalıyız." Susan'a baktı. "Sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum." Susan başını ellerinin arasına aldı. "Artık hiçbir şey bilmiyorum!"

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. İzninizle," dedi Jo ve evden çıkıp arka güverteye çıktı. Ailenin onu duymasını istemiyordu, bu yüzden çimenlerden aşağıya, suyun kenarına doğru yürümeye devam etti. Öğleden sonra durgunlaşmıştı ve gölet sıvı ipek gibi görünüyordu, altın parlaklığı tek bir dalgalanmayla bile bozulmamıştı. Zoe Conover şampiyon bir yüzücü olabilirdi ama iyi yüzücüler bile boğulabilirdi. Ritim bozukluğu yüzünden bayılmış ya da bacağına kramp girmiş olabilirdi. Jo geçen yaz Pitcher Göleti'nden cesedini çıkardıkları on dört yaşındaki çocuğu düşündü, herkesin yüzebildiğini söylediği çocuk. Bir iç su kütlesi olduğu için Maine Warden Service dalış ekibi çocuğu kurtarmak için çağrılmıştı. Dalgıçların ceset torbasını kıyıya çıkardıktan sonra nasıl şefkatle tekneden çıkardıklarını hatırlıyordu. Jo, Zoe Conover'ın cesedinin sudan çıkarıldığını görmeye can atmıyordu ama muhtemelen şu anda bulunduğu yer orasıydı, bu parlak yüzeyin altında yatıyordu. Kaçırılma değil, cinayet değil, trajik bir kaza. Gardiyan servisini getirmenin zamanı gelmişti.

Cep telefonunu çıkardı ve kardeşi Finn'i aradı.

BÖLÜM 14

MAGGIE

Maggie ve arkadaşları Maiden Göleti'nin üzerindeki bir tepecikte tünedikleri yerden Maine Warden Service dalış teknesinin suda ileri geri hareket edişini izliyorlardı. Gözetimleri sırasında kendilerine yetecek bir piknik yemeği getirmişlerdi: Türk mezelerinden oluşan bir tabak, salatalıklı sandviçler ve ot kokulu Tayland yaz ekmekleri. Oldukça düzensiz bir menü ama pikniklerin doğası böyledir.

Lloyd tabii ki şarap getirmişti. Buzla dolu bir soğutucuda iyice soğutulmuş iki şişe köpüklü roze, sıcak bir yaz günü için mükemmel bir içecekti. "İnsan gözetim altında olmak zorundaysa, bunun tadını çıkarmalı," dedi şarabı plastik bardaklara doldururken. Lloyd daha önce hiç gözetleme yapmamıştı ama sahada görev yapmanın pek de hoşuna gitmeyeceğini bilecek kadar savaş hikâyeleri dinlemişti. "Ve bugün bunun için çok güzel bir gün," dedi Maggie'ye bir fincan uzatarak.

"Çok daha kötü görevlerim oldu," dedi ve dürbününü bırakıp bir yudum roze şarap aldı. Şarap bu durum için en iyi içecek seçimi değildi, çünkü arkadaşları zaten sıcakta biraz uyuşuk görünüyorlardı. Ben bir kayanın kertenkele gibi uzanmış, Tilley şapkasını yüzüne kapatmıştı. Declan dizlerini bükerek eklemlerindeki sertliği gidermeye çalışıyordu. Şu anda aşağıdaki hareketliliği kartal gözüyle izleyen tek kişi Ingrid'di, Swarovski dürbününü bekçi servis botuna doğrultmuştu.

"Aşağıda bir şeyler oluyor mu?" diye sordu Lloyd.

"Sadece arama ağını takip ediyorlar," dedi. "Sonarda henüz bir şey yakalamış gibi görünmüyorlar."

"Bak," dedi Declan, bir ağacı işaret ederek. "Orada bir ağaçkakan var."

Ingrid'in dürbünü, ölmekte olan bir meşeye vuran muhteşem kuşa odaklanmak için yukarı doğru kırıldı. Lloyd da dürbününü kaldırdı ve Ben bile sıcağın neden olduğu uyuşukluktan sıyrılıp gözlerini kısarak kuşa baktı. Ne

Sizi bir kuş gözlemcisine dönüştüren ve pahalı optik ekipmanlara yatırım yapmanıza neden olan şey yaşlanmak mıydı? Daha önceki yaşamlarında dikkatlerini kendi türlerinin tehlikeli üyelerine vermişlerdi; şimdi ise gagalı ve tüylü türlere odaklanmışlar, onları aynı şiddetli konsantrasyonla ve çok daha büyük bir zevkle gözlemliyorlardı.

Lloyd, "Ah, işte arkadaş da geliyor!" dedi.

Şimdi hepsi dürbünlerini ikinci ağaçkakana çevirmiş, başını ağacın gövdesine dayamış, parlak bir kızıllık içinde süzülüyordu. Gözetleme görevleri bir çift kuş tarafından kaçırılmıştı.

Bu kadar yeter. İşe dönme zamanı, diye düşündü Maggie ve dikkatini gölete yöneltti. Ağustos ayında olsaydık, suda kanolar, yüzücüler ve bir ya da iki motorlu tekne olurdu ama bugün gördüğü tek tekne, sanki balık avlıyormuş gibi yandan taramalı bir sonar ünitesini çeken Maine Koruma Servisi'ne aitti. Gardiyanlar bir saat önce, göletin rüzgar alan ucundaki tekne rampasından başlayarak, sudaki bir cismin sürüklenme olasılığının en yüksek olduğu yerde arama yapmaya başlamışlardı. O zamandan beri tekne yavaşça rüzgâr yönünde ilerlemiş, dibi anomalilere karşı tararken ileri geri zigzaglar çizmişti. Maggie böyle bir operasyonu ilk kez gözlemliyordu ve ilgisini çoktan kaybetmişti. Tek görebildiği, yüzeyde ileri geri giden yirmi dört metrelik bir dalış teknesiydi. İyi ki yanlarında piknik getirmişlerdi; bir süre burada kalabilirlerdi ama en azından aç kalmayacaklardı.

Arama çalışmalarının halk için de cazibesini yitirdiği açıktı. Bu sabah, dalış botu suya ilk indiğinde, insanlar göletin her iki tarafındaki kıyı şeridi boyunca durmuş, heyecan verici bir şeyler olmasını bekliyorlardı. Purity kasabası için bu, televizyonda izledikleri gibi gerçek hayattan bir suç programıydı ve kendi arka bahçelerinde . Ancak gerçek hayat televizyona benzemiyordu ve araştırmalar bir cesetle son bulmuyordu. Bu zahmetli bir işti ve izleyicilerin çoğu arabalarına dönmek üzere uzaklaşmıştı. Ancak Susan ve Ethan Conover hâlâ suyun kenarında kalmıştı. Maggie dürbünle çifti görebiliyordu, kollarını birbirlerine dolamışlardı ve dikkatleri dalış teknesine odaklanmıştı. Conover ailesinin geri kalanı görünürde yoktu.

Motor aniden kükreyerek geri vitese taktı ve gaz kesti.

Maggie dürbününü suyun üzerinde gezdirdi ve birkaç düzine metre açıkta, karşı kıyıda durmuş olan dalış teknesine odaklandı.

Moonview.

"Demir atıyorlar," dedi Ben.

Şimdi beşi de dürbünlerini gölete odaklamıştı, tüylü ağaçkakanları unutmuşlardı. Teknede, bekçiler ekipmanlarının üzerinde toplanmışlardı. Motorları artık sessiz olduğundan, tek ses kuş cıvıltıları ve ağaçkakanların meşe ağacına vuruşlarıydı. Maggie'nin sırtından bir damla ter süzüldü ama artık sıcağı ya da içtiği şarabın köreltici etkisini hissetmiyordu. Artık tamamen tetikteydi, bundan sonra ne olacağını izliyor ve bekliyordu.

İki gardiyan dalgıç kıyafetlerini giymeye başladı. Bir şey bulmuşlardı.

BÖLÜM 15

SUSAN

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Susan yerin altında sallandığını hissetti ve Ethan'ın elini tutmak için uzandı. Arkasında ayak sesleri duydu ve döndüğünde Jo Thibodeau'nun onlara doğru yürüdüğünü gördü, elinde telsiz, yüzü kasvetliydi. Jo onları ürkütmemek için sessizce yaklaştı.

"Bir şey olmayabilir," dedi Jo.

"Dalgıçlar neden aşağı iniyor?" dedi Ethan. "Ne buldular?" "Göl yatağında bir düzensizlik var. Sadece aşağıya iniyorlar.

Bir göz atın. Neden ikiniz de eve girmiyorsunuz? Bu biraz zaman alabilir. Bence içeride daha rahat edersiniz."

"Hayır," dedi Susan.

"Lütfen, Bayan Conover."

"*Hayır!*" Bu sözcük öylesine tiz çıkmıştı ki Susan onun kendi sesi olduğunu güçlükle fark etti. Onu en çok korkutan şey Jo Thibodeau'nun sözlerindeki ölü sakinliğiydi. Sanki teknenin ne bulduğunu zaten biliyormuş gibi. Sanki Susan'ı en kötüsüne hazırlıyordu.

Susan ikinci dalgıcın az önce su sıçrattığı gölete baktı. "Bu da ne demek, 'düzensizlik' mi? Ne görmüşler?"

"İçeri gir. Söz veriyorum, daha fazlasını öğrenir öğrenmez sana söyleyeceğim."

Kadın nasıl bu kadar soğukkanlı, bu kadar sakin ? Bu günün sıradanlığı Susan'ı öfkelendiriyordu. Güneş parlıyor, ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor, kendi dünyası ise etrafına çökmek üzereydi. "Susan," dedi Ethan sessizce, "hadi içeri girelim." Onun koluna girdi.

"Lütfen."

Kendisini patikaya kadar götürmesine ve güvertenin merdivenlerinden eve girmesine izin verdi. Ailenin geri kalanı yemek odasındaydı ve öğle yemeği masaya yayılmıştı. Söğüş etler, meyve salatası ve Kit'in gürültülü çıtırtılarla mideye indirdiği patates cipsleri. Dışarıda, suyun üzerindeyken nasıl orada oturup tıkınabiliyorlardı?

Elizabeth gördüm Ethan'ın yüz ve hemen sordu:"Ne oldu? Bir şey mi buldular?"

"Emin değiliz," dedi Ethan. "Dalgıçlar az önce battı." "." Elizabeth ayağa kalktı ve oturma odasının penceresine gitti. "Polis evin içinde kalmamızı istiyor," dedi Ethan.

"Neden?"

"Sanırım bizi onların yolundan uzak tutmak için."

"Biz tutsak değiliz," dedi Colin. Ayağa kalktı ve pencerede Elizabeth'e katıldı. Ailenin geri kalanı da oraya göç etti, hepsi de demirli dalış teknesinin hafifçe sallandığı gölete bakıyordu.

"Bir şey olmayabilir," dedi Brooke.

Ethan başını salladı. "Kadın polisin söylediği buydu. Göl yatağında bir 'düzensizlik' varmış. Bu bir ağaç dalı ya da bir kaya olabilir. Hepimiz oturmalıyız."

Ama kimse kımıldamadı. Pencerenin önünde durmuş, suya bakıyorlardı. Jo Thibodeau Susan'a göletin en derin yerinin yalnızca kırk iki metre olduğunu söylemişti, ama bu bir cesedi yutacak, birçok trajediyi gizleyecek kadar derindi. O göletin dibinde yattığını, güneş ışığının suyun üstünden süzüldüğünü düşündü. Yüzeye sıçrayan yüzücüleri düşündü, altlarında ne yattığını asla fark etmemişlerdi. Pencereye yaslandı, elini cama bastırdı ve çığlık atmadan buna ne kadar dayanabileceğini merak etti.

"Dalgıçlar geri döndü," dedi Colin.

İki baş yüzeye çıkmıştı. Dalgıçlardan biri yukarı uzanarak teknedeki dümenciye bir ip uzattı ve dümenci elden ele ipi çekmeye başladı. Sudan bir şey yüzeye çıktı, parlak, endişe verici sarı renkte, ... şeklinde bir şey.

Ceset torbası.

Hayır, diye düşündü Susan. *Hayır, hayır, hayır.*

Evden dışarı fırladı. Ethan'ın adını haykırdığını duydu, paravan kapının şangırtıyla kapandığını ve ayak seslerinin güverte merdivenlerinden aşağı vurduğunu işitti. Jo Thibodeau birdenbire içeri daldı ve Susan'ın kolunu tam suyun kenarına ulaştığı anda yakaladı.

"Bayan Conover! Susan!"

"Bu o mu? Benim bebeğim mi?"

İki dalgıç tekrar güverteye tırmanmıştı. Motor canlandı ve tekne rampaya doğru yol almaya başladı.

Jo Ethan'a emretti: "Karını eve geri götür." Ethan Susan'ın koluna girdi. "Haydi, sevgilim."

Susan arabayı çekti ve araba yolundan yukarı, yola doğru koşmaya başladı. Ağaçların arasından motorun homurtusunu duyabiliyordu, ses sudan yansıyarak yamaca kadar ulaşıyordu. Tekneyle yarışıyordu, rampaya ilk varmak için yanıp tutuşuyordu. Zoe'nin kaybolduğu gün yürüdüğü yol boyunca, onu eve getirmesi gereken yol boyunca koşmaya devam etti.

Teknenin motoru yavaşladı.

Son virajdan rampaya doğru hızla koştu. Tam da bekçi teknesi kıyıya yanaşırken park yerine ulaştı. İki dalgıç dışarı atlayıp dizlerine kadar suya daldılar. Susan onlara doğru koşarken irkilerek başlarını kaldırdılar.

"Bu o mu? Söyle bana!" Susan ağladı.

"Hanımefendi," dedi içlerinden biri. "Geri çekilmeniz gerekiyor-"

Onu iterek geçti ve suya atladı. Dalış merdivenini tutarak kendini yukarı, tekneye çekti.

"Whoa!" diye bağırdı dümenci. "Gemiye çıkamazsınız!"

Ama o durdurulamayacaktı. Jo Thibodeau'nun otoparktan ona bağırdığını duysa da, müdür onu engellemeye çalışsa da. *Bebeğim. Bebeğim içeride.*

Sarı ceset torbasının yanına çöktü. Su hâlâ ağdan süzülüyordu ve altında kahverengi su birikintileri oluşmuştu. Titreyen elleriyle fermuarı çekti ve çantayı soyarak açtı. İçinde yatan şeye şok içinde baktı.

"Finn, onu tekneden çıkar!" Jo bağırdı.

Eller Susan'ı geriye doğru çekti ama sürüklenirken bile gözleri çantanın içindekilere sabitlenmişti. İnsan kafatasına, yuvaları boş ve bakıyordu.

Kemikler. İçinde sadece kemikler vardı. Bu onun kızı değildi.

BÖLÜM 16

JO

Küçük kardeşi Finn, "Hiçbir zaman kolaylaşmıyor," dedi. "Bir cesedi kurtarmak."

Jo'nun arabasındaydılar, direksiyonda Jo olduğu halde Augusta'daki ME ofisine gidiyorlardı. Maine Warden Service Finn'i kuzeydeki Aroostook County'ye transfer ettiğinden beri eskisi kadar birlikte vakit geçirememişler, ormanlık alanlarda çadırlarını kuramamışlar ya da köpekleriyle dağlara tırmanamamışlardı. Finn her zaman onun en iyi arkadaşı olmuştu ve gerçekten, Finn'i sevmeyen biri nasıl olabilirdi ki? Babaları Owen'ın daha uzun boylu, daha zayıf bir versiyonuydu, aynı şapşal kahkahası ve hırıltılı yürüyüşü vardı. Ancak Owen'ın aksine Finn kendi yaşındaki kadınlarla konuşmaktan biraz korkuyordu, bu da onun ebedi bekârlık durumunu açıklayabilirdi.

Yine de Finn kız kardeşiyle konuşmayı hiç *bırakmadı*.

"En azından bu iyileşme kolay oldu. Şubat ayındaki gibi değil" dedi. "Buzun altına dalmaktan nefret ediyorum. Ve o göl tanen doluydu, cehennem gibi bulanıktı."

"Kar motosikletindeki çocuk o muydu?"

"Evet. Rüzgar soğukluğu 20 dereceydi, suda olmak için çok zor bir gündü. Annesi ve babası da *oradaydı*, gölün kenarında durmuş izliyorlardı. Çocuklarının çoktan öldüğünü biliyor olmalıydılar, ama dayanıyorlardı. Yanıldıklarını umuyorlardı. Onu çantaya koyduğumda, Tanrım, çığlıklar. Vahşi hayvanlar gibi. İşte buna hiç alışamadım, Jo. Cesetlerle başa çıkabilirim, dağılmış olanlarla bile. Ama ebeveynlerle başa çıkmakta hiç iyi değilim."

"Hayır. En zoru bu olurdu."

"Annesi oradayken bulduğumuz cesedin o kıza ait olmadığına gerçekten çok sevindim. Zaten biraz deli gibi görünüyordu."

Evet, diye düşündü Jo. Susan Conover durdurulamazdı, dalış teknesine tırmanıyor, ceset torbasını tırmalayarak açıyordu. Ama hangi anne çocuğuna ulaşmaya çalışırken yarı deli olmazdı ki?

"Kayıp kızın nerede olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Finn. "Bilmiyorum."

"En azından o gölette olmadığını biliyoruz. Güzel bir çakıl dibiydi, araması kolaydı. Yan taramada başka bir anomali tespit etmedik."

"Bunun yerine bana başka bir gizem verdin." Jo iç çekti. "Çok teşekkürler." "Oraya Maiden Pond deniyor. En azından bir kızın orada boğuldu."

"Bu yüz yıl önceydi. Ve Mountain View Mezarlığı'na gömüldü."

"Peki iskelet kim?" Ona baktı. "Bir fikrin var mı?" "Her kimse, uzun zamandır oradaymış." "Sence ne kadar zamandır?"

"Aylar mı? Yıllar mı?" Jo adli tabibin ofisine giden yola saptı ve arabasını bir park yerine çekti. "Umalım da bazı cevaplar alalım."

*

"Bunlar Thibodeaus'lar değil mi?" dedi Dr. Wass, Jo ve Finn morga girdiklerinde onları gülümseyerek karşıladı. Jo, adli tıp şefiyle yıllar önce, Maine Ceza Adaleti Akademisi'nde öğrenciyken ilk otopsisini izlediğinde tanışmıştı. O güne kadar hiç ölü bir insanı yakından görmemiş, hele hele *içine* hiç bakmamıştı. Sınıfın geri kalanıyla birlikte morg masasında durmuş ve Dr. Wass'ın ilk kesiyi yapmasını izlemişti. En kötüsü de buydu, bıçağın deriyi kestiğini görmek ve ardından kaburgaların kırılarak açıldığını duymanın dehşeti. Ama göğüs boşluğu açılıp organlar ortaya çıktığında gördüğü şey, Finn'le birlikte avladıkları ve tarlada bağırdeştikleri geyiklerin iç organlarına çok benziyordu. İnsanların iç organlarının hayvanlardan pek de farklı olmadığını düşünmüştü ve bu da otopsinin geri kalanını izlemeyi kolaylaştırmıştı. Ama ilk kesiyi izlemek yine de içini ürpertmişti, çünkü kesilip açılan deri açıkça insandı ve kendisininkine çok benziyordu.

Bugünkü ziyaretinde neşter ya da deri kullanılmayacağı için memnundu. Bunun yerine masanın üzerinde yaklaşık anatomik pozisyonlarına göre dizilmiş kemikler vardı. Şu anda bu kemiklerin üzerine eğilmiş olan kişi, akademide cesetlerin çürümesi üzerine verdiği derslerle efsaneleşmiş olan, eyaletin adli antropoloğu Dr. Julie Volberding'di.

slayt gösterisi. İş günlerini insan kemiklerini kaynatarak ve çürüyen etlerden kurtçuk toplayarak geçiren bir kadın için Dr. V. her zaman mutfağında mutlu bir şekilde dolaşan gümüş saçlı bir büyükanne kadar sakin görünüyordu.

"Julie, Jo Thibodeau ve kardeşi Finn'i hatırlıyor musun?" dedi Wass. "Jo şu anda Purity'de polis şefi vekili. Finn de bekçi servisinde çalışıyor. Kalıntıları o getirdi."

"Kız ve erkek kardeş mi? Her şey aile içinde kalıyor, ha?" dedi Volberding. "Akademide verdiğin dersler çok hoşuma gitti," dedi Jo.

"Bakalım ne kadarını hatırlıyorsun." Volberding masanın üzerindeki kemiklere başıyla işaret etti. "Daha sonra bir sınav olacak."

"Dedektif Alfond'u beklemeliyiz," dedi Wass. "Her an burada olabilir."

Alfond'un adı geçince Jo irkildi. Bu ölüm olası bir cinayet olduğu için davaya rutin olarak bir eyalet polisi dedektifi atanırdı, ama neden Alfond olmak zorundaydı? Şubat ayında Maggie Bird'ün garaj yolunda bir kadın cesedi bulunduğunda onunla zaten bir kez karşı karşıya gelmişti. Olay kendi kasabasında, kendi bölgesinde gerçekleşmiş olmasına rağmen, Alfond Jo'yu o soruşturmanın dışında bırakmıştı.

Morgun kapısı açılıp Robert Alfond içeri girdiğinde uğursuz bir deja vu hissine kapıldı. Ona şöyle bir baktı ve yüzündeki ifadeden, tekrar bir araya gelmelerinden onun da en az onun kadar mutlu olmadığı anlaşılıyordu.

"Jo Thibodeau'yu , değil mi?" Wass söyledi. Alfond isteksizce başını salladı. "Elbette."

"Bu da kardeşi Finn."

Alfond güldü. "Nedir bu, Ailenizi İşe Götürme Günü mü?"

Finn, "Maine Warden Service'tenim, *efendim*," dedi ve birleşik bir cephe oluşturmak için kız kardeşine doğru bir adım attı. Thibodeau'lar her zaman birbirlerine destek olurlardı. "Ben kalıntıları çıkaran dalgıcım."

"İşimize bakalım, olur mu?" dedi Volberding ve Finn'e baktı. "Bize kurtarma operasyonunu anlatın. Yeri tarif edin."

"Maiden Göleti," dedi Finn. "Göletin maksimum derinliği yaklaşık kırk iki fit, ancak bu kalıntılar batı kıyısının yaklaşık elli fit açığında, yirmi bir fit derinlikte yatıyordu. Yan taramada düzensizliği fark ettiğimizde arama bölgemizde yaklaşık iki saat geçirmiştik. Oradaki dip

çakıl ve tortu karışımıdır. Su berraklığı orta seviyedeydi. Pek akıntı yoktu ve rüzgar güneyden esiyordu."

"Ve bu sürpriz bir keşif miydi? Bana aslında kayıp bir kızı aradığınız söylendi."

Jo başıyla onayladı. "Pazartesi günü kaybolan on beş yaşında bir ziyaretçi. Ailesi Maiden Pond'daki yazlık evlerinde kalıyor."

Volberding, "Bunlar kesinlikle onun kemikleri değil," dedi. "Bunlar uzunca bir süredir suyun içindeydi."

"Ne kadar sürecek?" diye sordu Alfond.

"Sizin için kolay bir cevabım yok." Volberding eldivenli elleriyle kafatasını kaldırdı. "Tatlı suda, yazın, bir ceset bir ay içinde iskeletleşebilir."

"Yani bu ölüm bir ay kadar önce gerçekleşmiş olabilir mi?"

"Yavaş ol, daha yeni başlıyorum. Gördüğünüz gibi bu kemiklerde en ufak bir adiposere izi bile yok. Buna eskiden 'mezar mumu' ya da çürümüş yağ dokusu derdik. Suya batmış cesetlerde, adiposer yıllarca cesedin üzerinde kalabilir. Burada olmaması, bir aydan çok daha uzun süre su altında kaldığını gösteriyor. Ayrıca, eklemlerde tamamen parçalanma var, artı birkaç karpal kemik eksik. El kemikleri. Bu da sadece aylar değil, büyük olasılıkla yıllar süren bir daldırmadan söz ettiğimiz anlamına geliyor." Volberding Finn'e baktı. "Her şeyi kurtardığınıza emin misiniz?"

"Evet, hanımefendi. Çevredeki bazı taşları ve molozları topladık, çünkü ilgili olabileceklerini düşündüm. Şuradaki torbanın içindeydiler." Çelik tepsinin üzerindeki sarı plastik poşeti işaret etti.

"Aferin sana, çünkü o enkaz konuyla ilgili. Ne yazık ki kimliğini belirlemeye yardımcı olacak bir şey yok."

"O mu?" dedi Jo.

"Ah, evet." Volberding leğen kemiğini işaret etti. "Akademideki dersimi hatırlıyor musunuz, size bir bireyin cinsiyetini söyleyen iskelet ipuçları hakkında? Bu kasık kemerinin şekline, pelvik girişe bakın. Ve ilyak krestlerin hatlarına bakın. Bu birey açıkça bir dişi. Ve uyluk kemiğinin uzunluğunu bir rehber olarak kullanarak ..." Bir mezura çıkardı ve uyluk kemiğine doğru tuttu. "Boyunun 1.80 ile 1.80 arasında olduğunu söyleyebilirim. Bu da yine bunun bir kadın olduğu sonucunu destekliyor."

"Bir yetişkin mi?" dedi Jo. "Yoksa tam olarak büyümemiş biri mi?"

"Dört yirmi yaş dişi de var, yani en az on sekiz yaşında.
Ve epifizler kapandı."

"Ne?" dedi Finn.

Wass şöyle açıkladı: "Bu, uzun kemiklerin ucundaki kıkırdak plakasıdır. Büyümeyi durdurduğunuzda, bu plaka kapanır ve kemik kaynaşır."

Volberding, "Bu da bize onun bir yetişkin olduğunu gösteriyor," dedi. Omurga kemiklerinden birini eline aldı. "Omur gövdelerinde herhangi bir çıkıntı yok, osteoporotik değişiklikler yok, yani özellikle yaşlı değildi." Volberding kafatasına uzandı ve alt tarafını görmek için döndürdü. "Ve baziler sütür tam olarak kaynaşmamış."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Finn.

"Yeni doğmuş bir bebeğin kafatasının doğum kanalından geçmesine yardımcı olmak için biraz esnek olması gerekir. Kafatası aslında gevşek bir şekilde birbirine bağlı olan ayrı kemiklerden oluşur. Yıllar geçtikçe, bu kemikler arasındaki dikişler birbirine kaynaşmaya başlar ve bu da yetişkin kafatasını sertleştirir. Doldurulması gereken son sütürlerden biri burada, en altta. Baziler sütür." Onlara göstermek için kafatasını uzattı. "Bu sütürün nasıl tamamen kemikle dolmadığını görüyor musunuz?"

"Bu da onu kaç yaşında yapar?" diye sordu Jo.

"Otuzlu yaşlarının ortalarından daha yaşlı değil." Dr. Volberding kafatasını yavaşça morg masasına bıraktı.

Genç bir kadın. Belki benim yaşımdadır, diye düşündü Jo, kafatasına bakarken. Yıllar boyunca, mevsimler geçtikçe bu kadın Maiden Pond'un dibinde yatıyordu. Üzerindeki su donmuş, çözülmüş ve tekrar donmuş, derisini ve etini soyarak geriye sadece bu masanın üzerinde yatan şey kalmıştı.

"Hiç açık kayıp vakanız var mı?" Alfond Jo'ya sordu.

Jo başını salladı. "Bulabildiğim bir şey yok. Ben Purity'de büyüdüm ve kayıp kadınlarla ilgili bir şey duyduğumu hatırlamıyorum."

Alfond Volberding'e dedi ki: "Zaman dilimini daraltırsanız yardımcı olur. Ne kadar zaman öncesinden bahsediyoruz? On yıllar mı? Bir asır mı?"

"Keşke *sınırlandırabilseydim* ama bu kalıntılar tamamen iskeletleşmiş durumda."

"Peki ya kıyafetler?" Alfond Finn'e baktı. "Aşağıda herhangi bir parça gördün mü?"

"Özür dilerim efendim," dedi Finn. "Dediğim gibi, konuyla ilgili olabileceğini düşündüğüm her şeyi topladım."

"Evet. Taşlar."

Jo, Alfond'un küçümseyici ses tonu karşısında kardeşinin kızardığını gördü ve koruyucu içgüdüleri devreye girdi. Finn tankı takıp suya atlayan kişiydi. Bu kemikleri toplamak ve yüzeye çıkarmak gibi zor bir işi yapan oydu. "Belki de giyinip göleti kendiniz kontrol etmek istersiniz, Dedektif?" dedi Alfond'a. "Eminim bekçi servisi size tam koordinatları verebilir."

"Giysiler şimdiye kadar çoktan çürümüş olurdu," diye araya girdi Volberding. "Özellikle de pamuk ya da suni ipek giyiyorsa. Cornell Üniversitesi'nde yapılan bir araştırma, pamuklu tekstil ürünlerinin bir yıl içinde tatlı suda neredeyse yüzde yüz oranında biyolojik olarak çözündüğünü gösteriyor. En az bu kadar uzun süre su altında kalmıştır ve çöpçü faaliyetlerini de hesaba katmak gerekir. Kıyafetlerin yok olması hiç de şaşırtıcı değil."

Alfond, "O halde aşağıda ne kadar süre kaldığı hakkında *hiçbir* fikriniz yok," dedi. "Oh, bitirmedim. Meşgul bir adam olduğunuzu biliyorum, Dedektif, ama
biraz sabırlı ol."

Volberding, çürümenin etkisiyle kafatasından ayrılmış olan alt çene kemiğini eline aldı. "İşte burada bazı cevaplar buluyoruz. Diş yapısı mükemmel ve sağ üçüncü azı dişinde amalgam dolgu var."

"Diş dolgusu mu var?" dedi Jo.

"Evet, ama diş amalgamları oldukça uzun bir süredir kullanılıyor. Aslında ilk amalgamlar on beş yüzlü yıllarda kullanılmaya başlandı. Ancak son yüz yıl içinde amalgam bileşimi değişti. Metalik bileşim, çalışmanın hangi on yılda yapıldığını daraltmamıza yardımcı olacaktır."

"Yani artık sadece on yıllarımız kaldı," diye alay etti Alfond. "En azından yüzyıllardan daha iyi."

Volberding gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Eğer ilgilenmeniz gereken daha önemli bir işiniz varsa, Dedektif, size nihai raporu göndermekten memnuniyet duyarım."

Finn, "O göletin her tarafında kulübeler var," dedi. "Birkaç gün sonra, suya batmış bir ceset gazlarla dolar ve yüzeye çıkar. Suyun üzerinde yüzen bir cesedi kimsenin fark etmemiş olması çok garip."

Dr. Wass, "Belki de sezon dışında, ama hala açık su varken oldu," dedi. "İlkbaharın başlarında ya da sonbaharın sonlarında bu kulübelerin çoğu boş olurdu."

"Ama Finn iyi bir noktaya değindi," dedi Volberding. "Eğer yaz aylarında ölmüş olsaydı, cesedi yüzeye çıkmış *olurdu*. Tabii bir şey onu aşağıda tutmadıysa. Bu da bizi ölüm şekline getiriyor." Kafatasını yan çevirdi. "Başta neredeyse gözden kaçırıyordum ama yakından bakarsanız sol şakak kemiğinde ince bir kırık olduğunu fark edeceksiniz. Bu muhtemelen onu öldürmemiş olsa da sersemletmiş olmalı."

"Belki bir teknede düşmüş, başını çarpmış ve denize düşmüştür," dedi Jo. "Bir kaza."

"Ama *bunu* açıklamıyor." Volberding morgun lavabosuna gitti ve elinde bir numune tepsisiyle döndü. "Buradaki mükemmel dalgıcımız kemiklerin etrafındaki çakıl ve tortuları toplarken *bunu* da toplamış." Yeşil bir naylon kordon parçasını havaya kaldırdı. "Sanırım bu, cesede bir şey bağlamak için kullanılmış. Belki de yüzeye çıkmasını engellemek için bir torba taş."

"Aşağıda hiç çanta görmedim," dedi Finn.

"Pamuktan yapılmış olsaydı, tıpkı giysileri gibi çürümüş olurdu. Ancak bunun gibi naylon ipler zamanla kırılganlaşıp renkleri solsa da onlarca yıl dayanır."

"Daha fazla daraltamıyor musunuz?" dedi Alfond.

"İşte burada polisin iyi çalışması devreye giriyor. Bu bir cinayet gibi görünüyor, yani top sizde, Dedektif Alfond. Aramaya başlamanız için size yeterli bilgiyi verdim. Kadın, 18 ile 35 yaş arası. Boyu 1.80 ile 1.80 arasında. Diş yapısı mükemmel, sağ alt azı dişinde bir amalgam dolgu var. Bu arada ..." Jo'ya baktı. "Bu olay sizin memleketinizde oldu, Şef Thibodeau. Eğer Purity'de biri kaybolduysa ve asla bulunamadıysa, bu rapor hala dava dosyalarınızda bir yerde olmalı. Bize bir isim bulun."

BÖLÜM 17

SUSAN

"Seninle kalmamı istemediğine emin misin?" diye sordu Ethan. Kapıda durmuş, yarı içeride yarı dışarıda, evde karısıyla kalmakla ailesinin geri kalanına katılmak arasında gidip geliyordu. Diğerleri aşağıda bekliyorlardı; Elizabeth tören sırasında yorulursa diye şapkalar, su şişeleri, güneş kremi ve katlanır sandalyelerle donatılmışlardı. Ve elbette George'un küllerinin bulunduğu vazo da yanlarındaydı. Hep birlikte Maine'e gelmelerinin, bu lanetli yerde toplanmalarının nedeni oydu. Bugün, George'un arkadaşları ve ailesi vedalaşmak ve küllerini savurmak için Cameron Dağı'na gidecek, George Conover'dan geriye kalanları toprağı zenginleştirmek ve bir tutam çimen ya da bir tutam karahindiba tüyünde yeni bir hayat bulmak üzere bırakacaklardı. George son vasiyetinde, söyleyecekleri şarkılardan okuyacakları şiirlere kadar bu törenin her ayrıntısını belirlemişti ve şimdi aile onun son isteğini yerine getirmek üzereydi.

Susan'ın artık umursamadığı bir istekti bu. Yatakta oturmaya devam etti, ellerini kucağında kavuşturmuş, Ethan'ın odadan çıkıp gitmesini diliyordu. *Hepsinin* gitmesini ve ona yalnızlık içinde acı çekmesi için izin vermelerini.

"Gitmek zorunda değilim," dedi Ethan. "Burada seninle kalacağım." "Elbette gitmek zorundasın. Baban seni orada istedi." "Ama seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ethan!" Colin aşağıdan seslendi. "Geliyor musun?"

Ethan omzunun üzerinden bir göz attı, sonra Susan'a baktı. "Evden çıkman senin için iyi olabilir. Bu sadece birkaç saat sürecek."

"Ya polis bana ulaşmak isterse?"

"Arayacaklar."

"Ya dağda telefon çekmezse? Ya Zoe eve gelirse ve burada kimse yoksa? Burada biri olmalı."

"Haklısın." İç çekti. "Seninle kalmalıyım."

"Hayır, yapmamanı tercih ederim. Git, Ethan. Hepiniz bunu yapmak için geldiniz. Babanın istediği buydu. Ben iyi olacağım. Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ethan?" Bu kez aşağıdan seslenen annesiydi. "Git," dedi

Susan, kocasına el sallayarak yatak odasından çıkarken.

Adam nihayet odadan çıkıp merdivenlerden indiğinde rahatlamıştı. Arabanın kapılarının çarparak kapandığını, ardından aile uzaklaşırken tekerleklerin çakıl taşları üzerinde çatırdadığını duydu. Ancak o zaman derin bir nefes alabileceğini hissetti. Çok uzun saatler boyunca Conover'larla birlikte bu evde kapalı kalmaya katlanmak zorunda kalmış, onların sempati girişimlerine, işe yaramaz tavsiyelerine, tedirgin bakışlarına tahammül etmek zorunda kalmıştı. Evet, iyi niyetli olabilirlerdi ama bu kadar yakınlık onu boğmuş gibi hissediyordu.

Bir kez daha cep telefonuna baktı. Kızıyla arasındaki bu zayıf hayat bağı neredeyse eline yapışmıştı ama ne yeni bir mesaj ne de yeni bir sesli mesaj görüyordu. Kendini tutamadı; Zoe'nin telefonunu bir kez aradı, ancak aynı kaydı duydu. Kaç tane mesaj bırakmıştı? Sesli mesaj kutusu şimdiye kadar dolmuş olmalıydı. Zoe onlardan herhangi birini duyuyor muydu? *Duyabiliyor muydu*?

Birdenbire temiz havaya ihtiyaç duyarak aşağı indi ve evden çıktı. Eğimli çimenlikten iskeleye doğru yürüdü. Yine yürek parçalayıcı güzellikte bir gündü, güneş parlıyordu, su aynalı cam kadar düzdü. *Neredesin bebeğim?* Bu gölette değil; bunu artık biliyorlardı. Hayır, denizkızı Zoe bu kadar sakin, bu kadar iyi huylu bir suda *asla* boğulmazdı; Maiden Göleti'nin on katı uzunluğunda rahatlıkla yüzebilirdi. Bunun yerine, başka bir zavallı ruhun kemikleri yukarı sürüklenmişti, uzun zamandır suda olması gereken birinin, unutulacak kadar uzun bir süre. *Burası insanların kaybolmak için geldiği yer.*

Güneşin yaldızladığı suya bakarken birden karşı kıyıdan kendisine bakan adamı fark etti. Zoe'nin kaybolduğu akşam Susan aynı adamın omuzlarını göletin karşısındaki pencerede siluet halinde görmüştü. Ve dün, bekçi servisi dalgıçları suyu ararken, adam yine oradaydı. İzliyordu. Birbirlerine bakarlarken, kadın olduğu yere çakılıp kaldığını, bakışlarını ayıramadığını hissetti. Sonra aniden bir karabatak havalandı, aralarındaki suyu yararak kanat çırptı ve büyü bozuldu. Göletten uzaklaştı, adamın bakışlarından uzaklaştı.

Aceleyle çimenliğe çıktı ve eve geri döndü. Kapı arkasından çarparak kapandı ve çıkan rüzgârla sehpanın üzerindeki kâğıtlar uçuştu. Ethan'ın el yazması müsveddesiydi, şimdi yere saçılmıştı. Bu

Lanet olası roman. Yazmaya bu kadar odaklanmasaydı, daha fazla kâğıt almak için evden çıkmasaydı, Zoe döndüğünde evde olurdu. Ona daha çok dikkat ederdi. Kiminle olduğuna, nereye gittiğine. Tanrım, bu sayfaları toplayıp hepsini ateşe vermeyi nasıl da istiyordu. Bir nefes aldı ve öfkesini yuttu. Onları toplamak için eğildi, tekrar sıraya koymaya zahmet etmedi. Dağınık duran son sayfayı aldı ve tam sayfaların üzerine yerleştirecekti ki bakışları sayfanın en üstündeki cümleye takıldı.

Burası her şeyin başladığı yer. Ve her şey burada, Maiden Pond'daki bu zehirli evde kanlı ve kaçınılmaz bir sona ulaştı.

Ona romanının Moonview hakkında olduğunu hiç söylememişti.

Sayfaları düzgün bir sırayla karıştırdı. Tanrıya şükür ki onları numaralandırmıştı, yoksa el yazmasını asla yeniden oluşturamazdı. Gözüne başka bir cümle takıldı. Corcoran, Connor ve Nathan isimlerini gördü. Conover, Colin ve Ethan'a o kadar yakın karakter isimleriydi ki, komşuları da dahil olmak üzere kendi ailesi hakkında yazdığı apaçık ortadaydı. Yandaki Groen'ların gerçek hayattaki Green'ler olduğu ve kızlarının adının Hannah değil Helen olduğu açıktı. Gerçekliğin çılgınca fanteziye dönüştüğü bu noktada, kuzguni saçlı, güzel Helen tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı, gelecekteki ateş fırtınasını tutuşturacak kıvılcım olarak tanımlanıyordu.

Baştan çıkarıcı olarak Hannah. En azından bu kadarı açıkça kurguydu. Ama Maiden Pond'daki ortam, birbirleriyle anlaşmazlığa düşen iki kardeş ve demir iradeli anne, rahatsız edici bir şekilde gerçeğe yakın hissettiriyordu, ama çok daha karanlık, daha uğursuz bir gerçekliğe.

Ethan'ın el yazmasının ilk sayfasına, kurgusal Corcoran ailesinin Moonview'e geldiği sayfaya geri döndü.

Her şey burada başladı. Ve her şeyin kanlı ve kaçınılmaz sonu da burada geldi.

Biri kapıya vurdu. İrkilerek sandalyesinde doğruldu. *Zoe*, diye düşündü. *Birisi Zoe için gelmiş.*

Ayağa fırladı ve kapıyı açmak için koştu, Jo Thibodeau'nun dışarıda durduğunu görmeyi bekliyordu. Onun yerine verandada bir adam belirdi, gülümsemeyen gözleri ve ömür boyu süren sert kışların yıprattığı yüzü olan bir adam. *Bu o,* diye düşündü. *Gölün karşısındaki adam. Evimizi gözetleyen adam.*

"Sen Ethan'ın yeni karısısın," dedi.

Yutkundu, onun yanından geçip gölete baktı. Yardım istese onu duyacak biri olup olmadığını merak etti. "Eğer Conover'ları görmeye geldiysen, onlara uğradığını söylerim." Kapıyı kapatmaya başladı ama adam elini kaldırarak onu durdurdu.

"Adımı bile sormadın," dedi.

Nefes aldı ve daha dik durdu. "Onlara ne isim vermeliyim?"

"Tarkin. Reuben. Orası benim kampım." Göletin karşısındaki köhne kulübesini işaret etti. "Babam eskiden Conover'lar için çalışırdı."

"Elizabeth'e haber veririm-"

"Aileyi her yaz burada gördüm, çocukların izledim. Ama seni daha önce hiç görmedim." Adamın bakışları o kadar sabitti ki, kızın sinirleri bozuldu. Sanki mavi gözleri kafatasını delip geçen lazerler gibiydi. "Senin kızı buldular mı?"

Adamın sorusundan o kadar ürkmüştü ki, bir an için ona bakakaldı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Ama gölette birini buldular. Çantayı getirdiklerini gördüm." "O Zoe değildi. Benim kızım değildi." Titrek bir nefes verdi.
"Aileye burada olduğunuzu söyleyeceğim." Tekrar kapıyı kapatmaya başladı. "Onlara unutmadığımı söyle. Bunu Arthur Fox'a da söyle."

"Neyi unutmadın?"

"Onlara yaptıklarını unutmadığımı söyle," dedi. Sonra başını eğdi ve sessizce ekledi: "Umarım kızınızı bulurlar, hanımefendi."

Adamın, mavi kanosunun bağlı olduğu Moonview'in iskelesine doğru çimenlerin üzerinden uzaklaşmasını izledi. Sarsılarak kapıyı kapattı ve kilitledi. Bu karşılaşma onu öylesine derinden sarsmıştı ki, adamın sözleri kafasında yankılanırken bir an felç olmuş gibi durdu.

Onlara yaptıklarını unutmadığımı söyle.

Sehpaya, Ethan'ın el yazısıyla yazdığı ve şimdi yeni bir anlam kazanan sayfalara baktı. *Yaptıkları şeye.* Aileyi şu anda Cameron Dağı'nda George'u överken hayal etti. Bir anma töreni, bir insanın kusurlarından ya da kabahatlerinden bahsedilecek yer değildi. Hayır, küllerini övgü dolu sözlerle bırakacaklardı. İyi bir adam, cömert bir adam. İyi bir koca, baba ve dede. İster gerçek ister kurgu olsun, övgüler söylenecek ve sonra hepsi

tekrar dağdan aşağı inmek. Görev tamamlandı. George'un son dilekleri yerine getirildi.

Pencereye gitti ve Reuben Tarkin'in çoktan kayığını kıyıya çekmiş olduğu karşı kıyıya baktı. *Neyi unutmadı?* diye merak etti.

Conover'lar sana ne yaptı?

BÖLÜM 18

Tarkin'in ziyareti konusunu özel olarak konuşmayı umuyordu ama Elizabeth, Arthur ve Hannah'yı eve davet etmişti ve hepsi birden güneşten kızarmış, terlemiş ve böcek spreyi kokarak eve girmişlerdi. George Conover'ın külleri Cameron Dağı'nın kayalıkları ve kır çiçekleri arasına serpilmişti ve şimdi öğle yemeği zamanıydı. Brooke'un kasabadaki şarküteriden aldığı söğüş etler, Fransız peynirleri ve patates salatasından oluşan bir büfe geldi. Arthur Fox chardonnay şişelerini açtı ve genellikle münzevi olan Kit bile tabakları, gümüş takımları ve kadehleri hazırlayarak yemeğe katıldı. Bu George'un son vedası olabilirdi ama hayat devam ediyordu ve onlar da iyi bir öğle yemeğinin tadını çıkarabilirlerdi. Onların tabaklarını yemekle doldurmalarını izlemek Susan'a ne kadar da normal görünüyordu.

Soğuk et düşüncesini hazmedemiyordu, bu yüzden sadece Ethan'ı yemek yediği konusunda tatmin etmek için birkaç havuç ve kereviz çubuğu aldı. Sohbete katkıda bulunacak hiçbir şeyi yoktu, bu yüzden sadece oturup George'un o dağın manzarasını ne kadar çok sevdiğinden ve onu onurlandırmak için orada olmalarından ne kadar memnun olacağından söz etmelerini dinledi. Susan sürekli saate bakıyor, Reuben Tarkin'i ve onun şifreli yorumunu sorabilmek için komşuların ne zaman gideceğini merak ediyordu ama Arthur ve Hannah öğleden sonra için buraya yerleşmiş görünüyorlardı. Sonra Brooke kahve isteyen olup olmadığını sordu, Hannah da "Evet, lütfen," deyince Susan kendini daha fazla tutamadı.

"Reuben Tarkin kim?" diye sordu.

Odaya bir bomba da atabilirdi. Arthur, bir cümlenin ortasındayken aniden sustu. Hepsi Susan'a bakmak için döndüklerinde diğerleri de öyle yaptı.

Büyüyü bozan Kit oldu. "Şu gölün karşısındaki yaşlı adam değil mi?" diye sordu, ama kimse onu duymuyor gibiydi; hepsi Susan'a odaklanmıştı.

"Neden o adamı soruyorsun?" Elizabeth söyledi.

"Bu sabah beni görmeye geldi. Siz dışarıdayken."

"Bekle. *Buraya* mı geldi?" Colin bardağını büyük bir gürültüyle yere bıraktı. "Ne kadar sinir bozucu."

Brooke kocasının koluna dokundu. "Colin."

"Bizden uzak durması için kaç kez uyarıldı? Sebep olduğu onca beladan sonra?"

"Ne yaptı?" diye sordu Susan.

Ethan, "Adam tam bir baş belası. Yıllardır ailemizi rahatsız ediyor." Colin'e baktı. "Çürüyen balık torbasını güvertemize bıraktığı yazı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi Colin. "Ve babam bu tür şeyleri yapmasına izin vermeye devam etti." Sandalyesinden kalktı ve göle doğru bakmak için pencereye gitti. "Bu olaylardan sadece *biriydi*."

"Ve Anna'yı takip etti," dedi Elizabeth. "Onu o kadar korkuttu ki, hiç haber vermeden işi bıraktı. Toparlandı ve bir gecede gitti."

"Anna kim?" Susan sordu.

"Kit'in dadısı. Meksikalı tatlı bir kız. Reuben ona takıntılıydı. Onu kasabaya kadar takip eder, iskelemizde taciz ederdi. Ona çiçek bile getirirdi. Babası olacak yaştaydı ama kızın kendisiyle romantik bir şekilde ilgilendiği gibi çılgınca bir fikre kapılmıştı."

"*Reuben*'de mi?" Hannah güldü. "Bu hayalperestlik!"

"Bir gece elinde beyzbol sopasıyla kapıda belirdi," dedi Elizabeth. "Colin ve ben şehir dışındaydık, ama George bize adamın Anna'yı çok korkuttuğunu ve hemen işi bıraktığını söyledi. Brooke toplanmasına yardım etti ve George onu havaalanına götürdü. Bir hafta sonra onu arayıp geri dönmesini sağlamaya çalışmış ama o reddetmiş."

Colin, "Ve bu da bizim gölün karşısındaki deli adamımız," dedi. "Babamın o gece neden polisi aramadığını bilmiyorum. Ben burada olsaydım-"

"İşleri daha da kötüleştirebilirdin," dedi Elizabeth.

Susan masanın etrafına bakındı. "Ve adamın kızdığı şey bu mu?"

"Anna'dan daha fazlasına kızgın," dedi Colin. "Hep aynı hikâye, karşı yoksunlar. Yaşadığı kulübenin haline baksana. Ve işte buradayız, Moonview'de. Düpedüz kıskançlık."

"Ama sanki sen ona bir şey yapmışsın gibi konuştu."

"*Ona* mı?"

"'Onlara yaptıklarını unutmadığımı söyle' dedi. Bu ne anlama geliyor?"

"Biz ona hiçbir şey yapmadık. O sadece çılgın yaşlı bir adam."

"O hep ," dedi Hannah. "Eskiden annemle babamı da taciz ederdi. Ve Arthur, kapının önüne ölü bir rakun bırakmadı mı?"

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Sekiz yaşındaydım ve üzerimde büyük bir etki bıraktı. Ayrıca, babası ve yaptıklarıyla ilgili o korkunç olay da vardı."

Susan kaşlarını çatarak Hannah'ya baktı. "O ne yaptı?"

"Bu olay çok eskiden, Colin ve Ethan daha doğmadan önce oldu. Reuben'in babası bir gün çıldırdı ve Ana Cadde'deki insanları öldürdü. Diğer çocukların bunun hakkında konuştuğunu hatırlıyorum." Hannah Arthur'a baktı. "Kaç kişi öldü?"

"Bu uzun zaman önceydi," dedi Arthur. "O konuyu açmayalım, tamam mı?"

"Lütfen, Reuben Tarkin hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" dedi Elizabeth. "Onun hakkında bir şeyler duymaktan bıktım."

"Katılıyorum," dedi Arthur. "O sadece, burada kaç yaz geçirirsek geçirelim, yerel halkın bizi her zaman yabancı olarak gördüğünün üzücü bir hatırlatıcısı. Onlarla iyi geçinmek zorundayız çünkü evlerimizi onarmak, yolları yapmak için onlara ihtiyacımız var."

"Ve bizim ihtiyaçları var," dedi Colin.

Susan'ın cep telefonu çaldı ve konuşma anında kesildi. Susan ekranda görünen isme baktı ve nefesinin kesildiğini hissetti.

Jo Thibodeau'ydu. *Zoe. Zoe hakkında haberler var.*

Cevap verirken elleri titriyordu: "Alo?" "Şu anda

evde misin, Susan?" dedi Jo.

"Evet. Neden? Ne oldu?"

"Gelip ağzınızdan bir örnek almam gerekiyor. Hemen geliyorum."

"Bekle, sürüntü mü? DNA için mi?"

"Evet."

Ethan'ın kolunu tutmak için uzandığını hissetti. Masadaki herkesin onu izlediğini hissetti. "Neden?" Sesi korkudan tizleşerek yükseldi. "Onu buldunuz mu?"

"Hayır," dedi Jo. "Ama başka bir şey bulduk."

BÖLÜM 19

MAGGIE

"Sence yaşıyor mudur?" diye sordu Callie.

Maggie tavuk yemliğine tahıl doldururken, bir kova suyu paslanmaz çelik kümes hayvanı suluğunun kubbesine boşaltırken bu soruyu bir an cevapsız bıraktı. Acaba Callie'ye karşı tamamen dürüst olup ona gerçekten ne düşündüğünü söylemeli miydi? Zoe Conover büyük ihtimalle ölmüştü. Kaçırılmış, vahşice öldürülmüş ve bir kenara atılmıştı. Callie ve Zoe gibi kızlar için dünya güvenli bir yer değildi ve kafalarının içindeki en ufak bir alarm fısıltısına bile dikkat etmeleri gerekiyordu. Bu Callie'nin zaten bildiği bir şeydi; sadece birkaç ay önce kendisi de kaçırılma dehşetini yaşamıştı. Kimsenin onu dünyanın tehlikeli bir yer olduğuna ikna etmesine gerek yoktu.

Maggie cevap vermemenin en iyisi olduğuna karar verdi. "Bilmiyorum," dedi.

dedi

. "Ama sen ne *düşünüyorsun* Maggie?" diye sordu

Callie. "Benim ne düşündüğümün bir önemi var mı?"

"Bu tür şeyleri bilirsin."

"Polis çok daha fazlasını biliyor."

"Büyükbabam öyle demiyor."

Luther benim hakkımda ne diyor? diye merak etti. Söylediği şeyler muhtemelen söylememeliydi. Luther Maggie'nin eski kariyeriyle ilgili ayrıntıları bilmese de, kış boyunca yaşanan kanlı olaylar -ormandaki keskin nişancı, Callie'nin kaçırılması- Maggie'nin geride bırakmak istediği tehlikeli bir geçmişi olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Kümesin kapısını açtı ve kızları dışarı çıktı, gıdaklayarak, kafalarını sallayarak rampadan aşağı indiler ve yem havuzlarının etrafına üşüştüler. "Günaydın hanımlar. Ve beyler," diye ekledi yalnız horoz haremine doğru kasıla kasıla yürürken. Bir keresinde Maggie'nin çizmesine jilet gibi keskin bir mahmuz saplayan selefinin aksine, Maggie'ye hiç sorun çıkarmayan iyi huylu bir çocuktu.

O horoz güveç tenceresine düşmüştü.

Sürünün hızlı bir sayımını yaptı ve bir gecede hiç tavuk kaybetmediğini görünce mutlu oldu. O yılın başlarında, bir düzineden fazla kuşu rakunlar, vaşaklar ve kümese yerel bir lokanta gibi davranan özellikle zeki bir tilki tarafından alınmıştı. Gökyüzüne baktı ve tepesinde süzülen kartalları göremedi. Onlar her zaman etrafta dolaşan, ziyafet çekmek için fırsat kollayan başka yırtıcıydı. Tavuk sahibi olmanın dezavantajı buydu: İnsan onları kaybetmeye alışmak zorundaydı.

Kümesin yan panelini kaldırarak üst sıradaki yuva kutularını ortaya çıkardı. İşte günün en sevdiği işi, kızlarının ona bıraktığı hediyeleri toplamaktı. Kahverengi, beyaz ve mavi yumurtaları toplamak bir hazine avı gibiydi, bazıları o kadar tazeydi ki hâlâ sıcaktı. Uzun yaz günleri tavukların üretimini artırmıştı ve bugün, Callie'yle aynı standı paylaştıkları haftalık çiftçi pazarında satmak üzere temizleyip kartonlara dizeceği bol miktarda yumurta topladı. Çiftçi olmanın sevdiği yanı buydu; her sabah şafakta kalkıp su ve yem taşımanın, seyyar kümesi taze otlaklara taşımanın ve elektrikli çitleri yeniden dikmenin haftalık angaryasının ödülü. Tavuk sahibi olarak asla zengin olamayacaktı ama onları sağlıklı, beslenmiş ve yırtıcı hayvanlardan uzak tutma işi, kayıp kızlar, isimsiz iskeletler ve kendi lanetli geçmişi hakkındaki düşüncelerden hoş bir şekilde uzaklaşmasını sağlıyordu.

"Büyükbabam senin polisten daha zeki olduğunu söylüyor," dedi Callie, Araucana tavuklarından birini kucağına almış ve yanağını baş tüylerine değdirerek onu kucaklamıştı. Kuş emin ellerde olduğunu biliyor gibiydi ve Callie'ye sokularak usulca gıdakladı.

"Büyükbaban çok şey söylüyor."

"Polis beni bulamayınca, sen buldun."

Maggie yumurta sepetini yere bıraktı ve Callie'ye döndü. "Tatlım, keşke polise yardım edebilseydim ama onlardan daha fazlasını bilmiyorum. Korkarım en kötüsüne hazırlıklı olmamız gerekiyor. Eğer Zoe , o zaman şansımız-"

"O kaçmadı. Çiftliğe geri dönecekti. Keçileri sağmayı denemek istedi."

En kötüsünden korkmak için bir neden daha. Kızın kaçırıldığına inanmak için bir neden daha.

"hayatta olabilir, değil mi?" dedi Callie. "Elbette."

Ama pek olası değil.

"O zaman onlara nereye bakmaları gerektiğini söylemelisin. Yapabilirsin ..." Callie durakladı, bakışları aniden başka bir yere perçinlendi.

Maggie, Callie'nin gözüne çarpan şeye bakmak için döndü ve bir polis aracının yanıp sönen mavi ışıklarını gördü. Callie'nin evinin önüne park etmişti. "Büyükbaba. Ona bir şey oldu," dedi Callie. Yere düştü tavuğu aldı ve koşarak uzaklaştı.

"Callie? Callie, bekle!"

Ama kız çoktan tarlaya doğru koşmaya başlamıştı, saçları arkasında uçuşuyordu.

Onu.

Maggie çiftlik RTV'sine atladı ve kızın peşinden koştu.

Tekerlekler ağaçkakan çukurlarında ve çimen tümseklerinde zıplıyor. Yanıp sönen ışıkları olan bir polis aracı. Sıradan bir ziyaret değil. *Bu hiç iyi değil.* Jo Thibodeau, elleri kelepçeli Luther'i devriye arabasının arka koltuğuna oturttuğu sırada araba yoluna girdi.

"Neler oluyor Jo?" Maggie sordu.

"Ben sadece işimi yapıyorum." Jo arabanın kapısını kapattı. "Ve yardımın işime yarayabilir. Kız seninle kalabilir mi?"

Maggie arabanın camına dayanmış, ağlayarak büyükbabasına bakan Callie'ye baktı. "Onu daha ne kadar tutacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Bu ses hoşuma gitmedi."

"Sadece kıza iyi bak, tamam mı?"

Jo Luther'le birlikte uzaklaşırken Maggie Callie'yi kollarına aldı. Kalbinin bir kuşunki kadar hızlı attığını, vücudunun panikle elektriklendiğini hissetti.

"Onu neden aldılar? O ne yaptı?" Callie hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Bilmiyorum, tatlım." Maggie her ne kadar kızı tutmaya devam etmek istese de, yapması gereken aramalar, cevaplanması gereken sorular vardı. Geri çekildi ve Callie'yi omuzlarından tuttu. Gözlerinin içine baktı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Yapacak mısın?"

Callie gözyaşlarını sildi. Başını salladı.

"Bugün kümesime dönüp sürüme bakmanı istiyorum."

"Peki ya büyükbabam?"

"Onları sulamayı bitirin ve çitleri kollayın. Kalan yumurtaları toplayın ve kartonlara koyun."

"Ne yapacaksın?"

Maggie bir nefes aldı ve doğruldu. "Gidip büyükbabana yardım edeceğim."

BÖLÜM 20

JO

Tehlikeli bir adama benzeyen biri varsa o da Luther Yount'tu. Onu tutukladıklarında, ahırına yeni yatak takımları seriyordu ve birkaç başıboş tavuk tüyüyle birlikte saman telleri şimdi sakalına ve sürekli dağınık saçlarına takılmıştı. Aynı zamanda bir ahır gibi kokuyordu; bol kıyafetleri inek, gübre ve yeni biçilmiş saman kokularıyla olgunlaşmıştı. Kötü bir koku değildi, diye düşündü Jo, ama Eyalet Polisi Dedektifi Robert Alfond'la birlikte Yount'un karşısında oturdukları küçük görüşme odasına iyice sinmişti. Alfond'un hoşnutsuz bakışlarından onun ahır kokuları konusunda Jo kadar iyimser olmadığını anlayabiliyordu. Yount'la en son Şubat ayında, komşusu Maggie Bird hakkında bilgiye ihtiyacı olduğunda görüşmüştü. O zaman Maggie'yi şiddetle koruyan ve polisle kafa kafaya gelmekten korkmayan, meydan okuyan biriydi.

Bugün o kadar meydan okur gibi görünmüyordu. Bu Luther gözle görülür biçimde sarsılmıGtı, ellerini sıkıca kavuGturmuGtu, bakıGları masaya sabitlenmiGti, masanın üzerinde havalandırmadan gelen akıntıyla titreyen beyaz bir tavuk tüyü vardı. Bu adamın şiddet uygulayabileceğini düşünmemişti ama dün kriminal laboratuardan gelen rapor ve onun çökmüş tavrı, Luther Yount hakkındaki fikrini yeniden gözden geçirmesine neden oldu.

Alfond, "Bize kanın kamyonunuza nasıl girdiğini anlatın Bay Yount,"

dedi. "Kandan falan haberim yok."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Çünkü bu doğru. Bilmiyorum. Bir hata olmalı." "Suç

laboratuarına göre değil."

"Bu bir çeşit akıl oyunu mu? Yapmadığım bir Geyi itiraf etmemi sağlamanın bir yolu mu?" Luther Alfond'a ters ters baktı. "Bu sizin için bir teknik, değil mi?"

"Neden böyle düşündünüz? Daha önce polisle başın derde girdi mi?"

"Ben cahil bir adam değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

Alfond sandalyesinde arkasına yaslandı ve Luther'e alaycı bir bakıĢ attı. "Hayır, kesinlikle cahil bir adam değilsin. Aslında, oldukça zeki görünüyorsunuz. MIT'de profesörsünüz. Makine mühendisliği, değil mi?"

Luther'in yanıtı asık suratlı bir bakıĢ oldu.

"Kadrolu bir pozisyonunuz vardı. Her yedi yılda bir izin. Üniversitede güzel bir ofis. Birinin bu işi neden bırakacağını hayal bile edemiyorum. Ben kesinlikle bırakmazdım."

"Sen ben değilsin."

"Öyleyse açıklayın Bay Yount - ya da *Profesör* Yount mu demeliydim - neden şu anda Maine'de yaşıyorsunuz ve inek boku kürekliyorsunuz?"

"İnekler sevilebilir hayvanlardır." "İnsanların aksine mi?"

"Sen söyledin."

"Boston'da yanlış giden neydi? Belli ki bir şeyler ters gitmiş. Başını bir tür belaya mı soktun? Belki bir ya da iki kızla biraz yakınlaştın?"

"Artık onlara 'coeds' demiyoruz. Bu cinsiyetçi."

"Oh, affedersiniz. Başka şekilde ifade edeyim. Çekici bir kız öğrenciyle mi yakalandınız?"

"Şimdi de saçmalamaya başladınız. Torunumun gözü önünde beni mülkümden sürüklediniz. Nedenini bilmek istiyorum."

"Size nedenini söyledik," dedi Alfond. "Suç laboratuarı kamyonunuzun yolcu koltuğunda kan buldu."

"Bu sürpriz değil. Benim bir çiftliğim var. Bazen kuzu ya da keçi eti satıyoruz ve onları mezbahadan eve taşıyorum. Muhtemelen bu yüzden koltukta kan var."

"Bu özel kan insan kanı. Ve Zoe Conover'ın kan grubuyla aynı."

Luther dondu kaldı. Jo'ya baktı. "Bu bir yalan, değil mi?"

Jo, "Korkarım değil," dedi. "Kan Zoe'ninkiyle uyuşuyor."

"Hayır." Luther masadan uzaklaĢtı. "Bu doğru olamaz. Bu doğru olamaz. Onu tekne rampasına bıraktım!" "Öğle civarı demiştiniz," dedi Alfond. "Evet."

"Peki sonra ne oldu?"

"Yürüyüp . Gayet iyiydi."

"*Sizden* bahsediyorum, Bay Yount. Sonra ne yaptınız?"

Luther masanın üzerinde daha da sıkılmıĢ olan ellerine baktı. O birkaç saniyelik sessizlik Jo'nun dikkatini çekti ve ona doğru eğildi. Konuşmadan önce düşünmek zorunda kalması bile bir tehlike işaretiydi.

"Yapmam gereken işler vardı," dedi. "Zaten Şef Thibodeau'ya
o."

"Bu ayak işleri neredeydi?" dedi Alfond. "Augusta."

"Peki Augusta'da ne yaptın?"

"Bazı traktör parçalarını kontrol ettim. Hayvanlar için taze saman aldım.
yatak takımı."

"Bunun için Augusta'ya kadar mı gidiyorsun? Bir buçuk saatlik yol."

"Dükkanı biliyorum."

"Peki ya sonra?"

"O akşam eve yedi, yedi buçuk gibi geldim. Torunum size tam olarak ne zaman olduğunu söyleyebilir. Akşam yemeği için domuz pirzolası yaptık. Patates püresi, elma püresi-"

"Akşam yemeğinde ne yediğin umurumda değil. Zoe Conover ile ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Onu tekne rampasına bıraktım."

"Yoksa onu başka bir yere mi götürdün? Belki şehir dışında bir gezintiye çıkardınız?"

"Augusta'ya gittim."

"Ormanda sessiz bir yere, görülmeyeceğiniz ya da duyulmayacağınız bir yere giden uygun bir sapak mı buldunuz? Buralarda böyle bir sürü yer var. Bir kızdan faydalanmak için çok yer var. O sadece yüz beş kiloydu. Ona istediğinizi yaptırmak için fazla mücadele etmeniz gerekmez."

"Tanrı aşkına, benim bir torunum var! *Bir* kızı inciteceğimi mi
düşünüyorsun?
kız?"

"Belki de torununuzun sağlığını kontrol etmeliyiz. Callie, adı bu değil mi? On dört yaşında mı?"

Jo'nun şaşkınlığı karşısında Luther aniden masanın üzerinden Alfond'a doğru hamle yaptı. "Sakın yanıma yaklaşma-"

"*Luther!*" Jo bağırdı.

Ġki adam birbirlerine ters ters baktı; sonra Luther sandalyesine çöktü, yüzü kızarmıĢ, elleri titremeye baĢlamıĢtı. Zaten vahşi bir adam gibi görünüyordu.

Bu görüĢmeye baĢladıklarında, Ģimdi gerçekten dengesiz görünüyordu. Hâlâ Luther'in kıza zarar verebileceğine inanmıyordu ama Alfond Luther'in iyi hazırlanmış bir provokasyona verdiği şiddetli tepkiye tanık olmuştu. Yine de Alfond herkesi kışkırtabilirdi. Bu adamla aynı odada olmak bile Jo'nun dişlerini geriyordu.

"Tekrar soruyorum," dedi Alfond, "Zoe'yi nereye götürdünüz?"

"Gölet. Onu Maiden Pond'a bıraktım ve sonra Augusta'ya gittim."

"Ah evet, traktör parçalarını kontrol etmek için. Hiç satış makbuzunuz var mı?" "Hiçbir şey almadım."

"Peki ya söylediğiniz saman yatak?" "Nakit ödedim.

Makbuz yok."

"Seni hatırlayan var mı?" Bir

çırpıda. "Muhtemelen

hatırlamazlar."

"Siz oldukça unutulmaz bir , Bay Yount. Sizin gibi büyük bir adam. Augusta'ya gittiğinizi doğrulayabilecek biri mutlaka vardır."

Luther baĢını eğdi ve masaya odaklandı. Bu hiç de iyi görünmüyordu. Jo'nun zararsız olarak gördüğü, Purity'de en ufak bir soruna bile yol açmamış olan adam, şimdi giderek daha aldatıcı görünüyordu. Kamyonundaki Zoe'nin kanını açıklayamıyordu. Onu bıraktıktan sonra nerede olduğunu da doğrulayamıyordu.

"Görünüşe göre bir süre daha burada kalacaksınız Bay Yount," dedi Alfond. "Belki de bir süreden çok daha uzun bir süre."

"Torunum evde. Onu yalnız bırakamam."

"Sen yanında *olmasan* daha güvende olacakmış gibi geliyor."

"Onunla konuşmam gerek. Açıkla."

"Asıl konuşmanız gereken kişi avukatınız." "Benim

avukatım yok."

"O zaman belki de bir tane almanın zamanı gelmiştir. Ve eğer ortaya çıkıp gerçeği söyleseydin, bunun senin için ve Zoe Conover'ın ailesi için ne kadar kolay olacağını bir düşün."

Kapı çalındı. Jo'nun memuru Mike Batchelder kafasını odaya uzattı. "Jo? Maggie Bird geldi. Seninle konuşmak için ısrar ediyor."

"Hâlâ Bay Yount ile görüşüyoruz," dedi Jo.

Alfond, "Hayır, burada işimiz bitti," dedi ve ayağa kalktı. Jo'ya memnun bir şekilde başını salladı. "Bay Yount bize gerçeği anlatmaya hazır olana kadar beklememiz gerekiyor."

BÖLÜM 21

MAGGIE

Eyalet Polisi Dedektifi Robert Alfond'la ilk kez Maggie'nin arazisinde genç bir kadın öldürülmüş olarak bulunduktan sonra karşılaşmıştı. O zaman ona ısınamamıştı ve şimdi Jo Thibodeau'ya nasıl küçümseyici davrandığını gördükçe ondan daha da az hoşlanıyordu. Jo'nun masasında, Jo'nun bölgesinde oturuyordu ama sanki kasabanın vekil polis şefi değil de sekreteriymiş gibi ondan kendisine kahve getirmesini ve bazı belgelerin çıktısını almasını bekliyordu. Maggie'nin önceki kariyerinde de böyle adamlarla karşı karşıya gelmişti ve bu adamların küçümseyici tavırları sürekli can sıkıcı olsa da bazen işe yarıyordu çünkü göz ardı edilmek aynı zamanda gözden kaçmak anlamına da geliyordu. Görünmeden çalışabildiğinizde, çok şey başarabilirsiniz.

Ancak şu anda Jo sadece sinirli görünüyordu. Alfond'un getirmesini istediği şeker ve kremayla masasına döndü; sonra onun karşısına oturdu, dudaklarını herhangi bir kaba yorumu bastırmak istercesine birbirine bastırdı. Alfond'un krema ve şekeri kahvesine karıştırmasını, bir yudum alıp tadına bakarak yüzünü buruşturmasını bekledi. Doğru, kahve saatlerce ısıtıcıda beklediği için muhtemelen acıydı ama ondan yeni bir demlik yapmasını istemeye cüret ederse gerçek bir belaya davetiye çıkarmış olacaktı.

Elindeki fincanı bıraktı ve sonunda Maggie'ye bakmaya tenezzül etti. "Şimdi bize komşunuzun neden masum olduğunu düşündüğünüzü anlatın," dedi.

"Onu birkaç yıldır tanıyorum," dedi Maggie. "O iyi bir adam, güvenilir bir adam. Yardım için her zaman güvenebileceğiniz bir adam."

"Ne tür bir yardım?"

"İkimiz de çiftçiyiz ve çiftçiler böyle yapar. Birbirimize başıboş hayvanları toplamada yardım eder, çitleri onarır, yumurtalarımızı satmak için bir araya getiririz. Onun insanlara ya da hayvanlara karşı şiddet uyguladığını hiç görmedim. Torununu çok sever, torunu da onu çok sever."

"Ve bu yüzden onun masum olduğuna inanıyorsunuz."

"Evet, biliyorum." Maggie sandalyesinde sertçe oturan Jo'ya baktı. "Luther'i sen de tanıyorsun, Jo. O kıza zarar verdiğine gerçekten inanıyor musun?"

"Neye inandığı önemli değil," dedi Alfond. "Zoe'nin kanı kamyonetinin yolcu koltuğunda bulundu."

"Ne kadar kan?"

"Luminol püskürttüklerinde ortaya çıkacak kadar." "Yani sadece eser miktarda."

"Çünkü muhtemelen temizlemeye çalışmıştır. Bluefin restoranının güvenlik kamerası kayıtları da elimizde. Kamyonetinin, kızın sırt çantasının bulunduğu Route One'ın aynı bölgesinden geçtiğini gösteriyor."

Declan ve Maggie'nin Jo'yla paylaştığı görüntülerden bahsediyordu. Ve şimdi bunu Luther'a karşı kullanıyorlardı.

"Bu görüntüler hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Maggie. "Aynı yolu her gün yüzlerce başka araç kullanıyor. Ve Luther Augusta'ya gittiğini *söyledi.* O da bu yoldan gitmiş olmalı."

"Bir de gerçekte nereye gittiği meselesi var. Cep telefonu verileri bize sadece Augusta'dan geçtiğini söylüyor. Ama sonra devam etmiş. Lewiston'a kadar."

Maggie bunu bilmiyordu. Jo'ya baktı, o da başıyla onayladı. "O halde neden bu konuda senin kararlarına güvenmek istemediğimi anlıyorsun. Bay Yount'un karakteri hakkında." dedi Alfond. "Nereye gittiği konusunda yalan söylediğini biliyoruz. Başka ne konuda yalan söyledi?" Alfond saatine baktı ve ayağa kalktı. Jo'ya, "Konuşmaya karar verirse beni ara," dedi.

Alfond binadan çıkarken Maggie sessizdi. Neredeyse dolu olan kahve fincanı hâlâ Jo'nun masasındaydı ve bir başkasının onu çöpe atmasını bekliyordu. Pisliklerinin bir başkası tarafından temizleneceğini varsayarak hayatını sürdürmek ne güzel.

"Durum pek iyi görünmüyor," diye itiraf etti Jo. "Luther'le konuşmama izin ver."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun Maggie."

"Alfond'un asla bilmesine gerek yok. Bana onunla birkaç dakika yalnız kalma fırsatı verin. Bana güveniyor. Belki gerçeği ortaya çıkarabilirim."

Jo, Maggie'nin isteğini düşünürken parmaklarını masasına vurdu. Jo, Maggie'nin önceki kariyeriyle ilgili tüm ayrıntıları bilmese de, insan istihbaratıyla ilgili olduğunu ve Maggie'nin bu durumda yararlı olabilecek özel bir dizi beceriye sahip olduğunu biliyordu. Ayrıca sağduyunun Maggie'nin DNA'sına işlemiş olduğunu ve bu küçük protokol ihlalinin Alfond'un kulağına asla gitmeyeceğini de biliyordu.

"Ceplerinizi boşaltın," dedi Jo. "Telefonun burada benimle kalacak. Saatin de öyle."

"Ciddi misin?"

"Onu görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Maggie iç geçirerek saatini çıkardı ve telefonuyla birlikte masanın üzerine koydu. Pantolonunun ceplerini ters çevirdi, iki çeyreklik ve bir mendili boşalttı. Hatta ayağa kalktı ve Jo'nun üstünü aramasına izin verdi. Jo kuralları çiğniyor olabilirdi ama bunu kitabına göre yapacaktı. Maggie'nin hapishaneden kaçmak için kullanabileceği tehlikeli bir silahı olmadığını teyit ettikten sonra, Jo onu gözaltı alanına açılan kapıya götürdü ve kilidi açtı.

Maggie, Purity Polis Departmanı'nın bu bölümüne daha önce hiç adım atmamıştı ve ilk izlenimi *boya ihtiyacı olduğu yönündeydi* ama bu sürpriz değildi. Kasaba bütçesinden fon ayırmak söz konusu olduğunda, hapishanenin görünümünü güncellemek kimsenin öncelik listesinde değildi, özellikle de hapishane sadece iki hücreden oluşuyorsa. Duvarlar hastalıklı bir kurumsal yeşil renkteydi ve boyalar son yarım yüzyılda yontulmuş ve aşınmıştı. Purity gibi sakin ve çok az ciddi suçun işlendiği bir kasabada, bu hücreler muhtemelen yılın büyük bir bölümünde boş kalır, sadece ara sıra cehennemi andıran bir turist ya da sarhoş bir sürücü tarafından işgal edilirdi. Nadiren bir kaçırma şüphelisi gibi egzotik bir şey tutarlardı.

Luther'in böyle *görünmesi* büyük talihsizlikti. Tel tel saçları ve kirli tırnaklarıyla her zamanki gibi dağınıktı. Onu tutukladıklarında giysilerini değiÇtirmesine izin vermemiÇlerdi, bu yüzden hâlâ çiftlik botlarını ve bol kot pantolonunu giyiyordu. Jo hücrenin kilidini açtığında, kafasını kaldırıp bakmadı bile, başı öne eğik ve omuzları çökük bir şekilde karyolaya yığıldı kaldı. Maggie hücreye adımını attığında Jo kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi.

"On dakikanız var," dedi Jo. "Bu
yeterince uzun değil."

"Sana zaten bir iyilik yapıyorum Maggie. Zamanın geldiğinde geri
geleceğim.
yukarı."

Jo gözaltı alanından çıktı ve Maggie kapının gümbürdediğini duydu
Kapalı. Geçilmesi gereken iki kilitli kapı varken, Luther'le birlikte yakın zamanda kaçamayacakları kesindi. Hücrede bir sandalye aradı ama bulamadı ve Luther'in yanındaki karyolaya oturdu.

"Callie iyi," dedi Maggie. "Ben ona göz kulak olurum."

Titreyerek bir iç çekti. "Teşekkür ederim."

"Bir avukat çağırmalısın. Ingrid ve Lloyd Portland'da iyi bir avukat tanıyorlar."

"Ama ben hiçbir şey *yapmadım*."

"Kamyonetinde kan buldular, Luther. Yolcu koltuğunda. Zoe Conover'ınkiyle eşleşti."

"Oraya nasıl geldiğini
bilmiyorum." "Hiç kan fark
etmediniz mi?"

"Kamyonetimin nasıl olduğunu biliyorsun. Tam bir karmaşa! Tavuk tüyleri, çiftlik aletleri. Döşemeler de simsiyah. Kanı nasıl görebilirim ki?"

Kamyonetinin durumu konusunda kesinlikle haklıydı. Ne de olsa bir çiftlik aracıydı ve Maggie onunla son kez bindiğinde, giysilerine yapışan saman ve hayvan tüyleriyle baş başa kalmıştı.

"Zoe'yi bıraktıktan sonra neler olduğunu anlat bana," dedi Maggie.

"Kasabadan ayrıldım."

"Polise Augusta'ya gittiğini söylemişsin." "Evet."

"Neden Augusta?"

"Konuyla ilgisi yok."

"Polise." Maggie durakladı. "Luther, cep telefonunu izlediler. Augusta'da durmadığını biliyorlar. Lewiston'a kadar gitmeye devam etmişsin."

Hiçbir şey söylemedi.

"Eğer mahkemeye çıkarsa, nasıl olsa her şey ortaya çıkacak. O yüzden orada ne yaptığını bana anlatabilirsin."

İç çekti. "Benim hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum
Maggie." "Gerçeğe ihtiyacım var. İyi ya da kötü."

"Bu iyi değil."

"Lewiston'da ne yaptın?" "Hiçbir şey.
Hiçbir şey yapmadım."

"O zaman neden bu konuda bu kadar ketumsunuz?"

"Yapmayı *planladığım* şey yüzünden. Eğer bunu yapacak cesaretim olsaydı, yapacağım şey yüzünden."

"Peki neydi o?"

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bir adam öldürmek."

Maggie bir an için onun ciddi olamayacağını düşündü. Cevabının sadece küstahça olduğunu düşündü: *Eğer sana söylersem, seni öldürmek zorunda kalırım.* Ama onun gözlerine baktığında, söylediklerinde ciddi olduğunu fark etti. Ve ona gerçekten inanmıştı. Barışçıl bir adam olabilirdi ama durum gerektirirse Luther Yount tetiği çekmekte tereddüt etmezdi.

"Kimi öldürecektin?" diye sordu.

Kapının kilit açma sesi cevabını kesti. Jo elinde anahtarlar şıngırdayarak gözaltı alanına girdiğinde sessizliğe gömüldü. "Üzgünüm Maggie." Hücrenin kapısını açtı. "Gitmen gerekiyor."

"Konuşmamız bitmedi."

"Kuralları yeterince çiğnedim. Alfond buraya geri dönüyor ve sizi bulursa kellemi tepside getirecek."

Maggie isteksizce ayağa kalktı. "Bu işte kalacağız Luther. Arkadaşlarım ve ben. Biraz daha dayan."

Jo, Maggie'yi hücre bloğundan çıkardı ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Ee?" dedi Jo. "Ondan bir şey öğrenebildin mi?"

"Muhtemelen."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sana sonra döneceğim."

"Neden bana *hiç* basit bir cevap veremiyorsun?"

"Çünkü cevaplar her zaman basit değildir, Jo." Maggie çıkışa yöneldi, sonra durdu. "Bir sorum daha var. Zoe'nin sırt çantasıyla ilgili."

"Ne olmuş ona?"

"İçinde ne olduğuna dair bir listeniz var, değil mi?" "Evet."

"Hiç kadın hijyen ürünü var mıydı?" Jo kaşlarını çattı. "Neden soruyorsun ki?"

"Bu sadece düşünülmesi gereken bir şey," dedi Maggie ve kapıdan çıkıp gitti.

Dışarıda, kamyonetinin yanında durdu, Luther'in içinde bulunduğu tehlikeli durumun ağırlığını fiziksel bir yük gibi hissediyordu. Adamı tanıdığı iki buçuk yıl boyunca nezaketini, cesaretini ve Callie'ye olan mutlak bağlılığını görmüştü. Tanıdığı -ya da tanıdığını sand*ığı*- Luther asla bir kıza el kaldırmazdı. Yoksa Callie'yi keskinliğini mi kaybetmişti?

Yaşlanmış mıydı? Emeklilik onu fazla güvenen ve saf biri, dolandırıcılar ve zengin olma planları için gümüş saçlı bir hedef haline mi getirmişti?

Hayır. Bundan emindi: Luther Yount kıza zarar vermemişti. Şimdi bunu kanıtlamak zorundaydı.

Kamyonetinin kapısını açtı ve tam içeri girmek üzereydi ki Ana Cadde'de yürüyen tanıdık bir figür gördü. Susan Conover görevdeki bir kadın gibi hareket ediyordu, yürüyüşü baskılıydı, bakışları şiddetle hedefine odaklanmıştı. Bu Maggie'nin kadını kenara çekme, Luther'in Conover ailesinin inandığı gibi bir canavar olmadığına ikna etme şansıydı.

Susan kasaba kütüphanesine doğru

yürüdü. Maggie de onu takip etti.

Küçük olabilir ama yerel kütüphane Purity kasabası için bir gurur kaynağıydı. 1920'lerden kalma tuğla bina sadece bir kitap deposundan daha fazlasıydı; aynı zamanda örgü grupları, kitap kulüpleri ve çocukların hikaye saatleri için buluşma yeriydi ve gül bahçeciliğinden astronomiye kadar çeşitli konularda akşam konferanslarına ev sahipliği yapıyordu. Burası aynı zamanda hem turistlerin hem de yerel halkın güvenilir internet erişimine güvenebildiği bir yerdi ve arka duvarın karşısında bir dizi halka açık bilgisayar vardı.

Susan şimdi orada oturmuş, ellerini klavyeye vuruyordu.

Maggie ona yaklaşmak yerine bir süre onu gözlemlemeyi tercih etti ve dergi rafından *Birds & Blooms*'un bir kopyasını alıp yakındaki *bir* sandalyeye yerleşti. Oradan Susan'ın omzunun üzerinden bilgisayar ekranına bakabiliyordu. Susan şehir dışından gelen birinin ziyaret edebileceği, yerel restoranların ya da turistlerin uğrak yerlerinin tanıtıldığı alışıldık web sitelerinden hiçbirini incelemiyordu. Onun yerine dijitalleştirilmiş bir gazete sayfasını okuyordu ve Maggie en üstteki künyeyi seçebiliyordu: *Purity Weekly*. Susan yazdır tuşuna bastı. Bağlantılı yazıcı vızıldayarak çalışmaya başladı ve sayfalar çıktı.

Maggie ona Luther konusunda yaklaşma planından vazgeçti ve bunun yerine gözetleme moduna geçti. Susan'ın ekranında *Purity Weekly*'den bir sayfa daha belirdi. Yazıcıdan daha fazla sayfa çıktı. Yerel gazeteyi neden bu kadar dikkatle araştırıyordu? O eski makalelerde ne bulmayı umuyordu?

Susan aniden ayağa kalktı ve yazıcıdan sayfaları aldı. Susan çıkarken Maggie kuş gözlemciliği dergisinin arkasına saklandı. Bilgisayara hızlıca bir göz attığında Susan'ın oturumu kapattığını ve kütüphanenin ana sayfasının yeniden ekrana geldiğini gördü.

Maggie binadan çıktığında Susan yarım blok ötedeydi ve arabasının kapısını açmıştı. Kadın direksiyonun arkasına geçmeden önce Maggie seslendi: "Susan?"

Susan döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı. Saçları taranmamıştı ve bluzu kırışıklıklarla doluydu. Maggie onun bitkin yüzünde korkunun ve uykusuz gecelerin tahribatını gördü.

"Birkaç gün önce Moonview'de tanıştık. Benim adım Maggie Bird."

Tanımak için başını salladı. "Aramaya yardım ediyordunuz."

"Evet, arkadaşlarım ve ben." Bu kadının güvenini kazanması gerekiyordu ve küçük bir yalan bu amaca hizmet edebilirdi. "Zaman zaman yerel polisle birlikte çalışıyoruz. Şef Thibodeau'nun yardıma ihtiyacı olduğunda." *Ki şu anda kesinlikle ihtiyacı var.* "Bizler toplumun gözü kulağıyız ve kızınızı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Teşekkür ederim," dedi Susan usulca. Polis karakoluna doğru baktı. "Onun yaptığını söylüyorlar. Çiftçinin. Henüz itiraf etmemiş."

"Bunu kim söylüyor?"

"Ailem. Hepsi o olduğuna ikna oldu." "İkna oldunuz mu?"

"Tutuklandı, değil mi?" Çoğu insanın gözünde, bu gerçek bile tek başına suçluluğa yeterli bir kanıttı.

"Ama Bay Yount'un suçlu olduğuna inanıyor *musunuz*?"

"Bilmiyorum." Sanki ilahi bir yardım arıyormuş gibi gökyüzüne baktı. Güneş ışığı yüzüne vuruyor, her kırışıklığı acımasızca aydınlatıyordu. Hiçbir şey insanı kederden daha hızlı yaşlandıramazdı ve bu acımasız ışıkta, kızının kaybı yüzünün her çizgisine kazınmış olarak görülebiliyordu. "Tanrım, artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Maggie'nin bundan sonra söyleyecekleri bu kadının güvenini kazanma şansını yok edebilirdi ama bunu söylemesi gerekiyordu ve bu onun tek şansı olabilirdi. "Bay Yount'u tanıyorum, Susan. Aslında onu çok iyi tanıyorum. Kızını kaçırdığına inanmıyorum."

Susan ona kaşlarını çattı. Bu bir hata olabilirdi. Luther'in savunmasına gelmek belki de Maggie'yi düşman yapacaktı.

"Toplumun gözü kulağı olduğunuzu söylemiştiniz," dedi Susan.

"Evet. Öyleyiz."

"O zaman bana göletin karşısındaki evde yaşayan adamdan bahset. Adı Reuben Tarkin."

"Neden onu soruyorsun?"

"Çünkü kocamın ailesine karşı bir kini var. Nedenini bilmiyorum ama yıllar öncesine dayandığını biliyorum. Geldiğimizden beri bizi izlediğini biliyorum. Sadece izlemekle kalmıyor, bizi *inceliyor*. Ve dün, herkes anma törenindeyken, ben evde yalnızken, o adam eve geldi. Ve hiç dostça değildi."

"Seni tehdit etti mi?"

"Hayır. Ama uzun zaman önce Conover'larla arasında bir şey oldu ve bunu hala onlara karşı kullanıyor. Mülklerine zarar verdi. Çalışanlarından birini korkutup kaçırmış. Acaba o mu düşünmeden edemiyorum..." Sesi kesildi ve polis karakoluna baktı. "Şef Thibodeau DNA örneğimi almaya geldiğinde ona bundan bahsettim ve onunla konuşacağını söyledi. Ama sonra bu sabah Bay Yount'u tutukladıklarını duydum. Belki de Reuben Tarkin o kadar da önemli biri değildir. Belki de sadece kızgın yaşlı bir adamdır."

"Her kasabada bir tane vardır."

Susan üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Ya da iki."

Maggie sokağın aşağısındaki Marigold Kafe'ye baktı. "Benimle bir fincan kahve içmek ister misin?"

Susan sanki çok önemli bir kararı tartıyormuş gibi bir an düşündü. Olaylar bu kadını öylesine acımasızca hırpalamıştı ki, dost bir yüzle bir fincan kahve içip içmemek gibi basit bir kararı bile veremeyecek gibi görünüyordu.

Sonunda başını salladı. "Bu hoşuma gider."

*

Kafenin yarısı boş olmasına rağmen, Maggie içgüdüsel olarak kendilerine en fazla mahremiyet sağlayacak ve çevrelerini en iyi izleyebilecekleri yeri seçerek uzak köşedeki bir kabini tercih etti. Konuşma ister cinayet ister beze hakkında olsun, kulak misafiri olmaktan hoşlanmıyordu. Marigold kaliteli bir yemek ya da cappuccino için uygun bir yer değildi ama rahatlatıcı bir şekilde tanıdıktı ve arka doğrudan halka açık otoparka açıldığını biliyordu, bu da hızlı bir kaçış yapmak gerektiğinde kullanışlı bir özellikti.

Kahveleri, ülkenin dört bir yanındaki lokantalarda ve kamyon duraklarında bulabileceğiniz, yere yuvarlanmaya ve bulaşık makinesinde binlerce kez yıkanmaya dayanacak şekilde üretilmiş kurumsal beyaz kupalarda geliyordu. En şık kupalar değil

ama Marigold'da demleme güvenilir bir şekilde sıcak ve güçlüydü ve Susan sessiz bir minnettarlık ifadesiyle kendi demini yudumladı.

"Tanrım, evden çıktığıma çok sevindim," diye mırıldandı, fincanın kokulu buharını içine çekerek. "Ailemden uzakta zaman geçirdiğim için."

"Aileler karmaşık olabilir," dedi Maggie. Bu yoruma açık bir Rorschach ifadesiydi. Kadının devam etmesi için bir ipucuydu ve devam etti.

"Onlar *benim* ailem bile değil. Evlendiğim kişi Ethan'dı, *onlar* değil. Ama iyi ya da kötü, onlar da bu paketle birlikte geldiler ve ben hâlâ onlara alışmaya çalışıyorum."

"O halde neredeyse yabancı gibi görünüyor olmalılar."

"Bu konuda 'pratik' bir şey yok. Sanki son elli yıldır sohbet edilen bir odaya girmişim ve sadece yetişmeye çalışıyorum. Tabii ki yetişemiyorum. Etrafta dolaşan belirsiz referansları, isimleri bilmiyorum. Zoe kayıpken, sadece akıl sağlığımı korumaya çalışıyorum. *Onlarla* da başa çıkamıyorum. Hepimiz aynı evde olduğumuz için nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Ayrıca, o iki komşu sanki ailenin bir parçasıymış gibi sürekli eve girip çıkıyorlar." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Sadece kızımı bulmak ve eve gitmek istiyorum."

Kadının sıkıntısı o kadar aşikârdı ki Maggie elini tutmak istedi ama Susan'ın az önce boğulmuş hissetmekle ilgili söylediklerinden sonra, bu basit jest kadının kişisel alanını ihlal etmek gibi göründü. Ona hiç dokunmadı, sadece sempati içinde mırıldandı.

"Reuben Tarkin diye bir adamdan söz etmiştin," dedi Maggie. "Aileniz onun hakkında ne diyor?"

"Onlar onun yıllardır sorun yarattığını söylediler. İzinsiz giriş.
Vandalizm."

"Özellikle Conover'lara karşı mı?"

"Komşuları Arthur Fox'u da taciz etmiş. Elizabeth bunun yerel halkla yazlıkçılar arasındaki olağan bir gerginlik olduğunu düşünüyor ama bu adamın ailesinde şiddet geçmişi var. Arthur ve Elizabeth bana bu konuda pek bir şey anlatmadılar. Sanki bu konuda konuşmak istemiyorlarmış gibi. Ben de Tarkin ismini araştırmak için kütüphaneye gittim." Elini çantasına attı ve kütüphanede yazdırdığı sayfaları çıkardı. Onları Maggie'ye uzattı. "Bu yerel gazete arşivindeydi."

İlk sayfa *Purity Weekly'*nin Temmuz 1972 tarihli ön sayfasından. Başlık o kadar belirgindi ki, genellikle küresel felaketler için ayrılmış bir punto büyüklüğünde, neredeyse künyenin üstünden bağırıyordu.

MASSACRE ON MAIN STREET

Five Dead, Including Purity Police Officer

A van driven by a local man careened down Main Street on Wednesday morning, mowing down three people before crashing into a parked car. The driver, 36-year-old Samuel Tarkin of Purity, Maine, was then confronted by Purity police officer Randy Pelletier, and in the struggle that followed, Pelletier was fatally shot with his own weapon. Tarkin was later shot and killed by Police Chief Donald Warren . . .

Böyle bir trajedi yarım yüzyıl sonra bile küçük bir kasabada derin izler bırakabilirdi ve Maggie bu olayı daha önce duymamış olmasına şaşırmıştı. Susan'a baktı. "Bu katil, Sam Tarkin-"

"Reuben'in babasıydı."

Maggie bir sonraki makaleye geçti. Bir sonraki haftanın baskısının ilk sayfasıydı ve Ana Cadde'deki katliam hâlâ en önemli haberdi. Katil de dahil olmak üzere ölenlerden üçü Purity'liydi ve kurbanlardan ikisinin şehir dışından gelen ve katile tamamen yabancı olan turistler olduğu tespit edilmişti. Katliamın nedeni gizemini korumaya devam ediyordu.

"Samuel Tarkin dört kişiyi öldürdü," dedi Susan. "Şiddet yanlısı bir adamdı. Bu bize oğlu hakkında ne söylüyor?"

"Bunun bize Reuben hakkında bir şey anlattığından emin değilim."

"Babası minibüsüyle olarak üç kişiyi biçti ve ardından soğukkanlılıkla bir polisi vurdu. Makale Tarkin'i çıldırmış, canavarlar hakkında çığlık atan biri olarak tanımlıyor. Belli ki delirmiş. Ya akıl hastalığı aileden geliyorsa? Ve oğlu bizden hemen uzakta yaşıyor."

Maggie fotokopisi çekilmiş bir sonraki sayfaya döndü. Bir kez daha, *Purity Weekly*'den, ancak üç hafta sonrasının tarihiydi. Sam Tarkin'in katliamı

hala ön sayfadaydı, ancak yazı karakteri küçülmüştü ve azalan dehşeti yansıtıyordu. En sarsıcı olaylar bile kaçınılmaz olarak hafızalardan siliniyordu.

> **Gunman Had No History of Violence; Motive Remains Unknown**

"İnsanların onu şefkatli bir baba ve koca olarak tanımladıklarına inanabiliyor musunuz?" Susan başını salladı ve acı bir kahkaha atarak, "Bir gün uyanıp dört kişiyi katletmeye karar veren şefkatli bir baba ve koca," dedi.

Ancak Maggie'nin dikkati Sam Tarkin ve onun Ana Cadde'deki kanlı saldırısı hakkındaki makalede değildi. Onun yerine, hemen altında yer alan ilgisiz bir makaleye bakıyordu.

> **Woman Missing**
>
> **Purity PD is asking the public for information on the whereabouts of Miss Vivian Stillwater, 27 years old. She was last seen Friday morning at her rental cottage on Maiden Pond. She had planned to drive to Boston that afternoon, but when she failed to arrive, she was reported missing by her sister, Catherine Stillwater . . .**

Makalenin kalanı sayfanın alt kesilmiştir.

"Çok sıradan görünüyordu," dedi Susan, Sam Tarkin'in fotoğrafını göstererek.

Tarkin ve karısının Maiden Pond'daki evlerinin önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Adamın yumuşak, hoş bir yüzü ve gülümseyen gözleri vardı ve Susan haklıydı: bu fotoğrafta onun bir gün minibüsüyle üç yayayı biçeceğini gösteren hiçbir şey yoktu. Bir polis memurunu, memurun kendi silahını kullanarak infaz edeceğini.

Susan, "Şiddet bazen aileden geliyor," dedi.

"Olabilir."

"Ve Reuben göletin tam karşısında yaşıyor. Bizi izliyor. Zoe'yi yüzerken görmüş olmalı. Onun bir Conover olduğunu bilirdi,

nefret ettiği ailenin bir parçası."

Maggie'nin dikkati Vivian Stillwater hakkındaki makaleye geri dönmüştü. Geniş gözlü, kalın kirpikli ve saçları omuzlarına dökülen genç bir kadının fotoğrafına. Maiden Pond'dan çıkarılan iskeleti düşündü, genç bir kadına ait olan ve hâlâ kimliği belirlenemeyen kemikleri. Elli üç yıl önce Vivian Stillwater da aynı gölette kaybolmuştu. Hiç bulunmuş muydu?

Susan, "Aile geçmişi ve *burada* yaşadığı gerçeği göz önüne alındığında, polisin onun hakkında sorular sorması gerektiğini düşünmüyor musunuz?" dedi.

"Evet, öyle olmalılar," dedi Maggie, bakışları hâlâ Vivian Stillwater'ın fotoğrafındaydı. *Onun hakkında da.*

BÖLÜM 22

Bu ayın her zamanki yemek ve martini günü değildi ama soruşturmadaki pek çok yeni gelişme nedeniyle Ben Diamond'ın Purity köyünün kenarındaki evinde acil bir toplantı düzenlemişlerdi. Maggie öğleden sonrasını Callie'yi misafir odasına yerleştirmekle geçirmişti, bu yüzden bu akşamki yemek için yemek getirmemişti. Onun yerine, en değerli katkısını getirmişti: bilgi.

Dört arkadaşı zaten oradaydı, Ben'in duvarlarla çevrili bahçesinde ellerinde içkileriyle duruyorlardı.

Bu tuğla duvarların ötesinde, Ben'in mülkünün bir parçası olan koruyucu bir dönümlük ormanlık alan vardı, bu yüzden konuşmalarının duyulmasından pek korkmuyorlardı. Bahçe Ben'in rahmetli eşi Evelyn tarafından tasarlanmış ve ekilmişti; Ben'le Maine'e taşındıktan sadece bir yıl sonra vefat eden Evelyn'in bahçıvanlık yeteneklerinin yaşayan bir anıtı olarak kalmıştı. Evelyn bir sivildi, hiçbir zaman istihbarat topluluğunun bir parçası olmamıştı, bu yüzden Maggie onu iyi tanımıyordu ama bu bitkilerin gürlüğüne bakılırsa Evelyn, Maggie'nin asla sahip olamayacağı bir şeye sahipti: yeşil bir parmak.

"Al bakalım, Mags," dedi Declan, ona soğutulmuş bir martini uzatarak. "Belvedere, ekstra sek, limonlu."

Maggie bir yudum aldı ve memnuniyetle iç çekti. "Neden hâlâ bekârsın?"

"Çünkü beni sürekli ." "Bir teklif

duydum mu?"

"Bu kadar flört yeter, ikiniz de," diye homurdandı Ben. "Maggie, yeni bir istihbarat aldığını söylemiştin?"

Maggie lezzetli ve yumuşak martiniyi Ben'in ferforje bahçe masasına koydu. "Biraz incelik gerektirdi. Callie daha on dört yaşında ve bedensel işlevler konusunda hâlâ utangaç. Ama kanın neden Luther'in kamyonetinde olduğu konusunda doğru iz üzerinde olduğumuza inanıyorum. Şimdi tek yapmamız gereken polisin yetişmesini beklemek."

"Yardımcı bir itmeye ihtiyaçları var mı?" diye sordu Ben.

Maggie başını salladı. "Jo gururlu bir kadın. Onu yetersiz hissettirmeyelim. İpucumu aldığından oldukça eminim ve buraya geldiğinde suç laboratuarından onay alacağını umuyorum." Maggie baktı

Ingrid'e. "Sıra sende. Kayıp kadın Vivian Stillwater hakkında ne öğrendiniz?"

Ingrid iç çekti ve bu iyiye işaret değildi. Ingrid her zamanki muzaffer gülümsemesi yerine başını salladı ki bu onun için yenilginin kabulü anlamına geliyordu. "Vivian Stillwater," dedi, "tam bir muamma."

"*İşte* şimdi ilginç olmaya başladı," dedi Ben.

"Ve bu onu *çok* sinirlendirdi," dedi Lloyd, kokteyl çalkalayıcısına buz küpleri atarak. Cini ölçme zahmetine girmedi, doğrudan şişeden cömert bir yudum döktü. "Genelde her şeyin üstesinden gelir. Ve işlerin başında olmadığında, bununla yaşamak hiç de hoş değil."

"Tahmin edebiliyorum." Ben güldü. "Ingrid olması falan."

"Hayır, bu gerçekten endişe verici," dedi Ingrid. "*Purity Weekly* arşivlerindeki o tek makale dışında, kadının kayboluşuyla ilgili başka bir referans bulamıyorum. Başka hiçbir bölgesel gazetede ne bir takip makalesi ne de kadından bahsediliyor."

"Bunu yazan muhabirin yerini tespit ettiniz mi?" Declan sordu.

"Ölmüş. Ne de bu makale elli üç yıl önce yazılmış." "Vivian

Stillwater da ölmüş olabilir mi?"

"Ölüm belgesini aradım. Bulamadım," dedi Ingrid. "Aslında 1972'den sonra kadınla ilgili *hiçbir şey* bulamadım. Sanki yelken açmış ve günbatımında kaybolmuş gibi. İnsanları bulmak bu kadar zor olmamalı. Beni en çok rahatsız eden de bu. Bir belge izi olmalı. *Kayıtlar* olmalı."

"Vivian Stillwater hakkında ne biliyoruz?" Ben sordu.

"*Purity Weekly* makalesinde yazılanlardan fazlası değil. Vivian'ın Maiden Pond'da yaşadığı ve hafta sonu için Boston'a gidip kız kardeşi Catherine Stillwater'ı ziyaret etmeyi planladığı yazıyordu. Vivian planlandığı gibi gelmeyince kız kardeşi Purity polisini arayıp kayıp ihbarında bulunmuş."

"Yani 1972'de Maiden Göleti'nde bir kadın kayboluyor," dedi Ben. "Elli üç yıl sonra aynı göletten bir kadın iskeleti çıkarılıyor." Etrafındaki arkadaşlarına baktı. "Polisin bağlantıyı kurması gerekmez miydi? Kayıp kişi dosyasının hâlâ açık olduğunu varsayarsak?"

Maggie, "Yarım yüzyıl oldu," diye dikkat çekti. "Dosyalar kaybolabilir."

"Belki de. Ama beni *asıl* şaşırtan şeyi söyleyeyim," dedi Ingrid. "Neden 1972'den sonra Vivian'la ilgili hiçbir belge bulamıyor muyum? *İşte*

Gizemli. Kayboluyor ve akıbetiyle ilgili resmi kayıtlar da yok oluyor. Elimizdeki tek şey, küçük kasaba gazetemizdeki bir haber. Ve sonra, tam bir sessizlik." Ingrid durakladı. "*Bu* beni heyecanlandırıyor."

"Tanrım," dedi Lloyd, martinisinden bir yudum alarak. "İşte başlıyoruz."

Gerçekten de bu durum hepsinin içini kıpır kıpır etti. Bilginin dikkatsizce yanlış yerleştirilmesi bir şeydi; gizemli bir bilgi *eksikliği* tamamen farklı bir şeydi. Şimdi, Vivian Stillwater'ı çok daha ilginç kılan kasıtlı redaksiyon olasılığını düşünüyorlardı.

"Peki ya Boston'daki kız kardeş?" Declan sordu. "Onun izini bulabildin mi?"

"Ben de onun izini bulmaya çalışıyorum ama şu ana kadar pek şansım olmadı. Tekrar söylüyorum, elli üç yıl oldu. Adını değiştirmiş olabilir. Vefat etmiş olabilir. Hepsini bir araya , güzel bir kurdeleye olarak Jo'ya vereceğim."

Ben'in kapı zili çaldı. "Şeytandan bahset," dedi.

Ben kapıya bakmaya gittiğinde Lloyd kokteyl çalkalayıcısına daha fazla buz ve cin doldurmuş, Jo Ben'le birlikte avluya çıktığında küpleri mutlulukla tıkırdatıyordu. Zavallı kız sert bir içkiye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve ferforje masanın üzerindeki meze tepsisine aç gözlerle baktı -ya da beşi de peynirleri ve kurutulmuş etleri mideye indirdiğine göre geriye kalanlara. "Martini Kulübü'nün bir başka toplantısı mı?"

"Sen de artık fahri bir üyesisin," dedi Lloyd. Kokteyl çalkalayıcısının içindekileri mükemmel soğutulmuş bir martini bardağına boşalttı ve içkiyi ona uzattı.

Yüzünü buruşturdu. "Görevdeyim. Ve bunları pek umursamıyorum."

"Belki de hiç düzgün bir tane yemediğin içindir. Herkesin kendi
tercih edilen karışım, ve bu benimki. Boodles cin, sadece bir fısıltı vermut. Taze soyulmuş bir limon."

Sanki içinde striknin varmış gibi kolunun ucunda tuttu ve tadına bakmadan yavaşça yere bıraktı. Bu akşam Jo sakin, hatta saygılı görünüyordu ve gruba sanki onları görüyormuş, gerçekten *görüyormuş* gibi bakıyordu
-İlk defa. Maggie'ye döndü. "Zaten tahmin etmiştin, değil mi?"

"Luther'in kamyonundaki kan hakkında mı?" Maggie başını salladı. "İçimde bir his vardı. Öğleden sonra Callie'yle konuştuktan sonra da doğru iz üzerinde olduğumu anladım."

"Yani PMB testinin sonucu geldi mi?" dedi Ingrid.

Jo ona döndü. "Test hakkında ne biliyorsun?"

"D-dimer proteinlerini tespit eder. Adet kanıyla periferik kanı birbirinden ayırır. Sanırım laboratuvar kanın adet kanı olduğunu doğruladı. Muhtemelen Zoe'nin iç çamaşırından sızmıştır ve Luther'in kamyoneti kadar kirli ki koltuktaki lekeyi fark etmedi bile."

Maggie, "Ve krampları vardı," dedi. "Bunu nereden biliyorsun?" dedi Jo.

"Callie bana söyledi. Ona ben sordum."

Jo gökyüzüne baktı ve inledi. "Benden daha zeki olmaya *bayılıyorsunuz*, değil mi?"

"Ama her zaman yetişmeyi başarıyorsunuz, Şef Thibodeau," dedi Lloyd. İçkisini ona doğru kaldırdı. "Bu sefer de başaracağınızı biliyorduk. Haydi senin şerefine içelim!"

"Sizin kadeh *kaldırmayacağınız* bir şey var mı?" "Hayat kısa. Kutlayabiliyorken kutlayalım."

Jo az önce masaya koyduğu martiniye baktı. Eline aldı, bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Hemen tekrar masaya koydu. "Fark etmeliydim," dedi başını sallayarak. "Bunu neden yaptığı şimdi çok açık."

"Ne yaptı?" diye sordu Maggie.

"Elbisesini çamaşır makinesine koyun." Jo önemli bir ipucunu kaçırmıştı ve şimdi bunun için kendine kızıyordu. "O sırada bu ayrıntının önemini fark etmemiştim. Sonra bu sabah sen kadın hijyen ürünlerinden bahsedince birden elbiseyi *neden* yıkadığı aklıma geldi. Kamyonun koltuğunda neden kan vardı? Moonview'e döndüğünde elbisesinin ve iç çamaşırının lekeli olduğunu fark etti ve onları doğrudan makineye koydu. Ama regl olması onu tekrar gölete dalmaktan alıkoymadı."

"Doğru sonuca varmışsın," dedi Maggie.

"Ama önce Luther'i tutuklamak için acele etmem konusunda ikna edilmeme izin verdim. Alfond kanın yeterli olduğunda *ısrar etti*."

"Seni suçlamıyorum Jo. Evet, kamyonda Zoe'nin kanı varken o anda gayet mantıklı görünüyordu. Sadece bundan ders çıkar ve yoluna devam et. Ve bir şeyler ye." Antipasti tepsisini Jo'ya doğru itti.

Cazibeye karşı koyamayan Jo, bir dilim mortadella kaptı ve birkaç hızlı ısırıkta yuttu. Onun için nazikçe ısırmak yoktu; kız gerçekten açlıktan ölmüş olmalıydı.

"Luther Yount'a karşı açtığınız dava sallantıda olduğuna göre, belki de alternatif bir şüpheli düşünmenin zamanı gelmiştir: Reuben Tarkin."

"Susan Conover bana onu sordu bile," diye mırıldandı Jo bir ağız dolusu salam yerken. "Adamın Conover ailesine karşı uzun süredir devam eden bir kini var."

"Bu kinin niteliğini biliyor musun?" diye sordu Ingrid.

"Hiçbir fikrim yok." Jo bir dilim parmesan ısırdı. "Vay canına, bu gerçekten çok iyi." "Sonra sana bir köpek çantası yaparım," dedi Lloyd, hiçbir şeyi sevmeyen
insanları doyurmaktan daha önemli. "Bu gece çok fazla yemek getirdim."

"Hep öyle yapıyorsun canım," dedi Ingrid ve diğerlerine gülümsedi. "Lloyd'un en büyük korkusu insanların aç kalması."

"Reuben Tarkin hakkında," dedi Maggie. "Sanırım Susan sana *Purity Weekly*'deki bu makaleleri göstermiştir?" Jo'ya fotokopiyle çoğaltılmış bir yığın sayfa uzattı. "Tarkin ailesinin sorunlu bir geçmişi var."

Jo manşete göz attı:**MASSACRE ON MAIN STREET** . "1972?"

"Bu olayı daha önce duymamıştım. Ama biliyor olmalısın
o."

"Evet, tabii. Babam çok iyi hatırlıyor. Ama bu ellinin üzerindeydi.
yıllar önce. Bu çok eski bir haber."

"Elli yıl çok mu eski?" dedi Ingrid ve kocasına baktı. "Bu bizi ne yapar?"

"Babası o insanları öldürdüğünde Reuben sadece on iki yaşındaydı," dedi Maggie. "Nasıl bir ailesi vardı? Başı hiç belaya girdi mi?"

"Reuben ufak tefek sıyrıklara karıştı," dedi Jo. "İzinsiz girme, vandalizm."

"Conover'lara yönelik mi?" "Ve
birkaç komşularına." "Hangi
komşuları?"

"Arthur Fox. Ve Greene'ler, hâlâ hayattayken." "Bu adama daha
yakından bakmalısın."

Jo iç çekti. "Evet. Tamam."

"Ve işte araştırmanız gereken bir kişi daha. Vivian Stillwater adında bir kadın. 1972 yılında yirmi yedi yaşındaydı ve Maiden Pond'da yaşıyordu."

"Neden bu kadar ilgi çekici?"

"Çünkü Sam Tarkin Ana Cadde'de çılgına döndükten birkaç hafta sonra Vivian ortadan kayboldu. *Purity Weekly*'de de onunla ilgili bir makale var." Maggie, Jo'nun elindeki fotokopileri işaret etti.

"Ne?" Jo sayfaları çevirerek Vivian Stillwater hakkındaki hikâyeye geldi.

"Ondan haberin yok muydu?" Ben sordu.

"Hayır."

"Göletteki iskeletin kimliği hâlâ belirlenemedi. Vivian'ın adı bir olasılık olarak ortaya çıkmadı mı?"

"Tüm açık kayıp kişi dosyalarımızı taradım. Onun adının geçtiği çözülmemiş bir dava yok." Jo başını kaldırdı. "Yani bulunmuş olmalı."

"Bundan kesinlikle emin misin, Jo?" Maggie sessizce sordu.

Sorunun tonu Jo'yu tereddüde düşürmüş gibiydi. Şimdiye kadar Maggie ve arkadaşlarının teyit isteyeceklerini biliyor olmalıydı ve bir şeyi gözden kaçırmış olma ihtimali her zaman vardı. Etrafında onu izleyen beş kişiye baktı. Onu *inceliyorlardı*. Ellerinde değildi; kariyerlerini insanları inceleyerek geçirmişlerdi ve eski alışkanlıklar zor ölüyordu.

Jo'nun cep telefonu çaldı. Konuşmayı kesip aramayı cevaplamak için bahane bulduğu için neredeyse rahatlamış görünüyordu.

"Hey, Mike," dedi. Başı aniden yukarı kalktı. Boyun kasları gerildi. "Orada kal. Hiçbir şey yapma!" diye emretti. "Ben yoldayım."

"Ne oldu?" diye sordu Maggie. "Ne oldu?"

Jo telefonu kapattı ve ona döndü. "Zoe Conover'ın cep telefonu az önce açıldı."

BÖLÜM 23

Jo'nun devriye arabasını takip ederek bir köşeyi dönerlerken Lloyd, "Bence bu güzel bir dostluğun başlangıcı," dedi. Beşi de Slocum'ların Mercedes SUV'una doluşmuşlardı; araç en hızlı kaçışı sağlayacak şekilde konumlandırılmıştı. Maggie ilk kez Lloyd'un direksiyonda olduğu bir arabaya biniyordu ve emniyet kemerini bağlamak için çabalarken bu deneyimden sağ çıkıp çıkamayacaklarını merak ediyordu. Lloyd Çiftlik'teki slalom pistinde hiç antrenman yapmamıştı ama yine de sanki bütün Rus ordusu peşindeymiş gibi cipiyle ustaca manevra yapıyordu. Mutfakta bir maestro, bahçede yetenekli bir atıcı olabilirdi ama bu? Virajlarda ciyaklaması ve başka bir arabayı geçmek için kısa süreliğine karşı şeride geçmesi tamamen pervasızcaydı.

"Bilet alacaksın canım," dedi Ingrid, çıldırtıcı bir sakinlikle. "Bunu bana kim verecek? Bizim korkusuz polis şefimiz önümüzde."

Arka koltukta Maggie'nin yanında oturan Declan onun kulağına fısıldadı: "Biz de hayatlarımızı riske attığımız günlerin geride kaldığını sanıyorduk."

Karşıdan gelen bir araba kornasını çaldı ve Lloyd tam zamanında şeridine geri döndü. "Lanet olası turistler," diye homurdandı Lloyd.

"Biliyor musun," dedi Ben, "eğer yavaşlarsan, oraya canlı varabiliriz."

"Ve aksiyonu kaçırayım mı? Onu kaybetmek istemiyorum."

Ingrid dönüp arka koltuktaki üç yolcuya baktı. "Tarlada çalışmadığı için hep pişmanlık duymuştur."

Lloyd, "Bütün kariyerim boyunca bir masanın arkasında sıkışıp kaldım," diye mırıldandı.

"Senden iyi bir NOC olurdu," dedi Ingrid. "Ama bu tekerlekleri daha yeni hizaladık. Eğer bir çukura daha girersen, her şeyi tekrar bozarsın."

Jo batıya döndü.

Lloyd da öyle yaptı, aynı köşeden o kadar hızlı döndü ki yolcuları yana doğru savruldu. "Nereye gidiyor bu kız?"

Kıyıdan uzaklaşıyorlardı ve trafik arkalarında eriyip gidiyordu. Ara sıra görülen evler yerini ağaçlara ve daha fazla ağaca bırakıyor, orman etraflarını saran bir lejyon gibi etraflarını kuşatıyordu. Bir yolda sekerek ilerlediler.

sert kışların ve istilacı ağaç köklerinin kaçınılmaz zayiatı olan çatlak kaldırım ve don kabarmalarından oluşan engelli bir parkura dönüşmüştü. Maggie gittikçe kalınlaşan ormana baktı ve düşündü: *Burada bir ceset asla bulunamayabilir. Onu buraya mı getirmişti?*

"Duruyor," dedi Ingrid.

Jo arabayı yolun kenarına çekti ve başka bir ekip otosunun hemen arkasına park etti. Çelik yelek giymiş olan Memur Mike Batchelder onu bekliyordu. Maggie Batchelder'ı ilk kez çelik yelek giyerken görüyordu ve şimdi Jo da çelik yeleğini giyiyordu. *Bu iş kan dökülmesiyle sonuçlanabilir.*

Lloyd fren yaparak durdu.

Jo hışımla onlara doğru ilerledi ve arabanın camına doğru eğildi, gözleri kısılmıştı, yüzü öfkeyle gerilmişti. "Burada ne *halt* ediyorsunuz?"

"Destek," dedi Ben.

"Hayır. olmaz! *Şimdi* gideceksin."

"Telefonun açıldığı yer burası mı?" dedi Ingrid, eğri büğrü ahşap direğin tepesindeki kırsal posta kutusuna bakarak. Kutunun üzerindeki isim, **MADE**, pasın lekeli arka planında zorlukla okunabiliyordu. Kutunun ötesinde, toprak bir araba yolu ormana doğru kıvrılıyor ve gözden kayboluyordu. "Orada gerçekten biri mi yaşıyor?"

"Ben bir ev göremiyorum," dedi Lloyd. "Çok fazla ağaç var."

"Eğer biz onu göremiyorsak, o da bizi göremez, yani hâlâ sürpriz yapma şansımız var."

"Aranızda beni duyan var mı?" dedi Jo.

"Nasıl ilerlemeyi planlıyorsunuz?" diye sordu Ben.

"Devam edelim mi? Önce sizin gitmenizi sağlayacağım." "Ama biz yardım edebiliriz," dedi Lloyd.

Jo ona ters ters baktı. "Bundan şüpheliyim."

"Burası kamuya açık bir yol, değil mi? Buraya park etme hakkımız yok mu?"

Jo nefes nefese kaldı ve kendini toparladı. "Tamam, tamam. Tamam." At kuyruğundan dökülen saç tellerini geriye itti. "*Tam burada*, aracınızın içinde kalacaksınız. Yoldan ayrılmayın, müdahale etmeye çalışmayın, yoksa yemin ederim hepinizi kelepçelerim." Arkasını döndü ve sinsice uzaklaştı.

"Ciddi olduğunu sanmıyorum," dedi Lloyd. "Kim beş çift kelepçe taşır ki?"

"Şimdilik işbirliği yapalım," dedi Declan. "Bekle ve neler olacağını gör."

SUV'den, Jo ve Mike'ın kırsal posta kutusunu geçip toprak yoldan yürüyerek ilerlemelerini ve ormanın içinde gözden kaybolmalarını izlediler. Bir an için araçtaki hiç kimse tek kelime etmedi; ağaç perdesinin ardında neler olduğunu duymak için çok zorlanıyorlardı. Maggie saatine baktı ve ne kadar gün ışığı kaldığını merak etti. Etraflarında alacakaranlık yoğunlaşırken, bu büyümüş yol kasvetliydi. Nabzının daha hızlı attığını, kaslarının gerildiğini hissetti.

"Sahibinin adı Farley Wade," dedi Ingrid telefonuna bakarak. "Şu anda arazisinin uydu görüntüsüne bakıyorum."

"Ve?" dedi Ben.

"Karavana benzeyen bir evin bulunduğu küçük bir açıklık dışında neredeyse tamamen ormanlık. Yakınlarda hiç ev yok, sadece orman var. Eğer kızı orada tutuyorsa, kimse onu duymayacaktır. Kimse onun orada olduğunu bilemez."

Maggie kararan ormana baktı ve merak etti: *Neyin içine yürüyorsun, Jo?*

BÖLÜM 24

JO

Gün ışığı azalıyordu, bu bir avantaj ya da dezavantaj olabilirdi. Bu, Mike'la birlikte eve yaklaştıklarında kolayca görülemeyecekleri anlamına geliyordu. Ayrıca Farley Wade kaçmaya karar verirse, bu ormanda onu takip etmekte zorlanacakları anlamına da geliyordu.

Farley kaçmayı deneyecek türden bir adamdı. Onu dördüncü sınıftan beri tanıyordu, Leon LaCroix'yı oyun alanında ittikten sonra ilk kez dikkatini çekmişti. Jo da Farley'i iki kat daha sert bir şekilde iterek karşılık vermişti. O zamandan beri ilişkileri yokuş aşağı gitmişti. Yıllar içinde Jo ya da meslektaşlarından biri Farley'i alkollü araç kullanmaktan küçük çaplı hırsızlığa ve eski kız arkadaşını takip etmeye kadar çeşitli suçlardan tutuklamıştı. Bir kadını takip etmek bir kızı kaçırmaktan çok uzak olsa da, davranışlarının genel yörüngesi inkar edilemez derecede kaygı vericiydi.

Bu araba yolunu ilk ziyaret edişi değildi, ama her seferinde arabasıyla aşağı inmiş, aynı sarkık posta kutusunun yanından geçmiş, Farley'nin ormana oyulmuş bir sapakta park halinde bıraktığı paslanmış kamyonetinin yanından geçmişti. Bu arazi, iki katlı karavanıyla birlikte büyükannesinden ona miras kalmıştı. Arazinin kötüleşen durumuna bakılırsa, büyükannesi öldüğünden beri tek bir iyileştirme bile yapmamıştı. Araba yolu boyunca uzanan fidanlara dokunulmamıştı ve sarkan dallar artık bu toprak yoldan aşağı inmeye cüret eden herhangi bir arabayı tuzağa düşürecek kadar yakındı.

Yakınlarda silah sesleri duyuldu.

Jo anında yere düştü.

Mike eğilerek onun hemen yanına çömeldi. "Bu da ne?" diye fısıldadı. "*Bize* ateş mi ediyor?"

Üç el daha ateş edildi. *Pop pop pop.*

Çılgınca ağaçların arasından bakıyor, az ileride olduğunu bildiği iki katlı evi görmeye çalışıyordu. Işıkların parladığını görebiliyor, bir ses duyabiliyordu.

Köpek havlıyordu. Sesine bakılırsa büyük bir köpekti. Başka bir komplikasyon.

Beş el daha silah sesi ama kurşunların onları hedef almadığını düşünüyordu. O zaman kime ateş ediyordu?

Kız.

Ayağa fırladı ve silah seslerine doğru koşmaya başladı. Silahına uzandığını hatırlamıyordu ama açıklığa çıktığında sihirli bir şekilde elinde belirmiş gibiydi, namlusu ateşe karşılık vermek için kalkmıştı. Ama ateş yoktu. Bulduğu tek şey Farley Wade'di, onun aniden ortaya çıkmasıyla o kadar şaşırmıştı ki ağzı bir karış açık donup kalmıştı. ağzı açık, silahı elinde tutuyordu.

"Bırak onu!" diye bağırdı.

Hareket etmedi. Hareket ediyormuş *gibi görünmüyordu*. Alacakaranlıkta, poligondaki kâğıttan bir hedef kadar kolay indirilebilecek kartondan bir maket gibi görünüyordu ama kadın ateş etmedi. Mike yanına yaklaştı, silahını çekti ama o da ateş etmedi. Çift kişilik evde köpek havlamaları çılgınca ulumalara dönüştü. Zaman yavaşladı ve saniyeler geçtikçe Jo yerde yatan, kurşun delikleriyle delinmiş çok sayıda gazoz kutusunu fark etti. Üç kutu daha bir testerenin üzerine dizilmişti ve avlu pirinç mermi kovanlarıyla doluydu.

"Hadi ama Farley," dedi. "Aptal olma. Silahını bırak." Silahını yere bıraktı. "Ne oluyor Jo? Bu da ne böyle?" "Sadece seninle konuşmak istiyoruz."

"Evet, sanki sen sadece konuşan biriymişsin gibi. Ben burada kendi işime bakıyorum. Kendi mülkümde."

"Telefonu nerede?" "Ne?"

"Kızın cep telefonu. Sende olduğunu biliyoruz. Açtığınızda baz istasyonundan sinyal verdi."

"Hiçbir kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Mike'a baktı. "Kelepçeleyin onu. Sonra burayı arayacağız."

Farley geri . "Durun bir dakika. Arama iznine ihtiyacınız yok mu?"

"Birinin yakın tehlikede olduğunu düşünürsek gerekmez."

"Kim? Kim tehlikede?"

"Sen söyle, Farley." Mike'a baktı ve başını salladı. Mike kelepçelerini çıkardı.

Farley ormana doğru kaçtı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandı Jo ve onun peşinden koşmaya başladı.

Farley onu o kadar sık çalılıklara götürdü ki ayak bileklerine takıldı, pantolonunu pençeledi. Adam sadece birkaç adım ilerideydi ve çalılıklar arasında daha fazla ilerleyemiyordu. Sonra sola döndü ve araba yoluna doğru yöneldi. Kamyonetine doğru.

Arkasından Mike tökezledi ve yere düştü. Alışılmadık bir yemin bağırdı. Farley çelik yelek giymiyordu, ona ağırlık yapan bir telsizi yoktu ve önden gidiyordu. Kamyonetine ulaşabilirse, motoru çalıştırabilirse ...

Bir sarmaşık yumağına çarptı ve araba yoluna doğru tökezledi. Her an kamyonetinin kükrediğini duymayı, arka lambalarının uzaklara doğru titreştiğini görmeyi bekliyordu ama tek duyduğu kendi nefes alış verişiydi, sert ve hızlı. Adam neredeydi? Ormana geri mi dönmüştü?

Sonra kendisine doğru ilerleyen figürleri gördü. Solmakta olan alacakaranlıkta yüzsüz siluetlerdi bunlar, düzen içinde yürüyen uğursuz bir müfreze. En öndeki figür bir adım öne çıktı. Elinde, kıvranan ve küfreden bir Farley Wade vardı.

"Anladığım kadarıyla bu beyefendinin size geri verilmesini istiyorsunuz?" dedi Ben.

Her zaman Ben Diamond'ın, sürekli asık suratı ve tıraşlı kafasıyla, içinde güçlü bir haydut damarı olduğunu düşünmüştü. Şimdi de Farley'i tecrübeli bir fedai rahatlığıyla Jo'nun ayaklarının dibine bırakarak bu imajın hakkını veriyordu.

Farley inledi. "Bu polis vahşeti!" "Biz polis değiliz," diye homurdandı Ben. "O zaman siz kimsiniz?"

Jo, Farley'bileklerine kelepçe taktı ve kulağına fısıldadı: "Bilmek istemezsin."

*

Farley'i Mike'ın arabasının arkasına kilitledi, şimdi Farley'nin bahçesine park etmişti, sonra Mike'la birlikte iki katlı evin dışında durup bir sonraki sorun olan köpek konusunda ne yapacaklarını düşündüler. İçeriden yüksek sesle ve derinden havlamalar başladığında Jo'nun kapı koluna uzanması yetmişti. Bu, uğraşmak isteyeceği bir köpek değildi.

Mike silahını çıkardı.

. Jo kendi köpeğini ve birinin Lucy'ye zarar vermesinin kalbini nasıl kıracağını düşündü. Hayır, hayvanı vurmayacaklardı. Sahibinin bir pislik olması köpeğin suçu değildi.

"Bunu bir düşünelim," dedi.

"Kız olabilir. İçeri girmeliyiz."

"Biliyorum, biliyorum." Mike'ın aracına gitti ve eğildi. Farley'e "Köpeğini geri çağırmak ister misin?" dedi.

"Hayır."

"İşbirliği yaparsan herkesi büyük bir dertten kurtarmış olursun." "İşte bu yüzden işbirliği yapmayacağım."

"Bak, Farley, onu vurmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Umurumda değil. O benim köpeğim değil. Büyükannemindi."

"Yani duygusal bir bağın yok mu?"

"Köpek maması pahalı."

Omzuna bir dokunuş hissetti. "Affedersiniz," dedi Lloyd Slocum.

"Şimdi olmaz." Bakışlarını Farley'den ayırmadı. "Yani kayıtlara geçsin diye söylüyorum, köpeğinizin vurulması umurunuzda değil mi?"

"Umurumda değil."

"Affedersiniz," diye tekrarladı Lloyd. Kadın döndü. "*Ne?*"

"Yarım pastırmalı sandviçim var. Havlama sesini duyunca işe yarayabileceğini düşündüm ve arabadan aldım." Naylona sarılı sandviçi ona uzattı.

"Buralarda bir sandviçin var mı?"

"Yiyeceksiz bir yerde mahsur kalırsam diye yanıma her zaman acil durum sandviçi alırım." Adamın boyuna posuna bakılırsa, bu pek sık olan bir şey değildi.

Hâlâ silahını çıkarmış olan Mike'a ve sonra da sandviçe baktı. Tanrım, bunun işe yaramasını umuyordu. Vicdanında ölü bir köpek istemiyordu.

Plastik ambalajı sıyırıp pastırma ve hardal aromasını açığa çıkarınca midesi gürültüyle guruldadı. Akşam yemeğini kaçırmıştı ve bu akşam yediği tek şey Martini Club'ın meze tepsisindeki birkaç lezzetli çerezdi. Bu sandviç tam da canının çektiği şeydi ve şimdi onu köpeğe yedirmesi gerekiyordu. Temkinli bir şekilde karavanın kapısını bir santim araladı. Köpek ona doğru hamle yaptı, dişlerini göstererek hırladı. Hissedebiliyordu

Mike onun arkasından yaklaştı, parmağının çoktan tetikte olduğunu biliyordu. Ona el salladı.

"Hey," dedi Jo köpeğe. "Hey, tatlım. Aç mısın? Bak sana ne getirdim." Sandviçin bir köşesini kopardı ve kapıdaki aralıktan içeri itti. Köpek bir anda onu kaptı ve Jo lokmayı yiyen çenelerin gürültüsünü duydu. "Daha ister misin?" Kapıyı biraz daha iterek açtı. Bu sefer köpek saldırmadı ama sadece dışarı baktı, dilinden bir çizgi salya sarkıyordu. Kadın bir parça daha sandviç uzattı. Köpek onu da mideye indirdi ve daha fazlası için sızlanarak ona baktı. Siyah bir Labrador. İri, evet, ama saldırgan değil, sadece aç, zavallı şey. Farley'nin onu en son ne zaman beslediğini merak etti. Temkinli bir şekilde uzandı ve başını okşadı.

Elini yaladı. Tamam o zaman.

Sandviçin kalanını ona yedirdi, sonra Mike'a döndü. "Sanırım onu dışarı çıkarmak güvenli."

Kapıyı açtı ve köpek kuyruğunu sallayarak karavandan dışarı çıktı. Onu besleyen, okşayan Jo'ydu ama Jo'yu kızdıracak şekilde, köpek doğruca suratı asık Ben Diamond'a yöneldi.

Ben hemen dizlerinin üzerine çöktü ve iri kollarını köpeğin boynuna doladı. "Oh, sen iyi bir çocuksun, değil mi? Kimmiş uslu çocuk?" diye bağırdı ve yüzüne salya sümük bir yalamayla ödüllendirildi.

Ben'in gangster rolü buraya kadarmış. Maskesini düşürmek için tek gereken bir köpekti.

Karavanın kapısını iterek açtı ve Mike'a baktı; ikisi de lateks eldivenlerini giydi. İçeride uğraşması gereken başka köpekler olmadığını umarak çift kişilik karavana adımını attı ve pis bir karavanın kokusuyla yüzleşti. Işıkları yaktı.

Mike'ın tek söyleyebildiği "Tanrım" oldu.

Farley, büyükannesinin iki katlı evini miras almanın yanı sıra, nikotin lekelerini ve çöplerini de miras almış gibi görünüyordu. Duvarlar ve tavan hastalıklı bir sarıya boyanmıştı ve onlarca yıllık sigara dumanının kokusu ekose kanepeye ve yıpranmış yeşil halıya sinmişti. Çöp kutusu boş teneke kutular ve bira şişeleriyle dolup taşmış, lavaboda Farley'nin son yemeğinin kalıntılarıyla kabuk bağlamış tabaklar duruyordu. Aylardır, belki de yıllardır kimsenin süpürmediği ya da toz almadığı anlaşılıyordu ve her yerde siyah köpek tüyleri vardı. Zoe Conover bu karavanda olsaydı, adli tıp izleri kesinlikle hâlâ burada olurdu.

Mike yatak odasına doğru yönelirken, Jo banyoya girdi. Orada zemini ve lavaboyu tarayarak bir kadının varlığına dair herhangi bir kanıt aradı. Çok sayıda kısa kahverengi saç teli gördü - ya Farley saçlarını erken döküyordu ya da odayı süpürme zahmetine hiç girmemişti - ama Zoe'nin uzun kahverengi saçlarıyla eşleşecek hiçbir şey yoktu. Ecza dolabını açtı ve rafların reçeteli ilaç şişeleriyle dolu olduğunu gördü; bunların çoğu onun değildi ve son kullanma tarihleri çoktan geçmişti. Büyükannesi bir ilaç bağımlısıydı.

Mike yatak odasından çıktı. "Kız burada değil. Ama bunu buldum," dedi ve neon-pembe bir kılıf içinde bir iPhone tuttu. "Gel de başka ne bulduğuma bak."

Onu yatak odasına kadar takip etti ve kapısı açık duran dolabı işaret etti. İçeride bir düzine plastik kutu istiflenmişti. Mike içindekileri göstermek için kapaklardan birini .

"Voilà!" dedi.

Karmakarışık mücevherlere, cüzdanlara ve saatlere baktı. "Vay canına."

Mike başıyla onayladı. "Birileri çok meşgulmüş."

BÖLÜM 25

"Farley," dedi Jo, yemek masasının üzerindeki iPhone'u göstererek. "Bize bunu nasıl aldığını anlat."

O ve Mike, Farley'i iki kişilik karavanın içine getirmişlerdi; burada onu doğru dürüst sorgulayabilecek kadar ışık vardı ve yazın her gece karanlığında ortaya çıkan kaçınılmaz ısırıcı böcek sürüsünden kaçabileceklerdi. Maggie ve arkadaşları da karavana girmeyi başarmışlardı ama odanın köşelerine çekilip sessiz kalmayı tercih etmişlerdi. Farley'i bu kadar yardımsever bir şekilde gözetimine teslim ettikten sonra Jo onları zorlukla dışarı atabilirdi, özellikle de köpeğin ulumasını engelleyebilecek tek kişi Ben Diamond olduğu için.

Jo masaya doğru eğilerek Farley'nin kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı ama Farley'nin bakışları başka yerlere kaydı. "Telefon, Farley," dedi.

"Benim olmadığını nereden biliyorsun?"

"Pembe bir kılıfla mı? Bunun senin rengin olduğunu düşünmemiştim." "Bu telefonun olayı ne ki zaten? Kimin umurunda?"

"Kesinlikle önemsiyoruz. Şimdi baştan başlayalım. Bunu nasıl aldınız?" Bir duraklama. "Ben buldum."

"Nerede?"

"Kamyonetimin kasasında, çöplerin altında. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Bugün fark ettim."

"Ve sihirli bir şekilde kamyonunuza mı geldi?"

"Hey." Sandalyesini masadan geriye itti ve ayağa kalktı. "Senin iğnelemelerine ihtiyacım yok, Thibodeau."

"Otur."

"beri hiç değişmedin, değil mi? Hâlâ bir sürtüksün. Parmağında yüzük olmamasına şaşmamalı."

Mike ayağa kalkarak, "Oturun Bay Wade," dedi.

"Yoksa ne olur?"

"Ya da yeni şok tabancamı deneyebilirim."

İki adam birbirlerine baktı. Farley oturdu. "Yine," dedi Jo. "Bu telefonu nasıl aldın?" "*Yine*, kamyonumda buldum."

"Kime ait biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Açtım ama şifresi var. Şarj olması için bıraktım ve birkaç el ateş etmek için dışarı çıktım."

"Pazartesi günü Maiden Pond'da ne yapıyordun?"

Farley durakladı, belli ki konunun aniden değişmesi onu şaşırtmıştı. "Ne?"

"Sadece soruya cevap ver."

"Orada olduğumu nereden çıkardın?"

Jo tezgâhın üzerindeki yeşil bira şişelerini işaret etti. "Heineken, Original. Bir tanesini yolun kenarında bırakmışsın."

"Ben olduğumu nereden biliyorsun?"

Jo şişeyi teslim eden Ingrid Slocum'a baktı. Jo'nun üzerinde kimin parmak izi olduğuna dair henüz bir fikri yoktu ama Farley'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Onun gözlerinin içine baktı. "Üzerinde senin parmak izlerin var."

Yutkundu ve başka tarafa baktı, açıkça sarsılmıştı. *Yakaladım seni.*

"Tekrar. Maiden Pond'da ne yapıyordun?"

"Bunun ne önemi var ki?"

"Bu önemli çünkü yatak odanızdaki dolapta çalıntı eşyalar var. Bu eşyalardan bazılarının Maiden Pond'daki ve Cameron Gölü'ndeki evlerden çalındığı rapor edildi. En azından Farley, birden fazla hırsızlıkla suçlanacaksın. Şimdi bana tekrar söyle, Pazartesi günü Maiden Pond'da ne yapıyordun?"

Onun bakışlarına karşılık vermedi. Başının belada olduğunu biliyordu. "Bazen oraya giderim. Balık tutmak için."

"Ne için balık tutuyorsun?"

"Alabalık."

"Maiden Pond'da hiç alabalık yok."

"Levrek demek istedim. Ben levrek

avlarım."

Plastik bir kanıt torbasına konmuş telefonu havaya kaldırdı. "Ve sen de bunu mu yakaladın?"

"Size söyledim, onu kamyonumda buldum. Çöplüğe götürmeyi planladığım bir yığın çöpün altındaydı. Neden telefonu sorup duruyorsun?"

Jo kendi telefonundan Zoe Conover'ın bir resmini çıkardı ve Farley'e doğru kaydırdı. Mutlu bir günde çekilmiş bir fotoğraftı, kız Speedo mayosuyla poz vermiş, boynunda mavi bir kurdele vardı. Şampiyon yüzücü, zaferini kutluyordu. "Bu kızı tanıyor musun?"

"Hayır. Neden?"

"Kamyonunuzda 'bulduğunuz' cep telefonu ona ait. Adı Zoe Conover ve ailesiyle birlikte Maiden Pond'da kalıyordu. Belki internetten haberleri okumuşsunuzdur ya da şehrin her yerindeki posterleri görmüşsünüzdür. Pazartesi gününden beri kayıp."

Kıpırdamadan durdu. Sonunda başının ne kadar büyük bir belada olduğunu anlamıştı ve bunun ne girdiği kulübelerle ne de dolabındaki çalıntı eşyalarla bir ilgisi vardı.

"Karavanınızı tepeden tırnağa ve ormanınızın her santimini arayacağımızı biliyorsunuz. Suç laboratuarı burayı ve kamyonetinizi mikroskopla inceleyecek. Eğer o kıza ait bir saç teli, bir *kirpik* bulurlarsa, her şey biter. O yüzden bize kızın nerede olduğunu söyleyebilirsiniz."

İçindeki tüm hava boşalmış gibiydi. Farley Wade'in hüzünlü ve sönük bir versiyonu olarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Bilmiyorum," dedi ve titrek bir nefes aldı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gölette bulunduğum akşam hiç kız görmedim. Ve asla birini kaçırmam. Yemin ederim, Jo!" Onun gözlerinin içine baktı. "Yemin ederim."

Onun sandalyesinde titreyişini izledi ve aklına Farley'nin okul bahçesinde onu ittikten sonra ayaklarının dibine yığıldığı anı geldi. O zaman da içinde hiç mücadele yoktu, şimdi de yoktu. Yine o çocuktu, yaramazlığı yüzünden yakalanmış, yenilgiyi kabul etmeye hazırdı.

"Tamam." Sandalyeden kalktı. "Buna istasyonda devam edeceğiz."

"Ben hiçbir kıza zarar vermedim!"

Mike Farley'i ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim."

"Ben yapmadım, Jo!" Farley, Mike'ın arabasına doğru sürüklenirken bağırdı. "Yapmadığımı biliyorsun!"

Jo cep telefonunu aldı ve dönüp Martini Kulübü'nün her şeye tanık olan beş üyesine baktı. "Eee?"

Maggie, "O telefonu kamyonetine herhangi biri yerleştirmiş olabilir," dedi ve dört arkadaşı da başlarıyla onayladı. "Onun senin adamın olduğunu sanmıyorum."

"Onun da öyle olduğunu sanmıyorum." Jo iç çekti. "Görünüşe göre sıfır şüpheliye geri döndüm."

"Tam olarak değil," dedi Maggie.

BÖLÜM 26

Purity'de polis memuru olarak geçirdiği on bir yıl içinde Jo, Tarkin'lerin evine üç kez çağrılmıştı, ikisinde Reuben Conover'larla kavga etmişti. Jo, Reuben ve Conover'lar arasında uzun süredir devam eden ve kaynağını bilmediği bir tür kan davası olduğunun farkındaydı, ancak şimdiye kadar Hatfields ve McCoys'un şiddetine varmamıştı. Sadece Reuben'in güvertelerine çöp atması ya da kanolarında delik açması gibi, bazen Arthur Fox'un mülküne de uzanan bir kan davasıydı bu. Anlaşmazlığın nedeni ne olursa olsun, Jo'nun bir keresinde Reuben'e söylediği gibi çözüm basitti: *O insanlardan uzak durmak.*

Evleri göletin tam karşısında karşı karşıya geldiğinde bu o kadar da kolay değildi.

Tarkin'lerin evine en son bir yıl önce, Reuben'in annesi uykusunda vefat ettiğinde gelmişti. Aile doktoruna göre, yaşlı Bayan Tarkin'in ölümü sürpriz olmamıştı çünkü kadın seksen dokuz yaşındaydı ve yıllarca doktorun *"dwindles*" dediği, yavaş ve amansız bir şekilde mezara doğru çekilme *hastalığından* muzdarip olmuştu. Kadının bu kadar uzun süre dayanmış olmasından etkilenmiş ve bunu Reuben'in özverili bakımına bağlamıştı. Jo'nun Tarkin'leri son ziyaret ettiği gün, Reuben'in annesinin pencere kenarına koyduğu kır çiçekleri vazosunda ve hâlâ annesinin komodininin üzerinde duran yemek tepsisinde (makarna ve buharda pişmiş havuç) annesine olan bağlılığının kanıtlarını görmüştü. Kız kardeşi Abigail de evde yaşıyordu ama Abigail tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. O çiçekleri sadece Reuben toplayabilirdi. Annesinin yemeklerini sadece Reuben hazırlayabilirdi.

Jo, Tarkin'in evinin önündeki toprak yola park etti ve aracından yeşil yosunlarla kaplı sarkık çatıya baktı. Bir barakadan biraz daha fazlasıydı, tahtaları liken ve yaşla gümüşlenmişti. Sadece ön kapıya çıkan tekerlekli sandalye rampası nispeten yeni görünüyordu, sonuncusu çürüdüğünden beri değiştirilmişti. Artık orada sadece iki kardeş yaşıyordu: Reuben ve Abigail, ikisi de altmışlı yaşlarındaydı. Jo, Abigail'in neden tekerlekli sandalyede olduğunu bilmiyordu, sadece çocukluğundan beri yürüyemediğini ve Reuben'in onun tek bakıcısı olduğunu biliyordu. Hiç düzenli bir işi olmamasına şaşmamalı. Sık sık kötü bir ruh hali içinde görünmesine ve

olmaz mıydı? Bunca yıl yaşlı bir anne ve engelli bir kız kardeşle o enkaz evde mahsur kalmak.

Ama hıncını on beş yaşındaki bir kızdan çıkaracak kadar öfkeli miydi?

Jo aracından indi ve verandaya çıkan basamakları tırmandı. Ön kapının dışında durdu ve belindeki silahı okşadı. Sadece bir refleks, orada olduğundan emin olmak için. Reuben'in kendisinin şiddetle ilgili bir kaydı olmasa da, Jo babasının neler yaptığını çok iyi biliyordu. Ve burası Maine olduğu için, bu evde ateşli silahlar varmış gibi davranmak zorundaydı. Mutfak penceresinden içerideki hareketi gördü. Muhtemelen yoldaki tekerleklerini, verandanın basamaklarındaki ağırlığının gıcırtısını duymuşlardı; kapılarında birinin olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadı. Kapı açıldı ve Reuben kaşlarını çatarak ona baktı, evine girmesini engelledi. İçeride televizyonda bir reklam oynuyordu ve Abigail seslendi: "Reuben, kim o?"

"Polis," dedi. "Şimdi ne
yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım! Ben hiçbir şey yapmadım!" Jo'ya ters ters baktı. "O zaman neden buradasın?"

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Jo.

"Evet, her zaman böyle başlar, değil mi?"

"Geçen gün Moonview'e yaptığınız ziyaretle ilgili. Bayan'ı korkutmuşsun. Conover, biliyorsun."

"demek istemedim. *Ona* karşı bir şeyim yok."

"Yine de sarsılmıştı. Ve kızı kayıpken, merak etmeden duramıyor-"

"Eğer benim bununla bir ilgim varsa?" Alay etti. "Tabii ki beni parmaklarıyla işaret ettiler. Başka kimi suçlayacaklar ki?"

"İçeri girebilir
miyim?" "Seni
durdurabilir
miyim?"

"Burada da konuşabiliriz, istasyonda da konuşabiliriz. Hangisini tercih edersiniz?"

"Reuben!" diye seslendi kız kardeşi. "Tanrı aşkına, bırak gelsin. içeri!"

Bir süre sonra nihayet kenara çekildi ve Jo onun yanından geçerek Ev. Köhne dış cephenin aksine evin içi derli toplu duruyordu. Mutfak tezgahı tertemizdi, tek bir kirli eşya yoktu.

Bulaşık lavabodaydı ve muşamba zemin, yaşlılıktan sararmış olsa da, süpürülmüştü.

Reuben sözünü esirgemeden onu mutfaktan geçirip oturma odasına götürdü ve bir önceki ziyaretinde burada bulunan aynı yorgun mobilyaları gördü: Solmuş bir kanepe, yıpranmış döşemesi el kapitonesi yastıklarla süslenmişti. Koltuk minderi yıllarca kullanılmış ve birinin kıçının hatlarıyla kalıcı izler bırakmış bir koltuk. Gölete bakan büyük pencereden Jo, suyun tam karşısındaki görkemli Moonview'i görebiliyordu. Reuben'in nefretinin nesnesi her zaman tam görüş alanındaydı.

Jo tekerlekli sandalyenin gıcırtısını duydu ve yatak odasının kapısında Abigail'i görmek için döndü. Abigail yetmişine yaklaşmış olmalıydı ama gümüş rengi saçlarını hâlâ uzun ve kız gibi örüyor, omzunun üzerinden pembe polyester bluzunun üzerine döküyordu. Abigail Reuben'e sorgulayıcı bir bakış attı. Reuben sadece omuz silkti, koltuğa gömüldü ve gözlerini pencereye dikti.

"Merhaba, Bayan Tarkin," dedi Jo. "Sadece kardeşinizle birkaç kelime konuşmak istiyorum. Beni hatırlamayabilirsiniz ama-"

"Artık yeni şef sensin, değil mi? Glen Cooney'den görevi devraldın."

"Evet, hanımefendi. Şimdilik şef vekiliyim."

"Glen iyi bir adamdı. Reuben'e karşı her zaman adil olmaya çalışırdı."

Jo bu cümledeki söylenmemiş mesajı duydu: *Glen kadar adil olacak mısın?*

"Evet, bana doldurmam için çok büyük bir yer bıraktı. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum." Bakışlarına karşılık vermeyi reddeden ve kollarını inatla kavuşturarak oturan Reuben'e baktı. Ev, görüşmeyi mahremiyet içinde yürütmek için çok küçüktü, bu yüzden Jo kanepeye, tüm o kırlentlerin arasına oturdu ve Abigail'in yatak odasının kapısında kalmasına izin verdi. Zaten muhtemelen konuştukları her şeyi duyacaktı.

Jo, Reuben'e, "Conover'larla aranızdaki bu kan davası da neyin nesi?" diye sordu.

"Benim dışımda kimseyi ilgilendirmez," dedi.

"Aslında bu benim işim. Artık kayıp bir kızımız var." "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Benim derdim aileyle." "Peki ne hakkında? Para mı?"

"Hayır."

"Sana ne yaptılar, Reuben?"

"*Bana* yaptıkları şey bu değil."

"Kime o zaman?"

"Reuben," diye araya girdi Abigail.

Ağabeyinin çenesi kapandı ve bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. Az önce kardeşler arasında garip bir şey olmuştu, Jo'nun anlamadığı bir şey. Ne saklıyorlardı?

"Kızı sordunuz, ben de size anlattım. Onun hakkında ya da ona ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Yine de annesi için üzülüyorum. İyi bir kadına benziyor. O ailenin içine düşmüş olması çok kötü."

"Susan Conover bana onu görmeye gittiğini söyledi. Neden?"

"Kendini neyin içine soktuğunu bilmiyor. O insanları tanımıyor."

"Yani onu uyarmaya mı gittin?" "Biri uyarmalı."

"Bu çok komik Reuben, çünkü Conover'lar tehlike arz edenin *sen* olduğunu düşünüyor. Defalarca izinsiz girdin. Mülklerine zarar verdin."

"Belki."

"Çalışanlarından birini korkuttun. Zavallı kızı takip ettin, o kadar korktu ki işi bıraktı."

"Ne? Kim?"

"Dadıları. Meksikalı bir kız."

"Anna *benim yüzümden* istifa etmedi. *Onlar yüzünden*. Onu perişan ettiler. Ben sadece nazik olmaya çalıştım."

"Onlar görmedi." "Ne dediler?"

"Susan'a dadıyı kasabada takip ettiğini söylediler. Ne zaman iskelelerine gelse kürek çekip onu taciz ediyormuşsun."

"Onu taciz etmek mi?" Başını iki yana salladı. "Sadece onunla arkadaş olmaya çalıştım."

"O kasabadan ayrıldıktan sonra bile vazgeçmedin. Ailesi oraya gittiğini ve nereye gittiğini öğrenmek istediğini söylüyor."

"Bunu yaşlı kadın söyledi, değil mi?" Adam homurdandı. "Tabii ki . Hiçbir şey *onların* suçu değil. Suçlanan hep *biziz*, hep yerel halk. Çatılarını onarırız, çimlerini biçeriz, tuvaletlerini temizleriz. O güzel evlerin hâlâ ayakta olmasının sebebi *biziz*. O insanlar bizi kullanıyorlar ve artık işlerine yaramadığımızda bizi bir kenara atıyorlar." Jo'ya baktı. "Sen Maine'li bir kızsın. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun."

"Affedersiniz," dedi Abigail. "Bunların kayıp kızla ne ilgisi var?"

Jo, Reuben'in kız kardeşine döndü. "Kardeşinizin daha önce de bir davranış biçimi var. Conover'lar onun dadılarını takip ettiğini söyledi. Ona hediyeler getirir, onu yalnız bırakmazmış."

"Ama Reuben asla kimseyi incitmez. Conover kızına kesinlikle zarar vermedi."

"Ama ona bu soruları neden sormam gerektiğini anlayabilirsin." Jo Reuben'e baktı. "Pazartesi günü sabah on ile öğleden sonra dört arasında neredeydin?"

"O zaman mı kayboldu?" diye sordu. "Sadece

soruya cevap ver, Reuben."

"Dışarıda olurdum. İşlerimi

hallediyordum." "Nerede?"

Abigail, "Beni bazı tıbbi testler için hastaneye götürdü. Saat onda randevum vardı ve ikiye kadar oradaydık. Daha sonra markete gittik ve ardından ilaçlarımı almak için Walgreens'e gittik."

"Tüm zaman boyunca seninle miydi?"

"Tabii ki. *Bu* şey yüzünden kendi başıma zor hareket ediyorum." Tekerlekli sandalyesinin koluna vurdu. "Öyle değil mi, Reuben?"

Kardeşi homurdandı.

"Tamam," dedi Jo ve ayağa kalktı. İfadelerini doğrulamak yeterince kolay olmalıydı. Hastaneye, eczaneye yapılacak bir telefon görüşmesi Abigail'in az önce söylediklerini doğrulayacaktı. "Sanırım şimdilik hepsi bu kadar. Başka sorum olursa geri dönerim."

"Biz de tam burada olacağız. Başka nereye gideceğiz ki?" dedi Abigail. "Oh, ve lütfen Owen'a benden selam söyle."

Jo arkasını döndü. "Babamı tanıyor musun?"

"Liseden. Babanı hep sevmişimdir. İyilerden biriydi. Diğer çocuklar tekerlekli sandalyede otururken bana bakmazlardı bile, ama Owen beni rampadan yukarı itip binaya girmeme yardım ederdi. Bunu hiç unutmadım. Gerçekten iyi bir adamdı."

Evet, diye düşündü Jo. *Evet, öyle.*

Devriye arabasına döndüğünde, bir süre Tarkins'in evine baktı. Hâlâ Abigail'in o küçücük evde tekerlekli sandalyeye mahkûm bir şekilde yaşamasının, hayatta kalması ve beslenmesi için ağabeyine muhtaç olmasının nasıl bir şey olduğunu hayal ediyordu. Bildiği kadarıyla Reuben bir işte çalışmıyordu.

Ne kadar hüzünlü bir ev, diye düşündü. Engelli bir kız kardeş, sert ve öfkeli bir erkek kardeş, her ikisi de münzevi. Babalarının yarım yüzyıl önce işlediği zulümler yüzünden ömür boyu kendi kendilerine sürgün edilmişler.

Jo, *Ana Cadde'deki katliamda ölen dört kişinin Sam Tarkin'in tek kurbanları olmadığını* düşünüyordu. *O evde iki kişi daha var.*

BÖLÜM 27

REUBEN

"Her şey girecek," dedi Abigail. "Her şey yoluna girecek."

"Hep böyle söylüyorsun."

"Çünkü bu konuda konuşmadığımız sürece doğru. Bu konuda *konuşamayız*."

Kız kardeşine döndü. "Ve bakın bu bizi nereye getirdi."

"Bize kazandırdığı şey başımızı sokacak bir ev ve sofraya koyacak yemek. Bunun bir değeri var, öyle değil mi?"

"Artık değil." Pencereden dışarı bakmak için döndü. *Demek hakkımda yaydıkları yalan bu,* diye düşündü. Anna'yı uzaklaştıranın *kendisi olduğu.* Onu korkutmuş, peşinden koşmuş, oysa tek yaptığı onunla arkadaş olmaya çalışmakmış.

Moonview'in iskelesindeki gölete bakarken, onu ilk gördüğü andaki gibi, başını dua eder gibi eğmiş, çıplak ayaklarını suya daldırmış, orada otururken hayal edebiliyordu. Bir Haziran sabahıydı, göletin üzerinde sis kıvrılıyordu ve su şafağın ilk ışıklarıyla altın rengine bürünmüştü. O saatte çok az insan uyanıktı ve gölet boyunca kanoyla ilerlerken tek ses, arada sırada bir dalgıç kuşunun çığlığı ve pruvası suyu keserken küreğinin çıkardığı şıpırtılardı. Şafak, günün en sevdiği zamanıydı; bakışlardan, arkasından fısıldaşmalardan kaçabildiği zaman. İnsanların onun hakkında ne söylediğini biliyordu. Ondan korkuyorlardı. Babasının ne yaptığını biliyorlardı.

Ama Anna korkmuyordu.

Onu ilk gördüğü sabah üzerinde ince, pamuklu bir gecelik vardı ve siyah saçları sanki yataktan yeni kalkmış ve çıplak ayakla suya doğru yürümüş gibi muhteşem bir dağınıklık içindeydi. Sisin içinden bakıldığında, beyaz, şeffaf giysisi içinde, siyah saçları omuzlarına dökülürken gerçek gibi görünmüyordu. Hayır, bu sabahki buhardan çıkardığı bir hayaldi ve yıllar süren yalnızlık ve özlemin sonunda onu da babası gibi çıldırtıp çıldırtmadığını merak ediyordu. O

gözlerini kırpıştırdı, yarı yarıya kızın ortadan kaybolmasını bekliyordu. Ama hala oradaydı, suya bakıyordu ve o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki adamın yaklaştığını fark etmedi. Birden başını kaldırıp onu gördü ve bir an için dağılan sis buklelerinin arasından birbirlerine baktılar. Onun da Reuben Tarkin'i gören herkes gibi tepki vermesini bekliyordu. Kızın ayağa fırlayıp evin içine çekileceğini düşündü. Ama kız geri çekilmedi, kaçmadı. Onun yerine elini kaldırdı ve el salladı. Ve gülümsedi. *Ona*, canavarın oğluna gülümsedi.

"O kayıp kız için seni suçlayamazlar," dedi Abigail. Ablasının sesi, o anının aynalı yüzeyine düşen bir taş gibiydi. Anna'nın görüntüsü sudaki dalgalanmalar gibi dağıldı ve onu bu neşesiz şimdiki zamana geri çekti. "Jo Thibodeau'nun tek yapması gereken hastaneyi aramak. Gerçeği söylediğimizi anlayacaktır."

Reuben kız kardeşine döndü. "Gerçeğin bize ne zaman faydası oldu ki?"

"Owen'ın kızı," dedi Abigail. "Doğru olanı yapacağına inanmak zorundayım.

şey."

BÖLÜM 28

JO

Jo her zaman babasıyla haftalık akşam yemeğini iple çekerdi, çünkü bu yemekte son haberleri öğrenme fırsatı bulurlardı ve Owen kendisinden çok daha iyi bir aşçıydı. O akşam eve vardığında, her zamanki gibi ön kapıyı kilitli bulmadı. Bu kilitli olmayan kapı onu asla rahatsız etmemişti ama Owen Thibodeau kasabada kimsenin kapısını kilitlemediği bir dönemde büyümüştü çünkü burada kötü şeyler olmazdı ya da o öyle iddia ediyordu. Ona bugünlerde olan kötü şeylerin bir listesini *verebilirdi* ama bunun Owen'ın saf inancını sarsmayacağını biliyordu. Komşularına, kasabasına güveniyordu ve şimdiye kadar kimse Owen'ın evine zorla girmemişti.

Muhtemelen kızının polis olduğunu bildikleri içindir.

Owen'ın ocağın başında durup bir tencerede patates ezdiği mutfağa girdi.

"İşte buradasın," dedi ona dönüp bakmadan.

"Biliyor musun, gizlice yaklaşan bir hırsız da olabilirdim." "Ama değilsin."

Başka bir tencerenin kapağını kaldırdı ve kaynamakta olan lahana turşusu ile Polonya sosislerinin -dört büyük sosis- lezzetli buharını içine çekti. "Bu gece hangi orduyu besliyorsun?"

"Finn için biraz donduracağım. Birkaç günlüğüne ziyarete gelecek ve kardeşinin nasıl yemekten hoşlandığını biliyorsun. Buzdolabında bira var, eğer istersen."

Bir şişe Shipyard Summer Ale aldı ve üstünü kapattı. Mutfak tezgahına yaslanarak babasının patates püresine bir kalıp tereyağı atmasını izledi. Bu gece diyetine dikkat etmek için çok fazlaydı; babasıyla akşam yemeği kalori ve daha fazla kalori anlamına geliyordu, neredeyse her zaman lezzetli olanlar. Annesi hayattayken bile sabah erkenden kalkıp çocukların kahvaltısını hazırlayan Owen'dı, onlara sütle iyice seyreltilmiş de olsa ilk kahvelerini tattıran Owen'dı.

"tanıdığın biriyle konuştum," dedi. "Öyle mi?"

"Abigail Tarkin. Merhaba dememi istedi. O zamanlar ona iyi davrandığınızı söyledi."

"Herkese karşı nazik olmaya çalışıyorum." Lahana turşusu ve sosisleri iki tabağa doldurdu ve mutfak masasına taşıdı. "Özellikle de Abigail'e. O yaştaki çocuklar kalpsiz oluyor. Ona hiç merhamet göstermediler."

"Tekerlekli sandalyede olduğu için mi?" "Sebeplerden biri de bu."

"Neden buna ihtiyacı var?"

"Çocukken omurgasında bir tür tümör vardı. Onu tanıdığımdan beri tekerlekli sandalyede oturuyor." Patates püresi tenceresini masaya koydu ve ikisi de . "Sonra o şey olduktan sonra, Abigail zor zamanlar geçirdi. Her iki çocuk da öyle. Aylarca kimse onlarla konuşmadı. Kimse onlara bakmadı bile."

"Babalarının yaptıklarından sonra demek istiyorsun."

Owen başını salladı. "Abigail bu olayla başa çıkabilecek kadar büyük ve aklı başındaydı ve hayatına devam etmeyi başardı. Ama Reuben, çocuk sadece on iki yaşındaydı. Özellikle bir erkek çocuk için çok hassas bir yaş. Utançla, aşağılanmayla baş etmek zorunda kalmak. Açık ve net *nefret*." Owen iç çekti. "Çocuk kabuğuna çekildi ve bir daha hiç çıkmadı. Onu kasabada neredeyse hiç göremezsiniz. O ve kız kardeşi Maiden Pond'daki o kulübede saklanıyorlar."

"Tanrım, onlar için korkunç bir şey olmalı," dedi Jo tabağına patates koyarken. "Deli bir babaya sahip olmak."

"Sam Tarkin deli değildi."

"Dört kişiyi öldürdü."

"Evet, bu doğru. Öldürdü."

"Eğer deli değilse, zaman neydi? Şeytan mı?"

Babası hemen cevap vermedi ama bir parça sosis kesti ve bir sonraki sözlerini düşünürken çiğnedi. "Herkes güzel, düzgün bir kategoriye sığmaz. Sam kesinlikle uymuyordu."

Tabağından başını kaldırıp baktı. "Onu tanıyor muydun?" "Evet, tanıyordum."

"Ne kadar iyi?"

"Sam Tarkin bu evin inşasında babama yardım etti. Büyükbabanla yan yana çalıştı, bu çatıyı yaptı, bu meşe döşemeyi döşedi. O adamı neredeyse bir yıl boyunca her gün burada, babamla birlikte çekiç ve testere kullanırken gördüm. Her zaman arkadaş canlısıydı, her zaman güvenilirdi. Ağzından asla kötü bir söz çıkmazdı. Büyükannen insanlara kolay ısınan biri değildi ama Sam Tarkin'i severdi. Ne zaman burada çalışsa ona öğle yemeği yedirecek kadar severdi. Ve bu da bir adamın sahip olabileceği en yüksek tavsiye."

"Ne yapacağına dair *herhangi bir* uyarı mi?"

"Bir tane bile. Sam sahil boyunca inşaatçılar ve müteahhitlerle çalıştı ve hiç kimse şikayet etmedi. İyi de bir marangozdu. Şuradaki dolabı o yaptı." Owen, muhtemelen binlerce kez açıp kapattığı mutfak dolabını işaret etti. Şimdi dolabın kapağına baktı ve düşündü: *Bunu bir katilin elleri yapmış.*

"Peki bunu neden yaptı? Neden o insanları öldürdü?" diye sordu. "Bir şey onu çileden çıkarmış olmalı."

"Hepimiz kendimize bu soruyu sorduk. Onu tanıyan herkes, özellikle de büyükannen. Ezdiği insanlardan ikisi ona tamamen yabancıydı. Sadece turistlerdi, güzel bir yaz gününde sokakta geziniyorlardı. Onları öldürmek için bir nedeni yoktu. Polis memuru da dahil olmak üzere kurbanlardan ikisini tanıyordu ama onlarla hiçbir sorunu olmamıştı."

"Peki ya karısı? Bunu yapacağından haberi var mıydı?"

"Bilmediğini söyledi. Elbette, Abigail'in tıbbi faturaları ve diğer şeyler yüzünden ailede para sıkıntısı vardı. Ama buradaki pek çok insan için para sıkıntısı var. Belki de stres onu yakalamıştır. Belki de bir şey onu uçurumun kenarına getirdi. Olayı gören insanlar, polis memurunu vurduktan sonra silahını salladığını ve canavarlar hakkında bağırdığını söyledi. Önce kendisi öldürülmemiş olsaydı daha fazla insanı vurabilirdi."

"Bu bana psikotik bir kriz geçirmiş gibi geliyor."

"Sonradan söyledikleri buydu, bir çeşit psikiyatrik kriz. Belki de para sıkıntısı sonunda onu ele geçirdi. Abigail'in tıbbi faturaları. Ayrıca, eski minibüsü daha yeni ölmüştü ve yenisini almak için kredi çekmek zorunda kalmıştı. Tüm bu baskı onu tetiklemiş olabilir."

Jo mutfak dolabına tekrar baktı ve Sam Tarkin'in ellerinin o akçaağacı zımparalayıp verniklediğini hayal etti. *Bu mutfakta duruyordu. Büyükannemin onun için hazırladığı öğle yemeklerini yedi.*

"Bana çocuklarından bahset," dedi.

"Ne olmuş onlara?"

"Bugün onların evindeydim."

"Neden?"

"Reuben'e Zoe Conover'ı sormak için."

Owen kaşlarını çatarak ona baktı. "Reuben şüpheli değil, değil mi?"

"Şimdi değil. Kaybolduğu gün için sağlam bir mazereti var, o günü kız kardeşiyle birlikte hastanede geçirmiş. Ama Conover'lara karşı bir kini var. Nedenini biliyor musunuz?"

Owen omuz silkti. "Paraları var, artı o büyük yazlık evleri. Böyle insanlar, ağırlıklarını etrafa yayma eğilimindedirler. Bu da Reuben ve Abigail gibi neredeyse hiçbir şeyi olmayan insanları kızdıracaktır."

Abigail'in sağlık faturalarını ve deniz kıyısındaki bir evin, hatta onlarınki gibi sahipsiz bir evin bile emlak vergilerinin yükünü düşündü. "Nasıl ? Reuben'in düzenli bir işi varmış gibi görünmüyor. Abigail de hiç çalışmadı, dolayısıyla emekli maaşı da yok."

"Hiçbir fikrim yok. Belki de sigorta vardı."

"Bu ikisi hakkında beni rahatsız eden başka bir şey daha var," dedi. "Tamamen dürüst olmadıklarını hissettim. Kendilerini tuttuklarını. Bir şeyler saklıyorlardı."

"Oh, Jo. Hayatını bu şekilde sürdürmek senin için zor olmalı. Herkesin bir şeyler sakladığını, herkesin bir şüpheli olduğunu düşünmek."

"Evet, şu anda bir şüpheli işime yarayabilir. hiç şüpheli kalmadı."

"Luther Yount'u tutukladığınızı duydum."

"Onu serbest bırakmak zorundaydım. Yeterli kanıt yoktu."

"Suçlu olduğunu hiç düşünmedim. Peki davada ne durumdasınız?"

Sandalyeye yaslandı ve iç çekti. "Kesinlikle hiçbir yerde."

BÖLÜM 29

MAGGIE

"Beni kurtardın Maggie. Sana nasıl teGekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Luther.

Mutfak masasında oturmuşlar, Maggie'nin şeker ve Callie'nin Jersey ineğinden gelen bolca krema ile lezzetli hale getirdiği acı kahvesini yudumluyorlardı. Yeni biçilmiş samanların kokusu akşam esintisiyle birlikte içeri süzülüyordu ve Maggie pencereden Callie'nin keçi sürüsünü tarladan geçirip geceyi geçirmek üzere ahıra götürdüğünü gördü.

Maggie, "Seni tekrar eve döndürdüğü için mutluyum," dedi.

"Ama beni kelepçeli bir şekilde götürülürken görmek onu çok sarstı. Neler olduğunu bilmiyordu. Bakması gereken hayvanlarının olması iyi bir şey. Bu onu meşgul ediyor."

"Peki ya sen? *Sen* ?"

Başını iki yana salladı. "Sanki alnıma yapıştırılmış büyük bir uyarı levhası var: 'Dikkat. Adam kaçıran. İnsanların bana nasıl baktığını görüyorum. Benden kaçmak için nasıl uzaklaştıklarını ya da karşıdan karşıya geçtiklerini. Yanlış *bir şey* yapmış olmam gerektiğini düşünüyorlar, yoksa polis beni neden tutuklasın ki? Ne zaman pencereden dışarı baksam, yine bir polis arabasının yoluma çıkmasını bekliyorum. Benden hiç şüphe etmediğin için mutluyum."

Kahvesinden bir yudum aldı ve kendini hassas bir konuyu açmaya hazırladı. "Ve şimdi benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Herhangi bir şey."

Fincanı yere bıraktı ve ona baktı. "Bana doğruyu söyle." "Sana

hiç yalan söylemedim."

"Ama sen de tam olarak dürüst davranmadın. Zoe Conover'ı gölette bıraktıktan sonra nereye gittiğin konusunda. Bana bir adamı öldürmeyi planladığını söylemiştin."

Bakışlarını ayırdı ve onun yerine pencereye baktı. "Öyle demek istemedim. Sadece söylediğim bir şeydi. Her neyse, konuyla ilgisi yok."

"Bu benimle alakalı. Bana doğru dürüst bir cevap vermedin. Nereye gittiğin konusunda kendi torununa bile yalan söyledin. Eğer bu konuda dürüst olmazsan, bana söyleyeceğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim?"

Pişmanlık dolu bir nefes verdi. O anda, Maggie'nin onu hiç görmediği kadar yaşlı ve yorgun görünüyordu. "Gerçekten mi Maggie? Yaşadığımız onca şeyden sonra bana güvenmiyor musun?"

"Polise Augusta'ya traktör parçalarına bakmak için gittiğini söylemişsin. Callie'ye de öyle söylemişsin. Ama arkadaşlarım ve ben bölgedeki tüm çiftlik ekipmanları dükkanlarını kontrol ettik ve kimse seni o gün gördüğünü hatırlamıyor."

Sessizdi.

"Polis Augusta'dan geçip Lewiston'a biliyor. Lewiston'da ne vardı?"

"Orada bir adam var. Ona borcum var." "Neden

ona bir çek postalamıyorsun?"

"Banka kayıtlarımda görünmesini istemiyorum."

"Ona nakit mi ödüyorsun?"

"Evet."

"Kim o?"

"Önemli bir şey değil."

"Bana onun adını söyle, Luther."

Masaya baktı. Yıllarca çiftlikte çalışmaktan ve sert hava koşullarından yıpranmış, benek benek olmuş ellerine. "Adı Jesse Bass."

"Bu adamın seninle ne alıp

veremediği var?" "Bana mı? Hiçbir

şey."

"Şantaja benziyorsa ve şantaj gibi kokuyorsa-"

"Bu şantaj değil! Bu ..." İç çekti. "Bu onun uzak durmasını sağlamak için. Hayatlarımızı mahvetmesini

engellemek için." "Hayatınızı

nasıl mahvedebilir?" "O Callie'nin

babası."

Maggie şok içinde ona baktı. "*Babası* mı?"

"Bazen onu öldürmenin gerçekten daha kolay *olacağını düGünüyorum*," dedi Luther. "Evet, ben de bunu düGündüm. Boston'da kapıma gelip para istediğinden beri. Kızımın ölümünden bir yıl sonraydı. Uyuşturucu sattığı için hapisten yeni çıkmıştı. Daphne'mi öldüren uyuşturucunun aynısı. Callie o zaman sadece üç yaşındaydı. O benim tüm hayatımdı ve işte bu *pislik* onu benden almakla tehdit ediyordu."

"Mahkemeler ona asla velayet vermez."

"Siz öyle düşünüyorsunuz ama o kızın babası. Bir sürü soruna yol açabilirdi. Kızımı kaybetmemin nedeni o ve onu Callie'nin yakınında görmek istemedim. Bu yüzden ona para verdim ve uzak durmasını söyledim."

"Ve sonra Maine'e taşındınız."

Başını salladı. "Üniversiteden ayrıldım. Bu araziyi satın aldım, bu kulübeyi inşa ettim. Burayı bir ev yaptım. Kaçtığımızı sanmıştım. Onunla işimizin bittiğini düşünmüştüm. Sonra geçen yıl, bizi tekrar buldu. Elbette daha fazla para istedi."

"Onu götüremez Luther, Çimdi olmaz. Nerede yaşamak istediğine karar verecek yaşta."

"Ama babasının kim olduğu gerçeğiyle yüzleşmek için hâlâ çok genç. Onun *ne* olduğu. Belki on sekiz yaşına geldiğinde, gerçekle başa çıkmaya hazır olduğunda, ona söylerim. Ama şimdi olmaz. Şimdi onu ondan uzak tutmak zorundayım."

"Ona para ödeyerek mi?"

"Buna değer." Durakladı. "Yine de onu öldürmenin daha kolay olacağını düşünüyorum. Onu kim özleyecek ki? O ölürse dünya daha iyi bir yer olur."

"Bunu söylediğini hiç duymamış gibi yapacağım."

"Peki küreği getirecek misin?"

Birbirlerine baktılar ve aniden ikisi de güldü. Evet, bu tanıdığı Luther'di, bir zamanlar karlı bir arazide hayatını kurtaran adam. Onunla sırlarının güvende olduğu adam, tıpkı onun da onunla güvende olduğu gibi.

"Kürek getirmeme gerek yok," dedi. "Benim daha iyi bir fikrim var."

BÖLÜM 30

Jesse Bass, Lewiston'un Oxford Caddesi'nde, yüz yıldan daha eski olan ve yaşının her parçasını gösteren bir apartmanda yaşıyordu. Beyaz boyalar soyuluyor, ahşap balkonlar sarkıyor, dairelerde muhtemelen yıpranmış halılar ve pas lekeli tuvaletler bulunuyordu. Tam da Bass gibi bir adamın düşeceği türden bir yerdi.

Maggie ve arkadaşlarının Bass hakkında kapsamlı bir dosya hazırlamaları uzun sürmemişti. Onun otuz sekiz yaşında, açık kahverengi saçlı, mavi gözlü, 1.80 boyunda ve 160 kilo ağırlığında beyaz bir erkek olduğunu biliyorlardı. En azından iki yıl önce MCI- Concord hapishanesinden salıverildiğinde kilosu bu kadardı. Bu kadar genç bir adam için, B sınıfı uyuşturucu bulundurma ve kaçakçılığı, darp, hırsızlık ve yasadışı ateşli silah bulundurma suçlarını içeren bir sabıka kaydına sahipti. Bu suçlamalar birkaç kez hapse girmesine neden olmuştu, bu da ona bir veya daha fazla meşru mesleği düşünmesi için ilham vermeliydi. Ama hayır, Jesse Bass adalet sistemi tarafından ıslah edilmemişti; bunun yerine, sadece şantaj yapmaya devam etmişti.

Declan ve Maggie, Bass'in karşısındaki sokağa park ettikleri arabalarından ön girişi izliyor ve şüphelinin çıkmasını bekliyorlardı. Maggie'nin kucağında Bass'ın sabıka fotoğrafı vardı ve babasının dar çenesini, yüksek alnını ve belirgin dul tepe noktasını miras almış olan Callie'ye olan benzerliği görmek onu rahatsız etti. Callie paylaştıkları genetiğin fiziksel kanıtlarını taşırken, Maggie Bass'in soğuk bakışlarında değer verdiği kızın tatlılığını, nezaketini görememişti. Bu adam kızın hayatını zehirleyebilirdi ve tıpkı Luther gibi Maggie de Jesse Bass'ı, birkaç yıl daha masum kalmayı hak eden Callie'nin yakınında istemiyordu. Babasını ve onun annesinin ölümüne nasıl katkıda bulunduğunu öğrenmek için çok gençti. Zamanla belki bununla başa çıkabilirdi ama şimdi değil. Maggie yardım edebilirse olmazdı. İşte bu yüzden şimdi bunaltıcı bir öğleden sonra arabada oturmuş, yıkık dökük bir apartmanı izliyordu.

"İşte. Bu o," dedi Declan.

Jesse Bass binadan yeni çıkmıştı. Gri bir tişört ve sarkık bir kot pantolon giymişti ve uzun zamandır tıraş olmamış gibi görünüyordu.

birkaç gün. Dışarıda, kaldırımda durdu, gözlerini kısarak parlayan güneşe baktı ve koyu renk gözlüklerini taktı.

Maggie kulaklıklı mikrofonunu açtı ve şöyle dedi: "Ben, adamımız az önce binadan çıktı. Şu anda kuzeye, Oxford Caddesi'ne doğru ilerliyor. Doğruca size doğru geliyor."

Bass hiç acelesi gibi onlardan uzaklaştı ve kaldırımın ortasından sanki oranın sahibiymiş gibi yürüdü. Bebek arabasını iten başörtülü bir kadın diğer yönden yaklaştı, ancak Bass kaldırımı işgal etmeye devam ederek kadını kenara çekilmeye zorladı.

Maggie kulaklıktan Ben'in şöyle dediğini duydu: "Onu görüyorum. Şimdi onun üzerindeyim."

Bass'in binadan çıkmasıyla Maggie için hareket zamanı gelmişti. Kasketini taktı, siperliğini alnına doğru çekti ve kırmızı DoorDash teslimat çantasına uzandı.

"Bundan emin değilim," dedi Declan.

"Hepimiz bunun ben olmam gerektiği
konusunda hemfikiriz."

"*Ben* kabul etmedim. Bırakın gireyim."

"*Senin* gibi birini hatırlarlar. Ama ben, farkına bile varmazlar.
Bu benim süper gücüm Declan."

Klimalı arabadan dışarı adımını attı, o kadar yoğun bir sıcağın içindeydi ki sanki pekmezin içinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Teslimat çantasını omzuna attı ve beline soktuğu Walther'ı örttüğünden emin olmak için gömleğini çekiştirdi. Silah taşımayı planlamamıştı ama Declan ısrar etmişti. Bir silah bazen işleri karmaşıklaştırırdı. Metal dedektörlerini harekete geçirebilir, onu gören herkesi alarma geçirebilir ve gözden kaybolmaya çalıştığınızda sizi akılda kalıcı hale getirebilirdi. Ayrıca kendinize aşırı güvenmenize de neden olurdu ve bu da en tehlikeli komplikasyon olabilirdi.

Ön kapıya doğru yürürken Declan'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Girişi aşmak için kapı zillerine rastgele basmaktan, binaya giren ya da çıkan kiracılara DoorDash çantasını sallamaya kadar çeşitli stratejileri vardı. Ona bakacaklar ve hiç şüphesiz onun emekliliği için birkaç dolar kazanmaya çalışan, paraya sıkışmış, bilgisiz bir büyükanne olduğunu düşüneceklerdi. Bu stratejilerin hiçbirine gerek kalmadı, çünkü kapı bir taşla rahatça açılmıştı.

Güvenlik için çok fazla.

Lobide ona soru soracak kimse yoktu, onun bilgiçlik taslamasına tanık olacak kimse yoktu. Bu kadar kolay neredeyse bir hayal kırıklığıydı. O

Yüzünün herhangi bir güvenlik kamerası tarafından kaydedilmesini önlemek için başını eğik tuttu, ancak asansördeki **HIZMET DIŞI** tabelasına bakılırsa, karşılaştığı kameralar da muhtemelen hizmet dışı olacaktı.

Merdivenleri üçüncü kata kadar tırmandı.

Bu boğucu sıcak günde, kiracıların çoğu, boğucu dairelerini serinletecek bir çapraz esinti umuduyla kapılarını açmışlardı ve özel hayatların sesleri koridora yayılıyordu: mızmızlanan çocuklar, bangır bangır çalan televizyonlar ve akan sular. Daire 3F'ye vardı. Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. Görünürde kimse yoktu.

Kapı ucuz bir şekilde inşa edilmişti, muhtemelen birkaç sert tekmeyle yerinden çıkacak kadar dayanıksızdı ama kilidi şaşırtıcı derecede sağlamdı. Kapıyı açması tam bir dakikasını aldı. Ya yeteneğini kaybediyordu ya da Jesse Bass komşularınınkinden çok daha pahalı bir kilide yatırım yapmıştı. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Varım," dedi kulaklığına. Hem Ben hem de Declan kanalı dinliyordu. "Oğlumuz şimdi nerede?"

Ben cevap verdi, "Nehir kenarındaki bir parkta. Sizden yaklaşık yarım mil uzakta."

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece orada oturuyorum. Şimdilik iyisin."

Declan'ın sesi kulaklığından geldi. "Sadece çabuk ol, tamam mı?" İçinde kurbanlık bir hamburger bulunan DoorDash poşetini yere bıraktı,

Şimdiye kadar muhtemelen soğumuş ve yenmez hale gelmişti ve daireyi hızla taradı. İçerisi hayal ettiği kadar iç karartıcıydı. Oturma odası pizza kutuları ve bira kutularıyla doluydu ve sehpanın altında bir yığın kirli çorap vardı. Adam korkunç derecede kötü bir ev idarecisiydi ama şu ana kadar mahkemede kullanılabilecek bir şey görememişti. Kanepeden atılmış bir kot pantolon aldı ve ceplerinde kaçak mal aradı ama sadece yarısı içilmiş bir esrar buldu. Bu günlerde yasal. Burada daha fazlası olmalıydı. Bir leopar beneklerini değiştirmezdi ve Bass'in de yasalara uyan bir vatandaşa dönüştüğünden şüpheliydi.

Yağ sıçramış mutfağa girdi ve buzdolabını açtı. Dondurucuda, birkaç kat plastiğe sarılmış bir tuğla dolusu para buldu. Şimdi işler ilginçleşmeye başlamıştı. Luther'in ona ödediği para bu muydu? Parayı geri çalmak istedi ama o bir hırsız değildi. Parayı tekrar dondurucuya koydu.

"Maggie?" Kulaklığındaki Declan'ın sesiydi.

"Henüz bir şey yok. Bizim oğlan ne yapıyor?"

Ben onun sorusunu yanıtladı: "Parkta biriyle buluşacak. Erkek, kafası tıraşlı, Bass'ın yaşlarında. Bir takas yapıyorlar."

"Kulağa umut verici geliyor." "Her şeyi kameraya aldım."

Mutfaktan çıktı ve yatak odasına yöneldi. Orada yerde kirli iç çamaşırları ve çoraplardan oluşan bir zehirli atık çöplüğü buldu. Her yer sigara dumanı ve eski ayakkabı kokuyordu. Dolaba gitti ve askılardaki gömlek ve ceketleri hızla karıştırdı, sonra en üst rafa uzandı ve bir kutu dokuz milimetrelik mermi çıkardı. Yaramaz çocuk. Maine'de silah yasaları gevşek olsa da Bass gibi hüküm giymiş suçluların ateşli silah sahibi olmasına izin verilmiyordu. Yine de bu onu uzun süre hapse atmak için yeterli değildi. Daha ciddi bir şeye ihtiyaçları vardı.

Rafın daha gerisine uzandı ve plastik bir poşet çıkardı. Önce boş gibi göründü ama sonra içindeki mavi toz kalıntısını fark etti. Daha da ilginçti. Kaçak ilaçlardan olabilir miydi, yoksa hap yapımında kullanılan inaktif bir bağlayıcı olan eksipiyan mıydı? Her iki durumda da bu, doğru yolda olduğuna dair bir ipucuydu. Yatağa döndü ve içini çekti. Tanrı bilir yatağın altında ne pis sürprizler bulacaktı. Dizlerinin üzerine çöktü, bazanın altına baktı ve orada neyin saklı olduğunu görünce zafer kahkahası attı.

Sahte tablet yapmak için kullanılan bir hap presiydi.

Baskı makinesinin üzerinde olabilecek kimyasallara maruz kalmamak için eldivenlerini giydi ve fotoğraf çekerken aynı mavi kalıntının makineyi kapladığını fark etti. Fentanil mi? MDMA? Uyuşturucu her neyse, Jesse Bass'ı uzun bir süre için parmaklıklar ardına geri gönderme ihtimali yüksekti.

Yan odadan gelen bir ses dikkat kesilmesine neden oldu. Daireye az önce biri girmişti. Kapının kapandığını duydu. Kalbi çarparak ayağa fırladı.

"Hey, Jesse?" diye seslendi bir adam. " dönmedin mi?"

Çılgınca bir kaçış yolu bulmak için yatak odasını taradı. Hiçbir çıkış yolu yoktu ve yatağın altına sıkışması için yeterli yer de yoktu. Tek bir seçeneği vardı: dolaba saklanmak. İçeri süzüldü ve kapıyı kapatarak asılı gömleklerin altına girdi. Mutfakta buzdolabının kapısı gümbürdeyerek kapandı ve bir bira kutusu açıldı.

Ayak sesleri yatak odasına doğru ilerledi.

Kulaklığının üzerinden Declan'ın sesi geldi: "Mags, gitme vakti. Bass parktan dönüyor."

Ona cevap vermeye cesaret edemedi çünkü ziyaretçi artık yatak odasındaydı ve sesini duyabilecek kadar yakındaydı. Küçüldü ve elini kulaklığın üzerine koyarak çıkabilecek sesleri engelledi.

"Mags, duyuyor musun?" dedi Declan. "Şimdi git."

Yapamam. Kapana kısıldım.

Ayak sesleri dolap kapısının yanından geçerek çömeldiği yerden sadece birkaç adım öteye gitti ve adam bitişikteki banyoya girdi. Duvarlar o kadar inceydi ki adamın homurtularını duyabiliyordu. İdrar tuvalete sıçradı.

"Mags, duyuyor musun?" Declan tekrarladı, sesinde şimdi aciliyet vardı. "Yaklaşık iki dakikan var. *Hemen* çık oradan."

Adamın banyodan çıkmadan önce fermuarının kapandığını duydu. Elbette ellerini yıkamamıştı; sifonu çekme zahmetine bile katlanmamıştı. Jesse Bass'ın ne hoş arkadaşları vardı. Yatak odasından çıkıp oturma odasına doğru yürüdü. İşte o zaman yere bıraktığı kırmızı DoorDash teslimat çantasını hatırladı. Jesse onu görürse, dairede birinin olduğunu, evden çıkmamış biri olduğunu anlayacaktı.

Oturma odasında televizyon açıktı. Adamların bağırışlarını, silah seslerini, bir araba kovalamacasının gıcırdayan tekerlek seslerini duydu. Sesini maskelemeye yetecek kadar gürültü.

"Declan," diye fısıldadı. "Dışarı

çıkamıyorum." "Durum mu?" diye tersledi.

"Daireye başka biri girdi. Dolabın içindeyim. Dikkatini dağıtmam lazım."

Oturma odasında bir anahtar kilitte gıcırdadı ve daire kapısı gümbürdeyerek kapandı. Jesse Bass geri dönmüştü.

Bass ziyaretçisine "," dedi. "Ne

kadar?"

"Başka bir koşu için yeterli. Ne izliyorsun?"

"Bilmiyorum. Sıkıcı bir şey."

Televizyon kapandı ve ani sessizlikte kulaklarından akan kanın sesini duyabildi. İki adamla birlikte bir dairede kapana kısılmıştı ve en azından biri büyük olasılıkla silahlıydı. Kendisi de öyleydi ama bu işin silahlı bir çatışmayla sonuçlanmasını istemiyordu. Birileri yaralanacaktı ve bunun kan dökmenin ötesinde sonuçları olacaktı.

Görevi batırır ve Luther'ı başarısızlığa uğratırdı.

Kariyerinde felaketin kıyısında durduğu tüm zamanları düşündü, ama sonunda böyle başarısız olacağını, köhne bir apartman dairesinde iki ezikle savaşacağını hiç hayal etmemişti.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" dedi diğer adam.

"Bırakın da üstümü değiştireyim," dedi Bass. "Dışarısı fırın gibi ve sırılsıklam oldum."

Ve burada sona erecekti. Kasları gerildi. Bu iki genç adama karşı sahip olduğu tek avantaj sürpriz unsuruydu. *Dolaptan fırlayıp kapıya doğru atılacaktı.* Eğer yeterince hızlı olursa, onlar tepki vermeden önce daireden çıkabilirdi. Biri ateş etmeyi başaramadan önce. Ama iki kat merdivenden inerken onlardan önde kalabilecek miydi?

Bass'ın ayak sesleri yatak odasına doğru ilerledi, dolaba doğru ilerledi. Kapı kolunun döndüğünü duydu. Silahını kaldırdı.

Bir yerlerde yangın alarmı çalıyordu. "Şimdi ne olacak?" Bass dedi ki.

Bir yumruk daire kapısına vurdu, yüksek sesle ve ısrarla. Bir bağırış duydu: "Bu katta yangın var! Herkes hemen dışarı çıksın!" *Declan.*

"Hey, dostum," diye bağırdı Bass'ın arkadaşı. "Buradan çıksak iyi olacak!"

Bass'ın ayak sesleri yatak odasından geri çekildi. Dairenin kapısı çarparak kapandı.

Adamların koridoru boşaltması için on saniye bekledi; sonra dolaptan çıkıp oturma odasına geçti. DoorDash teslimat çantası hâlâ bıraktığı yerdeydi, görünüşe göre az önce çıkan zeki ikili tarafından fark edilmemişti. Çantayı kaptığı gibi apartmandan dışarı çıktı.

Koridorda, merdivenlere ve çıkışa doğru göç eden diğer kiracılara katıldı. Dışarı adımını attığında, geri çekilmesini kamufle edecek kadar kalabalık vardı. Kimse onu fark etmeyecekti; o sadece mavi şapkalı bir nineydi. Bass ve arkadaşı yanlarından geçip Declan'ın beklediği arabaya tırmanırken ona bakmadılar bile.

"Çok eğlenceliydi," dedi.

"kopardın."

"Dikkat dağıttığınız için teşekkür ederim. Bir çatışma olmadan oradan çıkamazdım."

"Bu tür bir stresi daha fazla kaldıramam. Bir dahaki sefere ben gireceğim, *sen* de destek olacaksın."

"Bir dahaki sefer var mı?"

"Eğer yeterince uzun
yaşarsak."

Ona muzaffer bir sırıtışla baktı. "Onu yakaladık, Declan."

Adam ona baktı. "Yakaladık mı?"

"Onu A sınıfı uyuşturucu bulundurmak ve satmaktan tutuklayacaklar. Kanıtlar yatağının altındaydı. Fotoğrafları aldım." Arabanın penceresinden Jesse Bass'a baktı ve kemerine sıkıştırılmış bir silahın belirgin çıkıntısını gördü. "Ateşli silah suçlamasını da eklersek, Luther'i uzun süre rahatsız edemez." Ingrid'i aramak için telefonunu çıkardı. O akşama kadar, suçlayıcı fotoğraflarla birlikte isimsiz bir ihbar Lewiston Polisi ve Maine Eyalet Polisi'ne ulaşacaktı. İşi başlatmanın zamanı gelmişti.

Ama Maggie aramadan Ingrid onu aradı. "Az önce
polis telsizinden geldi," dedi Ingrid. "Ne oldu? Neler
oluyor?"

"Zoe Conover'ı buldular."

BÖLÜM 31

JO

Çılgın bakışlı Susan Conover, ailesiyle birlikte acil servise uçarak geldi, tüm ailesiyle birlikte ve Jo'ya doğru hızla ilerledi.

"Nerede o? *Nerede o?*"

Jo iki elini havaya kaldırarak zaten kaotik olan durumu sakinleştirmeye çalıştı. Hastanenin bekleme odası hastalarla doluydu, bir bebek çığlık atıyordu ve Conover'ların gelişi, altısının birden, gürültü ve karmaşayı daha da artırdı.

"Zoe'yi az önce götürdüler," dedi Jo. "Neden ameliyat

ediyorlar? Ona ne oldu?" "Doktorlarla konuşman gerek.

Gerçekten yapamam-" "Sadece *söyle bana*!" Susan

ağladı.

Jo, diğer tüm konuşmaların aniden kesildiği bekleme odasına göz gezdirdi. Tek ses bebeğin durmak bilmeyen çığlıklarıydı. Geçici olarak kendi ağrılarından ve rahatsızlıklarından uzaklaşan herkes şimdi Jo ve Susan'a ve ortaya çıkan bu drama bakıyordu.

Jo, Susan'ın koluna girdi ve onu duyulmadan konuşabilecekleri bir köşeye götürdü.

"Bir çift yürüyüşçü kızınızı bir vadinin dibinde bulmuş," dedi Jo sessizce. "Zoe'nin oraya nasıl düştüğünü bilmiyoruz ama düşme sonucu çok sayıda kırığı var. Kafatası, leğen kemiği. Ayrıca birkaç kaburgası da kırık."

"Ama yaşıyor mu?" Susan'ın nefesi kesildi ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak duvara yaslandı. "Oh, Tanrı'ya şükür. Yaşıyor. Yaşıyor.

. . ."

Şimdilik, diye düşündü Jo, ama bu her an değişebilirdi. Susan'ın umutlarını yükseltmek, eğer kız kurtulamazsa, ki bu çok mümkün görünüyordu, onu umutsuzluğa sürüklemek neredeyse zalimce geliyordu. Kurtarma ekipleri sedyeyi ambulansa yüklerken Jo parçalanmış bedene göz atmış, kana bulanmış saçları ve cansız uzuvları görmüştü. Evet, kızın

Kalbi hâlâ atıyordu ama o kırık kafatasının içinde Zoe Conover olarak bilinen kızdan geriye ne kalmıştı?

Ethan kollarını karısına doladı ve Susan ona doğru sarkarken Jo'ya şöyle dedi: "Onu bir çift yürüyüşçünün bulduğunu mu söyledin?"

"Evet. Zoe patikanın birkaç düzine metre uzağında yatıyordu. Köpekleri ormana kaçmasaydı muhtemelen onu hiç bulamayacaklardı. Bir koku almış, bir şey duymuş olmalı. Peşinden koşmuşlar ve kızınızı sığ bir dere yatağında yatarken bulmuşlar. Bu kadar uzun süre hayatta kalmasının sebebi bu olabilir. Hâlâ bilinci yerindeyken içecek suyu varmış. Ve son birkaç gecedir sıcaklıklar ılımandı."

Conover ailesinin geri kalanı ayrıntıları duymak için içeri girmiş ve bekleme odasındaki diğer herkesin gözlerine ve kulaklarına karşı koruyucu bir çember oluşturmuşlardı.

"Hangi yürüyüş parkuruydu bu?" diye sordu Colin.

"Stony Creek. Patika başı Maiden Pond'un yaklaşık 8 mil batısında. Indian Head gözetleme yerinin hemen altında, kırk metrelik bir vadinin dibinde bulundu."

"Nasıl oldu da o kadar gitti?" "Bilmiyoruz."

Hastane kapıları vınlayarak açıldı. Jo, Ingrid ve Lloyd Slocum'un acil servisin bekleme salonuna girdiklerini gördüğünde neredeyse inleyecekti, görevdeki bir çift gibi görünüyorlardı. Ama tabii ki tam da bu yüzden oradaydılar. Slocum'lar her zaman bir görevdeydi.

"Şef Thibodeau," dedi Ingrid. "Biraz miyiz?" "Şu anda sizinle konuşamam."

"Kızın bulunduğunu duyduk-"

"Dur. *Yeter*." Jo çifti Conover'lardan uzaklaştırdı ve çıkışa doğru yönlendirdi.

"Ve üzerinde sadece bir mayo vardı," dedi Lloyd.

Bunu biliyorlar? "Burada olmaz. *Dışarıda*," diye emretti Jo.

Vınlayan acil servis kapılarından geçtiler ve boş ambulans bölmesinin yanında durdular. Tüm ilçeye hizmet veren bu bölge hastanesi, turistlerin ve yerel halkın kalp krizi, kırık kemikler ve gıda zehirlenmeleri için geldikleri yerdi. Bu yoğun yaz gününde neredeyse doluydu ve Jo hızla uzaklaşan bir ambulansın sesini duyabiliyordu.

"giydiğini nereden biliyordunuz?" dedi Jo. "Kaynaklarımız var," dedi Ingrid.

"İlk müdahale ekibi mi? Sana söylediler mi?"

"Burası küçük bir kasaba. İnsanlar konuşur. Kız mor bir Speedo giyerken bulundu, doğru mu?"

Jo onlara ters ters baktı. "Evet."

"Ama Luther Yount onu tekne rampasına bıraktığında kızın üzerinde bir elbise vardı."

"Bay Yount'a göre."

"Biz ona inanıyoruz," dedi Lloyd. "Siz neden inanmıyorsunuz?"

"Çünkü Bay Yount tüm gerçeği söylemedi. Bir şeyler saklıyordu."

"Ama *bu* değil. Onu Maiden Pond'da bıraktığında üzerinde bir elbise olduğunu söyledi. Çamaşır makinesinde son bulan elbisenin aynısı. Altı gün sonra, kız bir vadide mayoyla bulundu. Bu arada ayakkabılarını buldunuz mu?"

Jo iç çekti. "Bir sandalet. Diğeri muhtemelen vadide bir yerdedir. Daha kapsamlı bir arama yapmak için geri dönme şansımız olmadı."

"Oh, biz zaten o işle uğraşıyoruz," dedi Ingrid. "Ne?"

"Adamlarımız aşağıda, bakıyorlar."

Bizim insanlarımız. Martini Kulübü'nün diğer üyelerini kastediyorum. "Burası bir suç mahalli, Bayan Slocum. Sizin ve arkadaşlarınızın orada işi yok."

"Buranın bir suç mahalli *olduğundan* hiç şüphemiz yok," dedi Ingrid. "Ama soruya dönersek, mayolu bir kız neden en son görüldüğü göletten kilometrelerce uzaktaki bir vadide bulundu? Bu her şeyi değiştirir."

"Açıkla."

"Bu bize kaçırılma için tamamen farklı bir sebep veriyor. Sırt çantasının neden Route One'da bırakıldığını açıklıyor. Cep telefonunun neden Farley Wade'in kamyonetine yerleştirildiğini. Evet, şimdi her şey mantıklı geliyor, tabii ..." Ingrid durakladı. "Cinsel saldırıya dair kanıt var mı?"

Jo ona baktı, konunun şok edici bir şekilde değişmesi karşısında şaşırmıştı. "Doktorlar onun hayatını kurtarmaya çalışıyor. Orada kanıt toplamıyorlar!"

"Mayo sağlam mıydı?"

Jo sorular karşısında öfkesini yuttu. "Evet, mayosu sağlamdı ama herhangi bir cinsel saldırı olup olmadığını bilmiyoruz," dedi soğukkanlılıkla. "Vadiye nasıl düştüğünü bile bilmiyoruz."

"Size hiçbir şey söyleyemedi mi?"

"Onu bulduklarında bilinci yerinde değildi. Doktorlar kafatasının içinde kanama olduğunu düşünüyorlar ve bu yüzden beynindeki baskıyı azaltmak için şu anda ameliyat ediyorlar." Jo acil servisin kapısına baktı. "Hayatta kalması bile bir mucize."

"O bir atlet," dedi Lloyd. "Genç ve formda. Bu kadar büyük bir travmadan sağ çıkabilecek biri varsa o da onun gibi biridir."

"Ama ne durumda?" dedi Ingrid. "Bize ne olduğunu anlatamayabilir."

"İşte bu yüzden işe geri dönmem gerekiyor," dedi Jo.

Ingrid başını salladı. "Bizim de öyle."

BÖLÜM 32

MAGGIE

Declan ve Ben'le birlikte yolun kenarında durmuş, vadinin karşısındaki, kendine özgü şekliyle Kızılderili Başı adını alan uçuruma bakıyordu. Öğleden sonra güneşi kayalıkların üzerinden süzülürken, asil bir alın ve belirgin bir çene ile gerçekten de profilden bir yüz gibi görünüyordu. Zamanınız varsa ziyaret etmeye değer çarpıcı bir simgeydi, ancak bu doğal manzara çoğu turistin seyahat ettiği kıyı yollarının yakınında değildi. Yazın en yoğun olduğu zamanlarda bile burası işlek bir yol değildi, bu da cesetten kurtulmak için uygun bir yer olmasını sağlıyordu. Çok fazla çaba gerektirmezdi. Bu sapakta durup bagajı açmak yeterliydi; bir dakikadan kısa bir süre içinde ceset sürüklenerek çıkarılabilir ve gözetleme yerinin kenarına yuvarlanabilirdi. Altında, cesedi tamamen yutacak kadar sık çalılıkların bulunduğu kırk metrelik bir vadi vardı. Daha sonra manzarayı seyretmek için burada duranlar, aşağıda, çalıların arasında neyin yattığını asla göremeyecekti. Günler ya da haftalar içinde çürüyen cesedin kokusu yola doğru yayılabilirdi ama vahşi doğada ölüler her yerdeydi ve ölü bir geyikle ölü bir kızın kokusunu kim ayırt edebilirdi ki? Eğer bir çift yürüyüşçü ve onların yolunu şaşırmış köpekleri olmasaydı, Zoe Conover hala orada yatıyor olacaktı, asla bulunamayacaktı, kalıntıları sadece etini sıyırıp kemiklerini dağıtan aç leş yiyiciler tarafından bilinecekti.

"Köpeği de getirmeliydim," dedi Ben. "Böyle uzun bir yürüyüş onun da hoşuna giderdi."

Maggie, "Tuhaf, seni hiç köpek sever biri olarak düşünmemiştim," dedi.

"Öyle olduğumu düşünmemiştim." Sonra Ben, Farley Wade'in siyah Labrador'uyla tanıştı ve bu hem insan hem de köpek için ilk görüşte aşk oldu. "Evelyn zaten bir tane almama hiç izin vermedi. Şimdi o pislik Wade köpeğini geri istemeye karar verirse fena halde sinirleneceğim."

"Stony Creek Patikası'na giden en kestirme yol nedir?" Declan sordu.

Telefonundaki haritayı inceleyen Ben, "Hemen batımızda bir bağlantı yolu var," dedi. "Bu bizi patikaya götürecektir."

Ben'in arabasını bankette bıraktılar ve bir tabelaya gelene kadar yolun batısına doğru yürüdüler: **STONY CREEK PATIKASINA ERIŞIM, 75 MIL.** Patika neredeyse görünmezdi, büyümüş yabani otların arasında iğne ucu kadar bir çizikti sadece. Maggie sırt çantasının ağırlığını kaydırdı ve göğüs kayışını sıkılaştırdı. Daha yürüyüşe başlamamışlardı ama şimdiden terlemeye başlamıştı. "Beyler?"

"Dizlerim bundan hiç hoşlanmayacak," diye mırıldandı Ben.

Patika, gevşek taşlar ve ağaç kökleriyle öylesine doluydu ki, her adımda bir düşme ya da ayak bileği burkulması bekleniyordu. Ve aşağı inmek işin kolay kısmıydı; bu sıcak ve böcekli öğleden sonra yokuşu tırmanmak için sabırsızlanıyordu.

Ladin ve meşe ağaçlarının aralıklı gölgelerine, pantolonuna takılmak için dikenli kamışlarla uzanan böğürtlen çalılıklarının yanından geçerek indiler. Çok aşağıdaki dereden hafif bir su sesi geliyordu. Sivrisinekler vızıldıyor ve yüzüne sıktığı yağlı DEET tabakasından etkilenmeden yüzüne üşüşüyorlardı. O her zaman böceklerin tercih ettiği kan kaynağı olmuştu. Herhangi bir yürüyüşte, her zaman erkek meslektaşlarını görmezden gelir ve doğrudan ona gelirlerdi. Ne yazık ki yaşı onu daha az cazip bir yemek haline getirmemişti.

Grup, sivrisineklerin daha da açgözlü olduğu vadinin dibindeki bir su birikintisine sıçradı ve kalın bir bulut başının etrafında dönmeye başladı. Stony Deresi boyunca uzanan ana patika buradaydı. Doğuya, Zoe Conover'ın bulunduğu yere doğru döndüler.

Ve kalan kanıtların nerede olması gerektiğini.

Birkaç yüz metre sonra, derenin kenarında acil müdahale ekiplerinin bıraktığı çok sayıda taze bot izi gördüklerinde yaklaştıklarını anladılar. Toprağa gömülmüş yırtık bir bandaj sargısı ve bir şırınganın plastik kapağı vardı.

Declan çamurdaki pati izlerini işaret etti. "Burası köpeğin iz bıraktığı yer olmalı." Bir köpeğin burnu ne kadar mucizeviydi, havadaki insanların fark edemediği sayısız kimyasal sinyali algılayabiliyordu. Yoksa köpeğin duyduğu bir ses miydi, yaralı kızdan gelen bir inilti ya da tiz bir tıslama mı? Bir şey köpeğin dikkatini çekmiş, sahibini terk etmesine ve bu çalılıkların arasına girmesine neden olmuştu. Ve burada, nemli toprakta, pençe izleri onun geçişinin bir kaydıydı. Şimdi daha fazla çizme izi gördüler.

köpeği takip edenler tarafından büyük ölçüde bataklık olan bir yere götürüldü. Sivrisinek bulutları yoğunlaştı ve ilerledikçe çamur botlarını emdi. Declan'ın hemen arkasından yürüdüğünü, botlarının dalları kırdığını duyabiliyordu ve bu ona hâlâ genç olduğu, hâlâ tarlada olduğu, havanın çürüyen bitki örtüsü gibi koktuğu Birmanya ormanında sessizce ilerlediği günleri hatırlattı. O günlerde daha hızlı hareket ederdi, sıcaktan ve çamurdan rahatsız olmazdı, çünkü bu hala bir maceraydı ve karışımında baş döndürücü dozda korku vardı. Yakalanma korkusu ve kaçınılmaz olarak onu takip edecek olan şey: Sorgulama. İşkence. Muhtemel infaz. Bugün sadece iki iyi arkadaşı ve sırt çantasında dolu bir su şişesiyle bir yaz yürüyüşüydü ama o eski adrenalin sarsıntısını hissedebiliyordu. Bu yıpranmış beden henüz hayaletten vazgeçmeye hazır değildi.

Sonunda aradıkları noktaya ulaştılar. Aşağıya, kırık dallara ve kafa karıştırıcı bot izlerine baktı. Yanında Ben'in sert nefes alışını duydu.

Ağaçların arasından arabasını park ettiği yola doğru bakarak, "İşte tam tepemizdeki manzara noktası," dedi.

Maggie, kızı stabilize etmek için harcanan çılgınca çabaların kanıtı olan çamur ve tıbbi kalıntıları göstererek, "Ve işte buraya düştü," dedi. İlk müdahale ekipleri delil toplamaya değil, hayat kurtarmaya odaklanmışlardı ve olay yerini korumak ya da saldırganın bıraktığı ipuçlarını aramak gibi bir kaygıları yoktu. Zaten böyle bir ipucu bu vadide bulunmazdı, çünkü Zoe'yi kaçıran her kimse muhtemelen buraya hiç inmemişti. Kırk metre yukarıdaki yoldaydı ve oradan cesedi uçuruma yuvarlamıştı. Belki de çoktan öldüğünü düşünmüştü ya da ölmediyse bile böyle bir düşüş kesinlikle işini bitirirdi. Hesaba katmadığı şey ise, kız düşerken ağaç dallarının ve çalıların yastıklama etkisi yaparak çarpışmayı yumuşatmasıydı.

Ve burada, vadide, Zoe Conover'ın ikinci bir şansı daha vardı: bir derenin kenarına düşmüştü. Buradan sürünerek çıkamayacak kadar bitkin olabilirdi ama bu su birikintilerinin arasında susuzluğunu giderebilirdi.

"Cesetlerin atılması için uygun bir yer," dedi Ben.

"Ama onu neden buraya getirdiler? Mayo giyiyordu, bu da muhtemelen göletin yakınında kaçırıldığı anlamına geliyor. Cesedini orada yok etmiş olabilir. Onu suda boğmuş olabilir."

"Ya göletten alınmadıysa? Okyanus Moonview'den sadece iki mil uzakta. Belki de sahile gitmiştir ve orada kaçırılmıştır."

"Bu hala cesedi neden *buraya* attığını ve sonra da sırt çantasını kilometrelerce ötede, Route One'da yok ettiğini açıklamıyor. Ve neden cep telefonunu Farley Wade'in kamyonetine yerleştirdi?" Ben başını salladı. "Hiç mantıklı değil."

"Belki de bütün mesele budur," dedi Maggie. "Kafa karışıklığına neden olmak."

Etrafa yayıldılar ve bölgede ne aramaya başladılar? Henüz bilmiyorlardı. Belki bir giysi parçası ya da kaçıran kişi tarafından dokunulup atılmış, parmak izi ya da DNA taşıması umulan bir eşya. Kırık bir cam parçası gördü ama cam kalın bir kirle kaplanmıştı ve muhtemelen yıllardır orada duruyordu. Orada burada yıpranmış kâğıt parçaları vardı ve Ben boş bir güneş kremi tüpü bulup çıkardı. Hiçbiri yeni gibi görünmüyordu. Bunlar sadece yukarıdaki tepeden çöplerini atan dikkatsiz ziyaretçilerin döküntüleriydi.

"Buradayım!" Declan seslendi.

Böğürtlenlerin ve çalıların arasından yürüyerek adamın durduğu yere, yüksek bir beyaz çamın dibine vardı. Yere odaklanmamıştı ama yukarıya, tepesinde yaylanan dallara bakıyordu.

Ben de onlara katıldı, yüzü kızarmıştı ve terliyordu. "Ne
oldu?" "Bir baksana." Declan yukarı doğru işaret etti.

Ancak o zaman dallardan birine takılmış olan şeyi gördü: bir çift yüzücü gözlüğü. "Bunu nasıl fark ettin?"

"Orada öten bir doğu çulluğu duyduğumu sandım. Yukarı baktım ve kuş yerine dalda sallanan *şeyi* gördüm." Maggie'ye dürbününü uzattı.

"Gerçekten de iyi tespit edilmiş," dedi Ben, etkilenmiş bir ifadeyle.

"Gördünüz mü? Kuş gözlemciliği *tamamen* yararsız bir hobi
değil." "Düzeltiyorum. Şimdi onları nasıl indireceğiz?"

"Bana bir ayak ver, Ben. Ben onları yakalarım," dedi
Declan.

Maggie cep telefonunu çıkararak, "Ya da Jo Thibodeau'yu arayabiliriz," dedi.

"Tam buradayız. Hadi yapalım şunu."

"Bu çok uzun bir yol, Declan. Bunu polise bırak."

Ama Ben çoktan Declan'ı ilk dala çıkarmıştı. Declan her zaman gruplarının en atletik üyesi olmuş, koşuda hepsini geride bırakmıştı.

Çiftlikteki engelli parkurda ipleri ve bariyerleri kolayca tırmanırdı. Şimdi kırk yaş daha yaşlı ve daha gri olabilirdi ama hâlâ bir ağaca tırmanabilecek kadar atletikti. Gözlüklerin takıldığı dalın hemen altına gelene kadar kendini daldan dala attı. Başının üstündeki dalı tekrar tekrar çekerek gözlüğü çıkarmaya çalıştı.

"İşte geliyorlar!" diye bağırdı.

Maggie büyük bir *çatırtı* duydu ve Declan'ı tutan dal aniden kırılınca dehşet içinde başını kaldırdı.

Gözlükler yuvarlandı. Declan da öyle.

BÖLÜM 33

SUSAN

Zoe iki yaşındayken zatürre nedeniyle hastaneye yatırıldı. Susan üç gün boyunca kızının başucunda durmuş, göğsünün kalkmasını izlemiş, nefes alış verişindeki değişikliklere karşı tetikte olmuştu. Susan hemşirelik eğitimi almıştı ama kendi bebeği hastaydı ve kendini suçlamaktan kendini alamıyordu. Bir hafta önceki kış yürüyüşünde onu yeterince sıcak tutacak şekilde giydirmemiş miydi? Kuluçkaya yatmış virüs taşıyan birinin kızına çok yaklaşmasına izin mi vermişti? Diğer çocuklar bebeklik dönemini sadece birkaç nezleyle atlatırken, Susan'ınki hastane yatağına düşmüştü ve Zoe'nin her hırıltısı ve öksürüğü, bir annenin en önemli görevi olan bebeğini koruma konusunda başarısız olduğuna dair bir suçlama gibiydi.

Şimdi bir kez daha kızının başucunda oturmuş, Zoe'nin göğsünün her solunum cihazında yükselip alçalmasını izliyordu. Bir kez daha başarısız olmuş gibi hissediyordu. Onu koruması gerekirdi. Onu güvende tutmalı ve her zaman genç kızların etrafında dolaşan canavarlarla savaşmalıydı. Ve o orada olmadığı için, o canavarlardan biri kızına bunu yapmıştı.

Susan'ın artık zar zor tanıyabildiği bir kız. Zoe'nin yüzünün sağ tarafı acayip bir şekilde şişmişti ve gözleri şişerek kapanmıştı. Beyin cerrahı kafatasını delip beynine baskı yapan kanı boşaltabilsin diye güzel kahverengi saçlarının yarısı kesilmişti. Doktor Susan'a Zoe'nin bütün kırıklarından söz etmişti ve liste o kadar uzundu ki Susan hepsini güçlükle hatırlayabiliyordu: kafatası, leğen kemiği. Köprücük kemiği, iki kaburga. Vadiye kırk metreden düşmek neredeyse başka birini öldürebilirdi. Zoe'nin sadece o düşüşten değil, onu takip eden günlerden de sağ çıkması bir mucizeydi.

Doktor, "Kızınız tam bir savaşçı," demişti.

Lütfen savaşmaya devam et, sevgilim. Lütfen bana geri dön.

Yoğun bakım ünitesinin perdesinin kayarak açıldığını duydu ve Ethan'ın kafeteryadan döndüğünü görmeyi umarak arkasını döndü. Ama onun yerine Elizabeth çıkageldi.

elinde iki fincan kahveyle kabine girdi. "Yoğun bakım ünitesinde bir seferde sadece iki ziyaretçiye izin veriyorlar," dedi Elizabeth. "Ethan'a eve gitmesini söyledim. Bir süre seninle oturmak istiyorum." Fincanlardan birini Susan'a uzattı. "Kendini toparlamaya ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim." Susan plastik kapağı kaldırdı ve kahve fincanından yükselen lezzetli buharı içine çekti. Şeker ve kafein şu anda tam da ihtiyacı olan şeydi.

Elizabeth diğer sandalyeyi göstererek, "Sakıncası var mı?" dedi. "Kalabilir miyim?"

"Elbette." Başka ne diyebilirdi ki? *Hayır, kızımla yalnız kalmak istiyorum mu*? Elizabeth ona karşı her zaman samimi davranmış olsa da, kadında bir soğukluk, Susan'ı her zaman kol mesafesinde tutuyormuş gibi aşılmaz bir New England metaneti vardı. Şimdi yan yana oturuyor, daracık bölmede birlikte sıkışıp kalıyorlardı ve Susan söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordu.

"Bir şey söyledi mi?" Elizabeth sordu.

"Hayır. Onu tıbbi olarak komaya sokmak için barbitürat verdiler. Beynini korumak, şişlik inerken iyileşmesi için zaman vermek için. İlaçları azalttıklarında uyanmaya başlayacaktır ama şu anda ne hatırladığını bilmiyoruz. Sadece beklemek zorundayız."

"Çok üzgünüm, Susan."

"En azından uyanması *için* bir şans var." "O genç

ve güçlü. Sadece sabırlı olmalıyız."

Solunum cihazı dönerek Zoe'nin ciğerlerini doldururken bir duraklama daha oldu. Susan hemşirelik okuluna gitmeyeli, endotrakeal tüpler ve ventilatörlerle çalışmayalı onlarca yıl olmuştu. Şimdi bir şeyler ters giderse - ani bir elektrik kesintisi ya da kızının akciğerinin pnömotorakstan çökmesi- nasıl müdahale edeceğini hatırlayacak mıydı? Bu sorumluluğu düşünmek bile ellerini terletiyordu.

Elizabeth Zoe'ye bakarak, "Keşke onu daha iyi tanıma şansım olsaydı," dedi. "Sen ve Ethan evlendiğinizde, birlikte olmak için dünya kadar zamanımız olduğunu düşünmüştüm. Bir aile olmak için. Ama işler sürekli yolumuza çıkıyor."

Susan iç çekti. "Hayat."

"Evet. Hayat araya giriyor. George'un sağlığı. Ethan ve bir türlü bitiremediği romanı. Ve Zoe, okulda her zaman çok meşgul. İtiraf ediyorum, ben

gençlerle başa çıkmakta iyi değilim. Oğullarım küçükken bile hiç yapamadım. Ama daha çok çalışacağım. Artık bir torunum var."

"Kit'in var."

Elizabeth sadece omuz silkti. Sessizlik uzadıkça, giderek daha fazla anlam kazanıyordu.

"Kit... onun hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" "O

karmaşık bir çocuk."

"Bebekken çok hasta olduğunu duydum."

"Hastanelere girip çıktım. Çocuk doktorları Kit'in neden bu kadar çok sindirim sorunu yaşadığını asla çözemediler. Bakıcıyı işe aldıktan sonra biraz iyileşti. Ama bir yıl sonra dadı işi bıraktı ve çocuk daha da kötüleşti. Bir noktada o kadar zayıflamıştı ki küçük bir iskelete benziyordu. Muhtemelen bu yüzden Brooke onun üzerinde durmaktan vazgeçemiyor. Colin'in başka bir dadı tutmasına neden izin vermedi? Ona bakacak başka kimseye güvenmiyordu. Şimdi annesine o kadar bağlandı ki, üniversiteye gitmeyi nasıl başaracak bilmiyorum." Zoe'ye baktı. "Ama kızınız o kadar *normal ki*..."

Ya da öyleydi.

Bir süre sessizce oturup kahvelerini yudumladılar. Vantilatörü dinlediler.

"Sana yeni bir şey söylediler mi?" dedi Elizabeth.

"Hayır. Sadece daha önce duyduklarını." Susan öne doğru eğildi ve şakaklarını ovuşturdu. "Tanrım, keşke bunun nasıl olduğunu anlayabilseydim. Keşke bir anlamı olsaydı."

"Bu onların işi, senin değil. Senin işin kızın için güçlü ve sağlıklı kalmak." Elizabeth ayağa kalktı. "Gel, seni eve götüreyim."

"Burada olmam gerekiyor."

"Sadece birkaç saatliğine. Sağlıklı kalmak istiyorsan akşam yemeğine ihtiyacın var.

Belki bir kıyafet değişikliği."

Ve bir duş, diye düşündü Susan, kırışmış gömleğine bakarak.

Elizabeth haklıydı; Zoe için güçlü ve sağlıklı kalması gerekiyordu.

Başını salladı ve o da ayağa kalktı. "Sadece bir süreliğine."

*

Evde duş aldı, yeni bir gömlek iliklediv ve Zoe'nin başucunda geçireceği bir gece için ihtiyaç duyacağı temel malzemelerle dolu bir çanta hazırladı. Yoğun bakım ünitesi sadece bir ziyaretçinin gece kalmasına izin veriyordu ve Zoe bu gece uyanırsa

yatağının başında görmek istediği annesinin yüzüydü. Yani Susan orada olacaktı.

Geceyi bir sandalyede oturarak geçirmesi gerekecekti, bu da çok az uyuyacağı anlamına geliyordu ama kendini olabildiğince rahat ettirebilirdi. Gece çantasına terliklerini, çoraplarını ve bir sweatshirt'ünü koydu çünkü hastaneler her zaman soğuk olurdu. Bir şeyler okuyacak enerjisi olacağından şüpheliydi ama yine de bir kitap aldı, İtalya'da tatilde olan üç kız kardeş hakkında hafif bir roman. Bir gün Zoe'yi götüreceğine dair kendine söz verdiği bir yer. Bu hayale tutunmak zorundaydı: kendisi, Zoe ve Ethan İtalya'da bir plajda uzanıyorlardı, herkes sağlıklı, mutlu ve bir bütündü. Eğer bunu hayal edemezse, o zaman gerçekleşemezdi ve geleceğe dair bir vizyona ihtiyacı vardı. Dört gözle bekleyeceği bir şeye.

Telefonunun şarj aleti. Bunu unutmamalıyım.

Masaya gitti, prize takılı bıraktığı yere. Ethan'ın el yazısıyla kaplı sayfaları o zaman fark etti. Yeni sayfalar, daha önce okumadığı sayfalar.

Son paragrafta kaşlarını çattı.

Göletten kaybolduğunda yaz mevsimiydi, o kadar ani bir kayboluştu ki sanki dünyanın kenarından fırlamış gibi görünüyordu. Polis arandı elbette ama kimse bir şey bilmiyor gibiydi. Sonra sorular kesildi. Tuhaf olan buydu. Bulunmuş muydu? Hepsi bir aldatmaca mıydı? Kimse söylemedi. Kimse bu konuda konuşmak istemiyordu. Zamanla, gizem cevapsız bir şekilde hafızalardan silindi. Bir ceset olmadan. Sanki kız hiç var olmamış gibi.

Susan sersemlemiş bir halde yatağa uzandı. Kayıp bir kız. Bir gölet. Yüce Tanrım, Zoe hakkında mı yazıyordu? Kızlarını, *onun* kızını romanındaki bir karakterden başka bir şeye mi dönüştürmüştü?

Ailenin konuşmalarını ve alt katta sofranın kurulduğunu duyabiliyor, akşam yemeği güvecinin lezzetli kokusunu alabiliyordu ama iştahı kalmamıştı. Ethan'ı düşündü, burada saklanmış, sinsice bu cümleleri karalıyordu. Diğer erkekler karılarını metresleriyle aldatırken, Ethan bu romanla üst kata saklanarak Susan'ı aldatmıştı. Kendi ailesiyle beslenen bir yamyam gibi, Susan'ın ıstırabını hikâyesini beslemek için kullanmıştı.

"Susan?" Ethan aşağıdan seslendi. "Yemek hazır!"

Susan cevap vermedi, kımıldamadı. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğunda bile. Ethan yatak odasına girdiğinde bile.

"Yemek istemiyor musun?" dedi.

"Aç değilim."

"Ama en azından bir şeyler yemelisin. Ve son birkaç gündür neredeyse hiç uyumadın. Neden hastanede nöbetleşe kalmıyoruz? Bu geceyi onunla geçirmeme izin ver."

"Bu başka bir olay için iyi olmalı." "Ne?"

Ona doğru baktı. "Onun hakkında nasıl yazabildin Ethan? Bu Hayatımızdaki *her şey* senin romanın için malzeme mi?" "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"*Bundan* bahsediyorum." Masadaki sayfayı kaldırdı ve ona doğru salladı. "Kayıp bir kız mı? Gerçekten mi?"

Önce sayfaya, sonra da ona kaşlarını çattı. "Bunun Zoe hakkında olduğunu mu düşünüyorsun?" " değil mi? Yaşadığımız bu kâbus hakkında yazdığına inanamıyorum.

bir kabus. Hayır, *benim yaşadığım* kâbus, çünkü sizin ve ailenizin böyle bir *şey* yaşadığınızı sanmıyorum. Zoe kaybolduğunda değil. Şimdi değil, hayatı için savaşırken. Bebeğimi kaybetmekten korkuyorum ve sen bunu *yazacak* kadar küstahsın."

"Bu doğru değil, Susan."

"Tam burada, bu sayfalarda. Kaybolan kız. Yazlık evlerindeki aile."

"Bu Zoe ile ilgili değil."

"Evin adını değiştirme zahmetine bile girmemişsiniz. Moonview. Gerçekten mi?"

"Yemin ederim, Zoe ile ilgili değil."

"Nasıl ? 'İyi yazarlar ödünç alır, büyük yazarlar çalar'?"

"Size söyleyip duruyorum, bu hikaye Zoe hakkında değil! Bunlar sadece yıllar önce, ben doğmadan önce olan bir şey hakkında not aldığım notlar. 1972'de kaybolan kadınla ilgili, hani şu eve getirdiğin gazete haberindeki kadın. Hannah sekiz yaşındaydı ve olayı hatırlıyor. Bana anlattıklarını yazdım. Polisin evine geldiğini ve babasını sorguladığını hatırlıyor."

"Neden babası?"

"Çünkü kayıp kadın Dr. Greene için çalışıyordu. Sekreteriydi ya da öyle bir şeydi ve ona nereye gittiğini bilip bilmediğini sordular. Gölete dalgıç göndermekten bahsediliyordu ama hiç ,

çünkü Hannah kadının sonunda ortaya çıktığını düşünüyor. Susan, Zoe hakkında yazmıyordum." Elindeki sayfaya başıyla işaret etti. "*Onun* hakkında yazıyordum."

"Şu gizemli kayıp kadın." "Yemin
ederim, gerçek bu."

Yatakta öne doğru eğildi ve ellerini duştan hâlâ nemli ve güzel kokan saçlarında gezdirdi. "Tanrım, çok yorgunum. Sadece hepimizin eve gitmesini istiyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Ben de öyle." Onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Seni seviyorum," dedi. "Ve kızımızı seviyorum. Kızımızı. Başka hiçbir şey ikinizden daha önemli değil, hiçbir şey. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Susan?"

Başını iki yana salladı. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Aniden ayağa kalktı, masaya gitti ve notlarının olduğu sayfayı aldı. Kadının şaşkınlığı karşısında sayfayı ikiye böldü, sonra tekrar yırttı. Şimdi de diğer sayfalara öyle bir şiddetle saldırdı ki, bitirdiğinde geriye parçalardan başka bir şey kalmadı. Hepsini çöp kutusuna attı ve bitkin bir halde masaya yaslandı. "Keşke buraya hiç gelmeseydik," dedi. "Buraya. Bu *lanet* eve. Geri dönmek istemedim. Herkesin burada güzel anıları olabilir ama benim yok. Burası annemle babamın sürekli kavga ettiği yerdi. Colin'in bana hükmettiği yer. O daha büyük, daha hızlı olduğu için asla onunla boy ölçüşemediğim yer. Daha zeki. Belki de bu yüzden yazar oldum. Böylece mutlu sonlar yaratabilirdim." Ona baktı. "*Sen* benim mutlu sonumdun, Susan. Şimdi seni kaybettiğimi düşünüyorum ve bu benim hatam. Zoe'nin kaçırılması benim suçum. Burada olmalıydım. Onun *tam olarak* nerede olduğunu bilmeliydim ve şimdi ..." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Ayağa kalktı ve ona doğru gitti. Onun omzuna dokunduğunda, vücudunda dalgalanan ıstırabı hissedebiliyordu. Kollarını birbirlerine doladılar ve sanki onları sürüklemekle tehdit eden kükreyen, hırçın dalgalara karşı birbirlerini sabitlermiş gibi sıkıca, şiddetle tutundular.

"Yazdıklarımın Zoe ile hiçbir ilgisi yoktu," dedi. "Buna inanmanı istiyorum. Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi. Ama aslında düşündüğü şey şuydu: *Bilmiyorum.*

BÖLÜM 34

MAGGIE

Declan oturma odasındaki kanepeye uzanmış, kırık sol ayak bileğini minderlere dayamıştı ve içinde bulunduğu durumdan son derece utanmış görünüyordu. Öyle de olmalıydı. O ağaca tırmanmakla aptallık etmişti, Ben'le birlikte onu Ben'in arabasına kadar sürüklerken bu fikrini paylaşmakta tereddüt etmemişti. *Sakın ambulans çağırayım deme. O kadar da kötü değil*, diye ısrar edip duruyordu. Erkekler ve onların saçma gururları. Hastaneye vardıklarında Ben'in rengi solmuş ve ağrıdan nemli bir hale gelmişti ama o zaman bile tekerlekli sandalye fikrine karşı çıkmıştı.

İşte o zaman onun saçmalıklarından bıktığına karar vermiş ve onu neredeyse tekerlekli sandalyeye itmişti. Bir morfin iğnesi ve bir fiberglas alçıdan sonra, işte buradaydı, oturma odasına park etmiş, mevcut durumu hakkında utangaç görünüyordu.

"Sana yük olmaktan nefret ediyorum Mags," dedi. "Evde gerçekten idare *edebilirim*."

"Hayır, yapamazsın."

"Sadece sol bacağım, yani hala araba kullanabilirim. Dondurucuda bir sürü yiyeceğim var. Ve oturma odamdaki kanepede uyuyacağım."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Hep böyle otoriter miydin?" "Hiç

dikkatini vermedin mi?"

"Belli ki kişiliğinizin bu yönünü gözden kaçırmışım."

"Burada benimle kalacaksın, en azından bu gece için. Hâlâ uyuşturucu etkisindesin ve seni kaldıracak kimsenin olmadığı evde düşmeni istemiyorum. Ayrıca, sana borçluyum."

"Ne için?"

"Şubat için. Saklanacak bir yere ihtiyacım olduğunda beni yanına aldın. Sonra benimle Bangkok'a kadar geldin." Sedirin üzerine oturdu ve yüzünü ona döndü. "Sen benim için oradaydın Declan. Şimdi de ben senin için buradayım. Böyle de olacak."

"Seni dinlemeliydim." "Bu
genellikle iyi bir fikirdir." "Ağaca
tırmanma konusunda yani."
"Biliyorum."
"Kolay bir tırmanış olacağını düşünmüştüm."
"Kolay bir tırmanıştı. Zor kısmı aşağı inmekti." "Ama o
yüzücü gözlüklerini geri aldım."
"Evet, yaptın. Ve Jo çok sinirlenecek." "Neden?
Bu bir kanıt, değil mi?"
"O ve memurları bunu kaçırdı. Bu acıtacak." Ayağa kalktı. "Şimdi yemeğe başlayayım. Kızarmış tavuk?"
"Evet, lütfen. Ve bir bardak viski, eğer zulanızı paylaşmanızın bir sakıncası yoksa."
"Morfinin üstüne mi?"
"Karaciğerim çok daha kötülerini yaşadı."
Bir an Declan'a baktı, onu şımartmakla ona dadılık yapmak arasında bocaladı. Hırpalanmış ve acı çekiyor olabilirdi ama Declan şımartılmaktan hoşlanan bir adam değildi. Onun yerinde olsaydı, o da viski isterdi.
Mutfakta patatesleri ve bir tavuğu fırına attı, ardından on altı yıllık tek maltından iki bardağa bolca döktü. Biri onun için, biri de kendisi için. İçkileri ve şişeyi oturma odasına taşıdı, ona bir bardak uzattı ve koltuğa oturdu. Birbirlerine bakmadan sessizce yudumladılar. Kırk yıldır arkadaş olmalarına rağmen, şu anda kelimeler birbirlerinden kaçıyor gibiydi. Belki de kendilerini içinde buldukları garip ve samimi koşullardan kaynaklanıyordu bu. Hiçbir zaman sevgili olmamışlardı. Farklı ülkelerdeki görevleri onları kariyerlerinin çoğunda ayrı tutmuştu ve Danny'yle olan kısa ve trajik evliliği onu duygusal bağlara karşı temkinli bırakmıştı. Evliliğinin ona öğrettiği şey buydu: Birini ne kadar şiddetli severseniz, onu kaybettiğinizde acınız o kadar derin olur.
Ama kör değildi. Declan'ın ona nasıl baktığını ve kendisini izlediğini anladığında bakışlarından nasıl hızla kaçtığını görmüştü. Kendinden bu kadar emin bir şekilde dünyada nasıl gezineceğini bilen bir adam için, Maggie'nin etrafında, ayakları yere basmıyor gibiydi.
"Neden yemekten sonra satranç takımını getirmiyorum? Eski günlerdeki gibi olur," dedi. "Sen, ben ve bir viski şişesi."

"Bizi bir çift alkolik gibi gösteriyorsun." "En azından bir çift şey."

"Peki ya biz?" diye sordu sessizce. "Bir çift mi?"

Onun sesindeki ağlamaklı notayı duydu ve sonunda ona baktı. Bu kez gözlerini kaçırmadı. "Declan, benim en yakın arkadaşım olduğunu biliyorsun."

"Ah, 'arkadaş' kelimesi. Ve bu arkadaşlığı mahvetmek istemezsin. Sanırım bana söylemeye çalıştığın şey bu."

"Hayır. Söylemeye *çalıştığım* şey, hiç kimseye aşık olmaya hazır olmadığım. Danny'den sonra bu düşünce beni dehşete düşürdü. Yanlış gidebilecek tüm yollar, tekrar incinebileceğim tüm yollar."

"Peki ya şimdi, Mags?"

Çok iyi tanıdığı yüzüne baktı. Geçen on yıllar gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları derinleştirmiş ve bir zamanlar siyah olan saçlarını gümüş rengine boyamıştı ama bu değişiklikler onu sadece ikisinin de genç ve pürüzsüz tenli olduğu, vücutlarının henüz savaşlar ve kalp kırıklıklarıyla yara almadığı zamanlardan daha çekici hale getirmişti.

"Şimdi," dedi sessizce, "bence daha fazla zaman kaybetmek yazık olur. Sizce de öyle değil mi?"

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Bu ilk öpücük garipti, adam kanepede hareketsiz duruyordu, vücudunu düzgün bir şekilde kucaklamak için manevra yapamıyordu. Yine de garip bir şekilde rahat hissetti, çünkü en iyi arkadaşını öpüyordu. Bu adam her zaman onu bekleyen adamdı, o bunu bilmese bile. Eklemleri sertleşmiş, saçları ağarmış olabilirdi ama şehvet aniden hayatlarına geri dönmüştü. O tanıdık sıcaklığın yanaklarını kızarttığını hissedebiliyor, adamın ellerini bluzunun üzerinde, düğmelerini açarken hissedebiliyordu. Bacağı alçıdayken kanepede ne kadar ilerleyebileceklerini bilmiyordu ama daha önce daha zorlu mücadelelerle başa çıkmışlardı. Bu, ikisinin de üstesinden gelmeye hevesli olduğu bir durumdu.

Sonra kapı zili çaldı.

Birbirlerine şaşkınlıkla bakarken zor nefes alarak ayrıldılar. Kadın bir kahkaha patlattı, adam da öyle. Bluzunun düğmelerini ilikleyip ön kapıya yöneldiğinde hâlâ gülüyordu. Martini Kulübü'nün geri kalanının dışarıda beklediğini ve her zamanki kusursuz zamanlama anlayışlarıyla ortaya çıktıklarını görmeyi bekliyordu. Ama kapıyı açtığında, verandasında Jo Thibodeau duruyordu.

"Declan nasıl?" Jo sordu.

"Oh, o iyi." *İyiden de öte.* "Eğer onunla konuşmak istersen, oturma odamda."

Jo başını salladı. "Ona teşekkür etmek istedim. Hepinize teşekkür etmek istedim, gerçekten."

Bu bir değişiklikti. Genelde Jo onlarla konuşmak istediğinde, kendi yollarında kalmaları ve onun yolundan uzak durmaları için onları uyarırdı. "Neden içeri gelmiyorsun? Eminim bunu doğrudan senden duymak hoşuna gidecektir."

Jo eve adımını attı ve antrede durup havayı kokladı. "Bir şey çok güzel kokuyor."

"Sadece tavuk."

Jo mutfağa özlem dolu bir bakış attı. *Bu kadını hiç kimse beslemiyor mu?* Maggie, Jo'yu oturma odasına götürürken düşündü.

"Ah, bu Purity'nin en iyisi değil mi?" dedi Declan ve Jo'ya gösterişli bir selam verdi.

"Bileğini yeni kırmış bir adam için oldukça neşeli görünüyorsun." Jo onun elindeki viski bardağına baktı. "Bu iyi bir fikir mi?"

"Viski her zaman iyi bir fikirdir. Bu tamamen tıbbi."

"Bileğin nasıl bu arada?"

"İki ay alçıda kalacağım. Bu bana okumalarımı yetiştirmek için bir şans verecek." Başını eğdi. "Ziyaretinizden duyduğumuz memnuniyeti neye borçluyuz?"

Durakladı. Ayaklarına baktı ve sessizce şöyle dedi: "Size teşekkür etmek istedim. Ve sanırım özür dilemek istedim."

"Ne için?"

"Seni küçümsüyorum." Maggie'ye baktı. "Hepinizi. Yemin ederim, memurlarımla birlikte o vadiyi dördümüz de taradık. O yüzücü gözlüklerini tamamen gözden kaçırmışız."

"hiç parmak izi buldunuz mu?" Maggie sordu. "Ne yazık ki
hayır. Elimizde hiçbir şey yok."

"Cevaplanması gereken daha fazla soru dışında." "Evet.
Bir de bana sor."

"Oh, yapacağım. Arkadaşlarım da buraya geldiklerinde
öyle olacak." "Kitap kulübünüzün bir başka toplantısı
mı?"

"Biliyor musun, bazen sadece konuşmak için buluşuyoruz."

Declan'ın viski bardağına baktı. "Diğer şeylerin yanı sıra." "Bir
tane ister misin?" Declan sordu.

Jo tereddüt etti, viskiye baktı. "Hayır, teşekkür ." İçini çekti.
"Görevdeyim."

"Lütfen oturun," dedi Maggie. "Conover'ın durumunu gözden geçirmemiz gerekiyor."

Jo şaşırarak yerine oturdu. Ya onun güvenini kazanmaya başlamışlardı ya da davadan o kadar bıkmıştı ki sonunda onları dinlemeye istekliydi.

Maggie kendi bardağına biraz daha viski doldurdu ve yüzünü ona dönerek oturdu. "Gerçekleri gözden geçirelim. Birincisi, kız bir vadinin dibinde üzerinde mayosuyla zar zor hayatta bulunmuş. Doğru mu?"

Jo başını salladı. "Mor bir Speedo. Ayrıca sandaletlerinden birini de yakınlarda bulduk. Diğerinin nereye gittiğini bilmiyorum."

"Mayo dışında başka ne giyiyordu?"

"Hiçbir şey. Yani, lastikli bir saç bağı ve altın bir küpe dışında."

"Sadece bir küpe mi?"

"Sağ kulakta. Soldaki kayıp. Vadide kaybolduysa asla bulamayız, çok küçük."

"İşte bildiklerimiz," dedi Maggie. "Luther Yount kızı Maiden Pond tekne rampasında bıraktığını söyledi. Moonview'e geri döndüğünü biliyoruz çünkü muhtemelen adet kanıyla lekelenmiş elbisesini çıkarıp çamaşır makinesine koymuş. Mayo giydiğine göre ya yüzmeye gitmiştir ya da yüzmeyi planlamıştır. Altı gün sonra, sekiz mil ötede, bir vadinin dibinde, üzerinde sadece mayosu varken bulundu. Şu ana kadar doğru mu?"

"Şimdiye kadar," dedi Jo.

"Ama şimdi iki şaşırtıcı ayrıntıya geliyoruz: sırt çantası ve cep telefonu. Neden onlar da vadiye atılmadı? Bence cep telefonu Farley Wade'in kamyonetine *kasıtlı* olarak yerleştirildi. Onu bulduğunda, yapmasını beklediğiniz şeyi yaptı: Açtı. Telefon baz istasyonlarından sinyal verdi ve onu şüpheli yaptı. Sanırım o gerçekten bir çıkmaz sokak?"

Jo homurdandı. "Birden fazla şekilde. Göletteki evlere zorla girdiğini biliyoruz. Hırsızlıktan suçlu olduğunu biliyoruz. Ama kamyonetinde ya da çift kişilik evinde kıza ait hiçbir adli iz yok. Onu kaçıran kişi olarak görmüyorum."

"Ben de öyle."

Kapı zili tekrar çaldı ve Maggie Declan'a pişmanlık dolu bir bakış fırlattı. Birlikte geçirdikleri samimi akşam buraya kadarmış.

Kapıyı açtığında Ingrid ve Lloyd'u verandada buldu. Lloyd'un elinde folyo kaplı bir güveç kabı, Ingrid'in elinde ise iki şişe pinot noir vardı.

"Hastayı kontrol etmek için buradayız," dedi Ingrid.

"Ve yiyecek getirin." Lloyd elindeki güveci havaya kaldırdı. "Manicotti. Birazını Ben'e teslim ettik bile." "O

gelmiyor mu?"

"Hâlâ hastanede, video kameraları kurmalarına yardım ediyor. Artık yoğun bakım ünitesine girip çıkan her ziyaretçiyi izleyebilecekler. Hastaneyi güvenlik sistemlerinin tamamen yetersiz olduğuna ikna etti."

"Jo Thibodeau buraya ne zaman geldi?" dedi Ingrid, ön tarafa park etmiş Purity PD devriye arabasına dikkat çekerek. "Bir şey kaçırdık mı?"

Ingrid bir şey mi kaçırdı? Maggie çifte evine girmeleri *için* el sallarken *hiç şansları* olmadığını düşündü.

Akşam, manicotti, kızarmış tavuk ve patatesten oluşan doğaçlama bir potluck yemeğine dönüşmüştü. Maggie tabakları ve gümüş takımları yemek masasına getirirken, Ingrid de pinot noir şarabının mantarını açıp bardakları doldurdu.

Hep birlikte otururlarken Ingrid, "Lloyd'la az önce marketteydik," dedi. "Zoe Conover hakkında bir sürü dedikodu var. Bulunmuş."

"Sürpriz değil," dedi Jo, tabaktaki tavuk budunu mızraklayarak. "Haberler hızlı yayılıyor."

"Ama bu bir sorun teşkil ediyor."

"Ne sorunu?" Jo yediği butun etrafında mırıldandı. *Yemeğine saldırma şekline bakılırsa, kız açlıktan ölüyor olmalı,* diye düşündü Maggie. Jo'nun tavuğunu bitirdiğini ve manicotti'ye uzandığını görünce sevindi. Jo'nun Simonton Yolu'nda iki yatak odalı bir bungalovda yalnız yaşadığını biliyorlardı ve çalışan bekâr bir kadının ne zaman yemek yapmaya vakti olurdu ki? Bir kız sadece donmuş pizzayla yaşayamazdı. Bu da yerel polise destek olmanın bir yoluydu.

Bu aynı zamanda bazı bilgileri elde etmek için de mükemmel bir fırsattı.

"Zoe'nin hayatta olduğu söyleniyor," dedi Lloyd. "Eğer saldırgan bunu duyarsa ..."

"Hastane güvenliği alarmda," dedi Jo. "Yoğun bakım ünitesinde 24 saat gözetim altında tutuluyor. Üniteye giriş ve çıkış için tek bir yol var ve sadece ailesinin ziyaret etmesine izin veriliyor."

"Ama yoğun bakımdan çıkıp normal bir odaya geçtiğinde ne olacak?" dedi Ingrid. "Declan için artık sadece

dördümüz. Bu yeterli değil." "Ne için yeterli?" "Gözetleme için," dedi Lloyd.

"Şimdi de gözetim mi yapıyorsunuz?"

"*Birinin* yapması gerek. Gerçi yirmi dört saat nöbet tutan biri daha iyi olurdu," dedi Lloyd. "Enerjimiz eskisi gibi olmadığına göre."

"Conover'ların özel bir güvenlik görevlisi tutmaya gücü yeter. Kız yoğun bakımdan çıktıktan sonra bir tane tutma konusunda Elizabeth'le konuştum bile." "Bir polis koruması tercih edilir. *Size* hesap verecek biri otorite, onların değil."

"Peki yirmi dört saat polis koruması için bütçeyi nereden bulacağım? Ben de dahil olmak üzere sadece altı tam zamanlı polis memurumuz var. Yazın zirvesine yaklaşıyoruz, turistler istila ediyor ve hepsi de iyi huylu değil. Bu arada, bu yüzden şimdi işe dönmem gerekiyor. Günün *ikinci* vardiyası için." Jo ayağa kalktı. "Her neyse, ona saldıran her kimse muhtemelen çoktan gitmiştir."

"Bu görüşünüzü neye dayandırıyorsunuz?" diye sordu Ingrid.

"Birinci yoldaki sırt çantası. Fail muhtemelen şehir dışına çıkarken oraya atmıştır."

"Ya sadece atılmadıysa, kasıtlı olarak oraya *yerleştirildiyse*?"

Jo önce Maggie'ye, sonra da Declan'a baktı. Martini Kulübü'nün çoktan bir teorinin arkasında birleşmiş olduğu kafasına dank etmeye başlamıştı ve bunu duymaktan başka çaresi yoktu.

"Zoe'yi kaçıran kişi kızı Maiden Göleti'nin sekiz mil batısındaki bir vadiye atmış," dedi Ingrid. "Sonra da sırt çantasını göletin on altı mil *güneyinde* bırakmış."

"İşlek Route One'da," diye ekledi Maggie. "Fark edileceği kesin olan bir yerde."

Jo'nun Maggie'nin az önce söylediklerini düşünmesi bir an aldı. Aynı sonuca varmak için. "Sırt çantasının bulunması gerekiyordu."

"Bizi yolumuzdan saptırmak için," dedi Maggie. "Kızın güneye taşındığına inanmamızı sağlamak için."

"Yani bizi bedenden uzaklaştırmak için mi?" dedi Jo, yine kolektif *bizi* kullanarak. Bu cesaret vericiydi.

"Hayır, bizi götürdüğü ceset o değildi. Kız zaten o vadide iyice gizlenmişti. O yürüyüşçülerin ve köpeklerinin onu bulması sadece bir şanstı."

"O zaman bizi *neyden* uzaklaştırıyordu?" "Maiden
Pond."

Jo kaşlarını çattı ve Maggie'nin cevabını anlamaya çalıştı.

Ingrid açıkladı. "Bir çocuk bir su kütlesinin yakınında kaybolduğunda, insanların ilk düşündüğü şey nedir? Çocuğun boğulduğunu. Bu da yetkililerin otomatik olarak suda ceset aramasına neden olur. Ama siz bunu yapmadan önce iki gün geçmesine izin verdiniz."

"Sırt çantası yüzünden. Çünkü ben ..." Jo inledi. "Ooo,
Siktir. Fransızcam için özür dilerim."

Lloyd, "Fransızca'da daha da iyi sözcükler biliyoruz," dedi.

"Kaçıran kişi bizi Zoe'nin başka bir yere götürüldüğüne inandırdı," dedi Maggie. "Sırt çantasını Birinci Yol'da bırakarak Zoe'nin güneye götürüldüğünü düşündürdü. Bir de Farley Wade'in kamyonetine yerleştirilmiş telefonu vardı. Yine dikkat dağıtıcı bir başka şey, çünkü Bay Wade çok iyi bir şüpheliydi."

Jo, Ingrid'e bakarak, "Bana verdiğin bira şişesinde de onun parmak izleri vardı," dedi.

"Onun bir hırsız olduğunu biliyoruz. Maiden Pond civarında dolaştığını da biliyoruz. Kamyoneti oraya park etmiş olmalı ki Zoe'nin telefonunu yerleştirmek için uygun bir yer olsun. Sonra Farley Wade o telefonla uzaklaşır -sonunda açtığı telefonla- ve Zoe başka bir yere götürülmüş gibi görünür. Göleti ararken dikkatinizi dağıtmanın başka bir yolu. Ve orada ne olduğunu bulmanızı engellemek için."

"İskelet," dedi Jo.

Maggie başını salladı. "Anahtarın *o olduğunu* düşünüyoruz. Göldeki kadın. Onun kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Biz mi?"

"Yoksa bunu kendi başına yapmayı başardın mı?" dedi Ingrid.

"Henüz değil," diye itiraf etti Jo.

"O zaman birlikte çalışmalıyız, sence de öyle değil mi?"

"Tamam." Jo içini çekti. "Bana nasıl ilerlememiz
gerektiğini söyle."

Maggie, "Vivian Stillwater ile başlayalım, 1972'de gölette kaybolan kadın. Dosyasını bulabildiniz mi?"

"Ah, şu." Jo omuz silkti. "Dosyası kırk sekiz saat içinde kapatıldı. Onu bulmak için bodrumdaki düzinelerce kutuyu karıştırmak zorunda kaldım. Yanlış dosyalanmış."

"Yani Vivian Stillwater'ın yeri tespit edildi mi?"

"Sanırım öyle."

"Kesin olarak bilmiyor musunuz?"

"Dosyasındaki son kayıt sadece vakanın çözüldüğünü ve kadının artık kayıp olmadığını söylüyordu."

Maggie arkadaşlarına baktı. Onların da bu belirsiz karardan kendisi kadar hoşnut olmadıklarını görebiliyordu. "Peki başka ayrıntı yok muydu?"

"Size dosyayı gösterebilirim ama içinde pek bir şey yok. Sadece kız kardeşin telefon görüşmesinin ilk raporu var. Bakın, Vivian Stillwater davasına neden bu kadar takıldığınızı anlamıyorum. Yarım asır önceydi ve kadın bulunmuş gibi görünüyor."

"Bir teorimiz var," dedi Ingrid. "Vivian'ı Maine'e neyin getirdiği hakkında. Hepsini Maine'e getiren şey hakkında."

"Ne demek hepsi?"

"Conover'lar. Greenler. Arthur Fox. Hepsi birbirlerinden bir yıl sonra burada ortaya çıktılar, bu da bize aralarında bir bağlantı olduğunu düşündürdü."

"Belki de buraya gelmeden önce birbirlerini tanıyorlardı."

"Bu mümkün ama elimizde buna dair bir kanıt yok. En azından ikisini birbirine bağlayabilecek bir şey *var*. Dr. Greene araştırmacı bir farmakologdu. George Conover ise ilaç satışında çalışıyordu."

"Peki Arthur Fox?"

"Hâlâ geçmişini araştırıyoruz. Bildirilen mesleği 'enerji danışmanı' ama öncesinde ABD Ordusu'ndaymış ve Maryland'deki Fort Holabird'de görevliymiş. Bu da başlı başına oldukça ilginç."

Jo başını salladı. "Aradaki bağlantıyı göremiyorum."

"Neden bize Vivian Stillwater dosyasını göndermiyorsun?" dedi Maggie. "Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Bu arada," dedi Ingrid, "Zoe'nin Facebook sayfasına bir göz atmanızı öneririm."

"Zaten gördüm," dedi Jo. "Önemli bir şey görmedim."

"Tekrar bak."

BÖLÜM 35

JO

Hiç kimse kardeşi Finn gibi yemek kaldıramazdı. Jo, Finn'in beşinci dilim sosisli pizzasını bitirişini, üçüncü şişe Shipyard birasını içişini ve ardından babalarının fırından yeni çıkardığı çikolatalı kurabiye tabağına uzanışını şaşkınlıkla izledi.

"Yavaş ol oğlum," dedi Jo. "Seni izlerken bile karnıma ağrılar giriyor."

"Öğle yemeğini kaçırdım," dedi Finn. "Telafi çalışıyorum." "Babamın buzdolabını temizleyerek mi?"

Babaları güldü. "Sadece buzunu çözmeme yardım ediyor. O pizza muhtemelen on yıllıktı."

Finn bir lokma kurabiye yerken "Tadı hâlâ güzel," diye mırıldandı.

Finn için her şeyin tadı güzeldi. Jo'nun tanıdığı herkes arasında en ayrımcı olmayan damak zevkine sahipti ve yıllar boyunca kardeşinin küflü peynir ve yeşil öğle yemeği etini mide ekşimesi bile yaşamadan yemesini izlemişti. Ayrıca hiç fazla kilo da almamıştı. Jo yediği her kaloriyi saymak zorunda kalırken, sırım gibi ağabeyi bir gram bile almadan çörekleri ve çizburgerleri mideye indiriyordu. Cazip kurabiye tabağına baktı*, Oh, ne olacak ki* diye düşündü ve bir tane kaptı.

"Dalışla ilgili sorularınız olduğunu söylemiştiniz?" Finn Jo'ya sordu.

Owen kaşlarını çatarak kızına baktı. "Dalgıçlık yapmayı mı düşünüyorsun? Sudan nefret ettiğini sanıyordum."

"Sudan nefret ediyorum. Bu Finn'in Maiden Pond'dan çıkardığı iskeletle ilgili."

"Onu teşhis mi?"

"Hayır. Ama o iskeletin Zoe Conover'ın kaçırılmasıyla bir ilgisi olabileceğini düşünmeye başladık."

"Bunu nasıl anladınız? Kızın göletten kilometrelerce uzağa atıldığını duydum."

"Ve bunun bir nedeni olabilir." Finn'e baktı. "Bana apne dalışından bahset."

Finn güldü. "İşte şimdi konu aniden değişti. Bu nasıl oldu?"

"Zoe'nin Facebook sayfasından. O sayfada çok fazla paylaşım yapıyordu, bu yüzden dersleri, kız arkadaşları, kıyafetleri, falan filan hakkında yazdığı her şeyi geriye doğru kaydırmak zorunda kaldım. Yüzme takımında olmasıyla ilgili de çok şey vardı. Görünüşe göre, o ve takımdaki diğer kızlar 'apnea dalışı' denen bir şeyle ilgileniyorlarmış. Maggie Bird bana söyleyene kadar bunun önemli olabileceğini fark etmemiştim-"

"Hey, hortlak o mu?" dedi Finn.

Babasına baktı. "Ona söyledin mi?"

"Casus olduklarını mı? Bu büyük bir sır değil, değil mi?" dedi Owen. "Şubat ayında bana onların CIA'den olduğunu düşündüğünü söylemiştin."

"Bunu *benim* bile bilmemem gerekiyor."

Owen omuz silkti. "Yani hepimizi öldürmek zorunda kalacaklar."

"Bu duvarların içinde kalacak, tamam mı?" dedi Jo ve Finn'e uyarıcı bir bakış attı.

Kardeşi elini kaldırdı. "Scout'un onuru."

"Şimdi bana apne dalışından bahset. YouTube'a göre bu aralar çok popülermiş."

"Evet. En üst düzey serbest dalış deneyimi."

"Yani?"

"Dalgıç kıyafeti yok, palet yok, ağırlık yok. Sadece siz ve su."

Owen, "Bu bana sıradan bir yüzme gibi geliyor," dedi.

"Bundan çok daha fazlası. Sadece yüzmüyorsunuz, hava kaynağı olmadan gerçekten derinlere dalıyorsunuz."

"Ne kadar derin?" dedi Jo.

"Seksen, yüz metreye inen dalgıç kayıtları var. Ve bu ağırlıklar olmadan, yani dalgıçlar yüzeyin altına inmek için kendi doğal kaldırma kuvvetleriyle savaşmak zorundalar."

"Bu delilik."

"Ama bu doğru. Bu derinlikler kayıtlarda var."

Jo ürperdi. "Hayır, teşekkür ederim."

"Apne," dedi Owen, kahve doldurmak için ayağa kalkarken. "Şimdi, ben sadece bir lise biyoloji öğretmeniydim, ama bunun genellikle iyi bir şey olarak görülmediğini biliyorum."

Finn, "Tıbbi anlamda bu iyi değil, çünkü nefes almadığınız anlamına geliyor," dedi. "Ama burada bilinçli olarak almadığınız bir dalıştan bahsediyoruz. Bu çok eski bir beceri ve insanlar bunu binlerce yıldır yapıyor. Japonya'daki kadın inci dalgıçlarını düşünün. Tek bir nefesle altmış fit, hatta daha derine inebiliyorlar."

Altmış fit, diye düşündü Jo. *Bu yeterince derin olurdu.*

Owen kahve fincanlarını doldurdu ve kızıyla yüzleşmek için tekrar oturdu. "Bunun senin davanla ne ilgisi olduğunu bize söyleyecek misin?"

"Birinin *neden* Zoe'yi öldürmeye çalıştığını açıklamaya çalışıyorum," dedi Jo. "Bunun olağan nedenlerle olduğunu sanmıyorum. Soyulmamıştı. Cinsel saldırıya uğradığına dair bir kanıt yok. Sadece kaçırılmış ve göletten kilometrelerce uzakta ölüme terk edilmiş. Ve üzerinde mayosuyla bulundu."

"Demek yüzüyormuş," dedi Finn.

"Benim tahminim de bu. İskeleti bulduğunuz yerdeki su ne kadar derindi?"

"Yaklaşık yirmi bir fit."

"Zoe apne dalışları yapıyor olsaydı, o derinliğe kadar inebilirdi."

"Oh, evet. Ayrıca, tatlı su olduğu için dalması daha kolay olur, çünkü daha az kaldırma kuvveti olur."

"Sence öyle mi oldu?" dedi Owen. "Dalış yaparken bir iskelet mi buldu?"

"Birinin kimsenin bulmasını istemediği bir iskelet. Bu da Zoe'nin gördüklerini birine anlatmadan önce susturulması gerektiği anlamına geliyordu. Ve dikkatimizi göletten başka yöne çekmek için onun sırt çantasını ve cep telefonunu kullandı, böylece göleti aramayacaktık."

"Ama onu sen aradın," dedi Owen.

"Ve kemikleri bulduk. Sanırım *her şey onunla* ilgili," dedi Jo. "Göldeki kadın."

*

Jo kabinin penceresinden Susan Conover'ın kızının yatağının başucundaki sandalyeye yığılmış, başı öne eğik, gözleri kapalı olduğunu gördü. Kadını uyandırmaktan nefret ediyordu ama sadece Susan'ın cevaplayabileceği soruları vardı, bu yüzden kabine girdi ve usulca adını seslendi.

Susan sarsılarak uyandı ve şaşkınlıkla ziyaretçisine göz kırptı.

"Hâlâ buradasın," dedi Jo.

"Başka nerede olabilirim

ki?" "Evde, yatakta mı?"

"O evde olmaya daha fazla dayanamadım. O insanlarla birlikte." "Aileni

mi kastediyorsun?"

"Benim ailem değil. Pek sayılmaz." Susan başını üzgün bir şekilde salladı. "Kulağa korkunç geliyor, değil mi? Ama Ethan bile kendini o ailenin bir parçası gibi hissetmiyor. O evde kendini sadece bir yaz misafiri gibi hissettiğini söyledi. Oh, yeterince kibarlar ve sempatik olmaya çalışıyorlar, ama hepsi ... zorlama gibi geliyor. Sanırım bunu anlayabiliyorum. Zoe onlardan biri değil. Kan Conover değil. Tıpkı benim olmadığım gibi."

Jo başka bir sandalye çekti ve oturdu. "O nasıl?"

"İlaçları azaltmaya başladılar ve kendi başına nefes alıyor. Ventilatörden çıkardılar, bu iyi bir şey. Ancak doktor, uyanana kadar beynindeki hasarın boyutunu bilemeyeceğimizi söyledi."

"O genç. Ve buraya kadar gelebilecek kadar da güçlü."

"Ama ne olduğunu hatırlayacak mı? Benim onun annesi olduğumu bile hatırlayacak mı?" Susan elini saçlarında gezdirerek yüzüne doğru itti ve gümüş rengi saç telleri kabinin sert ışığında parladı. Jo bu gri saçları daha önce fark etmemişti; son birkaç gün bu kadını yaşlandırmış, saçlarını gümüşleştirmiş, yüzüne yeni çizgiler kazımış gibiydi. "Keşke bunlar olmadan önce onunla tanışsaydın." Susan kızına baktı. "O kadar hayat doluydu ki. Her şeyi yapmaya, her şeyi denemeye hazırdı. Ve yüzde binini verirdi."

"Yüzmek gibi mi?"

Susan gülümsedi. "Evet. Benim küçük denizkızım."

"Sana bunu sormak istiyordum. Zoe ve yüzme. Facebook sayfasına geri döndüm ve onun ve arkadaşlarının apne dalışı denen bir şey hakkında birkaç makale paylaştığını gördüm. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Serbest dalış mı demek istiyorsun?" Susan başıyla onayladı. "Geçen yıl biz Florida'dayken ders almıştı."

"Ne kadar derine dalabilir?"

"Sanırım 30 feet'e kadar çıkabildi."

"Bu tuzlu suda mıydı?"

"Evet. Neden soruyorsun?"

"Bekçi servisinin bulduğu iskelet Moonview'den çok uzakta değildi, yirmi bir fit derinlikteydi. Zoe oraya daldıysa, göletin dibinde bir şey görmüş olabilir. Uzun zamandır orada olan bir şey."

Bu açıklama Susan'ın daha dik oturmasına neden oldu. "Bütün bunların o iskeletle mi ilgili olduğunu düşünüyorsun?"

"Bu sadece bir teori. Hâlâ kadının kim olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz genç olduğu, muhtemelen yirmili yaşlarda. Suç laboratuarının yüz rekonstrüksiyonunu bitirmesini ve dişlerini analiz etmesini beklememiz gerekiyor. Bu bize ölüm yılını daraltmamıza yardımcı olabilir, ama yine de bize onun adını söylemeyecek. Ya da onu oraya kimin koyduğunu."

"'Onu şuraya koy' mu?" Susan öne doğru sallandı. "Şunu mu diyorsun.." "Bu bir cinayet. Eyalet polisi şu anda soruşturmayı yürütüyor."

Susan bu açıklamayı da sindirmek için bir an daha bekledi. "Ne kadar zaman önce? Ne kadar zamandır aşağıda?"

"Onlarca yıl geçmiş olabilir. Tüm kayıp kişi dosyalarımızı inceledim, eşleşen bir vaka var mı diye baktım ama şu ana kadar bir tane bile bulamadık. Bu da bana kurbanın şehir dışından, yokluğu yerel halkımız tarafından fark edilmeyecek biri olduğunu düşündürüyor. Kolayca ortadan kaldırılabilecek ve asla özlenmeyecek biri."

"Ve sonra kızım yüzmeye gitti," diye mırıldandı Susan.

Jo başını salladı. "Zoe olmasaydı göleti asla aramazdık.
Ve iskelet hâlâ aşağıda olurdu."

Susan sustu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu; bütün bunları bir anda kavramak onun için zor olmalıydı ve kadın son birkaç gündür umutla umutsuzluk arasında gidip gelmekten bitkin düşmüştü. Şimdi Jo onu bir başka şokla sarsmıştı.

"Şehir dışından bir kadın," dedi Susan usulca. Jo'ya baktı. "Kadın ortadan kaybolduğunda Hannah Greene sadece sekiz yaşındaydı ama olayı hâlâ hatırlıyor. Bu da Elizabeth'in de hatırlayacağı anlamına geliyor. Arthur Fox da öyle."

"Neyi hatırlayayım?"

Susan elini cebine attı ve cep telefonunu çıkardı. "Kayınvalidemle konuşmanız gerekiyor."

BÖLÜM 36

SUSAN

"Beni bir *cinayet* soruşturmasının içine mi sürüklüyorsun?" dedi Elizabeth. "Gerçekten Susan, keşke o kadın polisle konuşmadan önce bunu iyice düşünseydin. O kemikler hakkında bir şeyler bildiğimi düşünmesini sağladın."

"Bunun için Susan'ı suçlayamazsın," dedi Ethan. "O sadece benim ona söylediklerimi paylaştı. Eğer birini suçlayacaksan, beni suçlamalısın anne. Romanı yazan benim. Hannah'dan ayrıntıları isteyen de bendim."

Elizabeth etini dağlayabilecek bir bakışla oğluna döndü ama Ethan irkilmedi. Susan'ın daha önce görmediği bir kararlılıkla onunla yüzleşti. Özellikle de annesinin öfkesi karşısında. Odadaki diğer herkes Elizabeth'ten korkmuş gibiydi, kimse aile reisine meydan okumaya cesaret edemiyordu. Brooke ve Kit kanepede yan yana oturuyorlardı, anne ve oğul sanki gözden kaybolmak istercesine birbirlerine doğru büzülmüşlerdi. Colin bir köşede durmuş, dikkatini cep telefonuna vermişti. Her zaman neşeli olan Arthur Fox bile sessizdi, pencerenin arkasında dururken ifadesi okunamıyordu. Dışarıda, öğleden sonra gökyüzü gri ve tehditkâr bir hal almış, evin içindeki ruh haline uymuştu.

"Bu roman tam olarak ne hakkında?" Elizabeth sordu.

"Bu sadece bir kurgu, anne."

"Vivian Stillwater hakkında mı yazıyordun? Bu kurgu değil."

"Hayır, benim hikayem sadece onun kayboluşundan *esinlendi*. Susan o eski gazete haberini eve getirene kadar kadının varlığından bile haberim yoktu. Sonra Hannah bana Vivian'ı hatırladığını söyledi, çünkü kadın Dr. Greene için çalışıyordu ve kadın kaybolduktan sonra polis onunla görüşmüştü. Bunun iyi bir hikaye olacağını düşündüm. Kaybolan bir kadın. Bir grup yaz insanı."

"Ve sen de ailemizi bu romanın içine koydun," dedi

Elizabeth. "Hayır. Yani, benzerlikler var ama-"

"Ne benzerliği?"

"Maine'de bir gölette yaşayan bir aile hakkında."

"Peki bu aile kim?"

"Ben onlara Corcoran'lar diyorum. İki oğulları olan bir

çift." "Bizim gibi."

"Şey, evet, ama-"

"Ve onlara Corcoran adını mı verdin? Daha ne kadar yaklaşabilirdiniz?"

"İsimler sadece geçici yer tutucular! Hepsine ne olacağına bile karar vermedim."

Colin dedi ki, "Benim adım orada mı?"

"Tanrı aşkına, bunlar *hayali* karakterler." Ethan etrafına, ailesine baktı. "Tanrım, ben bir *yazarım*. Bir şeyler uyduruyorum!"

"Pekala," dedi Elizabeth, "bu bir kurgu olabilir, ama romanınız gerçeğe rahatsız edici derecede yakın görünüyor. Kayıp kadına kadar."

"O zaman kitabın Zoe hakkında değil?" dedi Kit.

Hepsi ona baktı. Çocuk her zamanki gibi tüm konuşma boyunca sessiz kalmış, taştan bir çirkin heykel gibi hareketsiz kalmıştı. Kimse onun aniden konuşmasını beklemiyordu.

"Hayır Kit, bu Zoe'yle ilgili *değil*," dedi Ethan. "Ben daha doğmadan önce olan bir şeyle ilgili. Dr. Greene'in sekreteri olarak çalışan Vivian Stillwater adında genç bir kadın vardı. Ve bir gün ortadan kayboldu. Kitabım bununla ilgili. Ona ne olmuş olabileceği." Ethan Elizabeth'e baktı. "Vivian'ı hatırlıyor olmalısın anne. Kaybolduğu yaz, sen ve babam burada yaşıyor olacaktınız. Arthur da."

Elizabeth inledi ve arkasını döndü. "Tanrım, bu tam bir karmaşa. Hannah sana bundan hiç bahsetmemeliydi. Sen de bu konuda yazmamalıydın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü mahremiyetimizi ihlal ettiniz!"

"Bunun *bizimle* ne ilgisi var?"

"Hepimizi bir arada tutmak için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun? Sana kaç kez ailenin *her zaman* önce geldiğini söyledim?"

"Sürekli," diye mırıldandı Ethan.

Elizabeth Susan'a döndü. "Ve bu işe polisi karıştırmamalıydın."

"Ama bilmeleri gerekiyordu," dedi Susan. "Bunun Zoe'nin kaçırılmasıyla bir ilgisi olabilir."

"Önce *benimle* konuşmalıydınız. Polisi işe karıştırmadan önce *bana sormalıydın*. Bizim ailemizde sadakat her zaman her önce gelir.

Ama bunu anlamanızı beklemiyorum."

"Hayır," dedi Susan sessizce. "Bunu anlamıyorum. Ama o zaman ben bu ailenin bir parçası değilim, değil mi?" Ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti.

"Susan," dedi Ethan. "Nereye gidiyorsun?"

"Biraz hava almam gerek."

"Lütfen, bunu konuşalım."

"Söyleyecek bir şey yok. Kurallar bana açıklanmıştı." "Bırak seninle geleyim."

"Sadece biraz yürümek istiyorum, tamam mı? *Yalnız* kalmak istiyorum." Ceketini askıdan aldı, çantasını kaptı ve evden dışarı çıktı.

Öğleden sonra nemli ve rüzgârlı bir havaya bürünmüştü. Bir yaz fırtınası yaklaşıyordu ve hava onun ruh haline uyuyordu, kızgın ve çalkantılı. Arabaya atlayıp hastaneye geri dönmeyi düşündü ama arabanın anahtarları Ethan'daydı ve yapmak istediği son şey o eve geri dönmekti. Ailesiyle yüzleşemezdi, şimdi olmazdı, bu yüzden Shoreline Yolu boyunca öfkeli bir hızla yürümeye devam etti. Bavullarını toplayıp Boston'a dönmeyi çok istiyordu ama kızı hastanedeyken bunu nasıl yapabilirdi? Sırları, kapalı yüzleri ve sadakat yeminleriyle bu Conover'lardan nasıl kaçabilirdi?

Ve şimdi yağmur yağıyordu.

Park etmiş bir araba dışında ıssız olan tekne rampasına ulaştı. Orada durdu, yağmur damlaları ceketinin kapüşonuna sıçrarken başını eğdi. Gölün üzerinde esen rüzgâr yüzünü yağmurla ıslatıyordu. Ayakkabıları ve çorapları sırılsıklamdı ama eve, o aileye dönme düşüncesi çok daha sefil bir ihtimal gibi görünüyordu.

Yağan yağmurun şakırtısı arasında bir motor homurtusu duydu ve Arthur'un mavi Mercedes'inin yaklaştığını görmek için döndü. Araba giderek yaklaştı, sonra fren yaparak tam yanında durdu.

"Konuşmamız gerek," dedi. "Neden arabaya binmiyorsun?"

"Konuşmak istemiyorum."

"Tanrı aşkına, Susan. Sırılsıklam oluyorsun ve burada sonsuza kadar duramazsın yoksa üşüteceksin. Sana söylemem gereken bir şey var. Sadece arabaya bin. Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim."

Tereddüt etti, yağmur ceketinden akıp kot pantolonunun içine sızıyordu. Şimdiden ayakları soğuktan uyuşmuştu ve titriyordu. Görünürde başka kimse yoktu, yakınlarda yağmurdan korunabileceği bir sığınak da yoktu. Tek alternatifi Moonview'e dönmek ve ailesiyle tekrar yüzleşmekti.

"Hastane," dedi. "Kızımın yanında olmak istiyorum."

"Elbette. Atla."

Yolcu kapısını açtı ve onun yanına kaydı. Kot pantolonu ıslanmıştı ve göletten uzaklaşırlarken, tereyağlı deri koltuklarda leke bırakacağından endişelenerek rahatsız bir şekilde kaydı. Mercedes'in tertemiz iç döşemesine bir bakış bile Arthur Fox'un, döşemesinde su lekesi olsa bile düzensizliğe tahammülü olmayan bir adam olduğunu gösteriyordu.

"Elizabeth'i çok uzun zamandır tanıyorum," dedi. "Onunla ve George'la Purity'ye ilk geldiklerinde tanışmıştım, yarım yüzyıldan fazla bir süre önce. O yıl Green'lerin de buraya geldiği yıldı. O zamanlar hepimiz sadece kiracıydık, Maine'i deniyorduk, kalabilecek kadar sevip sevmediğimizi görüyorduk. Neşeli bir gruptuk! Her akşam kokteyller. Hava güzel olduğunda yelkenlimle gezintiler. Bayan Greene hariç, o rıhtımda dururken bile deniz tutardı. Ama Dr. Greene, denizde büyümüştü ve mükemmel bir denizciydi. George da öyleydi."

Adamın bununla nereye varmak istediğini bilmiyordu ve pek de umurunda değildi. Sadece hastaneye gitmek istiyordu. Islak çoraplarını kurutmak ve tekrar ısınmak için.

"Mesele şu ki Susan, Conover ailesi hakkında bilmediğin şeyler var. Elizabeth'in bilmeni istemeyeceği şeyler. Ama bence birinin sana anlatmasının zamanı geldi, böylece Elizabeth'in neden o şekilde tepki verdiğini anlayabilirsin."

Artık gerçekten bir önemi var mı? diye düşündü. Conover'larla arasındaki her şey bitmişti, çünkü onların kuralını çiğnemişti: aileye sadakat, her şeyin üstündeydi.

"Çocuklar bile bunu bilmiyor," diye ekledi. Kız

ona baktı. "Çocuklar mı?"

Alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Üzgünüm, Colin ve Ethan'ı 'çocuklar' olarak düşünmekten kendimi alamıyorum çünkü onların büyümelerini izledim. Onları bebekliklerinden beri tanıyorum. Elizabeth'in onları çıplak sürünmeleri için çimlere salmasını izledim. O zamanlar kene, güneş kremi ya da cilt kanseri hakkında endişelenmezdik. Ama o zamanlar yaşlanacağımızı da düşünmüyorduk."

Ona baktı, gerçekten *baktı*. Arthur, güneşin altında çok fazla yaz geçirmiş bir yatçının kaba, yıpranmış cildine sahipti ve hala keskin gözlü zekasına sahip olsa da, seksen iki yaşı yüzüne açıkça kazınmıştı. O zamanlar yakışıklı olabilirdi.

Gençti, uzun boylu, iri yapılı ve kendinden emindi. O genç adam hâlâ oradaydı ama yaşlı bir yüzün içinden bakıyordu.

"Sadece anlamanı istiyorum," dedi, "Vivian Stillwater'dan söz edilmesinin Elizabeth'i bu kadar üzmesinin nedeni var."

"Bunun sebebi ne ki?" "Bu
hassas bir konu."

"Bu onun bana söylediklerini haklı çıkarmaz. Ya da Ethan'a."

"Hayır, değil. Ama kendini onun koyarsan, neden aşırı tepki verdiğini anlarsın. Sadece Ethan ya da Colin'e söyleyeceklerimden bahsetmeyeceğine dair bana söz vermelisin."

"Bu onların bilmediği bir şey mi?"

"Elizabeth ve ben hâlâ hayatta olan ve bunu bilen tek kişileriz. Belki Hannah'nın bir fikri vardı ama o sadece bir çocuktu ve ailesi onun yanında bu konuda konuşmayacak kadar ketumdu. Eğer bu çocuklara ulaşırsa, aileleri hakkındaki düşünceleri değişecektir. Babaları hakkında. Ailede yenisiniz, bu yüzden Conover'lar hakkında bilmediğiniz çok şey var. Ama her şeyden önce değer verdikleri şey sağduyudur. Umarım bunu aklınızda tutarsınız."

Kadın onun devam etmesini bekledi ama adam durakladı, sanki ona anlatma dürtüsünü tekrar gözden geçiriyordu. Bir an için tek ses arabaya vuran yağmur ve ileri geri hareket eden sileceklerdi. Camları kaplayan yağmur perdesinin arkasından geçen manzarayı zar zor görebiliyordu. Conover ailesini gerçekten tanımadığı doğruydu. Arthur Fox'u da tanımadığı doğruydu ve burada arabasındaydı, yerini kimse bilmiyordu.

Ona öyle delici bir bakışla baktı ki, bakışlarının doğrudan beynine işlediğini hissetti.

Yutkundu. "Anlıyorum. Sağduyu."

"Güzel." Adam tekrar yola baktı ve kadın, adamın bakışlarının artık onun üzerinde olmamasından dolayı rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Şimdi, Vivian hakkında. Ortadan kaybolan kadın."

"Hannah babasının sekreteri olduğunu söyledi."

"Ona öyle de diyebilirsiniz. Daha çok tam teşekküllü bir ortak gibi. Parlak zekalı. Yeşil gözler, alev kırmızısı saçlar." Durakladı. "Onun gibi bir kadını ikisi evli üç erkeğin yanına koyarsan, şey ..." Başını iki yana salladı. "Bu istikrarlı bir durum değildi."

Artık her şeyi anlamaya başlamıştı. Elizabeth, Vivian Stillwater'ın adının geçmesinden neden rahatsız olmuştu? Neden oğullarının bu kadının varlığından haberdar olmasını istemiyordu?

"Vivian onlardan biriyle ilişkiye girdi," dedi Susan.

Arthur içini çekti. "Doğru."

"George Conover?"

Ona baktı. "Ve Elizabeth öğrendi. Belli ki bu durum devam edemezdi. Karısı ve metresi, ikisi de burada Maiden Pond'da yaşıyor, ikisi de George'un etrafında dolaşıyor. Bu bizim sıkı sıkıya bağlı küçük çevremizi parçaladı. Bayan Greene tabii ki dehşete düştü ve kocasına Vivian'ı kovmasını söyledi. Ben de ona katıldım. Bir sabah, Vivian öylece gitti. Hiçbir not bırakmadı, hiçbir uyarıda bulunmadı, sadece toparlandı ve gitti. Boston'daki kız kardeşinin yanına gittiğini düşündük ama oraya hiç gitmedi. Kız kardeşi polisi aradı ve onlar da Dr. Greene ile konuşup Vivian'ın nerede olduğunu sordular. O bilmiyordu; hiçbirimiz bilmiyorduk."

"Kayıp olduğunu bildiren tek kişi kız kardeşi miydi?"

"Evet."

"Polisi kendiniz aramayı düşünmediniz mi? *Herhangi* biriniz?"

"Koşullar göz önüne alındığında, telaşlanmak için bir neden görmedik. Purity'yi kara bulutlar altında bırakmıştı. George'un evliliğini neredeyse mahveden *diğer kadındı*. Bizi sorgulayan polise de bunu söyledik, Vivian muhtemelen bir yerlerde yaralarını sarıyordu, yüzünü göstermeye utanıyordu. Göleti aramaktan, belki de kendini boğmuş olabileceğinden bahsediliyordu ama kıyafetleri ve arabası ortada yokken bu pek mantıklı gelmedi."

"Peki sonra?"

"Soruşturmalar öylece durdu. Polis bizimle konuşmak için bir daha gelmedi, bu yüzden yerini tespit edip dosyayı kapattıklarını varsayıyorum."

"*Sanıyor* musun? Sormadın mı?"

"Bilmek istemedik. Aslında hepimiz gittiği için rahatlamıştık. Kesinlikle Elizabeth rahatlamıştı. George'la aralarında birkaç zor ay geçti ama dediği gibi aileyi bir arada tuttu. George ise kendini bir şeyleri onarmaya adamıştı. Ona 'tamirci' derdik. Herhangi bir kriz anında, işleri halleden, her türlü pisliği temizleyen kişi oydu. Sonra çocuklar doğdu, aile hayatına devam etti ve geçmiş geçmişte kaldı. Ama şimdi her şey kükreyerek geri geldi. Vivian Stillwater. George'un sadakatsizliği. Sen

Elizabeth'in yarım yüzyıl sonra bu konunun tekrar gündeme getirilmesine neden üzüldüğünü anlayabiliyorum."

Evet, Susan bunu anlayabiliyordu. Elizabeth'in acısını, öfkesini hayal edebiliyordu. Yine de Conover'ların evliliği bu darbeyi atlatmış ve iki oğulları olmuştu. Elizabeth kocasının sadakatsizliğini bir şekilde kabullenmişti ve sonunda onları ayıran ölüm olmuştu. Şimdi o eski yara yeniden açılmıştı ve bunu yapan da Susan'dı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"İşte bu yüzden çocuklar bunu bilmemeli. Bu annelerini küçük düşürür. Ve babalarının anısını yok eder."

"Sence zaten bilmiyorlar mı? Hannah onlara bir şey söylemiş olmalı."

"O zamanlar sadece sekiz yaşındaydı. Tek hatırladığı babasının sekreterinin kaybolduğu ve polisin eve geldiğiydi. Ama ilişkiden haberi olmazdı. En azından, umarım bilmiyordur."

Hastane yoluna döndü ve arabayı binanın önüne çekti. Orada bir oturdular, yağmur hâlâ şiddetle , silecekler ileri geri sürtüyordu. Kısa bir süre önce Elizabeth'e kızgındı; şimdi kadın için üzülüyor ve garip bir şekilde saygı duyuyordu. Elizabeth metanetle kendi inancına göre yaşamış ve bunun için acı çekmişti. *Aileye sadakat, her şeyin üstündeydi.* Sonunda Conover'lar gerçekten de dayanmışlardı. "Bu konuda Ethan'a hiçbir şey söylemezsen çok nazik davranmış olursun Susan. Annesinin hatırı için." Arthur ona baktı, bakışları o kadar direktti ki kaçıramadı, onun isteğine karşı gelemedi. "Ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Güzel." Gülümsedi. "Bazı aile sırlarının gömülü kalması en iyisidir. Bu da onlardan biri."

Arabadan indi ve hastaneye doğru yürüdü. Ama tam girişte döndü ve pencereden Arthur'un uzaklaşmasını izledi.

Bazı aile sırlarının gömülü kalması en iyisidir. Bu da onlardan biri.

Daha ne kadar sır olduğunu merak etti.

37. BÖLÜM

MAGGIE

Vivian Stillwater yeryüzünden silinmiş olabilirdi ama kız kardeşi silinmemişti.

Catherine Wedge (daha önce Stillwater, sonra Duguay, sonra Harrington) şimdi Portsmouth, New Hampshire dışındaki Fair Winds Emeklilik Topluluğu'nda yaşıyordu. Kadının çalkantılı evlilik geçmişi, farklı eyaletlerdeki farklı evler arasında sık sık yer değiştirme eğilimiyle birleşince yerini tespit etmek oldukça zor bir iş haline gelmişti. Ama bulunmak istemeyen insanların yerini tespit etmek Ingrid'in hoşlandığı türden bir meydan okumaydı ve erkeğini bulacağından her zaman emin olabilirdi. Ya da bu durumda kadını.

Maggie ve Declan sağanak yağmur altında dört saatlik bir yolculuktan sonra kendilerini Fair Winds sitesinin otoparkında buldular. Pek çok üst düzey site gibi bu site de misafirlerin giriş yaptığı ve nadiren çıkış yaptığı bir kurumdan çok bir golf kulübüne benzeyecek şekilde tasarlanmıştı. Declan'ın Volvo'sunda oturup binayı düşündüler ve böyle bir yerde ikamet ederek geleceklerinin nasıl olabileceğini hayal ettiler. Maggie kaçınılmaz olana kayıtsız kalmasa da, böyle bir geleceğin onlar için çok uzak olmayacağını kabul etmek acı vericiydi.

"Sence burada martini geceleri oluyor mudur?" Declan sordu.

"Onları her zaman başlatabiliriz."

"Eğer izin verilirse."

"Martini içmek yasaksa, ölmeyi tercih ederim."

Ona gülümsedi. "Ah. Hayattaki önemli şeyler konusunda hemfikiriz."

"İyi tarafından bakarsak, artık tarlalarımı biçmek zorunda kalmayacağım. Ya da kar küremek."

"İşte bu."

"Ve bir dahaki sefere bacağını kırdığında, seni şımartacak genç ve tatlı bir hemşire olacak."

"Neden genç ve tatlı bir şey isteyeyim ki?" Ona doğru eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Başa çıkabileceğim tek şey sensin."

Bir Fair Winds minibüsünün porte cochere'in altına yanaşmasını izlediler. Yarım düzine gümüş saçlı sakin yavaşça dışarı çıktı ve binaya doğru ilerledi. "Cidden Declan. Geleceğimiz bu mu?"

"Hayır, Mags. İkimiz de savaşarak öleceğiz. Ve martini bardağımı soğuk, ölü ellerimden almak zorunda kalacaklar." Kapısını açtı, içeri bir yağmur rüzgârı girdi. "Hadi göreve devam edelim."

Bacağı alçıda olabilirdi ama koltuk değnekleriyle bile Declan yağmurla kaplı otoparkta hızlı ve zarif bir şekilde hareket ediyor, uzun, zayıf vücudu bir insan metronomu gibi sallanıyordu. Maggie ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı.

Kendilerini tanıttıklarında resepsiyon görevlisi onları gülümseyerek karşıladı. "Evet, Cathy'nin bugün ziyaretçi beklediğini duydum. Kendisi 319 numaralı dairede kalıyor." Kadın onları aşağı yukarı süzdü ve Maggie kadının ne düşündüğünü anladı: *Yaşlı bir çift, başlıca adaylar.* "Fair Winds hakkında bir broşür ister ? Yemek için kalabilir ve şefimizin harika yemeklerinin tadına bakabilirsiniz. Sanırım bu gecenin spesiyali portakal soslu ördek."

"Martini servis ediyor musunuz?" Declan sordu.

"Belki başka zaman, teşekkürler," diye araya girdi Maggie ve Declan'ı asansöre doğru itti.

Üçüncü kata çıktıklarında, "Bu son derece makul bir soruydu," dedi.

"Kendini adamış bir alkolik için."

"Eğer böyle bir tesise taşınırsam, iyi stoklanmış bir bar ve keyifli mahkum arkadaşları konusunda ısrarcı olurum."

"Onlara 'mahkûm' denildiğini sanmıyorum Declan."

Asansörden çıkıp soluk gül rengi duvarlar ve bej bir halıyla dekore edilmiş bir koridora girdiler. Ortamı dingin tutmak için güzel pasteller. Burası sessizdi, çok sessizdi ve tek ses Declan'ın koltuk değneklerinin halıya *vuruşuydu*. 319 numaraya ulaştılar ve kapının zilini çaldılar. Cathy Wedge'in, evlenmeden önceki soyadı Stillwater'ın yetmiş dokuz yaşında olduğunu zaten biliyorlardı; Maggie bu yaşı bir zamanlar yaşlı sayardı. Şimdi bu yaşı hayatın en güzel dönemi olarak görüyordu, tabii sağlık izin verdiği sürece. İnsan genç bir yetmiş dokuz ya da yaşlı bir yetmiş dokuz ve zile hangi versiyonun cevap vereceğini merak ediyordu.

Kapı açıldı ve karşısında Cathy Wedge'i değil, mavi hemşire önlüğü giymiş, gülümseyen genç bir adamı gördü. "Hey, Cathy'yi görmeye mi geldiniz?" diye sordu adam.

"Maggie ve Declan. Dün aradık," dedi.

"İçeri gel, içeri gel! Cathy sabahtan beri bundan bahsediyor. Geçirdiği küçük kazadan sonra içeride sıkışıp kaldığı için çok sıkıldı."

"Kaza mı?"

"Geçen hafta kaldırıma takılıp ayak parmağını kırdı, o yüzden bir süre yatacak." Declan'ın bacağındaki alçıya baktı. "Peki sana ne oldu?"

"Ağaçtan düştüm."

Adam güldü. "Ooh, bu çok daha iyi bir hikaye."

Declan genç adama bunun doğru olduğunu, gerçekten ağaçtan düştüğünü söyleme zahmetine girmedi, çünkü bu, insanların kendileri hakkında inanmayacakları uzun listedeki bir başka maddeydi. Adamın peşinden Cathy Wedge'in sargılı ayağını bir tabureye dayamış oturduğu oturma odasına gittiler. Yakışıklı bir kadındı, gür gümüş saçları geriye taranmış ve kaplumbağa kabuğu tokalarla tutturulmuştu. Geçici olarak sakatlanmış olabilirdi ama uyanık bakışlarına bakılırsa, o kara gözlerin ardında canlı bir zihin vardı. Dışarıda yağmur şiddetini artırmış, damlalar gürültüyle pencereye vuruyor ve ışık başının etrafında sulu bir hale oluşturuyordu.

"Demek Vivian için geldin," dedi. "Birinin bana onu ne zaman soracağını merak ediyordum."

"Başka kimse yok mu?" Maggie söyledi.

"Kendi ailem dışında bir ilksiniz." Genç adama baktı. "Bir de Bertie var. Ama o da aileden biri gibi."

Bertie gülümsedi. "Zaten aile gibi kavga ediyoruz. Çay getireyim mi Cathy?"

"Evet. Ve tereyağlı kurabiyeler. Kimse tereyağlı kurabiyeleri geri çeviremez." Ziyaretçilerine baktı. "Lütfen, oturun."

Bertie mutfağa yönelirken, Declan ve Maggie sandalyelere yerleştiler. Bir an için tek gürültü su ısıtıcısının su doldurması ve porselen takımların şıngırtısıydı. Cathy, oturma odasına aniden inen yabancı bir canlıya bakar gibi başını eğmiş onları inceliyordu. "Kız kardeşimi neden öğrenmek istediğini söyle bana. Ondan nasıl haberin oldu?"

"1972 tarihli *Purity Weekly*'de bir haber vardı," dedi Maggie. "Kaybolan kız kardeşinle ilgiliydi. Polisi uyaran kişinin sen olduğu yazıyordu."

Cathy başıyla onayladı. "Vivian Washington'a gitmeden önce Boston'a gidip birkaç gün benimle kalmayı planlıyordu. O gece onu akşam yemeği için evimde bekliyordum. Misafir odasını , fırında rosto vardı. Bekledim, bekledim ama gelmedi, aramadı. Bu onun yapacağı bir şey değildi, hem de hiç. Vivian bir yerde olacağını söylediğinde, buna güvenebilirdiniz. Gece yarısı hala gelmediğinde ona bir şey olduğunu anladım. Ben de polisi aradım."

"Purity'de mi? Yoksa Boston'da mı?"

"İkisi de. Yaptığı tüm iyiliklere rağmen," diye ekledi acı bir şekilde. "Bana yeterince uzun süredir kayıp olmadığını söylediler. Muhtemelen yorulmuş ve kestirmek için yoldan çekilmiştir. Belki de fikrini değiştirmiştir, sanki bir plana sadık kalamayan aptal bir kadınmış gibi. Onlara Vivian'ın öyle biri olmadığını söyledim ama bana inandıklarını sanmıyorum. Sonunda beni ciddiye almaları iki günlerini aldı." Duvarındaki fotoğraflara bakmak için döndü. "O sırada kız kardeşim New Hampshire'daki bir hastanede koma halinde yatıyordu."

"*New Hampshire mı?*" Maggie ona baktı. "Yani Maine'den çıkmayı başarmış."

"Zar zor. Kaza geçirdiğinde New Hampshire sınırının hemen bu . Komada üç uzun yıl geçirdikten sonra ..." Cathy'nin sesi soluklaştı.

Maggie, "O zaman kız kardeşin öldü, öyle mi?" dedi.

Cathy başıyla onayladı. "Küllerini Nantucket açıklarında denize ."

BÖLÜM 38

Vivian Stillwater göldeki kadın değildi.

Maggie Declan'a baktı ve onun da bu yeni bilgi karşısında en az kendisi kadar şaşırdığını gördü. Ingrid'in Vivian'ın akıbetini araştırması sonucunda hastaneye yatırıldığına ya da yakıldığına dair hiçbir kayıt, hiçbir ölüm belgesi bulunamamıştı. Kadın tüm resmi kayıtlardan fiilen silinmişti.

"Nasıl oldu da hastaneye düştü?" Declan sordu. "Bir kaza geçirdiğini söylemiştin."

Cathy başını salladı. "Bu garip bir şey. Purity'den buraya kadar gelmeyi başardığını biliyoruz, çünkü arabası daha sonra New Hampshire tarafında bir hendekte terk edilmiş olarak bulundu. Kafası karışmış ya da kaybolmuş olmalı çünkü polisin söylediğine göre birkaç mil ötedeki bir yolda yalınayak yürürken bir araba çarpmış. O sırada cüzdanı yoktu, kimliğini belirleyecek hiçbir şey yoktu, bu yüzden Jane Doe adıyla hastaneye yatırıldı. Günler sonrasına kadar nerede olduğunu öğrenemedim." Cathy durakladı, sessizce konuştu: "Komadan hiç uyanmadı."

Maggie duvardaki fotoğraflara baktı ve iki genç kadının resmine odaklandı, kızıl saçları rüzgârda savrulmuş, gözleri kahkahanın ortasında kırışmıştı. "Bu sen ve kız kardeşin mi?"

"Evet. Büyük Kanyon'a yaptığımız kız gezisi. O büyük bir yürüyüşçüydü. Ben, pek değil. Ama beni Bright Angel Trail'e gitmeye ikna etti. Hayatımın en güzel günü olduğu ortaya çıktı."

Bertie elinde bir tepsi çay fincanı ve bir tabak Danimarka tereyağlı kurabiyesiyle oturma odasına döndü. Cathy'nin kız kardeşinin trajik öyküsü odanın üzerine öylesine karanlık bir gölge düşürmüştü ki, kurabiye tabağına dokunulmamıştı. Bertie egzotik bir yasemin ve hindistancevizi karışımıyla kokulandırılmış çayı doldurup fincanları dağıtırken sessizdiler.

"Üzücü bir hikâye, değil mi?" dedi Bertie. "Vivian'la hiç tanışamadığım için üzgünüm." "Seni çok severdi Bertie," dedi Cathy. "Şımarıklara bayılırdı.

genç erkekler, neredeyse benim kadar." Başını alaycı bir şekilde salladı. "Bu da muhtemelen neden üç kez evlendiğimi açıklıyor."

"Hastaneye yatırıldıktan sonra," dedi Maggie nazikçe, "onu ziyarete kim geldi?"

"Kimse yok. Sadece ben. İyileşmeyeceği belli olunca uzun süreli bir bakım tesisine yatırıldı. Sağlık sigortası tüm masrafları karşıladı, Tanrı'ya şükür, çünkü kesinlikle karşılayamazdım. İşte güzel kız kardeşimin sonu böyle oldu. Üç yıl boyunca komada yattı, Vivian*'ın mumyalaşmış* haline dönüştü. Onu o halde görmek beni üzüyordu ama onu ziyaret etmeyi hiç bırakmadım. Her hafta sonu yatağının yanında oturur, sesime cevap vermesini beklerdim. Elimi sıkar, gözlerini kırpıştırır, *bir şeyler* yapardı." Cathy içini çekti. "Sonra bir sabah arayıp gece vefat ettiğini söylediler. Üç yıl komada kaldı ve öldü. Benim güzel, zeki kız kardeşim."

Bertie onun elini tuttu. Birbirlerine bakışlarından onun bir hemşire yardımcısından daha fazlası olduğu anlaşılıyordu; o bir aileydi ve birlikte oturup tek kelime etmeden rahat ediyorlardı.

"Kız kardeşinin sağlık sigortası olduğunu söylemiştin," dedi Declan. "Bu onun işinden miydi?"

"Evet. Washington'daki bir hükümet araştırma enstitüsü." "Washington mı? Sizi ziyaret ettikten sonra arabayla oraya gitmeyi planlıyordu."

"Evet. Sanırım yeni bir iş için biriyle buluşacaktı. Biliyorum. Maine'de yaptığı işten memnun değildi. Meslektaşlarıyla, özellikle de başındaki adamla anlaşmazlıklar yaşıyordu."

"Bu Dr. Greene olabilir mi?" dedi Maggie.

"Vivian bana onların isimlerini hiç söylemedi. Ya da araştırma projeleri hakkında pek bir şey. Hükümet işiydi, bilirsiniz, gizli kapaklı. Zaten hepsini sıkıcı bulacağımı söylerdi ve muhtemelen haklıydı da. Matematik ve fen bilimlerine hiç yatkın değildim ama Vivian bunları severdi. Birlikte çalıştığı insanları pek umursamasa bile."

"Bu meslektaşlarınızla aranızdaki sorun neydi?"

"Ona takdir edilmediğini, duyulmadığını hissettirdiler. Muhtemelen hepsinden daha zekiydi ama o günlerde kadınsanız durum böyleydi. Herhangi bir erkekten iki kat daha fazla çalışabilirdiniz ama size değer verilmez ya da dinlenmezdiniz. Onun gibi nörokimya alanında ileri bir dereceniz olsa bile."

"Nörokimya mı?" Declan Maggie'ye bakarak şöyle dedi.

"Bunun gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu ona yüksek lisansını bitirir bitirmez bir iş buldu."

Dışarıda yağmur çiselemeye başlamıştı ve sis pencereyi kaplamış, manzarayı grinin bulanık tonlarıyla bulanıklaştırmıştı. Maggie'nin bardağındaki çay

Ilıktı, kokusu artık dağılmıştı ama az önce öğrendiklerini düşünürken fincanı elinde tutmaya devam etti. Vivian Stillwater bir nörokimyacıydı, güvenilirliğiyle tanınan bir kadındı. Cathy*, Vivian bir yerde olacağını söylüyorsa, bundan emin olabilirsin, demişti.* Ama zeki ve güvenilir Vivian her nasılsa arabasını bir hendeğe sürmüş, yalınayak ve şaşkın bir halde otoyolda dolaşmaya başlamıştı.

"Maine'de üzerinde çalıştığı şu proje," dedi Maggie. "İlaçların test edilmesiyle bir ilgisi var mıydı?"

Cathy çay fincanından başını kaldırıp kaşlarını kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

*

O akşam eve döndüklerinde sis bastırmıştı, öyle kalın bir perde vardı ki sanki dünyanın geri kalanı yok olmuştu, Declan'la birlikte farların geçemediği hayali bir manzaranın içinden geçiyorlardı.

"Kayıtları kasıtlı olarak silinmiş," dedi Maggie. "Bu yüzden Ingrid Vivian Stillwater'a ne olduğunu öğrenemedi. Ölüm belgesi, hastanede kaldığı süre, kaza geçirdiğine dair polis raporu, hepsi sansürlenmişti. Birileri bu bilgileri saklamak için çok uğraşmış."

Declan, "Ama eski güzel *Purity Weekly*'nin haber arşivlerini silmemişler," dedi.

"Bin tirajlı küçük bir kasaba gazetesi mi?" Maggie başını salladı ve güldü. "Muhtemelen bu çabaya değmeyeceğini düşünmüşlerdir. Yine de onu neredeyse her yönden silmeyi başardılar. Bundan yirmi, otuz yıl sonra Vivian'ın nasıl öldüğünü hatırlayan kimse kalmayacak. Ya da Maine'de ne yaptığını."

"Şimdi asıl gizemimize geri döndük. Eğer göletteki Vivian'ın iskeleti değilse, bu kemikler kime ait?"

"Hiçbir fikrim yok ama sanki her şey birbiriyle bağlantılı gibi geliyor. Vivian Stillwater. Göldeki kadın. Zoe Conover'a yapılan saldırı." İleriye, sisin içine baktı. Karanlık çökmüştü ve farlarının zayıf ışıkları kaldırımın üzerinde kıvrılan sisten oluşan değişken bir manzarayı aydınlatıyordu. "En azından şimdi Vivian'ın kimin için çalıştığına dair oldukça iyi bir fikrimiz var. *Hepsinin* kimin için çalıştığına dair."

BÖLÜM 39

Yeni bir fırtına cephesi gece boyunca ilerlemişti ve kara bulutların altında Maiden Göleti'nin yüzeyi siyahtı ve rüzgârla çalkalanıyordu. Maggie ve Declan, tekne rampasının otoparkında Declan'ın Volvo'sunun içinde oturmuş, dürbünle kıyı boyunca uzanan kulübelere bakıyorlardı. Daha iki gün önce hava güneşli ve sıcaktı ama Maine'in havası değişkenliğiyle meşhurdu ve tepedeki uğursuz bulutlara bakılırsa gök gürültüsü ve yağmurun eli kulağındaydı.

"Önümüzde kötü bir hava var," dedi Declan. "Sanırım bugün hepsi içeride kalacak. Düşündüm de, kulağa oldukça hoş bir fikir gibi geliyor. Şöminenin yanında oturup İrlanda kahvesi yudumlamak..."

Dürbününü az önce kulübelerden birinden çıkan figüre odakladı. "Hannah Greene içeride kalmıyor. Arabasına biniyor. Nereye gittiğini merak ediyorum."

Declan cep defterini çıkardı. "Hannah Greene bu evi anne ve babası Dr. ve Bayan Harold Greene'den miras almış. Arkadaşımız Betty Jones'a göre, Dr. Greene evi 1968 yılında satın almış ve başlangıçta yıl boyunca burada yaşamayı planlamış. Dokuz ay sonra George ve Elizabeth Conover, Greene'lerin bitişiğindeki evi satın almışlar. de nakit satın almış. O zamandan beri evler kapsamlı bir şekilde güncellendi. Artık sadece yazlık konut olarak kullanılıyorlar."

Ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Tüm bu bilgileri Betty'den mi aldın?"

"Tek gereken Marigold'dan bir kutu kızılcık fındıklı kek.
Ne diyebilirim ki, bizim emlakçı Betty'nin tatlıya
düşkünlüğü var." "Ya da çekici beyefendilerin tadına
bakıyor."

Mütevazı bir omuz silkti. "Benim de yeteneklerim var."

"Git, kaplan." Uzaklaşan Hannah'nın arabasına yeniden odaklandı. "Ve o altmış bir yaşında mı?"

"Bu da demek oluyor ki Vivian Stillwater işi bırakıp gittiğinde sekiz yaşındaydı. O kadar küçük bir kız muhtemelen babasının işinin gerçekte neleri gerektirdiği hakkında hiçbir fikre sahip değildi."

Maggie dürbününü indirdi. "Babası hakkındaki gerçeği öğrenseydi şimdi onun hakkında ne düşünürdü merak ediyorum. Yaptığı iş hakkında."

"İnsanlar neredeyse her şeyi haklı çıkarabilir, Maggie. Bu yüzden tarih tekerrür edip duruyor."

Kariyeri boyunca kendisinin de haklı çıkarmak zorunda kaldığı seçimleri düşündü, şimdi pişmanlık duyduğu seçimleri. Görev sırasında, evet, insanlar neredeyse her eylemi savunabilirdi ama genellikle ödenmesi gereken bir bedel vardı. Maggie için bu bedel dayanılmaz derecede trajik olmuştu.

Dr. Harold Greene'in seçimlerinden hiç pişman olup olmadığını merak etti. "Arthur Fox var," dedi Declan.

Dürbününü tekrar kaldırdı ve Fox'un arka güvertedeki merdivenlerden inip çimenlikten suya doğru ilerleyişini izledi. "Gerçekten seksen iki yaşında mı? Yaşına göre çok formda görünüyor," dedi.

"İki gün önce yaşıma göre zindeydim."

Kadın . "İki gün önce genç ve aptaldın. O ağaca tırmandın."

"*Çok formda* olan Bay Fox, on beş yaşındaki bir kızı uçuruma atabilecek gibi görünüyor mu?"

Fox'un kanosunu su kenarından uzaklaştırıp yokuş yukarı, çimlerin üzerinde daha güvenli bir yere çekmesini izledi. "Bence de öyle."

Declan not defterini tekrar karıştırdı. "Ingrid'in keşfettiği gibi, Mr. Fox kendisine 'emekli enerji danışmanı' diyor."

"Sanki *bu bir ipucu* değilmiş gibi."

"Bildiğimiz kadarıyla hiç evlenmemiş ve çocuğu yok. ABD Ordusu'ndaki ilk görevi işin ilginçleştiği yer. Fort Holabird, Maryland'de görev yaptığını biliyoruz."

"ABD Ordu İstihbaratı."

"Ve işte ilginç bir ayrıntı daha. On yıl önce Evrenselci bir papaz oldu. Belki de bir vicdan krizi geçirmiştir."

"Vicdanı olduğunu varsayarsak."

Fox kulübesine geri dönerek gözden kayboldu ve o da dikkatini Moonview'e çevirdi. Conover'ların iki aracı da evde park halindeydi, bu yüzden tüm ailenin evde olması gerektiğini düşündü. Birisi alt kattaki pencerenin önünden geçti, sonra tekrar geri döndü ama kimse dışarı adım atmadı. Hava bugün dışarıda olmak için fazla soğuk ve nemliydi ve Susan'ı düşündü, kayınvalidesiyle arasında dönen onca gerginliğin ortasında evin içinde sıkışıp kalmıştı.

Maggie bundan daha sefil bir durum düşünemezdi.

Dikkatini karşı kıyıya çevirdi ve dürbününü Reuben ve Abigail Tarkin'in yaşadığı hüzünlü küçük eve odakladı. Sadece yazlıkçı olan Conover'ların aksine Reuben ve kız kardeşi yıl boyunca Maiden Pond'da yaşıyordu. Tarkin'ler gibi gerçek Main'liler için sert kışlar ve ilkbahar çamur mevsimleri, yazın bu birkaç değerli ayını hak etmek için ödenen bedeldi.

Dürbününü indirdi. "Betty Jones sana Tarkinler hakkında ne söyledi?" diye sordu.

"Mülkün nesillerdir ailelerine ait olduğunu söyledi. Orası göletin istenmeyen tarafı, bataklık, bol sivrisinek . Evleri çok eski, muhtemelen hala orijinal kuyu ve septik sistemle çalışıyor."

"Yani, gayrimenkullerinin değeri dışında. Tarkinlerin kendileri hakkında ne söyledi?"

"Anneleri geçen yıl öldü, evi Reuben ve kız kardeşi Abigail'e bıraktı. de hiç evlenmemiş. Betty, Sam Tarkin Ana Cadde'deki insanları öldürdüğünden beri ailenin kasaba tarafından dışlandığını söylüyor."

Maggie dürbününü indirdi. "Tamam, gidelim."

"Nereye?"

"Reuben Tarkin'in Conover'lardan nefret etmesinin gerçek nedenini duymanın zamanı geldi."

*

Reuben, sarayını koruyan bir Praetorian gibi boyun eğmeden kapısında duruyordu, ancak bu saray yosun kaplı bir çatıya sahip bir kulübeden biraz daha fazlasıydı. Uzun boylu bir adam değildi ve saçları neredeyse tamamen ağarmıştı ama altmış beş yaşında olmasına rağmen hâlâ sağlam, kaslı ve sorun çıkarmaya karar verdiğinde sorun çıkarabilecek kadar güçlüydü. Declan'a arabada kalmasını emretmişti çünkü yalnız bir kadının Reuben'e daha az tehditkâr görüneceğini düşünmüştü. Şimdi yanlış hesap yapıp yapmadığını, Reuben'in yalnız bir kadını üstesinden gelmesi daha kolay biri olarak görüp görmeyeceğini merak ediyordu.

"Bay Tarkin, benim adım Maggie Bird," dedi. "Zoe Conover'ı kimin kaçırdığını bulmak için Jo Thibodeau ile birlikte çalışıyorum."

"Benim bununla hiçbir ilgim

yok." "Bunu biliyorum."

"O zaman neden *benimle* konuşuyorsun?"

"Çünkü bize yardımcı olabilirsiniz. Göletin karşısındaki insanlar hakkında bilgiye ihtiyacımız var."

"Conover'lar demek istiyorsun."

"Ve Arthur Fox. Ve rahmetli Dr. Greene. Hepsi birlikte çalışıyorlardı, değil mi?"

Bir sonraki hamlesi o kadar ani oldu ki tepki verecek zamanı olmadı. Adam ona doğru hamle yaptı ve kadın neredeyse bir darbe ya da itiş kakış bekliyordu. Bunun yerine, kapıyı arkasından çekip kapattı ve neredeyse burun buruna gelecek kadar yaklaştı.

"Kız kardeşim uyuyor. Bunu duymasını istemiyorum." "O zaman başka bir yere gidelim. Konuşabileceğimiz bir yere."

Bunu bir an düşündü, sonra başını salladı. "Hayır, seni oraya götürsem daha iyi olur."

"Beni nereye götüreceksin?"

"Benimle gel."

Araba yolundan Volvo'nun park ettiği yere doğru yöneldi. Aniden durdu, arabadan yeni inmiş ve şimdi harekete geçmeye hazır duran Declan'a baktı, ya da koltuk değnekli bir adam için her ne hareket olarak nitelendiriliyorsa.

"Bu Declan Rose," dedi Reuben'e. "O benim arkadaşım. Ona güvenebilirsiniz."

"O bizimle gelemez."

"Maggie seninle geliyorsa, ben de geliyorum," dedi Declan, koltuk değneklerinin üzerinde onlara doğru sallanarak.

Reuben homurdandı. "Asla . Bu şeylerle olmaz." "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Reuben yolun yukarısını işaret etti. "Patika şu taraftan başlıyor ve dağın yarısına kadar tırmanıyor. Artık her yer büyümüş, araba çıkamıyor. Bu da yürümemiz gerektiği anlamına geliyor." Declan'ın alçısına baktı. "Bizi sadece yavaşlatırsın."

"İyi olacağım," dedi Declan'a. "Lütfen burada bekle."

Declan'ın durumdan rahatsız olduğu belliydi ama o bile koltuk değnekleriyle bir tepeye tırmanamayacağını kabul etmek zorundaydı. Reuben'e sert bir bakış attı. "Siz dönene kadar burada bekliyor olacağım. *İkiniz* de."

Reuben başını salladı ve yolda yürümeye başladı. Kız da onu takip etti.

Buranın neden Maiden Göleti'nin daha az tercih edilen tarafı olduğu kısa sürede anlaşıldı. Buradaki kıyı büyük ölçüde bataklıktı ve su dikenliydi.

kedi kuyrukları ve sazlar. Ayrıca bu bataklık kıyısında üreyen sivrisinek ve kara sineklerden oluşan ısırıcı bulutlar da vardı ve iki günlük yağmurun bıraktığı su birikintilerinden kaynaşarak ona eziyet ediyorlardı. Böcekler Reuben'i rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Onlara el bile sallamıyor, bu tür küçük tahriş edici unsurlardan etkilenmeden yoluna devam ediyordu. Ingrid ve Lloyd'un Reuben Tarkin hakkında hazırladıkları dosyayı incelemişti, bu yüzden onun hakkında kâğıt üzerinde de olsa pek çok şey biliyordu -doğum tarihi, soy ağacı, okul transkriptleri ve tutuklama kayıtları- ama bunlar soğuk veri noktalarıydı, dokudan yoksundu. Onun uzun bir Mainer soyundan geldiğini biliyordu. Kız kardeşi Abigail'in çocukken ameliyat gerektiren bir omurga astrositomu yüzünden hayatının çoğunu tekerlekli sandalyede geçirdiğini ve babaları Samuel'in kasabada saygın bir marangoz olduğunu biliyordu.

Ta ki bir Purity polisi tarafından vurularak öldürülmeden önce Ana Cadde'de dört kişiyi katlettiği güne kadar.

Veri noktaları, hepsi buydu, bir sayfada okuyabileceği ayrıntılardan ibaretti. Ancak insanları okumak o kadar kolay değildi ve önünde yürüyen sessiz adam, karanlıkta onu açıklanmayan bir hedefe götüren özelliksiz bir figürden biraz daha fazlasıydı.

Maiden Göleti'ne bakan bir tepeye doğru eğimli çakıllı bir yolun kalıntılarına ulaştılar. Belli ki yıllardır hiçbir araba bu yokuşu tırmanmamıştı ve yol artık fidanlarla kaplanmıştı. Yakında doğanın acımasız istilacısı orman tarafından tamamen yutulacaktı. Reuben tepeye doğru çıkmaya başladı.

Çok daha genç bir adamın hızıyla hareket ediyor, nefes almak için duraklamıyor ya da hâlâ arkasında olup olmadığını görmek için arkasına bakmıyordu. Tırmanmaya devam ettiklerinde, bir depo kulübesini, sarkan bir zincir bağlantı çitini geçtiklerinde ayak uydurmak için mücadele etti. Bu çakıllı yolun nereye çıktığını gösteren hiçbir şey yoktu ama solmuş bir **İZINSIZ GIRILMEZ** tabelası ve paslanmış bir dikenli tel bobini ona buranın yasak bir mülk olduğunu söylüyordu. Artık çit yıkıldığına göre, bu zorlu tırmanış dışında izinsiz girenleri durduracak hiçbir şey yoktu.

Reuben durdu ve o da onun yanında durdu. Önlerindeki ağaçların arasından neden bu karanlık ve klostrofobik ormana girdiklerini ancak o zaman görebildi. Yağmur yeniden yağmaya başlamıştı, şiddetli bir sağanak değil, sadece dökülen yaprakların üzerine düzenli bir şekilde damlıyordu.

"Oraya Loca diyorlardı," dedi Reuben.

Zaman ve termitler yapıya zarar vermeden önce, başlangıçta rustik bir sığınak olarak hizmet vermiş olması gereken yeri işaret etti. Şimdi çatı

Sundurma sarkmış ve korkulukları çürüyüp çökmüştü. Sundurma batıya bakıyordu ve panoramik manzara bir zamanlar Maiden Pond'u, dağlara ve ötesine kadar uzanıyordu, ancak ağaçlar o zamandan beri çok uzamış ve manzarayı boğmuştu.

"Burası neresi?" Maggie sordu.

"Burası insanları getirdikleri yer. 'Elli dolar kazanmak ister misin? Locaya gel' derlerdi." Verandayı işaret etti. "Babam o basamakları onardı, onlar için korkuluk yaptı. Her zamankinden daha iyi ve sağlam yaptı. Bir de şimdi bak." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey kalıcı değildir. Hiçbir şey aynı kalmaz."

"Baban onlar için mi çalışıyordu?"

Reuben başını salladı. "Göletin aşağısındaki evlerini onarırdı. Çekiç sallayacak birine ihtiyaç duyduklarında arayacakları ilk adam oydu. Dolaplarını kurar, tavan pencerelerini değiştirir, güvertelerini yapardı. Faturaları ödemek için haftanın yedi günü çalışırdı. Kız kardeşimin ihtiyacı olan tüm işleri. Ona biraz daha fazla kazanmak isteyip istemediğini sorduklarında tabii ki evet dedi. Ve işte buraya geldi."

Sam Tarkin'in neyi kabul ettiğini zaten tahmin etmişti ama hiçbir şey söylemedi. Reuben'in sessizliği kendi zamanında doldurmasına izin verdi. Daha fazla konuşmak yerine, parçalanmakta olan merdivenlerden verandaya çıktı ve yıkılmış bir kalasın bıraktığı boşluğa dikkatle bastı. Kapı kilitli olmamasına rağmen, yazın nemi kapıyı şişirmişti ve kapıyı yerinden oynatmak için iki sert tekme atması gerekti. Kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Onu içeri kadar takip etti.

Bina toz, küf ve yarım asırdır birikmiş fare pisliği gibi kokuyordu. Pencerelerden biri kırılmıştı ve ölü yapraklar çam zemine saçılmıştı. Taş şömineye doğru ilerlerken tahtalar ağırlığının altında gıcırdadı. Orada bir yığın soğuk külün yanı sıra yarım düzine sigara izmariti gördü. Elbette izinsiz girenler olmuştu; gençler terk edilmiş bir binayı bulup kullanmak için her zaman hızlı davranırlardı ve kanıtlar etraflarında, yerlere saçılmış boş bira kutularında ve duvarlara çizilmiş grafitilerdeydi.

"Şöminenin etrafında daire şeklinde otururlardı," dedi Reuben. "Babam herkesin rahat edebilmesi için yerde minderler olduğunu söyledi. Dr. Greene ve adamları izleyip notlar alırken, sanki bir parti veriyorlarmış, hediyeler dağıtıyorlarmış gibi olduğunu söyledi. Babama, o gelmeye devam ettiği sürece paranın da geleceğini söylemişler. Ona her şeyin tamamen güvenli olduğunu söylemişler,

ilaçların hepsinin hükümet tarafından test edildiğini söyledi ve onlara inandı. Çok ikna ediciydi."

Kız. "Yani onu işe alan Vivian Stillwater mıydı?"

"Hayır." Döndü ve Maggie'ye baktı. "Arayan Elizabeth Conover'dı."

Ona bakakaldı. Bu bir sürprizdi, ancak bu olasılığı göz önünde bulundurması gerekirdi. Evli bir ekibin avantajları vardı. Birbirlerinden sır saklamak zorunda kalmadan birlikte çalışabilirlerdi. Eğer Elizabeth de projede çalıştıysa, Sam Tarkin'i deneyleri için gerçekten işe alan oysa, bu Reuben'in Conover'lara karşı duyduğu öfkeyi açıklayabilirdi.

"Olaydan sonra polis annemle konuşmaya geldi. *Her şey onun* suçuymuş gibi gösterdiler. Onun delirdiğini bilmesi gerektiğini söylediler ama nasıl bilebilirdi ki? Ona verdikleri şeyin tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Ama *onlar* biliyor olmalıydı. Conover'lar, Dr. Greene. Ve tek kelime etmediler, bizi uyarmadılar. Neler olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, ta ki babamın - o güne kadar-" Sesi kesildi. Döndü ve binadan dışarı çıktı.

Dışarı çıktığında onu bir düzine adım ötede, ağaçların arasında yalnız, kaybolmuş bir figür olarak buldu. Çıplak başına yağmur yağıyordu ama yüzüne damladığını ve gömleğinin yakasına yapıştığını fark etmemiş gibiydi.

"Neden bundan kimseye bahsetmedin?"

"Söyleyemezdim. Buna iznim yoktu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annemle yaptıkları anlaşmanın bir parçasıydı." "Bu anlaşmayı kim yaptı?"

"Dr. Greene ve adamları. Eğer bunu kendimize saklarsak, deneylerden kimseye bahsetmezsek, hükümetin çekleri göndermeye devam edeceğini söyledi. Kardeşimin ihtiyacı olan tüm bakımı karşılayacak kadar para. Evin vergilerini karşılayacak, masaya yemek koyacak kadar. Sessiz kalmamız için bize para ödendi. Bunca yıl konuşmak istedim, gerçeği haykırmak istedim ama yapamadım. Annem ve kız kardeşim bana izin vermedi."

"O zaman neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü artık *buna değmiyor*! Ruhlarımızı satmaya. Babamızı satmaya." Derin bir nefes aldı ve bu nefesle birlikte bastırılmış öfkesini serbest bırakır gibi oldu. "Artık bir önemi yok zaten," dedi sessizce ve dönüp ona baktı. "Doktor Abigail'in kanser olduğunu söyledi. Altı ay içinde artık o paraya ihtiyacı kalmayacak."

Yağmur başlarına düzenli bir şekilde damlarken Maggie, Tarkin'ler gibi sıradan insanlara ve isimleri asla bilinemeyecek diğerlerine verilen zararı düşündü. Reuben yarım yüzyıl boyunca utanç içinde yaşamış ve sessizlik içinde acı çekmişti. Öfkeli olmasına şaşmamalı. Hayatını paramparça ettikten sonra devlet tarafından ödenen rahat bir emekliliğe yelken açan Conover'lar gibi insanlardan nefret etmesine şaşmamalı. Reuben her sabah Maiden Pond'dan Moonview'e baktığında hayatın adil olmadığını hatırlıyordu. Tarkin ailesi gibi insanlar için değil.

"Onları şimdi ifşa edersek, Bay Tarkin, bana bu bilgiyi verdiğinizi öğrenirlerse, sizin için sonuçları olabilir. Anlaşmanız için. Para gelmeyebilir."

"Elli üç yıldır sonuçlarına katlanarak yaşıyorum." Maggie'ye baktı. "Şimdi sıra onlarda."

BÖLÜM 40

JO

Beşi de oradaydı, kuşatılmış bir ordu gibi masasının önüne dizilmişlerdi. Jo dönüp ekip odasının karşısındaki Mike'a baktı, ama o devriyesine başlamak için kapıdan çıkarken çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı, başka ne yapabilirdi ki? Martini Kulübü sizden ilgi talep ettiğinde, boyun eğmekten başka seçeneğiniz yoktu.

"Bu insanların birbirlerini tanımalarının bir nedeni var," dedi Maggie. "Conover'lar. Green'ler. Arthur Fox."

"Tabii ki birbirlerini tanıyorlar. Komşular. Her yazı aynı gölette geçiriyorlar."

"Ama onları Purity'ye getiren şey neydi?"

"Muhtemelen diğer insanların buraya gelmesiyle aynı sebepten. Hepinizin buraya taşınmasıyla aynı sebepten. Sessiz, güzel ve hadi ama, burası Maine." Jo durakladı ve dikkatle ekledi: "*Çoğu* insanın kendi işine baktığı bir yer."

Ingrid dört meslektaşına gülümsedi. "Biraz daha ısınıyor." "*Ne* almam gerekiyor?" Jo sordu.

Ben, "Adil eyaletimizin tüm avantajlarını düşünün. Özellikle de Purity gibi meraklı gözlerden uzak küçük bir köyün avantajlarını. İnsanların mahremiyetinize saygı gösterdiği, neden burada olduğunuz ve ne iş yaptığınız hakkında çok fazla soru sormadıkları bir yer."

Lloyd, "Ayrıca ıstakozun hazır bulunması da söz konusu," diye ekledi.

"Green'lerin, Conover'ların ve Arthur Fox'un aynı yıl, 1967'de Purity'de ortaya çıkmaları sizce de biraz tesadüfi değil mi?" dedi Ingrid.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Declan Rose elini kaldırdı. "Yerel emlakçımız Bayan Betty Jones'un izniyle benim mütevazı bir katkım olacak. İster satış ister kira sözleşmesi olsun, ofisinden geçen her mülk işleminin mükemmel kayıtlarını tutar. Üç tarafın da 1967 yılında kira sözleşmesi imzaladığını söyledi."

Ingrid, "İlçe vergi haritalarını kullanarak, Maiden Pond'daki mülklerini daha sonra satın aldıkları tarihleri doğruladım," dedi. "Hepsi birbirlerinden iki yıl içindeydi."

"Belki de emlak almak için iyi bir zamandı."

"1967 aynı zamanda Vivian Stillwater'ın buraya taşındığı yıldı," dedi Declan. "Hiç mülk satın almadı ama bir kulübe kiraladı. Maiden Pond'da."

"Betty Jones'un tüm bunları size anlatmasını nasıl sağladınız?"

Jo'nun masasına eğildi ve fısıldadı: "Fırınlanmış ürünler."

"Mesele şu ki," dedi Maggie, "1972'de tüm bu insanlar yıl boyunca gölette yaşıyordu. Green'ler, Conover'lar, Arthur Fox ve Vivian Stillwater. Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı. Sonra Vivian aniden gitti ve kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Kimse soru sormuyor. Görünüşe göre kimse ona ne olduğunu bilmek *istemiyor*."

"Bana New Hampshire'da bir arabanın çarptığını söylemiştin. Uzun süreli bir bakım tesisinde ölmüş," dedi Jo.

"*İşte* bu noktada işler ilginçleşiyor," dedi Ingrid. "Kaderinin izini sürmek neden bu kadar zordu? Çünkü Vivian Stillwater'ın ölümüyle ilgili her şey resmi belgelerden silinmiş. Kaza raporu. Hastaneye yatışı. Ölüm belgesi. Sanki birisi ona ne olduğuna dair kanıtları silmeye çalışmış gibi. Ve inanın bana, ben *baktım*."

Evet, Jo ona kesinlikle inanıyordu. Ingrid Slocum kafasına koyarsa Timbuktu'da kayıp bir kedinin yerini bulabileceğine inanıyordu.

"Tamam." Jo iç çekti. "Vivian Stillwater'ın neden göldeki iskeletimiz olmadığını az önce söyledin. Peki bu davayla ne ilgisi var? Neden onun hakkında konuşuyoruz ki? Herhangi biri hakkında?"

"Çünkü tüm bu insanların Maine'e gelmesinin bir nedeni var. Ve bunun güzel yaz havamızla hiçbir ilgisi yok."

"Onlara sormayı denediniz mi?"

"Elizabeth ya da Arthur'un size söylediği hiçbir şeye inanamazsınız. Baskı altında bile gerçeği nasıl gizleyeceklerini biliyorlar. Bunu yapmak için eğitildiler." Ingrid arkadaşlarına şöyle bir baktı. "Güven bana, bunu bilmeliyiz."

Bilmemiz gerekirdi. Jo bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Duygularını gizlemekte ustaydılar ve beş yüz de ona anlaşılmaz ifadelerle bakıyordu. "Sanırım şimdi bana kaçırdığım her şeyi anlatacaksın."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Maggie, "biz de oyunumuzun zirvesinde değildik. Vivian Stillwater'ın kimin için çalıştığını ve neden Washington DC'ye gittiğini öğrenmek için daha hızlı olmalıydık. Bunlar sizin öğrenemeyeceğiniz şeyler."

"Çünkü ben sadece küçük bir kasaba polisiyim."

"Çok iyi bir polissin Jo. Ancak bu normal bir polis soruşturmasının dışında bir meseleyi içeriyor ve siz daha doğmadan önce gerçekleşti. Her ne kadar beşimiz kişisel olarak bu işe karışmamış olsak da, bu tarihin gurur duymadığımız bir parçası. İnsanlar bu yüzden zarar gördü. Tarkins gibi insanlar."

Jo'nun kafası karışmıştı. Bir dakika önce Vivian Stillwater hakkında konuşuyorlardı. Şimdi birdenbire tamamen farklı bir konuya sapmışlardı. Karşısındaki beş kişiye baktı, hepsinin de kendisinden sakladıkları geçmişleri vardı. Sırlarını nasıl koruyacaklarını biliyorlardı. Başkalarının sırlarını nasıl ortaya çıkaracaklarını da biliyorlardı ve Jo'yu güven çemberlerine almak üzereydiler.

"MKUltra'yı hiç duydun mu?" dedi Declan. "Bu

bir süper kahramanın adı falan değil mi?"

Declan gülümsedi. "Hayır. MKUltra Projesi hükümetimizin 1950'lerden 1970'lere kadar yürüttüğü bir insan deney programıydı. Soğuk Savaş dönemindeydi ve Ruslara karşı bir silahlanma yarışı içindeydik. 'Silahlar' derken, silah ve bombalardan daha fazlasından bahsediyorum. Zihin kontrolünde de ustalaşmaya çalışıyorduk. İnsan beynini uyuşturucu ya da hipnoz yoluyla manipüle ederek düşman casusların sırlarını ele vermelerini sağlamanın bir yolu var mıydı? Ya da kendi ajanlarımızın duyu ötesi yeteneklerini geliştirmelerine yardımcı olmak için?"

"Duyu ötesi' derken neyi kastediyorsunuz?"

"Tam olarak kulağa geldiği gibi. ESP. Telekinezi. Durugörü. Rusların bu tür araştırmalarda derinleştiğini biliyorduk ve geride kalmak istemiyorduk. Şimdi kulağa saçma geliyor ama o zamanlar hükümetimiz gerçekten de bunların mümkün olabileceğini düşünüyordu. Çeşitli zihin değiştirici ilaç ve kimyasalları test etmeye ve bunların insanlar üzerindeki etkilerini gözlemlemeye başladılar. Bu deneklerin bazıları gönüllülerdi ve katılmak için para alıyorlardı. Ancak bazı insanlar kendi hükümetimiz tarafından kobay olarak kullanıldıklarını asla bilmiyorlardı."

"Ne tür uyuşturuculardan bahsediyoruz?"

"LSD'den barbitüratlara, meskalin ve psilosibine kadar uzanıyordu. Bazıları yasal olmayan bir dizi psikoaktif kimyasal. Her şey

düşmana karşı işe yarayabilir."

"Ve bu insanlardan bazıları uyuşturucu aldıklarını bile bilmiyorlar mıydı? Kulağa hiç de etik olmayan bir durum gibi geliyor."

"Etik değildi. Ama o dönemi düşünün. MKUltra Projesi, Sovyetlerle ilgili paranoyanın yaygınlaştığı bir dönemde başlatıldı. Düşmandan önde olmamız gerekiyordu. Onların sırlarını ortaya çıkarmamıza yardımcı olacak yeni silahlara ihtiyacımız vardı. O zamanlar program bu şekilde meşrulaştırılıyordu."

Jo'nun gözleri kısıldı. "Çılgınca bir tahminde bulunacağım. Gösteriyi *senin* ajansın mı yönetiyordu?"

Declan yüzünü buruşturdu. "Bunların hepsi bizim zamanımızdan önce oldu." "Yine de, CIA *miydi*?"

"Ve bundan gurur duymuyoruz. Savaş hiçbir zaman güzel değildir. Etik çizgiler bazen bulanıklaşır. Ama hatalarımızdan ders çıkarmaya çalışıyoruz ve birkaç talihsiz olaydan sonra MKUltra Projesi durduruldu."

"'Talihsiz olaylar' mı? Ne demek bu?" "İnsanlar öldü."

Jo gözlerini Declan'a dikti. "Kaç kişiden bahsediyoruz?"

"Cevabı asla öğrenemeyeceğiz. CIA Direktörü Helms, Teşkilatı korumak için tüm MKUltra Projesi kayıtlarının yok edilmesini emretti."

"Bundan nasıl kurtuldu?"

"Elbette bu bir skandaldı. Kongre gerçeği ortaya çıkarmak için oturumlar düzenledi, ancak çok ileri gidemediler. Yine de bazı detaylar dışarı sızdı. İlaçların bu ülkenin yanı sıra dünyanın çeşitli yerlerinde de test edildiğini biliyoruz. Amerikalılar üzerinde."

"Nerede?"

"San Francisco. New York . . ."

"Ve Purity," dedi Maggie.

Jo ona baktı. "*Burada mı?*"

"Avantajlarını düşünün. İnsanların mahremiyetinize saygı duyduğu ve çok fazla soru sormadığı bir yer. Ormanla çevrili, meraklı gözlerden uzak, ücra bir köy."

"Bu, operasyonun sadece küçük bir kolu olabilirdi," dedi Declan. "Conover'ları, Dr. Greene'i, Arthur Fox'u ve Vivian Stillwater'ı Maine'e getiren şeyin bu olduğuna inanıyoruz. Vivian Stillwater'ın nörokimya alanında yüksek lisans derecesi vardı. Hannah'nın babası Dr. Greene, ABD ordusuyla bağlantıları olan bir farmakologdu. Arthur Fox da askerdi, Ordu İstihbaratına bağlıydı ama sadece enerji danışmanı olduğunu iddia ediyordu."

Ingrid, "Daha yaratıcı bir şeyler bulabileceğini düşünürdünüz," dedi.

"Bir de Conover'lar var," dedi Maggie. "George Conover sözde ilaç satış işindeydi ama çalıştığı şirket artık yok. Tabii eğer var olduysa."

"Tamam," dedi Jo. "Yani dört eski hortlak vardı. Üçü öldü, geriye sadece Arthur Fox kaldı."

"Bir kişi daha var," dedi Maggie.

"Arthur Fox dışında başka kim var?"

"Elizabeth Conover."

"CIA'den miydi?"

"Ajansın evli çiftleri istihdam etmesi o kadar da alışılmadık bir durum değil. İlgili herkes için uygun bir düzenleme. Birbirleriyle gizli bilgileri paylaşmakta özgürler. Bu onların gizli hikayelerini güçlendirmeye yardımcı oluyor."

"Ve ben, kendi adıma, bunu şiddetle tavsiye ederim," dedi Lloyd, arkadaşına göz kırparak

Karım.

"Dur, geri ," dedi Jo. "Bütün bu şeylerle beni bunalttın

MKUltra hakkında, ama göldeki iskeletle ne ilgisi var? İskeletin Vivian'a ait olmadığını biliyoruz çünkü kendisi bir bakım merkezinde öldü."

Maggie, "Ama *neden* o bakım tesisine düştü?" diye sordu. "Onu komaya sokan neydi?"

"Trafiğe girdiğini söylemiştin. Bir araba çarptı."

"Bir düşün Jo. Zeki, başarılı bir kadın arabasını bir çukurda terk ediyor. Sonra da trafiğe dalmadan önce birkaç mil boyunca yalınayak koşuyor."

"Belki de birinden kaçıyordu?" "Sadece kafasının

içinde olan birinden."

Jo onların kendisini izlediğini, sabırla yetişmesini beklediklerini hissedebiliyordu.

Neden her zaman bu insanların bir düzine adım gerisindeymiş gibi

görünüyordu? "MKUltra," dedi Jo sonunda. "Test ettikleri ilaçlar ..."

Maggie başını salladı. "Onlar olabilir kurşun için geçici psikoz.

Halüsinasyonlar, sanrılar, hafıza kaybı. Bunun kaç deneğin başına geldiğini bilmiyoruz, çünkü bu dosyalar imha edildi, ancak ilaçların en az bir kişinin ölümüne yol açtığını biliyoruz. Adı kamusal kayıtlara geçti ve Google'da onu arayabilirsiniz. Adamın adı Frank Olson'dı ve CIA için çalışan bir biyolojik savaş uzmanıydı. Ailesi onun MKUltra Projesi ile hayal kırıklığına uğradığına inanıyor,

ve istifa etmeyi planlıyordu. Biri -muhtemelen iş arkadaşlarından biri- içkisine LSD katmış. Dokuz gün sonra Olson atladı ya da itildi.
-New York'taki Statler Oteli'nin onuncu kat penceresinden. Ölümünün zamanlaması bariz bir şekilde uygundu. İlaç onu susturmak için mi verildi? Muhbir olmasını engellemek için mi?"

Jo şimdi MKUltra Projesi'nin neden önemli olduğunu anlıyordu. Vivian Stillwater'ın ölümünün neden bir kazadan daha fazlası olabileceğini.

Maggie, "Bence Vivian'ın da projeyle ilgili ahlaki kaygıları vardı ve projeden ayrılmak istedi," dedi. "Washington'da biriyle buluşmayı planladığını biliyoruz. Kız kardeşi bunun yeni bir işle ilgili olduğunu düşünüyordu ama bence Vivian programı ifşa etmeyi planlıyordu ve tam da bunu yapmak için yola çıkmıştı."

"Ama meslektaşları onun oraya asla ulaşamamasını sağladı," dedi Jo.

"Belki de onu öldürmek niyetinde değillerdi. Ama ona verdikleri ilaç zihinsel bir çöküşe neden oldu. Hayatta kalsaydı bile, tanık olarak ne kadar güvenilir olurdu? Kongre ya da herhangi biri, kısa süreliğine delirmiş bir kadının ifadesine güvenir mi?" Maggie Jo'nun masasına doğru eğildi ve bakışları Jo'nun sandalyesinde geriye yaslanmasına neden olacak kadar sertti. "Asıl soru şu: Vivian *neden* birdenbire projeye, meslektaşlarına, hatta Teşkilat'a karşı cephe aldı? O anda MKUltra'yı ifşa etmeye karar vermesine ne sebep oldu? Burada, Purity'de olan bir şey olmalı. Çok yanlış giden bir şey."

"Göldeki iskelet," dedi Jo. "Ters giden şey *o* muydu?" "Bu da bir olasılık. etmeleri gereken bir ölüm, öldürmeleri gereken bir kurban.
imha etmek için. Ancak burada yanlış giden başka bir şey vardı, o kadar kamusal, o kadar felaket bir şey ki, bir gölete atılamazdı."

Jo'nun cevabı bilmek için herhangi bir ipucuna ya da yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Maiden Pond'daki o köhne eve yaptığı ziyareti düşündü. Reuben ve kız kardeşini ve babalarının yaptıkları yüzünden geleceklerinin nasıl mahvolduğunu düşündü. Kötü ya da deli olduğu için değil, kendisine verilen kimyasallar yüzünden beyni yandığı için.

"Sam Tarkin," dedi Jo.

Maggie başını salladı. "Daha önce hiç başı belaya girmemiş bir adam. Bakması gereken bir karısı ve biri tekerlekli sandalyede olan iki çocuğu vardı. Bir gün, hiçbir uyarıda bulunmadan çılgına dönen ve Ana Cadde'de dört kişiyi öldüren bir adam."

"Ve hiç kimse bunu neden yaptığını bilmiyordu."

"Çünkü Teşkilat Tarkin'in karısıyla sessizce bir anlaşma yaptı. Ona ve çocuklarına ömür boyu mali destek sözü verdiler, Abigail'in tıbbi faturalarını ödemeye yetecek kadar para. Ama aile sessiz kalmak zorundaydı. MKUltra Projesi'nin sırlarını saklamasının yollarından biri de buydu. Ödemeler. Anlaşmalar. Kaç kişinin zarar gördüğünü asla bilemeyeceğiz çünkü Teşkilat bu sırların asla açığa çıkmayacağından emin oldu."

"Maine'deki bir göletten çıkarılmadıkları sürece," dedi Ben.

Göldeki kadın, diye düşündü Jo. Ayağa kalktı ve bir dosya almak için dosya dolabına gitti. "Adli tabiplikten iskeletin diş yapısıyla ilgili raporu aldım. Kurbanın üst azı dişlerinden birinde diş dolgusu varmış ve amalgamın ön analizi yapılmış. Buna Dispersalloy deniyor, ilk kez 1962'de piyasaya sürülmüş bir ürün." Jo dosyayı Maggie'ye uzattı. "Yani zamanlama uyuyor."

Maggie başını salladı. "MKUltra faaliyetteydi."

Jo duvarda asılı olan ilçe haritasına doğru ilerledi ve Maiden Göleti'ne odaklandı. Haritada küçük mavi bir leke gibi mütevazı bir su kütlesi olmasına rağmen trajedi, kara deliğe çekilen ışık gibi bu göletin yolunu bulmaya devam ediyordu. İsmi bile trajikti, bir asır önce boğulan bir kızın anısına verilmişti. Kötü şeylerin yaşandığı bir yer. Olmaya devam ettikleri yer.

"Eğer tüm bunlar MKUltra'yı örtbas etmek içinse," dedi Jo, "bunun bir parçası olan ve hala hayatta olan sadece iki kişi var."

"Elizabeth Conover ve Arthur Fox," dedi Maggie.

Jo dönüp ona baktı. "Elizabeth bu sırrı saklamak için torununa gerçekten zarar verir mi?"

"Eğer cesedi gölete atarlarsa, bu hem Elizabeth'i hem de Arthur Fox'u hapse gönderebilir."

"Evet, ama kendi *torununa* zarar vermek için mi?"

"*Üvey torun*. Elizabeth'le tanıştın. Bize anlat."

Jo, Elizabeth Conover'la karşılaştığı ilk geceyi düşündü. Kadının soğukkanlı otoritesini, ailesi üzerindeki sorgusuz sualsiz hâkimiyetini hatırladı. Zoe kan bağı olan bir akraba değildi ama evlilik yoluyla yeni katılmıştı. Elizabeth'in bağ kurmaya fırsat bulamayacağı bir kızdı. Riskler göz önüne alındığında, gözden çıkarılabilecek bir kız.

"Onu sorgulamak için getireceğim," dedi Jo. "Arthur Fox'u da."

"Sana iyi şanslar," dedi Ingrid. "Her şeyi inkâr edeceklerini biliyorsun. Ve elinde hiçbir kanıt yok."

"Her şey Zoe'ye bağlı olabilir," dedi Maggie. "Ve uyandığında ne hatırlayacağına."

Zoe.

"Onu yoğun bakımdan yeni çıkardılar," dedi Jo. "Hastane oda numarasını halktan kesinlikle gizli tutuyor ama aile bunu biliyor. *Elizabeth* biliyor." Jo telefonu eline aldı. "Zoe çantada keklik."

"O aynı zamanda bir fırsat," dedi Ben.

Bu Jo'yu duraksattı. Telefonu bıraktı ve ona baktı. "Bunun nereye gittiğinden pek emin değilim."

"Onları araştırmayı deneyebilirsiniz ama Elizabeth ya da Arthur'dan işe yarar bir şey elde edemeyeceğinizi neredeyse garanti edebiliriz," dedi Ben. "Bu da farklı bir stratejiye ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Bu da hastanenin işbirliğini gerektiriyor."

"Anladığım kadarıyla bir planın var?"

Ben arkadaşlarına baktı ve hepsi başını salladı. "Bir planımız var."

BÖLÜM 41

Bu bir hata gibi hissettirmeye başlamıştı. Çok kötü bir hata.

Elizabeth Conover görüşme masasında Jo'nun karşısında oturuyordu, dudaklarında sürekli bir yarım gülümseme vardı ve Jo'nun sorduğu hiçbir sorudan rahatsız olmadığı belliydi. Eğer Elizabeth gerçekten de bir zamanlar Teşkilat için çalışmışsa, o zaman en sert sorgulama tekniklerine bile direnmek üzere eğitilmişti. Jo'nun ondan gerçeği öğrenmekte bu kadar zorlanmasına şaşmamalıydı. Yarım saattir bu işle uğraşıyorlardı ve Elizabeth samimi ve işbirlikçi görünmesine rağmen göldeki kadının kimliği hakkında bir şey bildiğini inkâr etmişti. Jo, yan odada Arthur Fox'la görüşen Dedektif Alfond'un şansının daha iyi olup olmadığını merak etti.

"Gerçekten mi, Şef Thibodeau," dedi Elizabeth. "Bu kemiklerin kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden bir şey bildiğimi düşündüğünüzü anlamıyorum."

"Her yazı Maiden Pond'da geçiriyorsun."

"Diğer birçok insan da öyle."

"Sizin ve kocanızın 1968'den beri sahip olduğunuz bir evde." Elizabeth gülümsedi. "Bu size muhtemelen Taş Devri gibi geliyordur." "Kadının kemikleri, evinizin sadece birkaç düzine metre açığında bulundu. Moonview."

"Bu onun kim olduğunu ya da oraya nasıl gittiğini bildiğim anlamına gelmiyor."

Jo bir süre oturup parmaklarını masaya vurdu. Ne olacaksa olsun, ona vurup nasıl tepki vereceğini görmeye karar verdi.

"İlginçtir ki siz ve eşiniz Purity'ye Arthur Fox ve Dr. ve Bayan Greene ile aynı yıl geldiniz."

"Öyle mi? İlginç mi?"

"Aynı zamanda Vivian Stillwater'ın buraya taşındığı yıl." Bir dakika. "Öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsunuz Bayan Conover. Çünkü hepiniz aynı ekibin parçasıydınız."

Elizabeth'in dudağı seğirdi. Sonunda, gözle görülür bir tepki. Odadaki hava aniden gerilimle dolmuş gibiydi. Şüphesiz Elizabeth geçmişinin su yüzüne çıkmak üzere olduğunu fark etmişti.

"Aslında," dedi Jo, "hepiniz Purity'ye belirli bir nedenle geldiniz. Öyle değil mi?"

"Her yaz binlerce başka turistin gelmesiyle aynı sebepten."

"Ama siz turist değildiniz. Arthur Fox ya da Dr. Greene de öyle. Ya da Vivian Stillwater. Bir ya da iki yıl içinde siz, Greene'ler ve Arthur Fox, hepiniz Purity'de mülk satın aldınız. Ve sadece yaz için burada değildiniz. O ilk birkaç yıl, yıl boyunca burada kaldınız, çünkü sadece güzel yaz havamızın tadını çıkarmak için burada değildiniz. Çalışmak için buradaydınız."

Elizabeth'in yüzü gerildi ve göz temasını kesti. Bunun yerine Jo'nun omzunun üstündeki bir noktaya odaklanmış gibiydi. Martini Kulübü'nün gerçekten de doğru sonuca ulaştığı anlaşılıyordu.

"İlginç bir insan topluluğuydunuz. Dr. Greene bir farmakologdu. Vivian Stillwater bir nörokimyacıydı. Bir de gerçekte var olmayan bir ilaç şirketinde çalıştığını iddia eden kocanız George vardı. Hepiniz küçük kasabamızda sessizce ve gizlice yaşıyordunuz."

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" Elizabeth dikkatle kol saatine baktı. "Bu iş şimdiden çok uzun sürdü. Telefonda bunun sadece birkaç dakika süreceğini söylemiştiniz. Sen bütün bu alakasız soruları sorarken, oğlum Ethan dışarıda oturmuş beni eve bırakmayı bekliyor. Tüm ailemin akşamını mahvettiniz."

"Sadece sorularıma cevap verin, Bayan Conover."

"Hayır." Elizabeth sandalyesinde doğruldu. Daha bir dakika önce, soruşturmaya yardımcı olmaya hazır, işbirlikçi büyükanne rolünü oynamıştı. Şimdi bambaşka bir Elizabeth, soğukkanlı ve inatçı bir tavırla Jo'ya bakıyordu. "Burada işimiz bitti. Bu soruları neden sorduğunuzu ya da benim hakkımda ne bildiğinizi sandığınızı bilmiyorum ama size yanlış bilgi verildiği çok açık. Tutuklanmadığım sürece, şimdi gitmek istiyorum." Ayağa kalktı ve kapıya doğru döndü.

"Bana MKUltra Projesi'nden bahset." Elizabeth dondu kaldı.

"Eminim her şeyi biliyorsundur," dedi Jo. "Maine'e gelme sebebin bu olduğuna göre."

Elizabeth yavaşça Jo'nun yüzüne döndü. "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun." "Sen ve kocan da bunun bir parçasıydınız. Arthur Fox ve Dr. Greene. Vivian Stillwater da öyleydi."

Sessizlik.

"Ama Vivian bir sorun haline geldi, değil mi? Sam Tarkin'e olanlardan sonra vicdanı sızladı. Beş kişi öldü. Gerçek ortaya çıkarsa grubunuz için ne büyük bir felaket olur. Ona hangi uyuşturucuyu verdin, LSD mi? Yoksa başka bir halüsinojen mi aklını başından aldı ve onu Ana Cadde'de canavarlar görecek kadar paranoyak yaptı? Bu yüzden o insanları öldürdü. Herkesin düşündüğü gibi kötü ya da dengesiz olduğu için değil, küçük deneyiniz ters gittiği için. Kendinizi ifşa etmeyi göze alamadınız, bu yüzden tüm dünyanın Sam Tarkin'in sadece bir deli olduğuna inanmasına izin verdiniz. Bu talihsiz olayı halının altına süpürmek ve sizinle ya da projenizle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmak yeterince kolaydı. Ama senin aksine, Vivian'ın bir vicdanı olmalı. Ayrılmak istediğine karar verdi. Sizi ifşa etmeye, her şeyi açığa çıkarmaya hazırdı ve Washington DC'de biriyle buluşmayı planlıyordu. Siz ve iş arkadaşlarınız paniklemiş olmalısınız. Vivian'ın itibarını zedelemeniz gerekiyordu ve bunu yapmak için uygun bir psikoz krizi yaratmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Ona ilacı kim verdi, Bayan Conover? Daha sonra başına gelenlerden kim sorumlu?"

Elizabeth tek kelime etmedi.

"Kocanız mıydı? Ya da Arthur Fox? Yoksa ilacı ona *sen mi* verdin? Belki bir kadeh şarabın içine atarsın. Ya da güzel bir cin tonik?"

Jo şimdi her şeyi, gruplarının ne yaptığını ve Ana Cadde'deki katliamdan gerçekte kimin sorumlu olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Elizabeth'in tepkisine bakılırsa, Jo doğruluk damarına basmıştı.

Omuzları çökmüş olan Elizabeth masaya döndü ve yavaşça sandalyeye oturdu. "Ben değildim," diye mırıldandı.

"O zaman kimdi?"

"Dr. Greene. Projeden o sorumluydu. Tüm kararları o veriyordu."

Sonunda ondan bir cevap geldi. Gerçeğin tamamı olmayabilirdi ama Jo'nun az önce söylediklerini doğruluyordu.

"Peki ya geri kalanınız? Hepiniz Vivian Stillwater ile bu şekilde başa çıkılacağı konusunda hemfikir miydiniz?"

"Dediğim gibi, yetki ondaydı. Kararları o verirdi." Jo'ya baktı. "MKUltra'nın yerel bir bağlantısı olduğunu nereden biliyordun?"

"Kaynaklarım var."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Benim küçük bir kasaba polisi olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Ama ben bile iki ile ikiyi bir araya getirebilirim. Vivian Stillwater'ın senin ve meslektaşların için bir sorun olduğunu biliyorum. Neyin yanlış gittiğini ortaya çıkaracaktı, sen de ona bu sorunu çözen bir ilaç verdin. Onu komaya soktuğu gerçeği sizi rahatsız etti mi? Güzel, başarılı bir kadının hayatının mahvolması sizi rahatsız etti mi? "Çok kötü, çok üzücü. Olaya böyle mi baktınız?"

"Kalpsiz değildik."

"Ama senin projen öyleydi. İnsanların zihinleriyle oynadınız. Hayatları yok ettin. Göldeki kadın bu muydu, yok edilmesi gereken başka bir Vivian mı? Onu taşlarla ağırlaştırıp göle atarak bu sorunu ortadan kaldırdınız mı?"

"Saçmalama."

"O kadın kimdi, Bayan Conover?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Çalışmanız için işe aldığınız yerel bir kız mı? Yoksa bir yaz ziyaretçisini tatilinde kafayı bulmaya ikna ettiniz de işler fena halde ters mi gitti?"

"O kemikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Torununuz Zoe'nin Callie Yount'u ziyaret ettiği ikinci gün yüzmeye gittiğinde bulduğu kemikler. Alarmı çalıştırırdı. O kemiklerin sırlarınızı açığa çıkaracağını biliyordunuz. Bu yüzden Zoe'den de kurtulmak zorundaydınız."

"Bekle. Sence bunu hayal bile edebilir miyim-" Kadın inanmaz bir kahkaha attı. "Kendi *torunuma* zarar vereceğimi düşünüyorsanız delirmişsiniz demektir."

"Zoe'nin boşlukları doldurmasına izin vereceğiz. Yakında uyanır ve uyandığında ..." Jo, Elizabeth'in bariz sonuca ulaşmasına izin vermek için durakladı: Zoe ona kimin saldırdığını ortaya çıkaracaktı. Jo, Zoe'nin tek bir şey bile hatırlayıp hatırlamayacağını bilmiyordu ama bu *ihtimal bile* işe yarayabilirdi. Elizabeth'i zorlamak için yeterli olabilirdi. "Eninde sonunda o iskeleti teşhis *edeceğiz*," dedi Jo. "Belki o zaman kemiklerin kime ait olduğunu hatırlarsın."

"Hafızamda hiçbir sorun yok," diye karşılık verdi Elizabeth. "Ve siz, *Şef* Thibodeau, bu tacizden dolayı pişman olacaksınız. Kiminle ve neyle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Kiminle uğraştığımı biliyorum Bayan Conover. Ajans için çalıştığınızı biliyorum. Yoksa bunu da mı inkâr edeceksiniz?"

"Hayır, bunu inkar etmeyeceğim. Evet, ülkeme hizmet ettim. Evet, geriye dönüp baktığımızda yaptığımız şey bazı zararlara yol açmış olabilir ama unutmayın, *savaştaydık*. O zamanlar karşı karşıya olduğumuz küresel tehditleri bilmek için çok gençsiniz - nükleer savaş tepemizde sallanıyor, düşman hükümetimize, ordumuza sızıyor. Şimdi kendinizi ahlaki açıdan üstün görmeniz kolay ama orada bulunup ülkemizi korumak için savaşmadığınız sürece bizi yargılamaya hakkınız yok."

Kapıya sert bir vuruş oldu. Dedektif Alfond kafasını odaya uzatırken Jo döndü.

"Şef Thibodeau, konuşmamız gerek."

"Ben hala-" "*Şimdi.*"

Bu tek kelime ve ona attığı bakış, Jo'ya akşamının çok daha kötüleşmek üzere olduğunu söyledi. İsteksizce ayağa kalktı ve Elizabeth'i masada otururken bırakarak onu koridora kadar takip etti. Duyulmadan konuşabilmeleri için kapıyı arkasından kapattı.

Alfond, "Bu *tam* bir saçmalık," dedi.

"Neden? Neler oluyor?"

"Benim ve onların zamanını boşa harcadınız. Bunlar önemsiz insanlar değil. Yüksek mevkilerde dostları ve muhtemelen yüksek fiyatlı avukatları var. Bay Fox'u çoktan evine gönderdim, siz de Bayan Conover'ı büyük bir özürle birlikte göndermelisiniz. Bu insanların göletteki kemiklerle hiçbir ilgisi yok."

"Arthur Fox sana böyle mi söyledi? Elbette böyle söyleyecektir. Ortaya çıkıp itiraf edecek değiller ya."

"Bay Fox'un tek kelime etmesine gerek yoktu. Güncellenmiş suç laboratuarı raporu her şeyi anlatıyor." Ona bir sayfa kâğıt uzattı. "Kafatasının yüz rekonstrüksiyonu ile birlikte bu da yeni geldi."

Jo sayfaya kaşlarını çatarak baktı. "Bu onun diş dolgusuyla

mı ilgili?" "Son analize bakın."

Jo sayfanın en altına doğru göz gezdirdi ve hiyeroglifle yazılmış olabilecek kadar belirsiz sözcükler içeren bir paragrafa odaklandı. *Amalgam restorasyonlar*, *polikarboksilat-adeziv astarlar* ve *kompozit reçineler* kelimelerine kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sonucu okuyun. Diğer tarafı."

Sonuç bölümünün yazılı olduğu kâğıdı çevirdi.

Maktulün kazınmış diş yapısı üzerinde amalgamı bağlamak için kullanılan kompozit reçinelerin varlığı, bu diş işinin, bu tür reçinelerin amalgam restorasyonları için ilk kez kullanılmaya başlanmasından bir süre sonra yapıldığını göstermektedir. Bu nedenle, ölüm sonrası aralık tahmini gözden geçirilmelidir. Bu da ölüm zamanını 1980'lerin ortasına ya da daha sonrasına yerleştirmektedir.

Alfond, "Bu sizin tüm teorinizi suya düşürüyor," dedi. "Jane Doe, her kimse, sizin düşündüğünüzden en az on yıl sonra öldü. MKUltra Projesi sona erdikten yıllar sonra. Bu iki yaşlı insanın onu öldürmekle bir ilgisi olduğu gibi çılgınca bir fikri size kim verdi?"

Jo'nun dikkati hâlâ rapora odaklanmıştı. *Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim?*

"Şef Thibodeau? Kaynağınız neydi?" "İçeriden
bilgisi olan biri." "Verdikleri bilgi kesinlikle
yanlış."

"Ama bu laboratuar raporundan haberleri yoktu. Ölüm zamanı tahmininde en az on yıllık bir sapma olduğunu bilmiyorlardı. Bu her şeyi değiştirir."

"Bu kaynakla bilgi mi paylaşıyordunuz? O zaman kim olduğunu bilmem gerekiyor."

"Sana
söyleyemem."

"Pardon?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Üzgünüm ama yapamam. İlgi odağı olmaması gereken gizli bir kaynak söz konusu." *Ve beladan uzak*, diye düşündü. *Bütün yükü bana bırakıyor.*

"Bir devlet kurumunda mı
çalışıyorlar?" "Hayır."

"Kolluk kuvvetlerinden mi?" Jo
içini çekti. "Hayır."

"Yani *amatörler* mi?" Başını geriye attı. "Tanrım*, Murder, She Wrote*'un lanet olası bir bölümündeyim!"

Görüşme odasının kapısı açıldı. Elizabeth Conover koridora adım attığında ikisi de döndü.

"Eve gitmek istiyorum," dedi. "*Eğer* işiniz bittiyse
Ben."

"Elbette, Bayan Conover," dedi Alfond, tavrı anında değişmişti.
kibar bir kamu görevlisine dönüşüyor. "Ve bu yanlış anlaşılma için özür dilemek istiyorum."

"Bugünlerde tacize böyle mi deniyor?"

"Eksik bilgilerle hareket ediyorduk. Suç laboratuarından yeni detaylar geldi ve bu genç kadının ölümünün düşündüğümüzden tamamen farklı bir zaman diliminde gerçekleştiği açık. Gel, seni geçireyim. Belki size bir fincan kahve getirebilirim?"

Adamın kadını ne kadar saygılı bir şekilde bağlantı kapısından geçirip ön ofise götürdüğünü görmek Jo'yu sinirlendirmişti. Elizabeth bir şeyler saklıyordu - Jo bundan emindi - ama Alfond'un da söylediği gibi kadının *yüksek mevkilerde arkadaşları* vardı. Elbette vardı. Conover'lar ve Arthur Fox gibi insanların başlarını beladan kurtaracak dostları ve avukatları olması kaçınılmazdı. Ethan'ın annesini beklediği ön ofise kadar ikiliyi takip etti.

"Burada işimiz bitti," dedi Elizabeth oğluna. "Hadi eve gidelim."

"Bütün bunlar neyle ilgiliydi?" diye sordu.

"Göldeki iskelet." Elizabeth başını salladı ve güldü. "Bu konuda bir şeyler bilebileceğimi düşündüler."

"Neden sen?"

Alfond, "Eksik adli bilgilere dayanarak hareket ediyorduk. Son kriminal laboratuvar raporu kadının ölümünün düşündüğümüzden daha yeni olduğunu söylüyor. Şimdi tek mesele kadının yüzüne bir isim koymak. Birinin onu tanımasını umuyoruz."

"Onu tanıyor mu?" Elizabeth Alfond'a baktı. "Neye benzediğini biliyor musun?"

"Kabaca. Kafatasından elde edilen bir yüz rekonstrüksiyonuna dayanıyor." "Görebilir miyim?"

Alfond telefonunu çıkardı ve e-postaları arasında gezinerek suç laboratuvarı raporuna ulaştı. "Bu yüz rekonstrüksiyon programları son birkaç yılda gerçekten gelişti. Görüntüyü kamuoyuyla paylaşacağız ve umarım birileri onun kim olduğunu öğrenir." Telefonunu Elizabeth'e uzattı.

Kıpırdamadan durdu. Tek kelime etmedi, hiçbir tepki vermedi. Ne bir kaş çatma, ne bir nefes alma, ama o birkaç saniyelik donmuş sessizlik Jo'nun dikkatini çekti. Elizabeth telefonu Alfond'a geri verdi. "Bu herhangi biri olabilir," dedi ve sonra Ethan'a döndü. "Hadi eve gidelim."

Jo anne ve oğlunun binadan çıkışını izledi. Alfond'a "Yüzüne nasıl tepki verdiğini gördün mü?" dedi. "Bir şeyler biliyor."

"Herhangi bir tepki görmedim."

"Çünkü o şekilde eğitildi. Hiçbir şey göstermemek, hiçbir şeyi açığa vurmamak için."

"Tanrı aşkına, şu insanları rahat bırakın." Alfond kapıya doğru döndü. "Ve belki de en iyi yaptığın işe geri dönersin. Git birkaç ceza yaz."

Jo onun binadan çıkışını izledi ve bu akşam yaşadığı aşağılanmanın etkisinden kurtulup kurtulamayacağını merak etti. Bütün suçu Martini Kulübü'ne atamazdı çünkü onların teorilerine inanan *kendisi* olmuştu. Arthur Fox ve Elizabeth Conover'ı sorgulamak için getiren oydu. Anlaşıldığı kadarıyla Martini Kulübü bir konuda haklıydı: Elizabeth Teşkilat için çalışmıştı ama bu göldeki kemiklerle hiçbir ilgisi alakasız bir ayrıntıydı.

Yoksa alakasız mıydı?

Bilgisayarındaki suç laboratuvarı raporunu açtı ve Jane Doe'nun yüz rekonstrüksiyonunun görüntüsü ekranında belirdi. Yüz, bilgisayarda yaratılan çoğu rekonstrüksiyon gibi yumuşak ve ifadesizdi ama kadının yüz hatlarındaki bir şey Elizabeth'in görüntüyü görünce bir anlığına donup kalmasına neden olacak kadar belirgindi.

Bu kadını tanıdı, diye düşündü Jo. *Elizabeth onun kim olduğunu biliyor. Ama onu kimin öldürdüğünü biliyor mu?*

BÖLÜM 42

MAGGIE

Declan'ın Volvo'su kraliyet mavnası gibiydi, o kadar yumuşak bir sürüşü vardı ki sanki asfaltta değil de suda kayıyorlardı. Amortisörleri çok sert olduğu için yoldaki her tümseği hissettiği çiftlik kamyonunu kullanmaya alışkındı, bu yüzden önlerindeki araca odaklandığı için bu deneyimin tadını çıkaramasa da değişiklik olsun diye iyi döşenmiş bir sedan kullanma şansını takdir ediyordu. Ethan ve annesini Purity polis karakolundan ayrıldıklarından beri takip ediyorlardı ve aralarında iki araç bulunduruyorlardı ama Maggie, Ethan gibi sivil bir sürücüyü takip ederken böyle önlemlere gerek olduğundan şüpheliydi. Onu endişelendiren Elizabeth'ti, takip edilmekten kaçınmak için muhtemelen birkaç numara öğrenmiş olan Elizabeth. Ama bu soluk ışıkta o bile mavi bir Volvo'nun onları takip ettiğini fark etmekte zorlanırdı.

"İlginç," dedi Declan. "Eve gitmiyorlar."

Gerçekten de Ethan'ın arabası onları Maiden Pond'a götürecek olan sapağı geçmişti. Bunun yerine, Route 1 üzerinde kalmış ve kasaba sınırını geçerek kuzeye doğru ilerlemişti.

Maggie'nin telefonu çaldı. Arayan kişinin sesini hoparlöre

verdi. "Bir konuda haklıydın," dedi Jo Thibodeau. "Sadece

bir konuda mı?"

"MKUltra Projesi için buradaydılar. Ama o iskelet konusunda yanıldınız. Onlarla hiçbir ilgisi yok."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Suç laboratuarının söylediği bu. Jane Doe'nun diş amalgamının analizi ölümünün seksenli yıllardan *sonraya* ait olduğunu gösteriyor. Bu da MKUltra'nın sona ermesinden yıllar sonra."

Maggie Declan'a baktı ve kaşlarını kaldırmasından onun da bu yeni bilgiye kendisi kadar şaşırdığını anladı.

Jo, "Ve şimdi bir ıstakoz kazanı dolusu sıcak suyun içindeyim," dedi. "Alfond bana çok kızgın ve Elizabeth de avukatlarını göndermekle tehdit ediyor. I

başka seçeneğim yok. Geri çekilmek zorundayım. Sen de öyle."

Maggie bir süre arabayı sürdü ve bunun ne anlama geldiğini düşündü. Zoe'nin saldırısının ardındaki neden hakkındaki teorileri iskambil kâğıtlarından bir ev üzerine mi inşa edilmişti? Bu sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bir avcı ve bir kızın üzücü ve çok yaygın bir vakasıyken, zarif bir komplo kurarak kendilerini alt etmişler miydi?

"Hey, hâlâ dinliyor musunuz?" dedi

Jo. "Dinliyoruz."

"O zaman arkadaşlarına Conover'ları rahat bırakmalarını söyle. Kitap kulübüne geri dön, birkaç martini iç. Emekliliğin tadını çıkar."

"Emekliliğin tadını böyle çıkarıyoruz." Önündeki yola baktı ve Ethan'ın arabasının hastaneye doğru döndüğünü gördü.

"Sadece onlardan uzak dur. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Maggie ve Ethan ile Elizabeth'i hastane yolunda takip etti.

Arabasını bir park yerine çekti ve Ethan'ın arabayı hastanenin ana girişine kadar sürmesini izledi. Elizabeth dışarı çıktı ve binaya doğru yürüdü.

Maggie Ethan'ın uzaklaşmasını izledi. "Onun burada ne işi

var?" "Torununu mu ziyaret ediyor?"

"Ben de bundan korkuyorum." Telefonunu çıkardı ve Ben'i aradı. "Dikkat. Elizabeth az önce binaya girdi."

Bir duraklama oldu, sonra Ben cevap verdi: "Az önce görüntüledim, asansörden iniyor. Hemşire istasyonunu geçiyor."

"Zoe'nin odasına gidiyor. Ben de . Ona göz kulak ol." "Ben de bunun için

buradayım," dedi Ben.

Maggie emniyet kemerini çözdü. Declan'a "Burada bekle," dedi.

Declan iç çekti. "Conover'lardan uzak durmak buraya kadarmış."

Maggie, Elizabeth'i hastaneye kadar takip etti ve merdivenlerden ikinci kata çıktı. Saat sekizdi, genel koğuşun ziyaret saati yeni bitmişti ve görünürde başka kimse yoktu katilin fark edilmeden içeri sızması için mükemmel bir zamandı. Ama bu koridorda bu gece hiçbir şey fark edilmeyecekti çünkü Ben çok sıkı çalışıyordu. Maggie kameralarından birinin kapı çerçevesinin üzerine monte edildiğini, bir diğerinin de 242 numaralı odanın koridorunun karşısına yerleştirildiğini gördü. Zoe'nin odası.

242 numaralı odanın önünden geçip 243 numaralı odaya girdi.

Karanlık odada Ben'in yüzü, ikisi Zoe Conover'ın şu anda uyuduğu hastane yatağına odaklanmış altı kameradan gelen görüntülerin gösterildiği bilgisayar monitörünün ışığıyla aydınlanıyordu. Maggie, Ben'in omzunun üzerinden video yayınını izlemek için eğildi.

Zoe'nin karanlık odasında Elizabeth yatağın ayak ucunda durmuş torununa bakıyordu. Mikrofondan Elizabeth'in derin bir iç çektiği duyuldu.

"Orada öylece duruyor," dedi Ben.

Sonunda Elizabeth bir adım öne çıktı. *İşte geliyor,* diye düşündü Maggie, yarı yarıya kadının Zoe'nin başına doğru hareket etmesini ya da başucu lambasının ışığında belli belirsiz parlayan serum hattına uzanmasını bekliyordu. Eğer kadın kıza zarar verecek en ufak bir harekette bulunursa, Maggie onu durdurmak için odayı basmaya hazırdı. Sonra Elizabeth, Maggie'nin beklemediği bir şey yaptı; Maggie'nin tüm durumu yeniden değerlendirmesine neden olan bir şey.

Elizabeth bir sandalye çekti ve . Dakikalar ilerledikçe ne hareket etti ne de konuştu.

"Neyi bekliyor?" Ben söyledi. Maggie

başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

BÖLÜM 43

SUSAN

Herkes nerede? diye düşündü Susan. Yaklaşan farları görmeyi umarak tekrar pencereden dışarı baktı, ama iki araba da henüz dönmemişti. Elizabeth ve Ethan saatler önce karakola gitmişlerdi, Elizabeth'in kısa süreceğini, sadece birkaç soruyu yanıtlamak için kısa bir ziyaret olacağını söylediği bir ziyaretti bu. Colin ve Brooke akşam yemeği için yiyecek almak üzere şehre inmişlerdi. *Uzun sürmeyecek, hemen döneceğiz, diye* temin etmişti Brooke. Artık hava kararıyordu, kimse dönmemişti ve Susan evde, her zamanki gibi tavan arasındaki inine kapanmış olan Kit'le yalnız kalmıştı.

Pencerenin yanında durmuş, hastaneye götürmesi için Hannah'yı arayıp aramamayı düşünüyordu. Zoe artık yoğun bakımdan çıkmıştı ve ilaçları azaltılıyordu, komadan her an çıkabilirdi. Kızı gözlerini açtığında Susan orada olmak istiyordu. Orada olmak zorundaydı.

Hastaneden gelen mesajlar için telefonunu kontrol etti. O binada o kadar çok saat geçirmişti ki artık günlük ritimleri biliyordu ve bu saatte gönüllüler hastaların yemek tepsilerini topluyor, diyet arabasına yerleştiriyor olacaktı. Hemşire istasyonunda telefonlar çalıyor olacak ve ilaç hemşiresi birazdan akşam ilaçlarını dağıtmak için el arabasını koridordan geçirecekti. Ve 242 numaralı odada Zoe uyuyor, annesini bekliyor olacaktı.

Orada olacağım, sevgilim. Oraya varır varmaz.

Ethan'a mesaj attı: **Where are you?** Oturma odasında volta atıyor, duvardaki fotoğraf galerisinin önünden geçiyordu, Maiden Pond'daki Conover'ların resimli bir tarihi. Elizabeth ve George yeni yürümeye başlayan oğullarıyla. Colin ve Brooke, bebek Kit ve siyah saçlı dadısıyla birlikte. Şimdi Susan geriye doğru adım attı ve yılların sırası tersine döndü, George ve Elizabeth'in, komşuları Arthur Green'ler gibi hâlâ genç ve dinç oldukları zamana geri döndü. İlk kez, küçük Hannah'nın yanındaki bedensiz kola odaklandı; vücudunun geri kalanı kesilmiş bir kadın koluydu bu.

Fotoğraf. Vivian Stillwater. Elbette Elizabeth Vivian'ı fotoğraftan kesip çıkarmıştı. Hiçbir eş, kocasının metresinin duvardan sonsuza dek gülümsediğini görmek istemezdi.

Bir arabanın evin önüne yanaştığını duydu. *Sonunda Ethan döndü,* diye düşündü ama pencereden dışarı baktığında bunun Brooke ve Colin'in arabası olduğunu gördü. Onlar bagajı boşaltırken dışarı çıktı.

"Annem daha dönmedi mi?" Colin sordu.

"Sanırım hâlâ karakoldalar."

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyorum. Yani, onun ne bildiğini düşünüyor olabilirler ki?" Bagaja uzandı ve şarap şişeleriyle dolu bir kutu çıkardı. Alışveriş gezilerinin bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı; yerel şarap tüccarını ziyaret etmiş olmalılar, çünkü süpermarket cabernet'i Colin'in standartlarına uygun değildi.

"Sana yardım edeyim," dedi.

"Karpuzu alsan yeter, geriye bir tek o kaldı," dedi ve kutuyu evin içine taşıdı.

Karpuzu almak için sandığın içine uzandı. Sandık ışığının parıltısı altında metalik bir şey ona doğru parladı. Astar halının en ucundaydı, sadece iğne ucu kadar bir yansımaydı ama koyu mavi arka plana karşı parlak bir şekilde göze çarpıyordu. Halının kenarını sıyırdı ve kenarda duran şeye kaşlarını çatarak baktı.

Küçük altın bir küpeydi. Özellikle benzersiz ya da ayırt edici bir şey değildi, yine de onu görmek donup kalmasına neden oldu, çünkü anında, rahatsız edici bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Susan, orada iyi misin?" Colin seslendi.

Sarsılarak doğruldu ve adamın kapı aralığından kendisini izlediğini gördü. "Evet. Evet!" Kulağındaki küpeyi cebine attı ve karpuzu aldı. "Sadece bagajda başka bir şey olmadığından emin oluyordum."

"Kapatabilir misiniz?"

"Elbette." Bagajı kapattı ve karpuzu evin içine taşıdı.

Mutfakta Brooke yiyeceklerin paketlerini açıyor, süt ve yumurtaları buzdolabına yerleştiriyordu. Kit mutfağa doğru ilerledi, münzevi vampir sonunda tavan arasında saklandığı yerden çıkarak kendine bir kâse Cap'n Crunch mısır gevreği doldurdu.

"İştahını kaçıracaksın," dedi Brooke. "Bu
sadece bir atıştırmalık."

"Sadece bir kase, tamam mı?"

Kit anlaşılmaz bir cevap homurdandı ve yemeye devam etti.

Çok normal görünüyorlardı, Brooke ve Colin, işlerine devam ediyorlardı. Buzdolabını açıp kapatıyor, oğulları mısır gevreği gevelerken kutuları dolaplara yerleştiriyorlardı. *Sıradan şeyler yapan sıradan bir aile,* diye düşündü Susan, kapı aralığından onları izlerken.

Kulağındaki çıtçıt, cebinde patlamayı bekleyen bir el bombası gibiydi. Mutfaktan çıktı, üst kattaki yatak odasına çekildi ve kapıyı kapattı. Yatağının başucundaki lambayı yaktı ve kulağındaki küpeyi cebinden çıkardı. Arka tokası yoktu, bu yüzden serbest kalmıştı. Zoe ile birlikte kuyumcuya gidip tıpkı bunun gibi küpe aldıkları günü hatırladı. *Gösterişli bir şey istemiyorum anne,* demişti Zoe. Hayır, yüzme gözlüklerine takılmayacak basit bir şey olmalıydı. Susan küpeyi evirip çevirdi, bu özel mücevher parçasını kızına bağlayacak herhangi bir ipucu aradı, ama sayısız diğer küpe gibiydi, sadece isimsiz bir altın yumrusu. Brooke'u buna benzer bir şey takarken görmüş müydü? Kadınlar her küpelerini kaybederdi. Arabanızı boşaltırken kolayca olabilirdi. Eğilin, bagajdan bir bavul kaldırın ve bir küpe fark edilmeden kulağınızdan kayabilir. Evet, işte bu. büyük olasılıkla oldu ve bu Brooke'a ait olmalı.

Ama ya onun değilse? Ya Zoe'ninkiyse?

Jo Thibodeau'yu aramak için telefonunu çıkardı, sonra durdu. Ne söyleyeceğini ve bunun aileye nasıl yansıyacağını düşündü. *Sanırım bu evde biri kızımı öldürmeye çalıştı.* Conover'larla arası zaten gergindi; bu nükleer bir savaş başlatmak gibi bir şey olurdu.

Akşam derinleşirken Susan odada volta atıyor, bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Ethan'ı mı arayacaktı? Polisi mi arayacaktı?

Alt katta bir telefon çalıyordu.

Durdu, dinlemeye çalıştı ama sadece Colin'in sesinin belli belirsiz gürültüsünü duydu. Bir an sonra bir motor homurdanarak çalıştı ve pencereden dışarı baktığında arabalarının uzaklaştığını gördü. Hastaneye geri dönmesi gerektiğini bilmelerine rağmen ona tekrar ayrılacaklarını söylememişlerdi.

Hastane. Zoe.

Altın küpeye baktı, o kadar küçük, o kadar sıradandı ki. Eşi neredeydi?

Koridora çıktı, üst kattan gelen boğuk elektronik silah seslerini duyabiliyordu. Kit tavan arasındaki video oyunlarına geri dönmüştü, düşman ordularını vurmaya o kadar odaklanmıştı ki evde olup biten başka hiçbir şeyi fark etmemişti.

Koridorda Brooke ve Colin'in odasına doğru ilerledi.

Yatak odalarının kapısı açıktı ve yatağın güzelce hazırlandığını görebiliyordu, örtü pürüzsüzdü ve şemsiyeler yatak başlığına yaslanmıştı. Temizlik hastası Brooke. Susan doğruca şifonyere gitti ve üst çekmeceyi kaydırarak açtı. Bir kadının mücevherlerini saklaması için uygun bir yerdi. Her iki çekmeceyi de karıştırdı ama sadece iç çamaşırları buldu, hepsi de pahalı ve özenle katlanmıştı. Bugünlerde kim iç çamaşırlarını katlama zahmetine katlanıyordu ki? Kimin vakti vardı ki?

Döndü ve Brooke'un kapitone pembe tuvalet çantasının lavabonun yanında durduğu banyolarına geçti. Çantanın fermuarını açtı, içinden karmakarışık bir makyaj malzemesi çıktı ve rujları, göz kalemlerini, allık ve rimelleri karıştırdı. Burada da yok.

Ama banyo dolabının üst çekmecesini açtığında, bir kadının Maine'deki rustik bir tatile giderken yanında götürebileceği birkaç parça mücevheri alabilecek büyüklükte saten bir kese buldu. İçindekileri banyo tezgahının üzerine boşalttı.

Bilek bilezikleri ve halka küpeler, bir kolye ucu ve bir safir yüzük döküldü.

Ve bir çift altın küpe. İkisi de hâlâ klipslerine takılıydı.

Arabalarının bagajında bulduğu yalnız aygıra baktı. *Eşin nerede? Eğer Brooke'un kayıp bir eşi yoksa, bu ona ait olmalı.*

"Odamda ne yapıyorsun?"

Susan arkasını döndü. Brooke kapının girişinde duruyordu.

BÖLÜM 44

MAGGIE

Elizabeth Conover henüz bir hamle yapmamıştı.

Geçen yirmi dakika boyunca kadın sandalyeden kalkmamış, sanki torununun yatakta mışıl mışıl uyuduğunu görünce hipnotize olmuş gibi transa geçmişti.

"Tuhaf," dedi Maggie. "Sanki nöbet tutuyormuş gibi."

"Beklediğimiz bu değildi," dedi Ben.

Hiç de bekledikleri gibi değildi. Jo Thibodeau Zoe'yi yem olarak kullanma fikrine karşı çıkarken, Martini Kulübü'nün böyle bir endişesi yoktu. Ona bunun rutin bir gözetim olacağını, Zoe artık yoğun bakım personelinin gözetimi altında olmadığına göre, hastane güvenliğinin yeterli olup olmadığını değerlendirmek için sadece bir kamera yayını olacağını söylemişlerdi. Ne zaman harekete geçeceklerini bildirmek için ses de dahil olmak üzere çok kanallı bir yayın olacağını söylememişlerdi. Elizabeth hastaneye girdiğinde, sanki tuzakları ortaya çıkmak üzereymiş, Elizabeth sonunda harekete geçecekmiş gibi görünüyordu.

Onun yerine, kadın orada oturup izledi. *Neyi bekliyordu?*

Telefonu çaldı. Arayan Declan'dı, arabadan arıyordu. "Tahmin et az önce hastaneye kim geldi?" dedi. "Colin."

Bu bir sürprizdi. İkinci kat koridorundaki video yayınına baktı ve bir an sonra Colin'in asansörden çıktığını gördü. Zoe'nin odasına doğru yürüyordu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Ben.

Colin kapıyı açtı ve Zoe'nin hastane odasına girdi. Karanlıkta durup annesine bakarken kapı arkasından kapandı.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor anne?" Colin sordu. "Ethan'la birlikte olduğunu sanıyordum."

"Ona eve gitmesini söyledim."

"Bunun önemli olduğunu söylemiştin."

"Evet, öyle. Konuşmamız gerek. Sadece sen ve ben."

"Bunu evde yapamaz mıydık? Neden beni hastaneye sürükledin? Burada ne işin var?"

"Onun güvende olduğundan emin olmalıydım. Bu kızın başına başka bir şey gelmesine izin veremem."

"Polis bunun için var. Bırak da işlerini yapsınlar-" "*Neyi* yapsınlar?"

Elizabeth . "Seni yakalamalarına mı?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Seni* korumaya çalışıyorum. İşleri daha da kötüleştirmeni engellemeye çalışıyorum." "Anne, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Biliyorum Colin. Anna'ya ne olduğunu biliyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Colin donmuş bir halde annesine bakıyordu. "Neden Anna hakkında konuşuyorsun?" dedi usulca.

"Göletteki o kemikler? Onlar ona ait. Polis bana kafatasının yüz rekonstrüksiyonunu gösterdi. Bunu halkla paylaşmayı planlıyorlar ve onu tanıyacak tek kişi ben değilim. Arthur da tanıyacak. Ve Hannah. Onun yüzünü görecekler ve her şeyi bir araya getirmeleri uzun sürmeyecek. Meksika'daki ailesinin bunu öğrenmesi ne kadar sürer? Bunca yıldır nereye gittiğini sorup durdular ve ben de onlara hiçbir fikrimiz olmadığını, sadece işini bırakıp gittiğini söyleyip durdum. Oysa gerçek şu ki, hiç *gitmedi*. O hep oradaydı. Göletin içinde."

Colin başını salladı. "Hayır, bu doğru olamaz. Babam onu havaalanına götürdüğünü söyledi. Ona para verdiğini söyledi, çok para, gitmesine yardım etmek için

-"

"Peki neden gitmesi gerekiyordu?"

"Tanrım, bu yıllar önceydi. Şimdi ne önemi var ki? Neden aniden-"

"*Neden gitmesi gerekiyordu?*"

Sessizliğe gömüldü. Yere baktı ve iç çekti. "Bunun olmasını hiç *istemedim*. Sadece oldu işte."

"Sen ve Anna."

"Bebek sürekli hastaydı. Brooke gittikçe çöküyordu, o kadar depresyondaydı ki benimle zar zor konuşuyordu. Sanki evimiz morg gibiydi. Ama Anna, her zaman dinlemeye hazırdı. Her zaman hazırdı.

. . ."

"*Dadı* ile bir ilişkin mi vardı?" Elizabeth tavana baktı ve güldü. "Ne kadar aptal olabilirsin ki? Ne kadar *sıradan*."

"Başka kime başvurabilirdim ki? Brooke tamamen-"

"Bunun için Brooke'u suçlama! İlişkisi olan sensin." Alaycı bir homurtu çıkardı. "Tanrım, tıpkı baban gibisin."

"Ne?"

"Tıpkı onun gibi, kayarak kurtulacağını sandın, değil mi? Baban da sana yardım etti, değil mi? George temizlik konusunda her zaman mükemmeldi. Bu onun süper gücüydü, sorunları ortadan kaldırmak. Tabii ki senin pisliğini de temizlerdi. Conover erkekleri başlarını belaya soktuklarında, her zaman yıpranmış bir şekilde oradan uzaklaşmayı başarırlar. Ama onu *öldürmek*, Colin?"

"Beni suçluyorsun?" "Anna öldürüldü."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok!"

"Yüzüme karşı inkar mı ediyorsun? Sen ve Anna'nın ..."

"Hayır, ilişkiyi inkâr etmiyorum." Bir sandalyeye çöktü ve inledi. "Bundan gurur duymuyorum. Ama bir anda oldu işte."

"*Bunu* daha önce nerede duymuştum?"

"Sonra her şey karıştı. O olduktan sonra ..." "Hamile mi kaldı?"

Elizabeth ona baktı. "Böyle mi oldu?" Adam acınası bir şekilde başını salladı.

"Evet. Bu bir komplikasyon *olurdu*." Başını iki yana salladı. "Bana söylemeliydin. Eğer bilseydim ..."

"O gittikten sonra sana söylemenin bir anlamı yoktu. Babam ona nakit ödeme yaptığını, bizimle bir daha iletişime geçmemesini istediğini söyledi ve sonra onu gönderdi. Bir toplantı için Boston'daydım ve buraya döndüğümde Anna çoktan gitmişti. Sorunun çözüldüğünü sanmıştım. Babam her şeyi hallettiğini ve Anna'nın Meksika'ya geri döneceğini söyledi."

"Ama o hiç gitmedi, Colin. Bunca yıldır o gölette ölüp çürüyordu. *Bunun için* babanı mı suçlayacaksın?"

"Hayır."

"Ama ondan kurtulmana yardım etti. Böyle mi oldu? Pisliğinizin temizlenmesine ihtiyacınız vardı, bu yüzden bu konuda mükemmel olan adama mı başvurdunuz?"

"Babamın bir şeyi örtbas edeceğine gerçekten inanmıyor musun?" "Baban pek çok şey yapabilirdi."

"Bir cinayeti saklamak mı?"

Uzun bir duraklama. "Bilmiyorum," diye mırıldandı Elizabeth. "Yaşlandıkça kimseyi tanımıyor gibi oluyorum. Kendi oğullarımı bile." Öne doğru eğildi ve şakaklarını ovuşturdu. "Tek istediğim bu aileyi bir arada tutmaktı. Babanla cehennemi yaşadım. Yalanları, ilişkileri."

"Bilmiyordum anne."

"Tabii ki yapmadın. Bu *benim* süper gücüm, sır saklamak. Ama bu gizli tutamayacağım bir sır. Polis eninde sonunda kemiklerin Anna'ya ait olduğunu tespit edecektir. Ve Zoe uyandığında, ona saldırdığını hatırlarsa, seni koruyamam. Seni *korumayacağım*."

"Beni *hiç* dinledin mi? Zoe'ye zarar vermek için hiçbir nedenim yoktu! Anna'nın öldüğünden de haberim yoktu. Babam gitmesi için ona para verdiğini söyledi. Brooke, Anna'nın eşyalarını toplamasına yardım ettiğini söyledi ve ..." Durdu.

"Brooke," dedi Elizabeth sessizce.

Anne ve oğul birbirlerine bakarken oda sessizdi. Maggie cep telefonuna uzandı.

BÖLÜM 45

SUSAN

"Tekrar ediyorum, odamda ne yapıyorsun?" dedi Brooke.

Susan'ın Brooke'un odasını karıştırmasını haklı çıkaracak hiçbir mazereti, hiçbir hazır açıklaması yoktu. Ve işte buradaydı, Brooke'un mücevherleri banyo tezgâhına yayılmış, suçluluğunun apaçık kanıtıyla yakalanmıştı.

"Colin'le gittiğinizi , bilmiyordum-"

Brooke mücevherlere baktı ve inanmayan bir kahkaha attı. "Bir şey *çalmaya* mı çalışıyorsun?"

"Hayır! Hayır, ben-"

"O zaman ne, Susan? Burada ne işin var?"

"Sadece bunun sana ait olup olmadığını öğrenmek istedim." Susan altın küpeyi uzattı.

Brooke kaşlarını çattı. "Bunu nereden buldun?"

"Arabanın bagajında. Yiyecekleri boşaltırken buldum."

"Oh." Brooke durakladı, sonra umursamaz bir kahkaha attı. "Demek orada kaybettim."

"Hayır. Seninkiler burada." Susan tezgahın üzerinde duran Brooke'un çifti işaret etti. "İkisi de burada."

"O zaman bunun nereden geldiğini bilmiyorum."

"Zoe'de de tıpkı bunlar gibi bir çift var. Onu vadide bulduklarında bunlardan biri kayıptı." Altın parçasını uzattı. "Bu nasıl oldu da senin arabanın bagajına girdi?"

Susan, Brooke'un bu bilgiyi nasıl değerlendirdiğini izledi. Bu bilginin önemi yavaş yavaş kafasına dank etti.

Brooke başını salladı. Yavaşça, "Bu olamaz." dedi.

"Bir *düşün*, Brooke. Kızımın kayıp küpesi senin arabanda bulunuyor. Oraya nasıl geldi?"

"Colin asla-"

"Kızımı bagaja mı koyayım? Onu o gözetleme yerine götürüp uçuruma mı atayım? Başka kim bütün bunları yapabilecek kadar güçlüydü? Sen değil."

"Yanılıyorsun. Yanılıyor *olmalısın*!" Bacakları aniden titreyen Brooke geriye doğru tökezledi ve yatağa yığıldı.

"Üzgünüm, Brooke," dedi Susan sessizce. "Polisi aramak zorundayım."

Brooke ürpertici bir nefes aldı ve başını ellerinin arasına aldı.
"Tanrım, anlamıyorum. Bunu neden yapsın ki? Neden ona zarar versin ki?"

"Bu polisin gereken bir şey," dedi Susan ve
odadan çıktı.

Koridorda derin bir nefes almak ve hızla atan kalbini sakinleştirmek için durakladı. Cep telefonunu çıkardı. Yapmak üzere olduğu şey geri dönüşü olmayan bir olaylar zincirini başlatacaktı: Polis Colin'in arabasını ve tüm evi aramak için içeri doluşacaktı. Yüksek ve kudretli Colin tutuklanacak ve kamuoyunun gözleri üzerine çevrilecekti. Elizabeth'in sözlerini düşündü: *Aileye sadakat, her şeyin üstündedir.* Canı cehenneme. *Kızım önce gelir.* Brooke'un duyamayacağı bir şekilde aşağı inecek ve Jo Thibodeau'yu arayacaktı. Sonra da bu evden, Conover'lardan uzaklaşırdı. Elizabeth'ten, ailenin kuklacısından, her sözüne itaat edilmesi gereken kişiden uzaklaşacaktı. Sahanlığa , ilk adımı attı.

İşte o anda iki el sırtına çarptı, öyle güçlü bir itişti ki onu öne doğru savurdu. Kanatları kırık bir kuş gibi kollarını çırparak inişini yavaşlatmaya çalıştı ama yerçekiminin amansız çekimine karşı koyamadı. Merdivenler önünde alçaldı ve düşüyordu, düşüyordu, merdivenlerin dibine doğru inanılmaz derecede uzun bir düşüş. *Brooke,* onun son düşüncesiydi. *Neden?*

*

Karanlığı delip geçen ilk şey Kit'in yalvaran, çaresiz sesiydi: "Bunu tekrar yapmak istemiyorum anne. Lütfen bana bunu yaptırma."

Sonra acı kafasında patladı, kafatasına tekrar tekrar bir çekiç gibi. Çekicin zalim darbeleri arasında, sesler gidip geliyordu.

"Yapmak zorundayız, hayatım," dedi
Brooke. "Neden? O hiçbir şey
bilmiyor ki."

"Evet, biliyor ve polise söyleyecek. O aileden değil, gerçekten değil. Büyükannenin her zaman ne dediğini hatırla. *Aile her şeyden önce gelir.* Şimdi, acele et!"

Eller Susan'ın bileklerine dolandı ve onu yerde sürükleyerek çekti. O acımasız çekiç kafasına vurmaya devam etti. Susan gözlerini açtı, üstündeki yüzlere odaklanmaya çalıştı ama ışık sadece acının kafatasını daha da derinlemesine delmesine neden oldu.

"Onu nereye götürüyoruz?" dedi Kit. "Babamın arabası

var." "Onu gölete koyacağız."

"Yani onu *boğmak* mı?"

"Bunu yapacak olan *su*, biz değiliz. Bu cinayet değil, Kit, *su* yaptığında değil."

Kit aniden Susan'ın bileğini bıraktı. "Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Sözümüzü hatırlıyor musun? Ben seni koruyacağım,

sen de beni koruyacaksın.

Hatırladın mı?"

Bir fısıltı: "Evet."

"Şimdi *yapalım* şu

işi."

Susan dışarıya, arka merdivenlerden aşağıya sürüklenirken ışık yerini gölgeye bıraktı. Gece havasının soğuğunu yüzünde hissetti, Brooke'un nefes alışını duydu, efor sarf etmekten yorulmuştu. İnleyerek elini kurtarmak için mücadele etti.

"!" dedi Kit. "Önemli değil.

Çekin."

Bileklerinin etrafındaki kavrama çelik bantlar kadar güçlü bir şekilde sıkılaştı. Şimdi çimenlikte sürükleniyordu, çimenlerin nemi bluzuna işliyordu. Onu yokuş aşağı, gölete daha da çekiyorlardı. Kıyıya vuran suyun sesini, yüzen iskelenin gıcırtısını duyabiliyordu. Brooke'un nefes alış verişi sertleşmiş, çılgınca bir hal almıştı.

Ayakkabıları tahtaya çarptı.

Panik Susan'ın kol ve bacaklarına yeni bir güç akıttı. Onlarla savaştı, kolları çırpınıyor, ayakları tekmeliyordu ama onlardan iki tane vardı ve Susan hâlâ sersemlemişti ve acıdan yarı kördü.

Acımasız bir itiş kakışla onu yan yatırdılar ve rıhtımdan aşağı yuvarladılar.

Soğuk su onu şok ederek tamamen uyandırdı. Yüzeye sıçradı ve nefes nefese kaldı. Yukarıda beliren Brooke ve Kit, yıldızlı bir gece gökyüzünün arka planında iki siyah kesik olarak ona bakıyorlardı.

"Lütfen, Kit!" diye nefes nefese kaldı. "Yapma bunu!"

"Tutun onu," diye emretti Brooke.

Kit donup kalmış, rıhtımın kenarında çömelmişti.

Çaresiz kalan Susan iskeleye tutunmak için uzandı. Kendini çekmeye başladı.

Yukarı.

"*Kit!*" diye emretti annesi ama oğlu kımıldamadı. Brooke ayağa kalktı, ayağını kaldırdı ve ayakkabısını Susan'ın eline vurdu.

Susan çığlık attı ve tutuşunu kaybetti. Tekrar suya düştü, çok soğuktu. Çok karanlıktı. Bir kez daha yüzeye çıktı, bir nefes daha aldı.

Yüzerek uzaklaş. Uzaklaş onlardan.

Göletin karşısında, Reuben Tarkin'in evinde ışıklar parlıyordu. Ona ulaşabilseydi, yardım için çığlık atabilseydi-

Brooke Susan'ın saçlarından tuttu ve başını o kadar acımasızca geriye çekti ki Susan'ın kafatası iskeleye çarptı. Başı suyun altına itilmeden önce son bir nefes almak için zamanı vardı. Bununla mücadele edemezdi. Onu aşağı iten kadın taş kadar acımasız, Jane Doe'yu göletin dibindeki mezarına sürükleyen taşlar kadar merhametsizdi. Susan çılgınca kendisini suyun altında tutan elleri pençeledi, ama eller boyun eğmiyordu. Kalbi çırpınıyordu. Ciğerleri hava almak için feryat ediyordu. Nefesini daha fazla tutamadı.

Zoe. Seni seviyorum.

Ağzını açtı ve su boğazına hücum etti.

BÖLÜM 46

JO

Evin içinde bir yerde bir telefon çalıyordu.

Jo eşikte durdu ve açık kapı aralığından içeri baktı. Birinin kapıyı ardına kadar açık bırakmış olması bile tek başına endişe vericiydi. Daha da endişe verici olan, yerdeki kırmızı sürüklenme iziydi. *Kan mı?*

"Alo?" diye seslendi. "Susan?"

Cevap gelmedi. Kan lekesinden kaçınarak evin içine adım attı. İçerideki tüm ışıklar yanıyordu, sanki ev sakinleri dışarı çıkmış ve her an dönebileceklermiş gibi. Mutfağa bir göz attı, sonra alt katı hızlıca taradı - oturma odası, banyo, Elizabeth'in yatak odası. Kimse yoktu. Merdivenlere yöneldi ve basamakların dibinde daha fazla kan gördü.

Hayalet telefon, her neredeyse, çalmayı kesmişti. Sessizlikte, kulaklarında uğuldayan kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Kanın tamamen masum bir açıklaması olabilir. Belki de bir kaza. Birisi merdivenlerden yuvarlanmış, kafasını yere çarpmış ve acilen hastaneye kaldırılması gerekmiştir. Böyle bir talihsizlik Amerika'daki herhangi bir evde olabilir, ama ...

İçgüdüsel olarak silahını çekti. Tekrar seslendi: "Susan?"

Destek için Mike'ı çoktan aramıştı ama yerdeki kan ona hemen harekete geçmesi gerektiğini söylüyordu. Nabzı hızlanarak merdivenleri tırmandı.

İkinci katın sahanlığında iki tarafa da baktı. Önce Zoe'nin odasına, sonra Susan'ınkine baktı. Burada kimse yoktu. Brooke ve Colin'in odasına doğru ilerledi.

Orada durdu, üst çekmecesi açık duran ve içinden bir sutyen dökülen şifonyere baktı. Diğer her şeyin düzenli ve tertipli olduğu bir odada sarsıcı bir nottu bu. Banyoda bir başka sarsıcı düzensizlikle karşılaştı. Mücevherler lavabo tezgâhının üzerinde ışıl ışıl duruyordu, düzgünce yerleştirilmemiş, gelişigüzel dökülmüşlerdi.

Ayak seslerinin eve girdiğini duydu ve düşündü: *Mike burada*.

Ama duyduğu Ethan'ın sesiydi, sesleniyordu: "Susan? Susan, neredesin?"

Jo yatak odasından çıktı ve onu merdivenlerin dibinde dururken gördü. Yere bakıyordu. Kana. "O burada değil," dedi Jo.

Başını kaldırıp ona baktı. " oluyor? Nerede o?" "Bilmiyorum."

"Onu arıyorum ama ." "Brooke'un nerede

olduğunu biliyor musun?"

"Brooke?" Başını iki yana salladı. "Sadece karımı bulmak istiyorum. O-" Durdu, açık kapıya doğru dönüp baktı. "Bunu duydun mu?"

"Neyi duydun? Ethan'ı mı?"

Ama o çoktan kapıdan çıkmıştı.

Merdivenleri tırmanarak indi ve güverteye koştu. Orada durdu ve geceyi görmek için zorlandı. Gökyüzünde sadece bir parça ay vardı ve evin ışıkları gece görüşünü kapatmıştı. Ethan nereye gitmişti? Sonra karanlığın içinde bir yerden bir çığlık duydu. Bir çığlık.

Gölet mi?

Gecenin içine körlemesine dalarak, eğimli çimenlikten aşağıya doğru ilerledi, gölgelerin arasından suyun kenarına doğru tökezledi. Karanlıkta giderek daha fazla ayrıntıyı seçebiliyordu: Gölete yansıyan yıldız ışığının uzaktaki parıltısı. Sağında beliren çam ağacının silueti. Az ileride bir şey hareket ediyordu.

Karanlığın içinden bir figür çıktı ve kollarındaki yükün ağırlığıyla sendeleyerek ona doğru ilerledi. Yokuş yukarı taşımak için mücadele ettiği bir yük.

"Yardım edin," diye yalvardı Ethan. Yalpaladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Yavaşça cesedi çimlerin üzerine yatırdı. "Ona yardım edin."

Evden gelen soluk ışıkta Susan'ın yüzü taş gibi cansız görünüyordu, ıslak saçlarının altında süt beyazı bir teni vardı. *Çok geç,* diye düşündü Jo, ama eğilip parmaklarını Susan'ın boynuna bastırdığında nabzının titrediğini hissetti. Yoksa sadece hayal mi ediyordu?

Bir nefes aldı, eğildi ve ağzını Susan'ınkine bastırdı. Dudaklar o kadar soğuktu ki, bir buz kütlesini öpmek gibiydi. Üfledi, cansız ciğerlere hava girmesini sağladı. Bunu tekrarladı, sonra üçüncü kez.

Susan hareketsiz yatıyordu, saçlarından su damlıyordu.

"Hayır. *Hayır.*" Ethan Jo'yu kenara itti ve ağzını Susan'ınkine bastırdı. Karısı için tekrar tekrar nefes aldı. "Lütfen, sevgilim," diye yalvardı. Yüzünü elleriyle kavradı ve ciğerlerine bir nefes daha girmesini sağladı. "Geri dön. Geri dön."

Jo ambulans çağırırken bile artık çok geç olduğunu biliyordu. Ethan ne kadar umutsuzca yalvarırsa yalvarsın, karısı için kaç kez nefes alırsa alsın, Susan çoktan ölmüştü. Bu ambulans yolculuğu hastaneye değil, morga olacaktı.

Jo teslimiyet duygusuyla diz çöktü ve parmaklarını bir kez daha Susan'ın boynuna bastırdı, hiçbir şey hissetmemeyi bekliyordu. Ama parmaklarının altında belli belirsiz bir şey zonkluyordu. Bu onun hayal gücü değildi. Bu bir nabızdı. Sabit bir nabız.

Birden Susan ürperdi. Öksürdü.

"Evet!" Ethan hıçkırarak ağladı.

Birlikte Susan'ı yan tarafına yuvarladılar. Jo kürek kemiklerinin arasına umutsuz, neredeyse acımasız darbelerle vurdu. Susan tekrar öksürdü, bu kez o kadar şiddetliydi ki ağzından su sıçradı. Havayı pençelemeye başladı, sanki hâlâ gölette su üstünde kalmak için mücadele ediyormuş gibi, hâlâ yüzeye doğru savaşıyordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve çılgınca etrafına bakındı.

"Benim! Buradayım!" dedi Ethan. "Sevgilim, buradayım!" Kadının yüzünü tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. Ancak o zaman çırpınması durdu. Onu kollarının arasına çekti ve göğsüne yasladı. "Geçti," diye mırıldandı. "Artık her şey yolunda..."

"Brooke nerede?" dedi Jo ama Ethan karısına o kadar odaklanmıştı ki onu dinlemiyordu. "Ethan, Brooke nerede?" diye tekrarladı.

"Suyun yanında," diyebildi sonunda. "Hepsi orada." "Hepsi mi? Ne oldu?"

"Reuben'le konuş."

Jo ayağa kalktı ve çimenlikten aşağı, gölete doğru ilerledi. Ay şimdi ağaçların üzerinden yükselmişti ve loş Reuben Tarkin'in siluetini seçebiliyordu, suyun kenarında birbirine sokulmuş iki figürün üzerinde beliriyordu. Ve bir inilti duydu, o kadar zayıftı ki sadece rüzgârın fısıltısı olabilirdi.

Mırıldanan Brooke'tu: "Bu *onun* hatası. Hepsi *onun* suçu."

Jo yaklaşırken, hatta Jo üçlünün hemen yanında dururken bile Brooke başını kaldırıp bakmadı. Mırıldanarak ileri geri sallanmaya devam etti. Su iskeleye çarpıp sıçrıyordu. Göletin bir yerinden bir karabatağın unutulmaz çığlığı geliyordu.

"Kadını boğmaya çalışıyordu," dedi Reuben. "Onları gördüm, kadını evden dışarı sürüklüyorlardı. Buraya geldiğimde kadının kafasını suyun altına itmişlerdi. Durdurmaya çalıştım ama bu kadın benimle deli bir kadın gibi mücadele etti. Sonra çocuk da peşimden geldi." Reuben başını salladı. "Ona biraz sert davranmış, birkaç dişini kırmış olabilirim. Oh, bunun için beni suçlayacaklar. Conover'lar hep beni suçlarlar."

"Bu sefer değil," dedi Jo. Bu kez, Conover'lar sonunda sonuçlarıyla yüzleşeceklerdi. Birbirine sokulmuş figürlere baktı. "Brooke?"

Brooke onu duymuyor gibiydi. Kollarını oğluna dolamış, onu ileri geri sallıyor ve bir yandan da "Hepsi onun suçu," diye mırıldanıyordu.

"Bu nasıl Susan'ın suçu olabilir?" diye sordu Jo.

"Susan değil. *Onun!* Orospu. Ve onun bebeği. Bir *bebek* olduğunu söyledi. Onunla işimizin bittiğini sanmıştım ama uzak duramadı. Geri gelip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı."

Göldeki kadından bahsediyor, diye düşündü Jo. Bunca yıldır Maiden Pond'un dibinde yatan kadından.

"Sanırım oğlunuz yaralandı," dedi Jo. "Ona bir bakmama izin verin."

"Hayır."

"İlgiye ihtiyacı var."

"*Hayır.*" Brooke başını kaldırdı ve dişleri ay ışığında beyaz ve vahşi bir şekilde parladı. "O *benim* oğlum. Ona *ben bakarım*, sadece *ben*."

Jo başını kaldırdığında ağaçların arasından yanıp sönen ışıkları gördü; Mike gelmişti ve uzaktan yaklaşan ambulansın sesi geliyordu. Bu kadını oğlundan uzaklaştırmak ve ikisini de hapse için Mike'ın yardımına ihtiyacı olacaktı. Ve bu çekeceği çilelerin sadece başlangıcı olacaktı. Yazılacak raporlar, Conover'ların avukatlarıyla mücadele edilecek mahkeme salonlarında gezinilecekti. Ama Anna adında bir kadın için adalet sonunda yerini bulacaktı. On altı uzun yıl boyunca, mevsimlerin döngüsü boyunca, sert donlar ve ilkbahar çözülmeleri boyunca Anna, Maiden Göleti'nin dibinde saklanmış, bulunmayı beklemişti. Sıcak bir yaz gününde yüzen genç bir kızın, kemiklerin beyazlığını görebilecek kadar derine dalacağı anı bekliyordu.

Anna yeterince beklemişti. Jo kelepçelerini çıkardı.

BÖLÜM 47

REUBEN

Abigail ölüyordu.

Bu ay ya da gelecek ay olmayacaktı, ama dünya üzerinde yürüyen herkes için olduğu gibi son ve kaçınılmazdı. Her zamanki gibi metanetli olan Abigail, teşhisi histerik olmadan, gözyaşı dökmeden kabul etmişti ve kemoterapinin bu ilk gününden korkmasına ve her zaman gurur duyduğu uzun, gür saçlarını yakında kaybedeceğini bilmesine rağmen, onu hastaneye götürürken başını dik tutmuştu. Hemşire onu infüzyon odasına götürdüğünde gülümsemeyi ve el sallamayı bile başarmıştı.

Reuben gözyaşlarını silen kişiydi. Kendini toparlamak için dışarı kaçması gereken kişi.

Hastanenin küçük bahçesindeki bir bankta, kızılcık ağacının gölgesinde oturuyordu. Hastane gönüllüleri tarafından bakımı yapılan, otları temizlenen ve malçlanan küçük, tatlı bir bahçeydi ve Haziran ayının bu gününde rugosa gülleri tam çiçek açmış, kokularını havaya yayıyorlardı. Abigail olmadan hayatın nasıl olacağını düşündü. Onun için daha kolay olacaktı elbette, doğru olsa da kabul etmekten utandığı bir şeydi. Hayatının büyük bir kısmı ona bakmakla -onu yıkamak, ona yemek yapmak, randevularına götürmek- geçmişti ve Abigail gittiğinde bu saatleri nasıl dolduracağını düşündükçe kendini kaybolmuş hissediyordu. Hayır, henüz o geleceği düşünmesine izin veremezdi. Bu saygısızlık olurdu. Ayrıca hayal bile edilemezdi. Hayatının büyük bölümünü Abigail'in ve ondan önce de annelerinin ihtiyaçlarıyla ilgilenerek geçirmiş, kendi ihtiyaçlarıyla nasıl ilgileneceğini bile bilemez hale gelmişti. Şimdi hayatındaki her şey değişmek üzereydi.

Tıpkı Conover'lar için her şeyin değiştiği gibi.

Susan Conover'ın nasıl olduğunu merak ederek hastaneye doğru baktı. Tam o sırada Jo Thibodeau'nun binadan çıktığını gördü. Birbirlerini aynı anda fark ettiler ve onun birçok talihsizliği yüzünden

onu görünce otomatik olarak gerildi. Devriye arabasına binmek yerine doğruca ona doğru yöneldi.

"Bay Tarkin?" dedi. "İyi misiniz?"

Sorusu onu şaşkına çevirdi. Gözlerindeki gerçek endişe ifadesi de öyle. Şaşkınlıkla sadece başını salladı.

"Sadece merak ettim. Burada, hastanede olduğunuzu görünce."

Şimdi onun sorusunun nedenini anlamıştı. "Kız kardeşimi getirdim. Bugün ilk kemoterapisini alacak."

"Oh." Rahatsız edici bir duraklama. Kanserin bir sohbete yaptığı şey buydu; herkesi yanlış bir şey söyleme konusunda tedirgin ediyordu. "Böyle iyi bir ağabeyi olduğu için çok şanslı."

Omuz silkti. "Daha iyi olabilirdim." *Bu evrensel bir gerçek,* diye düşündü. Sevdiğiniz insanlar söz konusu olduğunda, hepimiz daha iyi olabilirdik. "Bayan Conover nasıl?"

"Susan'a zatürre tedavisi uyguluyorlar. Gölet suyunu soluduğu için olmuş. Ama doktor birkaç gün içinde eve dönebileceğini söyledi."

"Peki ya kızı?"

"Zoe uyandı. Önünde aylar sürecek bir rehabilitasyon süreci var ama o daha genç. O kırık kemikler iyileşecektir."

"Onlar adına sevindim." Conover ailesinin iki üyesi hakkında bunu söylüyor olmak garip hissettiriyordu. Uzun zamandır acısına tutunmuş, onu dünyaya karşı koruyucu bir kalkan olarak kullanmıştı. Şimdi bu acıyı bırakmak onu savunmasız hissettiriyordu. Başıboş.

Jo'nun bahçe bankında yanına oturması onu şaşırttı. "Zoe ona kimin saldırdığını hatırlamıyor," dedi Jo. "Doktor bunun retrograd amnezi olduğunu söyledi. Bu, kafaya alınan şiddetli bir travmadan sonra olabilir. Hatırladığı ilk şey dere yatağında uyandığı."

"Saldırıyı hiç hatırlayacak mı?"

"Muhtemelen hayır. Ama hafıza *kaybı* bir yana, iyileşecek. Bu da iyi bir haber."

Başını salladı. Bir Conover hakkında söyleyeceğini hiç düşünmediği o sözleri tekrarladı. "Buna sevindim."

"Sana teşekkür etmek istiyorum, Reuben," dedi Jo. "Susan'ın hayatını kurtardın."

Onun kararlı bakışlarını rahatsız edici buldu ve arkasını döndü. Onun yerine tatlı, abartılı çiçekleriyle gül ağaçlarına odaklandı.

"Başka ne yapabilirdim ki?" dedi. "Onu evden dışarı sürüklediklerini gördüm. Ağladığını duydum."

"Eğer siz devreye girmeseydiniz, ona ne olduğunu asla öğrenemeyebilirdik. Şu anda bile parçaları bir araya getirmeye çalışıyoruz. Her şeyin kemiklerle ilgili olduğunu düşünüyoruz. Brooke'un on altı yıl önce öldürdüğü kadınla."

"Anna," dedi usulca.

"Onu hatırlıyorsun."

Görüşü aniden bulanıklaştı ve elini gözlerine götürdü. "İşi bırakmasının sebebinin *ben olduğumu* söylediler. Onu korkutup kaçırdığımı söylediler. Oysa tek yaptığım ona çiçek getirmekti."

"Neden?"

Sonunda Jo'nun bakışlarıyla buluşmayı başardı. "Çünkü bana karşı nazikti."

Reuben için bu kadarı yeterliydi, kasabadaki herkesin yaptığı gibi bir kadının ona geri çekilmeden bakması. Anna'nın gülümsemesi gerçekti, her ne kadar orada bir hüzün de görse de, ona ne zaman yaban papatyası, düğün çiçeği ya da Kraliçe Anne danteli hediye etse, kısa bir süreliğine de olsa o hüzün kayboluyordu. Her sabah orada, Moonview'in iskelesinde oturmuş onu bekliyordu.

Ta ki o sabaha kadar.

"Onu korkutup kaçırmadınız Bay Tarkin," dedi Jo. "Aslında, burada sahip olduğu tek arkadaş siz olabilirsiniz."

Şimdiye kadar, kim olduğu ve üniformasının anlamı yüzünden Jo Thibodeau'ya gerçekten bakmaya korkmuştu. Ama şimdi onunla yüzleşmeye cesaret etti ve kendisine saygıyla bakan bir kadın gördü. Kare çeneli, doğrudan bakışlı ve sağlam bir Maine kızının süssüz yüzüne sahip bir kadın.

"Seninle konuşmak isteyen birini görüyorum," dedi.

"Ne?"

Az önce hastane kapısından çıkan Ethan Conover'ı işaret etti. "*Onunla* konuşmak istemeyeceğinden endişeleniyordu. Belki de ikinizin baltaları gömme zamanı gelmiştir?"

Ethan onlara doğru ilerlerken, Reuben ayağa kalktı ve

. . . ne? Bilmiyordu. Uzun yıllar boyunca Conover'lar ve Reuben, Maiden Göleti'nde birbirlerine karşı ihtiyatla yaklaşmışlardı. Şimdi Reuben ve Ethan yumruklarını birleştirecek kadar yakın duruyorlardı.

"Üzgün olduğumu söylemek istiyorum," dedi Ethan. "Bilmiyordum, Reuben. Babanı ve ona gerçekte ne olduğunu hiç bilmiyordum. Ailemin ne yaptığını da..." Yutkundu. "Şimdi anlıyorum. Bizden neden nefret ettiğini."

Reuben sessizdi.

"Susan'ı kurtardığın için sana da teşekkür etmek istiyorum. Ben orada değilken orada olduğun için. Olmam gereken zamanda ..." Ethan'ın sesi kesildi ve başka bir şey söyleyecek gibi görünmüyordu. Bunun yerine uzandı ve elini Reuben'in omzuna koydu.

Reuben elin ağırlığını hissederek donakaldı, bu jest karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Ethan elini çektiğinde rahatladı ve sanki aralarına bir kez daha güvenli bir mesafe koymak istercesine bir adım geri çekildi.

Ethan, "Susan iyileştiğinde, hastaneden çıktığında gelip size şahsen teşekkür etmek istiyor," dedi. "Sizin için bir sakıncası var mı Bay Tarkin?"

Reuben Jo'ya baktı, o da başını eğmiş cevabını bekliyordu. "Sanırım," dedi sonunda.

"Ve eğer Boston'a gelirseniz, evimize her zaman bekleriz. Bunu öylesine söylemiyorum. Lütfen, bizi ziyarete gelin."

Reuben başıyla onaylasa da bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Onlar yazlıkçı, o ise buralıydı ve davet ne kadar iyi niyetli olursa olsun bazı uçurumlar aşılamayacak kadar genişti.

Ethan uzaklaşırken Jo, Reuben'e şöyle dedi: "Belki de Conover'larla olan kan davan nihayet sona ermiştir?"

"Ben o kadar ileri gitmezdim."

"En azından konuşuyorsun. Bu da bir başlangıç."

Ama neyin başlangıcı? Bunu bilmiyordu. Susan'ın iyileşeceğine sevinmişti ve Ethan'ın iyi bir adama benzediğine karar vermişti. Belki de bu ikisine bir şans vermeliydi. Ne de olsa herkes ikinci bir şansı hak ederdi.

Bir Conover bile.

BÖLÜM 48

MAGGIE

"İtiraf etmek utanç verici," diyor Lloyd, "ama ağaçlar için ormanı göremedik. Ya da bu durumda, ormanın çok önemli olan ağacı görmemize engel olmasına izin verdik."

"Nasıl edersen et, canım, bu utanç verici," dedi Ingrid. "Daha iyisini yapmalıydık."

Beşi, görev sonrası bilgilendirme toplantısı ve Ben'in paellası, Lloyd'un ratatouille'i ve Maggie'nin aceleyle dondurucudan çıkardığı Stouffer's Ispanaklı Sufle'den oluşan bir potluck yemeği için Maggie'nin evinde toplanmıştı. Dondurulmuş yemek tembelce bir kestirme yoldu ve bununla gurur duymuyordu ama öğleden sonrasını tarlalarını biçerek, seyyar tavuk kümesini taşıyarak ve elektrikli çitleri yeniden monte ederek geçirmişti. Bir casus bir gün izin alabilirken, bir çiftçi bunu yapamazdı. Declan kırık ayak bileğiyle potluck'a bir yemekle katkıda bulunamamıştı ama bu gece asıl ikramı o yapmıştı: Otuz yıllık bir şişe Lowland maltı, bu da ortak başarısızlık duygularının acısını hafifletmeye yardımcı olmuştu. Şişeyi çiftlik masasının etrafında bir kez dolaştırmışlardı ve şişe tekrar ona doğru geldiğinde Maggie bardağına bir bardak daha doldurdu ve şişeyi Declan'a uzattı. Bu gece özellikle gösterişli görünüyordu, gümüş rengi ön saçları kaşlarının üzerinden hoyratça sarkıyordu. Koltuk değnekleriyle gezinmekte o kadar ustalaşmıştı ki eve, kendi yatağına kolayca dönebilirdi ama Maggie onunla tartışmak için yanında olmasından hoşlanıyordu.

Diğer şeylerin yanı sıra.

"Tamamen yanlış bir kanıya varmış değiliz," dedi Ben. "Zoe'nin sırt çantasının kasıtlı olarak yol kenarına bırakıldığı sonucuna vardık. Polisin onun kaçırıldığını ve güneye götürüldüğünü düşünmesini sağlamak için oraya yerleştirilmişti. Hepsi de göleti aramalarını engellemek içindi."

"Pekala, bu ayrıntı konusunda haklıydık," dedi Ingrid. "Ama gölette iskeleti bulduktan sonra, işte o zaman kendimizi yabani otların içine çekmemize izin verdik. Fazla düşündük. Komplo teorileri peşinde koşmaya başladık."

Lloyd karısının dizini okşadı. "Çünkü sen böyle yaparsın, hayatım. Ve bunu çok iyi yapıyorsun."

"Maggie, "Conover'ların MKUltra'nın bir parçası olduğunu anladığımızda aklımızın doğrudan komplolara gitmesine şaşmamalı," dedi. Bir kayayı ters çevirip bir casus yuvası bulduğunuzda, onların iyi bir şey yapmadıklarını düşünmeniz doğaldır."

Declan güldü. "Neden *böyle* düşünelim ki?"

"Bunu uyarıcı bir hikâye olarak kabul etmeliyiz," dedi Ingrid. "Evet, komplolar var. Evet, her zaman büyük resmi görmek, kolları farklı yönlere uzanan daha büyük bir organizma olduğunu varsaymak üzere eğitildik. Hükümetler, suç örgütleri. Ama bu seferki büyük bir resim değildi. Küçük bir şeydi, çok insani bir şey. Bir evlilik. Bir ilişki."

Maggie, "Bu bir bakıma bir komploydu," dedi. "Brooke

ve oğlu arasında mı demek istiyorsun?"

"Ve Brooke ile kayınpederi George Conover arasında. Elizabeth'in dediği gibi, rahmetli kocasının süper gücü temizlikti. İşler ne zaman ters gitse, ister MKUltra'nın Main Street katliamındaki rolünü örtbas etmek olsun, ister Vivian Stillwater'ı susturmak olsun, pisliği temizlemekte ustaydı. Anna'nın ölümünün örtbas edilmesine de yardım etti, çünkü Brooke bunu tek başına başaramazdı. İşte kendi ailesinde bir skandalla karşı karşıyaydı: Oğlunun öfkeli karısı tarafından merdivenlerden aşağı itilen hamile bir dadı. Brooke, cinayetten hapse sürüklendi. Kamuoyu, Teşkilat ve MKUltra ile çalışmaları da dahil olmak üzere tüm aile sırlarını açığa çıkarabilirdi. Bence en iyi hareket tarzının cinayeti örtbas etmek ve Anna'nın cesedini gölete atmak olduğuna karar verdi. Bu Brooke'u koruyacaktı. Aileyi bir arada tutacaktı. Ve tüm sırlarını koruyacaktı." Maggie arkadaşlarına baktı. "Bizim gibi insanlar, sırları gömmede iyiyizdir. Bazen fazla iyiyizdir."

"Ve neredeyse işe yarıyordu," dedi Ben. "En azından on altı yıl boyunca."

Ingrid başını salladı. "Zavallı kız, Anna. Bunca yıl boyunca ailesi ona ne olduğunu hiç öğrenemedi."

"George Conover'a göre Anna muhtemelen gözden çıkarılabilir biriydi," dedi Maggie. "Ailesinin onu bu ülkede nasıl bulacağını bilmediği Meksikalı bir kızdı sadece." Başını iki yana salladı. "Evet, George Conover temizlik konusunda uzmandı."

Bir süre sessiz kaldılar ve Maggie Anna'yı düşündü, iki kez kurban olmuştu. Önce evli işvereni tarafından baştan çıkarılmış, sonra da

Bu ilişki yüzünden, onu Susan Conover'ın düştüğü merdivenlerden aşağı iterek Anna'nın kafatasını kıran çılgın karısı tarafından cezalandırılmıştı. Belki de Brooke onu öldürmeye *niyetlenmemişti*. Belki de sadece bir anlık öfke, kontrol edilemeyen bir dürtü Brooke'un saldırısına neden olmuştu ama sonuçta bir ceset ve hesaba katılması gereken bir kriz ortaya çıkmıştı.

George Conover devreye girdi ve sorunu halletti. Hem Elizabeth hem de Colin o gece şehir dışındaydı, bu yüzden aileden başka kimsenin ne olduğunu bilmesine gerek yoktu. George her zamanki etkinliğiyle gelinini, ailesini ve kendi sırlarını korumaya koyuldu.

On altı yıl boyunca bu sırlar gömülü kaldı. Ta ki Zoe'nin suya dalıp göletin dibinde yatan şeyi gördüğü güne kadar. Maggie kızın çılgınca kıyıya yüzdüğünü, sudan çıktığını hayal etti. Çimenlere tırmanışını ve karşılaştığı ilk kişiye "*Gölette bir iskelet var!" diye* bağırışını hayal etti.

Brooke.

Bu kez Brooke'u ateşin içinden çekip çıkaracak ve bu tanığı etkisiz hale getirmesine yardım edecek George Conover yoktu. Paniğe kapılan Brooke, Zoe'nin kafasına indirdiği bir darbeyle sorunu kendi başına çözmüştü. Şimdi yeni bir sorunu vardı: Bilinci yerinde olmayan cesedi arabasının bagajına nasıl yükleyecekti? Bunun için, kızı kaldırabilecek kadar güçlü, emirlerini yerine getireceğini ve ona asla ihanet etmeyeceğini bildiği birine başvurdu: oğlu Kit.

Onlar MKUltra'nın hayaletlerini kovalarken, gerçek katil tüm bu süre boyunca o evdeydi, aynı çatı altında uyuyor, Conover'ların yemek masasında oturuyordu.

"Sence kayıyor muyuz?" Ingrid sessizce sordu. "Bu konuda çok yanıldığımız gerçeği beni meraklandırıyor."

Bu soru Maggie'nin sinirlerini bozmuştu; hiç şüphesiz hepsinin sinirlerini bozmuştu, güçlerini kaybetmiş olma ihtimali ve önlerinde duran şeyin amansız bir yaşlılık düşüşü olması. Eklemlerinin eskisi kadar esnek olmadığını, gençliklerinde koşabildikleri kadar uzağa ya da hızlı koşamadıklarını kabullenmiş olabilirlerdi ama insan her zaman bu fiziksel değişikliklere uyum sağlayabilir ya da bunları telafi etmenin yollarını bulabilirdi.

Ancak keskin bir zihin, yaptıkları işin ve kim olduklarının merkezindeydi ve iyi bilenmiş becerilerinin gerilemeye başladığını hissetmek başlı başına bir ölüm olurdu.

"Kayıyor *olsak* bile," dedi Ben, "hâlâ polisin önündeydik."

"Oldukça düşük bir çıta," diye burnunu çekti Ingrid. "Yine de bu düşünce bizi neşelendirmeli."

"Ve bundan bir şeyler öğrenebiliriz," diye ekledi Maggie. "Gelecekte hatırlamamız gereken bir ders."

"Ne dersi?" Ingrid sordu.

Maggie arkadaşlarına, hayatın alacakaranlığına doğru çıktığı bu yolculuktaki yol arkadaşlarına baktı. Bakışları Declan'ın üzerine düştü ve gülümsedi. "İnsan kalbinin bir fesat kaynağı olduğunu asla göz ardı etme."

Kapının çalındığını duydular ve o da sandalyesinden kalktı. Kim olduğunu hepsi biliyordu.

Jo üniformasızdı, bu serin yaz gecesinde kot pantolon ve polar giymişti ve eve girerken Maggie genç kadını sivil kıyafetler içinde ne kadar nadir gördüğünü fark etti. Bu üzücüydü. Kendini bir kariyere adamak güzel bir şeydi ama gençlik geçiciydi ve Jo için bitmek bilmeyen devriyeler ve 911 müdahalelerinden daha fazlasını diliyordu.

"Akşam yemeğini kaçırdın," dedi Maggie.

"Yemekten arta kalanların olma ihtimali var mı?" diye sordu. "Kimse seni beslemiyor mu?"

"Sizin beni beslediğiniz gibi değil."

"Paella ve ratatouille."

"Ne?"

"Akşam yemeğinde var. Sana biraz ayırdık. Hepsi yemek odasında, kendilerine acıyorlar."

"Neden?"

"Daha iyisini yapmalıydık. Katil gözümüzün önündeyken sizi yanlış yönlendirdiğimiz için özür dileriz. Lloyd'un dediği gibi, ağaçlar için ormanı göremedik."

"Çünkü önümüzde çok fazla ağaç vardı."

Jo için masada bir yer hazırlamışlardı ve o otururken Lloyd ona bir tabak yemek uzattı, Declan da bir viski doldurdu. Jo'yla ilk tanıştıklarında viskiyi pek sevmezdi ama şimdi mutlulukla bir yudum aldı. İnsan bu grupla çok fazla zaman geçirince böyle oluyordu; karanlık alışkanlıklar ve mükemmel içkiler insanı yoldan çıkarıyordu. Jo bu gece mutlu görünüyordu, neredeyse kutlama havasındaydı, geçmişte karşılaştıkları gergin Jo Thibodeau gibi değildi.

"Duyduğuma göre kendi kendinizi tekmeliyormuşsunuz," dedi biraz fazla neşeyle.

"İpin ucunu kaçırdık," dedi Ingrid. "MKUltra ve Vivian Stillwater gibi alakasız konularla dikkatimiz dağıldı."

"Bu meseleler Reuben Tarkin ile alakasız değildi." "Şey,

hayır."

"Ve eğer Reuben olmasaydı Susan Conover ölmüş olacaktı."

"Doğru," diye itiraf etti Ingrid.

"Yani bir bakıma *hepsi birbiriyle* alakalı." Jo masanın etrafına bakındı. "Bu dava çok sayıda hareketli parçası olan büyük bir makine gibi. Reuben. Conover'lar. MKUltra Projesi. Ve Ajansınızın buraya verdiği zarar."

"Bizim *olmadığımız* bir şeydi bu, hatırlatırım," dedi Ben.

"Doğru. Sizler sütten çıkmış ak kaşıksınız."

Azizlik iddiasında bulunacak durumda değillerdi, bu yüzden yorumunu görmezden geldiler.

Maggie, "Bu, Reuben için bir şeyleri ve kasabanın ona bakışını değiştirmeli," dedi. "Umarım insanlar daha nazik olurlar."

"Bu durum Elizabeth ve Arthur için kesinlikle bir şeyleri değiştiriyor," diyor Jo. "Halkın onlar hakkında neler söylediğini duymalısın. Kasabadan bu kadar çabuk kaçmalarına şaşmamalı." Viski kadehini kaldırdı. "*Bu* kutlamaya değer."

"Bu gece özellikle iyi bir ruh halinde görünüyorsun," diye

gözlemledi Declan. "Öyleyim."

"Bunun için bir sebep var mı?"

Jo etrafındakilerin yüzlerine baktı ve iç geçirdi. "Haberleri çoktan duydunuz, değil mi? Tanrım, sizi hiç şaşırtamıyorum."

" de anlat."

"Az önce kasaba müdüründen bir telefon aldım. Artık polis şefi vekili değilim. Artık resmi olarak Purity, Maine'in polis şefiyim." Bardağını yere bıraktı. "Oh, hadi ama. En azından şaşırmış gibi davranmayı *deneyebilirsin*."

Maggie Ingrid'e baktı. Ingrid de Ben'e baktı. Hiçbiri bu karardan haberdar değildi ama bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydular. Gerçekten kayıyor *olmalılar*.

Declan kadehini kaldırdı. "Yeni polis şefimize. Sanırım gelmiş geçmiş en genç polis şefi? Ve ilk kadın?"

"Her iki konuda da haklısın," dedi Jo. "Ve hepinize teşekkür

borçluyum." "Ne için?" Maggie sordu.

"Beni daha derine inmeye ittiğin için. Görünenin ötesine bakmamı sağladığın için. Kısacası, başımın belası olduğun için."

"Bu hiç de minnettarlık gibi görünmüyor," dedi Ben.

"İşimi hem kolaylaştırdınız hem de zorlaştırdınız. MKUltra'yı denkleme sokarak başımı Dedektif Alfond'la derde soktun. Ama sonra beni Brooke Conover'a yönlendirerek bu beladan kurtardın." Masanın etrafına bakındı. "Benim için yaptıklarına minnettarım. Ve kasaba için."

"Burası bizim de kasabamız Jo," dedi Maggie. "Ve yine yardımımıza ihtiyacın olursa, biz buradayız."

"*Gayri resmi olarak*," diye araya girdi Jo.

"*Gayri resmi olarak*," diye onayladı Maggie. Etrafına, kariyerlerini gizli yaşayarak geçirmiş olan arkadaşlarına baktı. Hayatları bir zamanlar gerçeği saklamaya, olmadıkları biri gibi davranmaya bağlıydı. Emeklilik onlara temkinli bir şekilde biraz gün ışığına çıkma fırsatı vermiş olsa da, o eski gölgelere bağlı kalma alışkanlıklarından asla tam anlamıyla kurtulamayacaklardı. "Bunu aramızda tutmayı kabul ettiğimiz sürece," dedi Maggie, "Martini Kulübü her zaman yardıma hazırdır."

"Sır tutabilirim," diye güvence verdi Jo onlara. Maggie gülümsedi. "Biz de öyle."

BÖLÜM 49

SUSAN

Susan neredeyse ölmek üzere olduğu göletin kenarında durdu ve sabah ışığında altın ipek gibi parıldayan suya baktı.

"Sence bir daha geri dönebilecek miyiz anne?" diye sordu Zoe.

"Burada olanlardan sonra mı? Hiç sanmıyorum." Sonunda yeniden kendisi gibi görünmeye başlayan kızına döndü. Cerrahın kafa derisini tıraş ettiği yerde hâlâ kel bir nokta vardı ve kalça kırığı iyileşene kadar yürüteç kullanması gerekiyordu ama geçen her gün, morlukları azaldıkça ve kemikleri iyileştikçe eski, korkusuz Zoe'ye daha çok benziyordu.

"Göletin suçu değildi," dedi Zoe. "Ne

demek istiyorsun?"

"Gölet bizi öldürmeye çalışmadı. *İnsanlar* yaptı." Zoe suya baktı ve iç çekti. "Keşke yüzmeye gidebilseydim."

"Ciddi misin?"

"Ben bir denizkızıyım, unuttun mu?"

Susan gülerek Zoe'yi kucakladı. "Elbette öylesin, hayatım." Ölmeyi reddeden küçük denizkızı. Tüm olanlardan sonra bile suya geri dalmak için can atan. Onu yakınında tutan Susan, kızının aldığı her nefes için, teninin ılık ılık için minnettardı. Kollarında olduğu ve hayatta olduğu için.

"Hey, kızlar, gitmeye hazır mısınız?" Ethan garaj yolundan seslendi. Bavullarını bagaja yerleştirmeyi yeni bitirmişti ve arabanın yanında durmuş onları bekliyordu.

"Geliyoruz!" Susan söyledi.

Yürüteç kullanmasına rağmen Zoe eğimli çimenlikten araba yoluna kolayca çıkabiliyordu. Ethan kapıyı açtı ve Zoe'yi arabaya bindirdi, arka koltukta Callie Yount'un veda hediyesi duruyordu: boynunda mor bir kurdele olan doldurulmuş kahverengi bir inek. *Beni unutmaman* için, demişti Callie.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

"Bir dakika," dedi Susan. "Evi bir kez daha kontrol etmek istiyorum."

Merdivenlerden güverteye çıktı, kapının kilidini açtı ve içeri adım attı. Bir an için, kızının ölmüş olabileceğinden korkarak çılgınca saatler geçirdiği oturma odasında durdu. O paniğin yankıları hâlâ odada duruyor gibiydi. Eskiden Conover ailesinin fotoğraflarının asılı olduğu duvarın önünden geçti. Duvar artık boştu, fotoğraflar bir daha dönmeyi düşünmeyen Elizabeth tarafından indirilmiş ve eve gönderilmişti. Ama Susan çerçevelerin bir zamanlar asılı olduğu yerleri hâlâ görebiliyordu, yılların güneş ışığıyla duvara kazınmış ana hatları. *Geçmişteki Conover'ların hayaletleri.*

O mutlu aile gitmiş, yerine Conover'ların skandallarla lekelenmiş yeni bir versiyonu gelmişti. Cinayetle. Bu onun parçası olmak istediği bir aile değildi ama ailelerin sorunu da buydu: kendi seçemezdiniz. Seçebileceğiniz tek şey kimi seveceğinizdi ve Susan Ethan'ı seçmişti, tıpkı onun kendisini seçtiği gibi.

Bu da Elizabeth'in, iyi ya da kötü, hayatlarının bir parçası olarak kalacağı anlamına geliyordu. Sorunlu bir parça ama onunla başa çıkmayı öğreneceklerdi.

Ocağın kapalı olduğundan ve tüm elektrik kablolarının fişlerinin çekilmiş olduğundan emin olmak için mutfağa doğru yürüdü. Bu odada hâlâ paniğin yankıları vardı. Arabanın bagajında Zoe'nin küpesini bulduktan sonra burada durup Brooke ve Colin'in sakin bir şekilde yiyecekleri boşaltmasını izlediğini hatırladı. İçlerinden birinin kızını öldürmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Yatak odalarını ve banyoyu son bir kez kontrol etmek için üst kata çıktı.

Dolaplar boştu, şifonyer çekmeceleri temizlenmişti. *Geride hiçbir şey bırakmamalıyım*, diye düşündü*, çünkü asla geri dönmeyeceğim.*

Evden çıktı ve hayaletleri geride bırakarak kapıyı kilitledi.

"Her şey hazır mı?" dedi Ethan.

"Hadi gidelim," dedi. Ama arabaya binmek üzereyken son bir kez gölün karşı kıyısına bakmaktan kendini alamadı. Bu sabah Reuben kız kardeşiyle birlikte hastanedeydi, yani karşı kıyıda el sallayan kimse yoktu. Reuben'le çoktan vedalaşmış olmalarına rağmen, ona teşekkür etmek için bir şansı daha olmasını, kendisine yapılanların kefaretini ödemek için bir şansı daha olmasını diledi. Onun ölümüne neden olmamış olabilirdi.

acı çekiyordu ama adı Conover olduğu için yine de kendini sorumlu hissediyordu.

Ethan'ın yanındaki arabaya kaydı. "Burası gerçekten *çok* güzel," itiraf etti. "Gölet, ağaçlar. Ama ..."

"Ama?"

"Bu lanet yeri bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ben de öyle." Onun elini kavradı ve dudaklarına bastırdı. "Hadi eve gidelim."

BÖLÜM 50

REUBEN

Yaz insanları gitmişti.

Dün gece sert bir don olmuştu ve bu sabah Reuben kanosuyla gölette kürek çekerken, cam kadar saydam, narin buz parçalarının sürüklendiğini gördü. Öğleye kadar buzlar eriyip gidecekti ama bu sabah yanından geçen alev kırmızısı akçaağaç yaprağı gibi bu da önümüzdeki uzun ve soğuk haftaların habercisiydi. Yaz ne kadar da çabuk geçmişti, bir poyraz esintisi gibi, gelmiş ve tekrar gitmişti.

Yaz insanlarının kendileri gibi.

Evleri artık boştu, pencereler kepenkliydi, güverte mobilyaları ve kanolar sezon için saklanmıştı. Çimenleri çoktan dökülmüş yapraklarla dolmuş olan Arthur Fox'un evinin önünden kürek çekerek geçti ve sonra Hannah Greene'in evinin önünden geçti. Kırık bir ağaç dalı, Hannah'nın, o soluk benizli kadının güneşlenmeyi sevdiği arka güverteye devrilmişti.

Moonview'e doğru kürek çekmeye devam etti.

Diğer evler gibi o da boş duruyordu. Rıhtım sudan çıkarılmıştı ve tüm panjurlar kapalıydı, sanki ev kendi içine çekilmiş, dokunaçları artık koruyucu duvarların arkasına çekilmiş gibiydi. Bir zamanlar Moonview'in göletteki varlığı iltihaplanmış ve asla iyileşmeyen bir yara gibi görünmüştü, ama şimdi ona baktığında bir ev görüyordu, başka bir şey değil. Şu anda satılık olduğunu duyduğu bir ev.

Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Brooke ve oğlunun tutuklanmasından kısa bir süre sonra, kamuoyunun tepkisi ve yerel halkın fısıltı ve bakışları Elizabeth ve Colin'i Purity'den kaçmaya zorlamıştı. Reuben bu ikiliyi son kez gördüğü için mutlu olsa da, Ethan ve ailesinin de gitmiş olmasına ve geri dönmeyecek olmalarına üzülüyordu. Ve gerçekten, neden geri dönmek istesinler ki? Purity, Susan ve Zoe'nin neredeyse hayatlarını kaybettikleri yerdi; onlar için burası her zaman lanetli bir yer olarak kalacaktı. Yakında ev, dökülen yapraklardan oluşan bir pelerinle ve daha sonra da kadifemsi bir kar örtüsüyle kaplanacaktı. Güneş yeniden yükseldiğinde ve ağaçlarda yeni yapraklar açtığında, belki de başka bir sahibi taşınacaktı

Moonview'e. Çocuklu biri olmasını umuyordu. O evde çocuklar görmek isterdi, ona mutlulukla el sallayacak, ona karşı korkudan zehirlenmemiş çocuklar.

O zamana kadar Moonview, Anna adında bir kadının hayaletinin musallat olduğu boş bir evdi.

Bu sabah topladığı buketi almak için kayığa uzandı. Mevsim papatya ya da düğün çiçeği bulmak için çok geç olduğundan yol kenarından mor asterler toplamış ve saplarını sicimle bağlamıştı. Hüzünlü ve dağınık bir ikramdı ama Anna buna aldırmazdı. Her zamanki gibi gülümseyerek kabul ederdi. Buketi göletin üzerine bıraktı ve güneşin yaldızladığı suda sürüklenen bir tutam mor çiçeğin yavaşça uzaklaşmasını izledi.

Sabahın parıltısına karşı gözlerini kısarak onu rıhtımda, beyaz geceliğinin içinde ruhani bir şekilde dururken görebiliyordu. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve görüntüsü kaybolsa da o gitmemişti, gerçekten gitmemişti. Onu unutmadığı sürece orada olacak, gülümseyecekti. El sallıyordu.

Elini kaldırdı ve el salladı.

Sonra küreğini suya daldırdı ve kayığı, ağaçların sonbahar renkleriyle ışıldadığı karşı kıyıya doğru çevirdi. Bu sabah havadaki değişikliğin kokusunu alabiliyordu. Fırtına pencerelerini takmanın, kar küreğini kulübeden çıkarmanın ve bir yük daha yakacak odun getirmenin zamanı gelmişti. Önümüzdeki uzun ve karanlık geceler için kendini hazırlama zamanı gelmişti.

Kış geliyordu. Reuben Tarkin, her zamanki gibi buna hazır olacaktı.

TEŞEKKÜRLER

Otuz yıl önce Maine'e taşındım ve burada soğuk kışları, kar botlarını ve bitmek bilmeyen çamur mevsimlerini keşfettim. Aynı zamanda şimdi evim dediğim küçük cennet köşesini, burayı entelektüel açıdan böylesine canlı bir yer haline ilgili ve küresel farkındalığa sahip vatandaşlar topluluğunu da buldum. Martini Kulübü'nü konu alan ilk romanım *The Spy Coast* kısmen bu topluluktan esinlenerek yazıldı ve Maine'in Camden kasabasına sonsuz bir ilham kaynağı için teşekkür ediyorum.

Bir yazar olarak geçirdiğim yılların çoğunda, kariyerime rehberlik eden ve onu besleyen tek bir kadın oldu: tavsiyeleri, bilgeliği ve rahatlığıyla her zaman yanımda olan eşsiz edebiyat menajerim Meg Ruley. Teşekkürler Meg, ve işte bonus yıllara! Rebecca Scherer, Jane Berkey, Chris Prestia, Jack McIntyre ve Jane Rotrosen Ajansı'ndaki tüm ekibe de teşekkürler. En iyilerle çalıştığım için ne kadar şanslıyım.

Bir kitabı parlatmak için harika bir editör gerekir ve Thomas & Mercer'da Gracie Doyle'un yanı sıra Transworld Books'ta (İngiltere) Sarah Adams ve Ola Olatunji-Bello ile çalıştığım için şanslıyım, hikayeyi pek çok yönden geliştirmeme ve derinleştirmeme yardımcı oldular. Gerçekleri ve dilbilgisi hatalarımı bir mil öteden fark edebilen keskin gözlü redaktörüm Bill Siever'a ve göz alıcı kapak tasarımları için Jarrod Taylor'a da teşekkürler.

Son olarak, kocam Jacob'a teşekkür ediyorum. Bir yazarla evli olmak kolay değil. Düşüncelerim genellikle başka yerlerde oluyor ve var olmayan insanlarla hayali konuşmalar yapmakla meşgul olduğum için her zaman dinlemiyorum. Bu maceranın her adımında benimle birlikte oldu ve bundan sonraki tüm maceralarımızı dört gözle bekliyorum.

REACHER EŞİYLE KARŞILAŞIYOR . . . *ÇOK KOLAY*.

Lee Child ve Tess Gerritsen'den özel bir kısa öykü için okumaya devam edin.

Aşırı Kolay

Reacher

Reacher'ın otobüs bileti Chicago'da bir değişiklik içeriyordu, bu da eski çavuşu, arkadaşına en yakın şey olan Frances Neagley'i ziyaret etmek için kalıcı bir şehir içi sözünü tetikledi. Askeri polisten ayrıldıktan sonra özel güvenlik sektörünü denemişti. İyi iş çıkarmıştı. Bir tür yeni bilgisayar işi. Çoğu zaman ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona geleceğini söylememişti. Hiç söylemedi. Her zamanki gibi sürpriz bir şekilde ofisine geldi.

Ancak bu sefer kadın lobide onu bekliyordu. Dizüstü bilgisayarı olan bir adamın yanında, "Bu o mu?" dedi. Erken gelmiş.

Neagley, 'Hızlı yürüyor,' dedi.

'O zaman yeni bir değişkene ihtiyacımız var. Ne kadar hızlı yürüyor?' 'Sen ne kadar hızlı yürüyorsun, Reacher?'

Reacher arkalarında durdukları tezgâhta durdu. "Acelem olup olmadığına bağlı," dedi.

"Sanırım benimle ziyarete geliyorsun?

"Muhtemelen saatte beş mil yapabilirim.

Bilgisayarlı adam, "Peki ya normal bir insan?" dedi, "Bazıları bunun yarısından fazla yürüyemiyor.

'Bu ikiye bir değişken. İkiye bir değişkene sahip olamayız. 'Bundan daha fazlasına ihtiyacınız var,' dedi Reacher. 'Çevre tek başına yirmiye bir değişken. İş çıkış saati ile gece karanlığı oldukça farklıdır. Önemli olan ne kadar hızlı yürüyebildiğiniz değildir. Kalabalığın ne kadar hızlı yürümenize izin verdiğidir. Neden beni kontrol ediyorsun?'

"Yapay zeka," dedi Neagley. "Onu ekstrem vakalara karşı test etmemiz gerekiyor.

"Yani şimdi ben bir denek miyim?

" etmeyeceğini düşünmüştüm.

"Gerçekten bilmiyorum. Nereye gittiğimi bilmek ne yaptığımı bilmek anlamına gelmez.

'Ne satın aldığınızı biliyorum. Otobüs bileti gibi. Makine geldikten bir dakika yirmi üç saniye sonra burada olacağınızı söyledi. Artık her şey öngörülü yazılım. Eğrinin çok ilerisindeyiz. Yepyeni bir departmanımız var. Gelirlerimiz tavan yaptı.

"Merhaba Neagley," dedi Reacher.

'Merhaba Reacher,' dedi. 'Küçük bir şey var. Konuşmamız gerek.

"Şimdi mi?

'Muhtemelen şimdi. Önemli bir şey değil. Endişelenecek bir şey yok. Ama seni tanıyorsam, normal bir insandan bir dakika yirmi üç saniye daha hızlı bir şekilde geri dönüp otobüs garajına yürümek isteyebilirsin.

"Ne oldu?

'Sizi denek yaptım çünkü neredeyse herkesten daha düşük bir dijital profile sahipsiniz. Neler olup bittiğini izliyorum. Son zamanlarda birden fazla arama yapıldı. Ama senin için değil. Kardeşin Joe için.'

"Yıllar önce öldü.

'Aramalar bundan çok daha önceki bir döneme aitti. Hatta Hazine'de çalışmaya başlamadan önce. Hâlâ Askeri İstihbarat'tayken.

Reacher bariz soruyu sordu. İstihbarat meselelerinin kendi protokolleri vardı. "Kim arıyor?" dedi.

'Ya çok iyi gizlenmiş biri ya da biraz beklenmedik biri. Aynı IP'den, aynı oturumlardan ve neredeyse kesinlikle aynı bilgisayardan gelen e-postalarımız var.

"Ne hakkında e-postalar?

"Belirli bir tahıl türü için online siparişler.

"Nereden gönderiliyor?

"Purity, Maine adında küçük bir kasaba.

'Orada bir bira fabrikası var mı? Ya da bir

içki fabrikası?' 'O tür bir tahıl değil. Ya da

miktarı. "O zaman ne var?

'Küçük çaplı bir tavuk çiftçisi olduğunu düşünüyoruz. Serbest dolaşan yumurtacı tavuklar, belki toplamda yüz kadar.

"Bunu tahıldan mı anlıyorsun?

Makine yapabilir. Bu tür tahılların yumurta kabuklarını daha güçlü, sarılarını daha sarı yaptığı ve ıslak ya da çamurlu toprağa serpildiğinde vıcık vıcık olmadığı ortaya çıktı. Dolayısıyla yumurtlama kısmı ve serbest gezinme kısmı. Bunun aylık bir sipariş olduğunu varsayarsak, yaklaşık yüz tavuğu besleyecektir.

"Yani makine, Maine'in Purity adlı küçük bir kasabasındaki küçük çaplı bir tavuk çiftçisinin, Tanrı'nın köpeği henüz yavruyken kardeşimin Askeri İstihbarat'ta yaptığı bir şeyle ilgilendiğini mi düşünüyor?

"Tabii çok iyi gizlenmiş başka biri değilse.

"Haklısın," dedi Reacher. 'Maine'e gidiyorum. Bir yerlerde olmalıyım. Bir dahaki sefere görüşürüz. Akşam yemeği yeriz.

"Hoşça kal Reacher," dedi.

Ma44ie

Yemek tabaklarında bir tane bulmadıkları sürece, çoğu insan tavuklar ya da onları yetiştiren, besleyen ve yumurtalarını toplayan çiftçiler hakkında düşünmek için fazla zaman harcamazdı. Bu da Maggie Bird'ün ön kapısında duran adamın tavuk sürüsü hakkında soru sormak için orada olduğunu düşündürmüyordu. Adam kapının önünde durmakla kalmamış, kapıyı *doldurmuştu*; sadece cüssesiyle bile çoğu insanın gözünü korkutabilecek kaslı bir adamdı ama sanki ilk hamleyi onun yapmasını bekliyormuş gibi güven verici bir durgunluğu vardı. Adamın yanından geçerken garaj yolunda bir araba görmedi, bu da adamın çiftlik evine yürüdüğü anlamına geliyordu, ana yoldan epeyce uzaktı. Tuhaf, diye düşündü.

Söylediği ilk sözler daha da tuhaftı: Tavuk yemi mi sipariş ettin?"

"Neden? Teslimat mı yapıyorsun?

"O zaman siparişi veren *sizdiniz*.

"Mahalledeki tilkiye bağlı olarak aşağı yukarı yüz on beş tavuğum var. Yani evet, çok fazla tahıl tüketiyorum. Ama hiçbir zaman bir yem satıcısı evimi ziyaret etmedi.

"Satıcı değil. Elini uzattı. "Benim adım Jack Reacher. Kadın, kemikleri kırabilecek kadar güçlü görünen ele baktı,

Sonra onun yüzüne odaklandı. Neden daha önce görmemişti? Benzerlik. Artı adamın büyüklüğü.

'Sen Joe'nun kardeşisin,' dedi.

Bakışları keskinleşti. O ana kadar Maggie'ye baktığında muhtemelen çoğu insanın gördüğü şeyi görmüştü: altmışlı yaşlarında, kır saçlı, zayıf ve fit bir kadın ama pek de hatırlanmaya değer biri değildi. Şimdi, *Joe* adını söylediği için ona daha yakından bakıyordu.

'Görünüşe göre sorularınız var,' dedi. "Biraz kahvaltı ister misiniz?

Yarım saat sonra mutfakta oturmuş kahve içiyorlardı, yemekten arta kalanlar hâlâ masadaydı. Yumurta tabii ki; yüz on beş (aşağı yukarı) yumurtlayan tavuğunuz olduğunda, yumurta her zaman menüdeydi.

"Joe'nun öldüğünü biliyorsun," dedi.

Evet. Margrave, Georgia. Sizin için ve ülke için korkunç bir kayıp.

"Maggie Bird'den hiç bahsetmedi.

O zamanlar adım bu değildi. Temasımız kısa sürdü, bahsetmeye bile değmezdi. O sırada Askeri İstihbarat'ta çalışıyordu ve Bangkok istasyonumuza bazı önemli bilgiler aktardı. Biz de bunun üzerine harekete geçtik.

"Bangkok mu? Sen Merkezi İstihbarat'tan mısın?'

"Emekli oldu. Şimdi insanların çok fazla soru sormadığı bir kasabada mutlu bir tavuk yetiştiricisi. Gülümsedi. "Artık Reacher çocukları hakkında her şeyi biliyorum. Bu yüzden bunu seninle paylaşırken kendimi güvende hissediyorum.

'Joe uzun zaman önce öldü. Neden şimdi onun hakkında bilgi topluyorsun?'

"Bunu başkası adına yaptım. "Kim

adına?

'Bangkok istasyonundan eski bir meslektaşımın kızı, Helen Kimura. Birkaç hafta önce Josephine bana annesinin öldüğünü söyledi. Oahu'da bir uçurum yürüyüşü sırasında kazara düşmüş. En azından kaza gibi görünüyordu.

"Şüpheleriniz var.

'Helen deneyimli bir sırt çantalıydı, bu yüzden uçurumdan düştüğüne inanmakta zorlanıyorum. Ama cesedini bulmaları dört gün sürmüş ve o zamana kadar leş yiyiciler ona saldırmışlar. Yaban domuzu, her şeyi yerler. Ölümüne *kaza* demek en basit sonuç.'

'Kızı bu yüzden mi sizinle irtibata geçti? Onun da şüpheleri var mı?

'Hayır, Josephine sadece annesini tanıyan insanlara ulaşmaya çalışıyor. Üniversitede henüz birinci sınıf öğrencisi, yaşayan akrabası yok ve bağlantılar bulmak istiyor. Maggie durakladı ve Reacher'a araştıran bir bakış attı. "Bazı insanların bağlantılara ihtiyacı vardır, bilirsin.

"Ve bazı insanlar bunu yapmaz.

Ta ki aniden ne kadar yalnız olduklarını fark edene kadar. Josephine'in durumu da bu. Onunla yıllar önce sadece bir kez karşılaştım. Yaklaşık sekiz yaşındaydı.

yaşlı, zaten inatçı bir şekilde bağımsız. Korkusuz ve korkunç derecede zeki, tıpkı Helen gibi. Bence bu ailede bir samuray damarı var. Harvard'da dilbilim okuyor ve annesiyle birlikte gittiği tüm o yabancı görevler sayesinde altı dil biliyor.

'Hâlâ bekliyorum,' dedi. "Ne

için?

"Bütün bunları bana anlatma sebebin için.

'Josephine yirmi yıl önce Bangkok'ta Helen ile çalıştığımı biliyordu ve bana Joe Reacher hakkında ne bildiğimi sordu. Beni internette araştırmaya iten de bu oldu.

"Bu kız neden onun hakkında bir şeyler bilmek istiyor?

Maggie bir sonraki sözlerinin yaratacağı etkiyi tahmin ederek durakladı. "Joe'nun babası olabileceğini düşünüyor.

Bu, sanki fiziksel bir darbe almış gibi sandalyesinde geriye sallanmasına neden oldu. Bunu izleyen sessizlikte, adamın yüzünde önce şok, sonra da inançsızlık ifadesi gördü.

"Joe olamaz," dedi sonunda. "Neden

olamaz?

"Kardeşim asla bir çocuğu bırakıp gitmez. "Ya onun

varlığından hiç haberi olmasaydı?

"Annesi ona hiç söylemedi mi?

'Helen kendine çok şey sakladı. Mesleğimizin getirdiği bir gizlilik eğilimi var ve bu da sadece bilmesi gerekenler bazında paylaştığı detaylardan biri olabilir. Kesinlikle benimle hiç paylaşmadı. Ya da, öyle görünüyor ki, kendi kızıyla. Ama gerçekleri göz önünde bulundurun. O ve Joe, çocuk doğduğunda Bangkok'taydılar. Bir de kızın adı var.

"Josephine.

"Joseph'in kadın versiyonu. Bir kız için pek yaygın bir isim değil." "Joe sadece Joe'ydu. Doğum belgesinde öyle yazıyordu. Üç harfli. Joanne ya da Joanna meslektaşınız için daha anlamlı olurdu. bakış açısı.'

"Muhtemelen," dedi Maggie.

"Ama annemizin adı Josephine'di.

"Anlıyorum," dedi Maggie.

Hâlâ mücadele ediyordu, hâlâ bu olasılığı kabul etmek istemiyordu.

"Bak," dedi Maggie, "ona burada olduğunu söylemek zorunda değilim. O dünyada sürüklenen bir amca olabileceğini bilir, neredeyse

bulmak imkansız. burada bırakabiliriz. Helen gibi ben de sır saklamakta iyiyimdir.'

"Hayır, bilmem gerek. Maggie'ye baktı. "Onunla tanışmam gerek.

"O zaman daha iyi bir zamanlama yapamazdın. Maggie mutfaktaki saate baktı. "Otobüsü iki saat içinde Purity'ye varacak.

Reacher

Reacher geldiği yoldan Purity'nin otobüs garajına doğru yürüdü, aslında garaj sayılmazdı. Yolda, ortasında bir ada olan geniş bir noktaydı sadece. Eski usul. Kasabanın kendisi gibi büyüleyici. Maine'in müreffeh versiyonuna benziyordu. Her türden küçük dükkan vardı. Kitaplar, peynir, kahve, dış giyim, yürüyüş ayakkabıları. Reacher, emekli maaşı olan insanların sahip olduğu hobi girişimleri diye düşündü. Sahipleri, standart bir Yankee çekingenliğinin ardında yeterince konuksever görünüyorlardı. Ve belki de başka bir şeyin ardında. Maggie Bird*, insanların çok fazla soru sormadığı bir kasaba,* demişti.

Hangisi Reacher'ın Chicago'dan gelmeden önce oluşturduğu önyargılara uyuyordu? Yirmi yıl önce askeri istihbaratla ilgilenen bir tavuk çiftçisi mi? Emekli bir şey olmalı. Devletten emekli maaşı olan. Bir tür üç harfli ajan, kullanılmış, tükenmiş, sonunda dinlenmeye çekilmiş. Purity gibi birkaç kasaba biliyordu. Belki de yakınlardaki ormanda hayatta kalma eğitimi vardı. Belki de güvenli bir yerdi. Her neyse, hafızasında yer etmişti ve emeklilik söz konusu olduğunda rahatlatıcı bir seçim gibi görünebilirdi. Birden fazla ajan için, neredeyse kesinlikle. Genellikle küçük bir küme vardı. Küçük bir topluluk, kendi kendini denetleyen. *İnsanlar çok fazla soru sormaz.*

Bu da tavuk çiftçisini bulmayı biraz zorlaştırdı. Bir sürü küçük gıda dükkânı vardı ve hepsi de küçük ölçekli yerel ürünler gibi sunulmuş ve paketlenmiş yumurta satıyordu. Marka isimleri yoktu. Endüstriyel hiçbir şey yoktu. İçeri girip *"Hangi tedarikçinizi emekli bir gizli ajan olarak tanımlarsınız?*" diye soramayacağını biliyordu. Bunun verimsiz olacağını biliyordu. Bu yüzden kendisini New Hampshire'da restoranı olan ve kaliteli bir serbest dolaşan yumurta kaynağı arayan bir adam olarak tanıttı. Bölgede konuşmaya değer olduğunu sordu. Konuşmaları yönlendirmek için

Profesyonel, *güvenilir*, *yetkin*, *organize*, *her şeyin üstünde* gibi kelimeler. Üç harfli alışkanlıklardan vazgeçmenin zor olduğunu biliyordu.

Her cevap Maggie Bird'dü.

Ve şimdi her soru Josephine Kimura'ydı.

Onun gelişinden kırk dakika önce otobüs durağına vardı ve yaklaşık yüz metre ötedeki bir kafenin önündeki kaldırım masasına oturdu. Görüş alanı açıktı. Sadece bir masa daha vardı, o da gazete okuyan yaşlı bir adam tarafından işgal edilmişti. Reacher büyük boy, sade bir kahve sipariş etti ama yemek yoktu. Hâlâ Maggie Bird'ün yumurtalarıyla doluydu. Onları çok sevmişti. Eğer gerçekten bir restoranı olursa, onu tedarikçisi yapacağını düşündü.

Kahvesini yudumladı ve bekledi.

*

Otobüs tam zamanında, gümbürdeyerek ve tıslayarak, küçük kasabanın sakinliğini bozarak geldi. Reacher, Boston'dan geldiğini düşündü. Bölgesel bir servis. Her yerde duruyordu. Muhtemelen kuzeye, Presque Isle'a gidecek ve sonra geri dönecekti.

İki kişi dışarı çıktı. İlki altmış yaşlarında zayıf bir adamdı, bavulu yoktu, siyah yağmurluğu, siyah domuz şapkası vardı. Alışveriş caddesine doğru yürüdü. İkinci inen genç bir kadındı, belki yirmi, belki beş yedi, ince, belki yüz küsur kilo. Asyalı ya da yarı Asyalıydı. Bir omzunda bir postacı çantası, diğerinde de bir spor çantası vardı. Kaldırıma çıktı ve hareketsiz durdu. Otobüs arkasından hareket etti.

Reacher bekledi. Kadın sola, sağa, uzaklara ve arkasına baktı. Birinin onu karşılamasını bekliyordu. Muhtemelen Maggie Bird, bir yumurta çiftçisinin kullandığı türden bir kamyonetle. Muhtemelen yumuşak süspansiyonlu bir kamyon.

Ayağa kalktı ve yüz metre kadar yürüdü. Tehditkâr olmayan bir mesafede durdu ve "Josephine Kimura?" dedi.

"Sen kimsin?" diye karşılık verdi.

Beni Maggie Bird gönderdi. Benim adım Jack Reacher. Kardeşim Joe'yu soruyordunuz.'

"Sen Joe Reacher'ın kardeşi misin?

"Sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım.

"Ona hiç benzemiyorsun.

"Neye benzediğini nereden biliyorsun?

"Annem bir fotoğraf saklamıştı. Spor çantasını bıraktı ve postacı çantasını öne doğru çekti. İçini karıştırdı ve içinde iki sayfa kâğıt olan bir sayfa koruyucuyla çıktı.

"Kopyalar," dedi. "Önlü arkalı.

Arka kopyada sekize on ebadında bir fotoğraf kağıdının beyaz yüzü görülüyordu. Üzerinde el yazısıyla *Joe Reacher* yazıyordu. Muhtemelen bir kadın yazısı, muhtemelen bir hükümet tükenmez kalemi.

Ön kopyada Reacher'ın daha önce hiç görmediği bir adam vardı. Ufak tefek, dar omuzlu, hafif yapılı. Yüksek alnının üzerinde simsiyah bukleler vardı. Belki kırk . Sanki yakalanmış gibi garip bir duruşu vardı. "Bu Joe değil," dedi. Joe benden bir santim daha uzundu. Hiçbir zaman birbirimizle tam olarak karıştırılmadık, ama birbirimize benzediğimiz gün gibi ortadaydı. Kardeşlerim. Bu tamamen başka biri.'

O zaman annem neden üzerine onun adını yazsın?"

"Bu onun yazısı mı?

"Kesinlikle.

"Tamam," dedi Reacher. 'Anladığım kadarıyla Harvard'da birinci sınıf öğrencisisin ve altı dil biliyorsun. Yani aptal değilsin. Yani sana yalan söylemem için bir düzine neden düşünebilirsin. Maggie Bird'le konuşmamız gerek. Joe ile tanışmış. Bendeki benzerliği gördü. Sana söyleyebilir.'

"Şehrin çok dışında yaşıyor. Seninle ormandan geçmeyeceğim.'

"Arabam yok.

"Seninle ormanda *yürümeyeceğime* adım gibi eminim.

"Gerek yok," dedi Reacher. 'Tahminimce bir dakika uzaklıkta. Burada bekleyin.'

Yüz metre yürüyerek kafeye geri döndü. Elinde gazete olan yaşlı adam hâlâ masasındaydı. Reacher, "Maggie'ye gitmeye hazır olduğumuzu söyle." dedi.

Yaşlı adam "Ne?" dedi.

"İki saat önce seni aradı ve otobüs durağını izlemeni istedi. *Kennebec Journal'ın* büyüleyici olduğuna eminim, ama iki saatlik bir büyüleyici değil. O yüzden ona köşeyi dönmesini söyle. Onu görmemiz gerek.

Adam telefonunu çıkardı. *Küçük bir küme. Küçük bir topluluk, kendi kendine polislik.* Reacher Josephine Kimura'ya doğru yürüdü, ama oraya varmadan önce Maggie Bird eski bir kamyonetle onun yanına yanaştı. Reacher bir dakika geride durdu. Birbirlerini selamlamalarına izin verdi. Baktılar

Garip. Emekli ajan ve ölen meslektaşının kızı, bir düzine yıl sonra ilk kez yüz yüze geliyorlar. Sözde amca izlerken. Kolay değil.

Reacher arkaya tırmandı ve 'Ona fotoğrafı göster' dedi.

Josephine yaptı ve Maggie dedi ki, 'Bu Joe Reacher değil. Onun iki katı büyüklüğündeydi, saçları koyu değil açık renkti, kıvırcık değil düzdü, gözleri kahverengi değil maviydi.

Reacher, "Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Maggie. 'kişi o.'

*

Maggie onları tavuk çiftliğine geri götürdü. Yolda yirmi yıl önce Bangkok istasyonunda geçirdiği zamanın geçmişini gözden geçirdi. Dikkatli, redakte edilmiş, bilinmesi gerekenler. *Üç harfli alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.* O, Helen Kimura ve birkaç kişi daha büyük bir işte hiçbir yere varamıyorlardı. Reacher, kelimeler arasındaki söylenmemiş ipuçlarından terörizmin uyuşturucuyla bağlantılı finansmanı olduğunu anladı. Muhtemelen doğudaki bir tür IŞİD ya da El Kaide bağlantısı. Operasyonu yeraltından iki kuzen yönetiyordu. CIA isimlerini biliyordu ama yerlerini tespit etmenin pratik bir yolu yoktu. Kuzenler sıkı bir iletişim disiplinine sahipti ve son hainlerinin derisi canlı canlı yüzüldükten sonra ateşe verilmişti. Bu nedenle elektronik dinleme işe yaramıyordu ve bir muhbirin işe alınması da olası görülmüyordu. Çıkmaz.

Ta ki bir gece geç saatlerde Helen Kimura, ABD ordusundan Joe Reacher adında bir istihbarat binbaşısından rastgele bir telefon alana kadar. O da Bangkok'taydı. Altı haftalık geçici bir görevle. Elinde kendi işiyle ilgisi olmayan bir bilgi kırıntısı vardı. Kağıda ya da etere dökülemeyecek kadar hassas. Ertesi gün uğrayacağını söyledi. Sonuç kesin bir buluştu. Operasyon kapsamlı bir şekilde çökertildi. Kuzenlerden biri tutuklama sırasında vurularak öldürüldü. Reacher, şüphesiz kasıtlı olarak, diye düşündü. Bu tür işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu.

Diğer kuzen bir daha görülmemek üzere kaçtı.

*

Maggie kamyonetini garaj yoluna park etti ve içeri girip mutfak masasına oturdular. Reacher kopyalanmış fotoğrafı Josephineden aldı ve iki eliyle tutarak baktı. Ona şöyle dedi: "Joe'nun adı işte böyle

arkada. Dedektifler böyle yapar. Sıkıştıklarında, oturup şüphelinin resmine bakarlar ve saplantılı bir şekilde düşünürler. Neredesin, şimdi ne yapıyorsun, sonra ne yapacaksın? Bazen saatlerce. Sadece düşünürler. Sonunda annen bunu bir kenara ve diğerini eline alır. Diğer kuzeni. Aynı şey. Neredesin? Ne yapıyorsun? Saatlerce, belki de. Sonra telefon çaldı. Bir sürpriz. Bir ışık huzmesi. İrkildi. Arayanın adını en yakındaki kâğıda, yani önündeki bu resme not etti. En yakın kalemle, ki bu Ajans tarafından verilmiş bir tükenmez kalemdi, masasının üzerinde duruyordu.

Maggie, 'Eminim haklısın' dedi. İşte böyle oluyor. Sanki sadece irademizle vakaları kırabilirmişiz gibi.

Josephine ona sordu: "Kimdi o? Kaçan adam mı?" "Adı Ivan'dı.

"Ona ne oldu?

"Bilmiyorum. Onu bulamadık. Bulmayı da beklemiyorduk. Ama etkisiz hale getirildiğini biliyorduk, bu da kazanmaya en yakın şeydi. Hiçbir şey yüzde yüz değildir.

"Sence hâlâ hayatta mıdır?

Muhtemelen. Muhtemelen değil. Bunu bilmemize imkan yok. "Nerede olabilir?

"Herhangi bir yer.

"Annem neden onun resmini saklasın ki?

O bir samuraydı. Gerçek bir savaşçıydı. Yüzde doksandan nefret ederdi. Hep yüzde yüz isterdi. Sanırım kendini aç tutmak için resmi saklıyordu.

Reacher hâlâ resme bakıyordu. Saçlara. Siyah bukleler, adamın kafasına yığılmıştı. "Bir telefon ödünç alabilir miyim?" dedi.

Maggie kendininkini masaya doğru kaydırdı. Reacher Chicago'dan Neagley'i aradı. "Bir fotoğrafı yirmi yıl yaşlandırabilecek bir yazılımınız var mı?" diye sordu.

Neagley, 'Elbette var' dedi.

"Sana bir resim göndereceğim. Bana geri dön, tamam mı?' 'Tamamdır, patron. Bana on dakika ver.

Maggie onun için teknik işleri yaptı. Reacher eğrinin gerisindeydi ve eli kolu bağlıydı. Fotoğrafı çekti ve mesaj attı. Mutfak sessizleşti. Reacher Josephine'e baktı ve "Dört tane sordun" dedi.

Kaçan adamla ilgili sorular. Kimdi, ona ne oldu, hala hayatta mı ve şimdi nerede?

Josephine emin olamayarak, "Tamam," dedi.

"Joe hakkında hiç soru sormadın. Nelerden hoşlanırdı, en sevdiği müzik, en sevdiği renk, dillerle arası iyi miydi, köpekleri sever miydi?

"Yani?

"West Point'e gittim," dedi Reacher. 'Harvard değil, biliyorum, ama bir çeşit üniversite. Sonra orduda polis oldum. İnsanların söylemediklerini dinlemeyi öğrendim.

"Yani? Josephine tekrar söyledi.

'Sen akıllı bir çocuktun. Aile dedikodularını alır ve bir araya getirirdin. Joe Reacher adında rastgele bir yabancı yüzünden annenin büyük bir dava açtığını biliyordun. "Büyük köpeklerden birinin kaçtığını biliyordun.

"Tamam," dedi Josephine, hâlâ emin değildi.

"Hayal gücümü kullanmayı da öğrendim. Artı biraz da tahmin etmeyi. Bugünlerde buna yanal düşünme diyorlar. Bu da alternatif bir teori olduğunu söylüyor.

Maggie Bird ona baktı ve Josephine gözlerini kaçırdı.

Reacher dedi ki, 'Annen çok güçlüydü. Yaşlandığında bile fiziksel ve zihinsel olarak tamamen yetenekliydi. Bayan Bird'e bakın. Ben olsam ona bulaşmazdım. Ayrıca annen deneyimli bir sırt çantalıydı. Daha önce de uçurumlara çıkmıştı. Sanırım de aynı şeyleri düşünmüşsündür. Neden düşünmeyesin ? Onu tanıyordun. Mantıklı bir aklın var. Bir sorunu bir o yana bir bu yana çevirmeye, açıları aramaya alışkınsın. Bence bunun bir kaza olmadığı sonucuna vardın. O düşmedi. İtildi.' Bir an durdu. Josephine Kimura başını çevirdi ve daha da uzağa baktı. Odanın köşesine doğru. Maggie Bird doğruca ona baktı. Eskiden olması gereken kadını gördü, , tetikteydi, çok düşünüyordu, zihni olasılıklar arasında koşturuyordu ve bir ana bilgisayardan daha hızlı olasılıklar.

Josephine Kimura'nın başının arkasına, 'Yani soru onu kimin ittiği oldu. Sen de bir samuraysın. Birinin bunu yapmasına izin veremezdin. Bir dedektif oldun. Mantıklı bir yaklaşım benimsedin. Bariz şüpheli kaçan kişiydi. Annen ve arkadaşları onun kuzenini öldürdü. Şimdi intikam peşinde. Çünkü muhtemelen her türlü

Kan yeminleri ve kabile bağlılıkları söz konusu. Ama onun kim olduğunu bilmiyordun. Büyük kırılmanın Joe'nun getirdiği ihbar olduğunu biliyordun. Ona ne olduğunu sorman gerekiyordu. Bu kadar basit. O zaman şüphelinin kimliğini tespit edebilirdin. Joe'ya olan tek ilgin buydu. Onun baban olduğunu hiç düşünmedin.

Josephine geri döndü ve "Özür dilerim." dedi.

"Olma. Akıllıca bir hamleydi. Yirmi yıl önceki CIA operasyonları hakkında konuşmak sizi hiçbir yere götürmezdi. Oysa uzun süredir kayıp olan baba meselesi her yerde sıcak ve heyecan verici bir etki yaratıyor ve herkesin işbirliğini garanti ediyor. Benim gibi. Chicago'dan buraya kadar geldim. Ama artık biliyorsun. Annen zaten isimleri biliyordu. Joe'nun ona getirdiği tek şey nerede olduklarıydı.

Josephine, 'Annem için adalet istiyorum elbette. Ama diğerlerini de uyarmam gerektiğini düşündüm. Eğer bu düşündüğüm şeyse, onlar da tehlikede. Tanıdığım tek kişi Maggie'ydi. Kısmen bu yüzden buradayım.

"Teşekkür ederim," dedi Maggie. 'Ciddiyim. Bu tür şeyleri ciddiye alırım. Ama lütfen endişelenmeyin. Ben bulunması zor bir kadınım.

Telefonu çaldı. Gelen bir mesaj. Mesaja baktı ve telefonu Reacher'a doğru kaydırdı. Neagley'in cevabı. Yaşlı bir fotoğraf. Belli belirsiz yumuşamış, gevşemiş ve eğilmişti. Daha zayıftı ve yüzü çizgilerle kaplıydı. Saçları daha yukarılara çekilmiş, hâlâ kalın bir topuz haline gelmiş ve gösterişli bir açıyla geriye doğru uzamıştı.

Reacher, "Bir sorunumuz var." dedi.

Bir domuz şapkasının altına mükemmel bir şekilde uyacak türden gösterişli bir açı. Reacher dedi ki, Maggie Bird bulması zor bir kadın olabilir, ama ne yazık ki

Josephine takip edilmesi zor bir kadın değildi. Bu adam onunla birlikte otobüsten indi.'

Ma44ie

"O fotoğrafı paylaşma zamanı," dedi Maggie. Telefonunu geri aldı ve hızla bir mesaj yazdı.

'Polis değil,' dedi Reacher.

"Kesinlikle olmaz. Bundan sonra olacaklar senin, benim ve birkaç yakın arkadaşımın arasında kalacak.

"Ve ben," dedi Josephine.

Maggie ve Reacher aynı anda cevap verdiler: "Hayır.

"Bakın, takip edildiğimi bilmiyordum," dedi Josephine. 'Bu karmaşadan ben sorumluyum ve bunu düzelteceğim.

"Bana doğruyu söyleyerek başlamalıydın ve lanet olası kalp tellerimle oynamamalıydın. Maggie kalkıp oturma odasına gitti ve sahte kitaplığı açarak oyuncaklarını sakladığı gizli bölmeyi ortaya . Dolu bir SIG Sauer ile mutfağa döndü ve Reacher'ın önüne koydu.

"Daha büyük bir şey var mı?" dedi.

'Ben Diamond'ın yedek bir Heckler ve Koch tüfeği var. Eminim size ödünç vermekten mutluluk duyacaktır.

"Kafedeki yaşlı adam mıydı o?

Başını salladı. "Arkadaşlarının olması güzel bir şey.

"Peki ya ben?" dedi Josephine. "Ben ne yapabilirim?

'Komşum Luther'in yanında kalacaksın. Bunu .'

"Bu komşuya güveniyor musun? Reacher

sordu. "Güvendiğim birkaç kişiden biri.

"Silah kullanabilirim," dedi Josephine.

"Umurumda değil," dedi Maggie. 'Yeterince belaya neden oldun ve seni ateş hattından uzak tutmak istiyorum. Eğer Reacher haklıysa ve tüm bunlar intikam içinse, o zaman Ivan'ın istediği kişi benim. Şimdiye kadar kasabada sorup soruşturmuştur, yani tırmandığın kamyonetin benim olduğunu biliyordur. Belki de çoktan ormanda pusuya yatmış, vurulmayı bekliyordur.

"hiç bavul yoktu," dedi Reacher.

Maggie ona baktı. Ne anlama geldiğini anlamıştı. "Bir sırt çantası bile mi yok?

"Hiçbir şey. Sadece bir yağmurluk.'

Yani Ivan uzun mesafeli bir öldürme atışı planlamıyordu. Zaten bu onun tarzı değildi. O ve kuzeni, kurbanın yüzünün buruşmasını ve gözlerinin acı içinde geriye yuvarlanmasını izleyebilecekleri yakın mesafeden ateş etmeyi severdi. Pencereye gitti ve tarlasının karşısındaki ağaçlara doğru baktı. "Kuzenler acele etmemeyi severdi," dedi. "Özellikle de Ivan. Eğer bu gerçekten oysa, çok fazla çığlık atılmadığı sürece tatmin olmayacaktır. Josephine'e döndü. "Bir insanın canlı canlı derisini yüzmek ne kadar sürer biliyor musun?

Josephine yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi.

"Ne kadar sürmesini *istersen*. Deride hayati organlar yok ama çok fazla sinir ucu var.

"Sence anneme de böyle mi yaptı?

Bilmiyorum. Ama eline geçerse ne bekleyeceğimi biliyorum.

Ban

a.' 'Böyle bir şey Maggie,' dedi Reacher.

' fikirde değilim. Bunun gerekiyor. Bu yüzden sağlayalım.

*

En basit çözüm Ivan'ın izini sürmek ve önce onu ortadan kaldırmaktı. Yüz dönümlük bir tarla ve ormana sahipti ve bu arazide bir yabancının cesedini atabileceği pek çok yer vardı ve kasabada her zaman bir çukur kazmaya hazır ve istekli dört arkadaşı vardı. Ama Reacher'ın yanılmış olma ihtimali de vardı. Otobüsteki adam Ivan *değil*, Maine'de bir yaz gününün tadını çıkarmaya gelmiş, ona benzeyen zavallı bir serseriydi. Dünyaya çok fazla acı ve kan getirmiş olan Ivan'ı öldürmekle ilgili ahlaki bir kaygısı yoktu ama masum bir adamın ölümü vicdanında ağır bir yük oluşturacaktı. Tetiği çekmeden -ya da başka birinin çekmesine izin vermeden- önce otobüsteki adamın gerçekten onu öldürmeye geldiğinden emin *olması* gerekiyordu. Bu da ilk hamleyi Ivan'ın yapmasına izin vermek anlamına geliyordu. Bu, avlandığının farkında olmayan, budala bir av rolünü oynamak anlamına geliyordu. Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi öğleden sonrasını geçirdi, tavuklarını besleyip suladı, gün batımında kümesi kapattı ve akşam yemeğini mutfakta tek başına yedi. Ivan bir hamle yapacak olursa, bunu karanlığın örtüsü altında yapacaktı.

Merdivenlerden yatak odasına çıktı, ışıkları kapattı ve bekledi. Bir saat. İki saat.

Hadi şu bitirelim. Hamleni yap.

Cep telefonu çaldı. Arayan komşusu Luther'dı. "Maggie,

kaçtı!

"Josephine?

"Banyoda o kadar uzun süre kaldı ki Callie'yi onu kontrol etmesi için gönderdim. Pencereyi açık buldum.'

"Ne zamandır yok?

'Yirmi dakika, belki yarım saat. Özür dilerim, gözümü ondan ayırmamalıydım. Bunu yapmasını hiç beklemiyordum.

Ama Maggie'nin bunu beklemesi gerekirdi. Josephine babasını bulduğuna dair o inandırıcı acıklı hikâyeyle onu zaten bir kez kandırmıştı. Ne de olsa Helen'in çocuğuydu. Anne kız gibiydi, ikisi de hedefe odaklanmıştı, yöntemler lanetlenmişti. Josephine, Maggie'nin her zaman endişelendiği baş belası Z faktörüydü. Operasyonunuzu her hamleyi, her olasılığı bir XY tablosu üzerinde planlayabilirdiniz ve sonra beklenmedik bir değişken ortaya çıkardı. Bir çocuğun hedef bölgeye girmesi ya da bir polisin olay yerine dalıp gitmesi sorunlara yeni bir boyut kazandırırdı.

Josephine onların sürpriz değişkeniydi.

"Maggie. Reacher'ın sesi aniden telsiz bağlantısından geldi. 'Figür doğudan yaklaşıyor. Evinden yaklaşık elli metre uzakta. Onu dürbünümde görüyorum.'

"Ben de öyle," dedi başka bir ses. Bu, ahırın çatısında duran Ben Diamond'dı. "Onu şimdi dışarı mı çıkaralım?

"Hayır, bekle!" dedi Maggie. 'Kızımız dışarıda, vahşi doğada. Hedefi iki kez kontrol edin!'

Telefonunda bir alarm çaldı. Çevre ihlali. Biri içeri giriyor. Telefonundan güvenlik sistemini açtı ve ahırına ve çiftlik evine monte edilmiş sekiz kameranın görüntülerini taradı. Güney tarafı Temiz. Doğu tarafı temiz. Ön bahçe . . .

Kahretsin. Ivan tam *orada* durmuş, olabildiğince yüzsüz bir şekilde kameraya bakıyordu. Josephine'i önünde tuttuğu ve tabancasının namlusunu Josephine'in şakağına dayadığı için bu kadar yüzsüz olmayı göze alabiliyordu.

"Ön kapımda," dedi iletişim bağlantısına. "Ve Josephine elinde.

'Taşınıyoruz,' dedi Ben. '. Pazarlık

için burada.'

Kulaklığında karmakarışık sesler yankılanıyordu. Reacher ve bu gece harekete geçirdiği dört arkadaşı, hepsi aynı şeyi söylüyordu: *Hayır!* Ama Josephine'in hayatı tehlikedeyken başka seçeneği yoktu.

Aşağı indi ve ön kapıdan çıktı.

"Merhaba Maggie Porter," dedi Ivan. Bu onun eski adıydı, Maggie Bird olmadan önceki adı. Onu neredeyse yok edecek olan işten uzaklaşmadan önceki adı. Ivan'lar ve onun gibi canavarlarla dolu o kanlı dünyayı geride bırakmadan önceki adı. Yirmi yıl yaşlanmıştı, yüzü artık zayıflamıştı, yanakları çukurlaşmıştı ama gözleri aynıydı. Soğuk ve siyah.

Yılanın. Josephine, kafasına silah dayanmış olsa bile garip bir şekilde soğukkanlı görünüyordu. Annesi gibi bir samuray, sakince kaderine hazırlanıyordu.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Maggie. "Bırak gitsin.

"Önce büyük adama dışarı çıkmasını söyle," dedi Ivan. "Kamyonuna tırmanırken gördüğüm adam.

"Gitti. Yumurtalarını aldı ve gitti.'

"Üçe kadar sayacağım. Ivan silahın namlusunu Josephine'in şakağına doğru daha sert itti.

"Onu öldürürsen elindeki tek pazarlık kozunu da

kaybedersin. "Zaten elimde hiç fiş kalmadı.

Adamın kadavra gibi yüzüne baktı ve aniden fark etti: *Ivan ölüyor.* Belki de kanser. Buraya sadece yarım kalmış bir işi halletmek için gelmişti ve bunun onu öldürüp öldürmeyeceği umurunda değildi. Beklenmedik bir komplikasyon daha.

"Bir," diye saydı. "Nerede o?"

"Sana söyledim, gitti.

"İki.

'O sadece bir çocuk. İstediğin kişi benim.'

"Üç . . .

"Ben buradayım," dedi Reacher.

Karanlığın içinden çıktı, keskin nişancı tüfeği aşağıya doğrultulmuş, kayışı omzuna dolanmıştı. Bu kadar iri bir adama göre Reacher o kadar sessiz hareket ediyordu ki yaklaştığını duymamışlardı. Şimdi sadece birkaç metre ötede, kaçırılmayacak bir hedef olarak duruyordu.

Ivan Josephine'i bıraktı. Tökezleyerek uzaklaştı, çömeldi.

Hedef temiz, Ben! Atışını yap.

Ivan Reacher'a, "Kim olduğunu bile bilmiyorum," dedi. "Yanlış yer, yanlış zaman dostum. Reacher'ın göğsüne nişan aldı.

Tam o sırada Josephine ayağa fırladı ve saldırdı.

Ivan uludu, geceyi sessizliğe boğan acı dolu bir çığlıktı bu.
Kıvranarak döndü ve Josephine'e nişan aldı.

Reacher tüfeği kaldırdı ve ateş etti. Tek bir atış yetti, Ivan'ın kafatasının arkasına iyi yerleştirilmiş bir kurşun. Ivan'ın kafatasının ön tarafı çiftlik evinin duvarına çarptı.

Ardından gelen sessizlikte, gecenin sesleri yavaş yavaş geri döndü. Cırcır böceklerinin cıvıltısı. Rüzgârın çimenlerdeki hışırtısı. Maggie ve Reacher, Ivan'ın vücudundan çıkan bıçağın sapına baktılar. Josephine'in sırtına sapladığı bıçağa.

Karanlığın içinden, farklı yönlerden gelen dört figür belirdi: Declan ve Ben, Lloyd ve Ingrid. Maggie'nin Teşkilat'tan eski arkadaşları. Emekli olmuş olabilirlerdi ama hiçbiri özel yeteneklerini unutmamıştı.

Declan bıçağı işaret etti. "Bu ayrıntıyla ilgili notu kaçırmış olmalıyız.

"Onu indirmek bana düşerdi," dedi Josephine. "Ben de öyle yaptım.

'Bizi öldürtebilirdin,' dedi Maggie. "Bir planımız vardı.

'Planı değiştirdim. Bunu anneme borçluydum. Josephine Ivan'ın cesedine baktı ve tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Zararsız küçük ben. Bir iğneyle geldiğimi hiç düşünmemişti.

Hafife alınmanın avantajı, diye düşündü Maggie. Genç Josephine bunun değerini çoktan öğrenmişti.

'Kürek getirdik,' dedi Ben. "Alalım mı?

"Ama önce bir kadeh viski, ne dersin?" dedi Lloyd. 'Kazmaya başlamadan önce eski eklemleri gevşetelim. O otuz yıllık Speyside şişesi hâlâ sende mi Maggie?

'Nerede biliyorsun,' dedi.

Ingrid Josephine'in koluna girdi. "Gel canım. Eğer daha önce hiç iyi bir viski tatmadıysan, şimdi başlamanın tam zamanı.

Diğerleri eve girerken Reacher ve Maggie dışarıda, cırcır böceklerinin ve göz kırpan ateşböceklerinin arasında oyalandılar. Mutfakta ışıkların yanmasını izlediler, Maggie'nin kıymetli otuz yıllık viski şişesi birazdan elden ele dolaşacaktı, zor bir gece çalışmasının hak edilmiş bir ödülü olarak. Reacher'a tüm yaptıklarına karşılık bir kadeh iyi viskiden daha fazlasını sunabilmeyi diledi. O olmasaydı, Ivan'ın kasabada olduğunu bilemezdi. Bu geceyi atlatamazdı.

'Teşekkür Reacher,' dedi.

Pencereleri neşeyle ışıldayan evine baktı. Mutfaktan kahkaha sesleri ve toplu bir *Cin cin* ilahisi geliyordu*!* Gece sona ermeden önce daha fazla içki ve kadeh kaldırılacak, sonra da ellerinde küreklerle ormana doğru yola koyulacaklardı.

Reacher gülümsedi.

'Arkadaşlarını seviyorum,' dedi.

O gülümsedi. "O zaman onlara katılalım.

Reacher

Ivan'ın doğaçlama mezarı dümdüz edilip yapraklar ve dallarla örtüldükten dört saat sonra şafak sökmüştü. Declan, Ben, Lloyd ve Ingrid evlerine dağılmışlardı. Reacher ve Maggie Josephine'in yanında kalıp ona göz kulak olmuşlardı. Bazen ilk cinayetleri sindirmek zordur, adrenalin geçip de gerçeklik yerleştikten sonra. Kesin ölüm nedeni hakkında spekülasyon yapıyormuş gibi davrandılar. Bıçak öldürücü ve tüfek sadece bir sigorta mıydı? Yoksa bıçak sadece hayat kurtaran bir dikkat dağıtıcı, tüfek ise asıl öldürücü atış mıydı? İhtiyacı olursa Josephine'e bir çıkış yolu vermek istediler.

O yapmadı. Onun yerine rampayı kullandı. İlk seçeneği seçti. Onu sahiplendi. O bir savaşçının kızıydı ve kendisi de bir savaşçıydı. Reacher, geçmişte Maggie'nin Langley'i arayıp gelecekte işe alınmasını tavsiye etmek için zihnine bir not düşmüş olabileceğini düşündü. Harvard mezunu, altı dil bilen, annesi iş dünyasında olan, buz gibi bir mizacı olan biri. Doğuştan yetenekli. Ama o günler geride kalmıştı. Bunun yerine Maggie ona misafir odasını gösterdi ve sonra dışarı çıkıp sabah yemi için bir kovaya tahıl doldurdu.

Reacher tavuğu onun için kümese taşıdı, gereksiz yere, çünkü her sabah bunu kendisi yapıyordu, ama bir jest yapmak istedi, bir şey, belki dostluk, dayanışma ya da benzer bir ruhun onaylanması. Oraya vardıklarında bir tavuğu ölü buldular. Belki de gün batımında fark edilmeden dışarı kilitlenmiş ve tilki tarafından bulunmuştu. Her tarafı parçalanmış, kanlar içindeydi. İkisi de bir şey söylemedi ama Reacher *onun olabileceğini* düşündü ve Maggie'nin *de benim olabileceğimi* düşündüğünden hiç şüphesi yoktu.

Reacher kovayı yere bırakıp veda etti ve tekrar kasabaya dönmek üzere uzaklaştı. Otobüs durağının güneyine inmeyi ve başparmağını uzatarak bankette beklemeyi planlıyordu. New Hampshire'daki Portsmouth'a gitmek yarayacaktı. Orada bir Trailways bulabilir ve tekrar karşılaşmak isteyeceği ama muhtemelen karşılaşamayacağı bir kadının acı tatlı bir anısıyla daha zenginleşerek bir sonraki rastgele varış noktasına doğru ilerleyebilirdi.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© Josh Gerritsen

Uluslararası çok satan yazar Tess Gerritsen, yazarlık kariyerine alışılmadık bir yoldan geçti. Stanford Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra San Francisco'daki California Üniversitesi'nde doktorasını tamamladı. Doktor olarak doğum iznindeyken kurgu yazmaya başladı ve ilk romanını 1987 yılında yayınladı. O zamandan beri kırk ülkede kırk milyondan fazla kitap sattı ve hem Nero hem de RITA ödüllerini kazandı.

Gerritsen'in romanları dünya çapında en çok satanlar listesine girmiştir. Eleştirmenler kitaplarını "nabız hızlandıran eğlence" (*Philadelphia Inquirer*), "korkutucu ve zekice" (Toronto's *Globe and Mail*) ve "cilalı, sürükleyici düzyazı" (*Chicago Tribune*) olarak övüyor. *Publishers Weekly* onu "tıbbi gerilim kraliçesi" olarak adlandırdı.

Gerritsen'in cinayet masası dedektifi Jane Rizzoli ve adli tabip Maura Isles'ı konu alan dizisi TNT televizyon dizisi *Rizzoli & Isles*'a ilham verdi.

Şimdi doktorluktan emekli olan Gerritsen, Maine'de yaşıyor ve tam zamanlı olarak yazıyor.

Zaman.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.